GUILLERMO DEL TORO

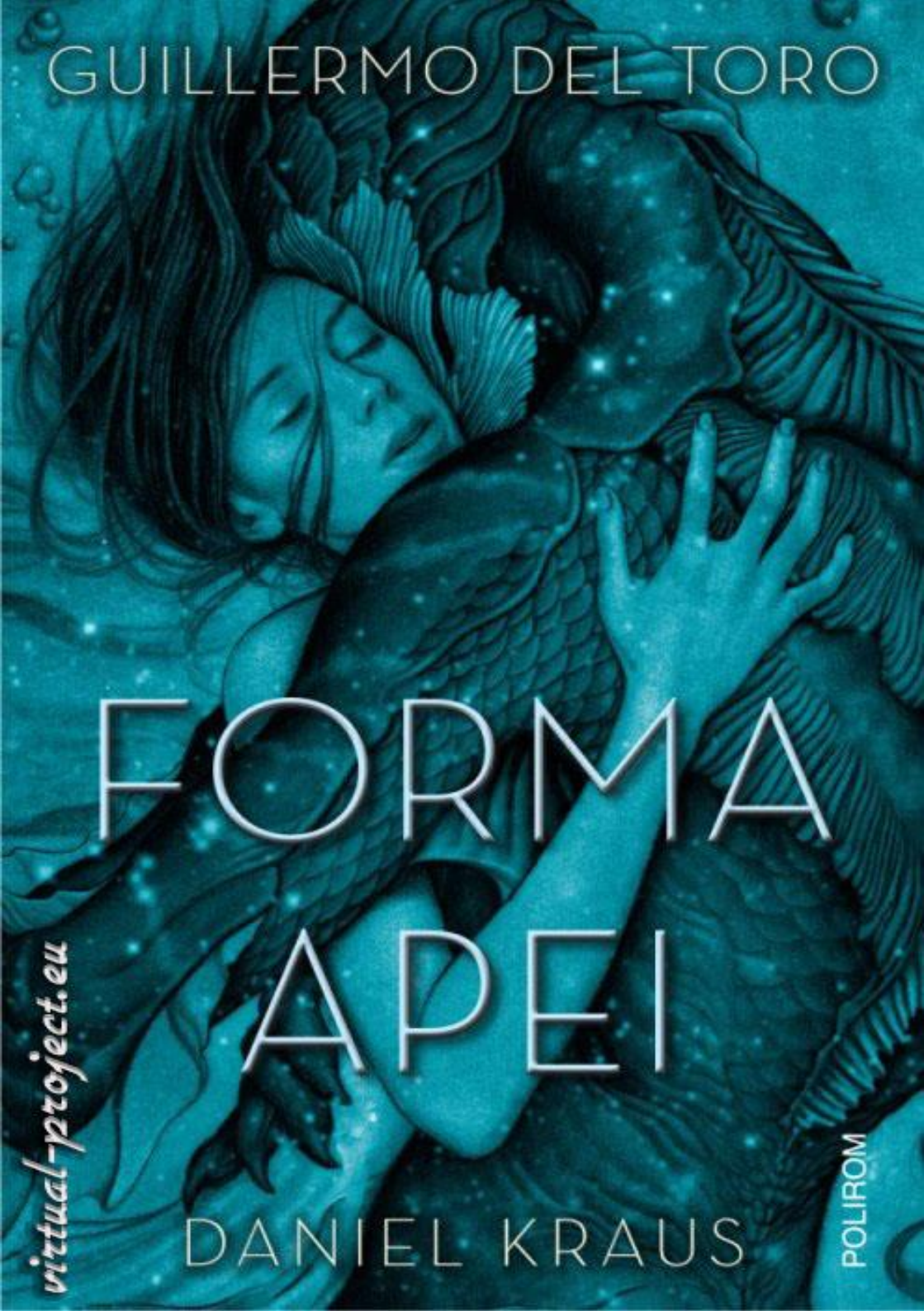

FORMA APEI

DANIEL KRAUS

virtual-project.eu

POLIROM

GUILLERMO DEL TORO
DANIEL KRAUS

FORMA APEI

Original: *The Shape of Water* (2017)

Traducere din limba engleză și note:
VERONICA D. NICULESCU

virtual-project.eu

POLIROM
2018

Pentru dragoste, în nenumăratele
sale forme și chipuri

Subită va fi moartea, ca apa în căderea-i,
subită cum se scutur și frunză, dar și floare,
subită precum prima și ultima suflare;
și-aidoma de subită, iubito, e durerea.

Conrad Aiken

Nu contează dacă apa este rece sau caldă când oricum vei fi nevoit să-ți croiești drum prin ea.

Pierre Teilhard de Chardin

PRIMORDIU

1

Richard Strickland citește directivele generalului Hoyt. Se află la trei mii trei sute de metri. Avionul bimotor se zguduie ca lovit de pumnii unui boxer. Ultima etapă de drum de la Orlando la Caracas, la Bogotá și la Pijuayal, încheieturile pumnului Peru-Columbia-Brazilia. Directivele chiar că-s directe și-s presărate cu ștersături negre. Explică, într-o poezie militărească sacadată, legenda unui zeu al junglei. Brazilienii îi spun Deus Brânquia. Hoyt vrea ca Strickland să-i însoțească pe vânătorii profesioniști. Să-i ajute să prindă chestia aia, ce-o fi ea, și s-o trimită în America.

Strickland abia așteaptă să-și vadă treaba făcută. O să fie ultima lui misiune pentru generalul Hoyt. De asta e sigur. Lucrurile pe care le-a făcut în Coreea sub comanda lui Hoyt l-au ținut legat de general vreme de doisprezece ani. Relația asta a lor e o formă de șantaj și Strickland vrea să se elibereze din ea. O să ducă la capăt treaba asta, cea mai importantă de până acum, iar de pe poziția ulterioară o să-și permită să se retragă din serviciul lui Hoyt. După aceea poate să se ducă acasă, în Orlando, la Lainie și la copii, Timmy și Tammy. Poate fi soțul și tatăl care n-a reușit niciodată să fie, din cauză că nu l-au lăsat chestiile murdare ale lui Hoyt. Poate fi un cu totul alt om. Poate fi liber.

Își îndreaptă iarăși atenția asupra directivelor. Adoptă atitudinea rece a militarului. Prăpădiții ăia din America de Sud. Nu e o practică neobișnuită a agricultorilor să dea vina pe sărăcie. Sigur că nu. E un Zeu-Torent nemulțumit de felul în care ei exploatează jungla. Directivele sunt pătate, fiindcă în avionul bimotor picură. Șterge hârtia de pantaloni. Armata Statelor Unite, zice documentul, crede că Deus Brânquia deține armament militar important. Sarcina lui va fi să protejeze „interesele SUA” și să țină echipajul, în cuvintele lui Hoyt, „motivat”. Strickland cunoaște direct de la sursă teoriile lui Hoyt despre motivare.

Să se gândească la Lainie. Sau mai bine, ținând cont de ce s-ar putea să fie nevoit să facă, să nu se gândească la ea.

Sunt justificate înjurăturile obscene ale pilotului în portugheză.

Aterizarea e un coşmar. Pista e tăiată efectiv în junglă. Strickland coboară din avion clătinându-se, pentru a constata că arşiţa e vizibilă, o julitură plutitoare. Un columbian îmbrăcat într-un tricou cu Brooklyn Dodgers şi bermude hawaiene îi face semn să vină spre o camionetă. O fetiţă dintr-o remorcă îi aruncă lui Strickland cu o banană în cap, iar el e prea ameţit de zbor ca să reacţioneze. Columbianul îl duce în oraş, trei străzi pline de cărucioare de fructe cu roţi de lemn huruitoare şi copii desculţi cu burţile umflate. Strickland cutreieră prin magazine şi-şi cumpără din instinct: o brichetă, soluţii anti-insecte, pungi de plastic cu închizător, pudră de talc. Tejghelele pe care împinge banii lăcrimează de atâta umiditate.

În avion a învăţat dintr-un ghid de conversaţie. „Você viu Deus Brânquia?"

Negustorii chicotesc şi îşi fâlfâie mâinile pe la gât. Să dea naiba dacă Strickland pricepe ceva. Oamenii ăştia put, duhnesc ca o turmă de vite abia măcelărită. Se îndepărtează, mergând pe o şosea asfaltată care i se topeşte sub pantofi, şi vede un şobolan spinos care se zvârcoleşte în mizeria neagră. Moare lent. Oasele i se vor albi, cufundându-se-n smoală. Asta e cea mai frumoasă şosea pe care Strickland o va vedea în următorul an şi jumătate.

2

Ceasul deşteptător face noptiera să tremure. Fără să deschidă ochii, Elisa caută cu degetele butonul de oprire care-i rece ca gheaţa. Era cufundată într-un vis adânc, blând şi cald şi-ar mai vrea înapoi preţ de-un minut amăgitor. Dar visul scapă căutării celui treaz; aşa se întâmplă mereu. Era apă, o apă întunecată – atât îşi mai aminteşte. Îngrozitor de multă apă care o împresoară din toate părţile, doar că ea nu se îneca. De fapt, în apa aceea respira mai bine decât aici, în viaţa reală, în încăperile prin care trage curentul, cu mâncare ieftină, cu trosnete de electricitate.

De jos răsună tube şi o femeie ţipă. Eliza oftează cu faţa în pernă. E vineri şi rulează un film nou la Arcade Cinema Marquee, cinematograful non-stop care se află chiar dedesubt, iar asta înseamnă dialoguri, efecte sonore şi semnale muzicale noi, pe care va

trebui să le integreze în ritualul ei de trezire dacă vrea să evite șirul de sperieturi care fac să-i stea inima-n loc. Acum se aud trompete; acum mulțimi de oameni care urlă. Deschide ochii, vede mai întâi ora 10:30 P.M. afișată de ceas și apoi lumina proiectorului strecurându-se în lame printre scândurile din podea, colorând firișoarele de praf în nuanțe Tehnicolor.

Se ridică în capul oaselor și își strânge umerii de frig. De ce miroase a cacao? Mirosul bizar e însoțit de un zgomot neplăcut: o mașină de pompieri la nord-est de Patterson Park. Elisa își coboară picioarele pe podeaua rece și privește lumina proiectorului deplasându-se și licărind. Măcar filmul ăsta nou e mai luminos decât precedentul, un film alb-negru intitulat *Carnavalul sufletelor,* iar culorile vii care-i scaldă picioarele îi permit să alunece înapoi în iluzia visului: e bogată și are o grămadă de bani, iar vânzătorii se prosternează ajutând-o să probeze o mulțime de pantofi colorați. Sunteți răpitoare, domnișoară. Încălțată cu o asemenea pereche de pantofi, veți cuceri lumea.

De fapt, lumea a cucerit-o pe ea. Oricâte podoabe cumpărate pe câțiva penny de la vechituri și-ar prinde pe pereți, nu poate ascunde lemnul mâncat de termite, nimic nu-i poate distrage atenția de la gândacii care fug în toate părțile în clipa când aprinde lumina. Alege să nu le mai bage în seamă; singura ei speranță e să treacă peste o noapte, peste ziua următoare, spre viața care urmează. Traversează chicineta, pornește cronometrul pentru fiert ouă, baga trei oua într-o oală și se duce la baie.

Elisa face doar baie în cadă. Își scoate flanela în timp ce curge apa. La serviciu, colegele își lasă revistele pentru femei pe mesele de la cantină și nenumărate articole au informat-o pe Elisa asupra căror centimetri anume din corpul ei ar trebui să se concentreze. Dar șoldurile și sânii nu se pot compara cu cicatricele cheloide, roz și umflate, aflate de-o parte și de alta a gâtului ei. Se lasă în cadă până o atinge cu umărul dezgolit. Fiecare cicatrice e lungă de șapte centimetri și merge dinspre jugulară spre laringe. În depărtare, sirena înaintează; locuiește dintotdeauna în Baltimore, adică de treizeci și trei de ani, și poate urmări în gând cum înaintează mașina de pompieri pe Broadway. Cicatricele de pe gâtul ei sunt o hartă, nu-i

așa? Cu locuri prin care a fost și de care mai bine nu-și mai amintește.

Când se cufundă sub apă până peste urechi, sunetele cinematografului se aud amplificate. *Dacă mori pentru Chemosh,* strigă o fată în film, *vei trăi veșnic!* Elisa nu-i sigură că a auzit bine. Freacă o bucățică de săpun în palme, bucurându-se de senzația că-i mai udă ca apa, atât de alunecoasă încât poate tăia apele ca un pește. Senzațiile din visul plăcut o năpădesc iarăși, apasă asupra ei grele ca trupul unui bărbat. Ceva neașteptat, copleșitor de erotic; degetele alunecoase îi patinează între coapse. A fost la întâlniri, a făcut sex, toate cele. Dar au trecut ani de-atunci. Când întâlnesc o femeie mută, bărbații profită de ea. La nicio întâlnire, nici măcar o dată, niciun bărbat n-a încercat să comunice cu ea cu adevărat. N-au făcut decât să apuce și să ia, de parcă ea, lipsită de glas asemenea unui animal, chiar *era* un animal. E mai bine așa. E mai bun bărbatul din vis, neclar cum o fi.

Dar cronometrul, acel nimic infernal, se pornește să sune, clinc, clinc, clinc. Elisa stropește în jur, stânjenită chiar dacă e singură, și se ridică în picioare, cu apa scurgându-i-se pe membrele strălucitoare. Se înfășoară într-un halat de baie și se întoarce tiptil și tremurând în bucătărie, unde oprește aragazul și acceptă veștile proaste ale ceasului: 11:07. Cum de-a pierdut atâta timp? Se strecoară într-un sutien oarecare, își încheie nasturii de la o bluză oarecare, își netezește o fustă oarecare. S-a simțit mistuitor de vie în vis, dar acum e inertă ca ouăle ce se răcesc pe-o farfurie. Aici, în dormitor, se află și o oglindă, dar preferă să nu se privească în ea, căci poate i se adevărește bănuiala și chiar e invizibilă.

3

Odată ce-a găsit vasul lung de cincisprezece metri la locul stabilit, Strickland își folosește noua brichetă pentru a arde directivele lui Hoyt, o procedură standard. Acum s-a înnegrit toată hârtia, se gândește el, e toată o ștersătură. Ca tot ce e pe-aici, vasul îi jignește standardele militare. Un gunoi de nedescris. Coșul e peticit cu bucăți de tablă. Cauciucurile prinse la copastie par dezumflate. Un cearșaf prins între patru stâlpi asigură singura umbră de pe navă. O să fie

foarte cald. Asta e bine. Arșița o să-i alunge gândurile chinuitoare la Lainie; la casa lor răcoroasă și curată; la șoapta palmierilor din Florida. Să-i clocotească mintea până atinge genul ăla de furie necesară într-o asemenea misiune.

Apa maronie, murdară, stropește printre stinghiile docului. O parte a celor din echipaj sunt albi, unii-s cafenii, unii-s arămii. Unii sunt vopsiți și au piercinguri. Trag cu toții niște lăzi umede peste o scândură care se îndoaie alarmant sub greutate. Strickland îi urmează și ajunge la o carenă pe care e scris cu șablonul *Josefina.* Niște hublouri mici indică o punte inferioară dintre cele mai superficiale, mare doar cât pentru un căpitan. Cuvântul *căpitan,* în sine, îl roade. Aici Hoyt e singurul căpitan, iar Strickland e locțiitorul lui. N-are niciun chef de cârmaci infatuați care au impresia că dețin comanda.

Îl găsește pe căpitan, un ochelarist mexican cu barbă albă, cămașă albă, pantaloni albi și pălărie albă de paie, toate alcătuind un ambalaj fantastic de bombastic. Acesta strigă „Domnu' Strickland!", iar lui Strickland i se pare c-a ajuns într-unul dintre desenele animate *Looney Tunes* ale fiului său: *Doomnu' Striikland!* Memorase numele căpitanului când zbura pe undeva peste Haiti: Raúl Romo Zavala Henríquez. I se potrivește din prima, mult înainte să-nceapă să se umfle în pene.

— Poftim! *Escoces* și *puros cubanos,* prietene, doar pentru tine.

Henríquez îi întinde un trabuc, își aprinde și el unul și umple două pahare. Strickland e instruit să nu bea în timpul serviciului, dar îi îngăduie lui Henríquez să toasteze.

— *¡To la aventura magnífico!*

Beau, iar Strickland recunoaște în sinea sa că se simte bine. Orice, numai să ignore pentru o vreme umbra amenințătoare a generalului Hoyt și ce-ar însemna pentru viitorul lui Strickland dacă n-ar reuși să-l „motiveze" cum se cuvine pe Henríquez. Cât bea scotch-ul, arșița din viscere echivalează cu cea din junglă.

Henríquez e un om care a petrecut prea mult timp scoțând inele de fum: sunt perfecte.

— Fumează, bea, simte-te bine! Cam ăsta-i tot luxul de care-o să ai parte multă vreme de-acum înainte. E bine că n-ai venit mai târziu, domnu' Strickland. *Josefina* abia așteaptă să plece. Ca și Amazonia,

nu stă ea după oameni.

Lui Strickland nu-i place aluzia. Lasă jos paharul și se uită lung. Henríquez râde, bate din palme.

— Corect. Bărbații ca noi, pionieri ai Sertão[1], nu trebuie să-și exprime neapărat entuziasmul. *Los brasileños* ne onorează cu o vorbă: *sertanista.* Sună bine, *sí?* Pune sângele-n mișcare?

Henríquez povestește în detalii anoste călătoria sa la un avanpost al Instituto de Biologia Maritima. Susține că a atins – cu propriile-i *dos manos!* – fosile în calcar despre care se spunea că seamănă cu descrierile lui Deus Brânquia. Cercetătorii au stabilit că fosilele provin din Perioada Devoniană, care, știai, doomnu' Striikland, că face parte din Era Paleozoică? Asta, continuă Henríquez de parcă ar cânta psalmi, e ceea ce-i atrage pe bărbații ca ei în Amazonia. Unde viața primitivă e încă în floare. Unde omul poate da înapoi filele din calendar și poate atinge ceea ce-i de neatins.

Strickland se abține o oră până pune întrebarea.

— Ai primit charterul[2]?

Henríquez își stinge trabucul și privește încruntat pe hublou. Găsește acolo ceva la care să rânjească și începe sa gesticuleze arogant.

— Vezi tatuajele alea de pe fețe? Știfturile alea din nas. Ăștia nu-s indieni ca Tonto[3] al vostru. Sunt *índios bravos.* Ăștia au în sânge fiecare kilometru de Amazon, de la Negro-Branco pân-la Xingu. Provin din patru triburi diferite. Și m-am asigurat că-i avem călăuze! Nu-i cu putință, domnu' Strickland, ca expediția noastră să se rătăcească.

Strickland repetă:

— Ai primit charterul?

Henríquez își face vânt cu pălăria.

— Americanii dumitale mi-au trimis prin poștă hărți trase la șapirograf. Prea bine. *Expedição* noastră *científica* va urma liniile lor șerpuite cât vom putea. Apoi, domnu' Strickland, mergem pe jos! Îi

---

[1] Una dintre cele patru subregiuni din nord-estul Braziliei.

[2] Contractul naval care cuprinde traseul și necesitățile călătoriei.

[3] Personaj ficțional din seriale western americane difuzate la televiziune și radio. În spaniolă, *tonto* se traduce prin tont, prost, nătâng.

localizăm pe *vestigios,* ce-a mai rămas de pe urma triburilor originare. Oamenii ăştia au suferit de pe seama industriei mai mult decât îţi poţi imagina dumneata. Strigătele le sunt înghiţite de junglă. Noi însă o să venim cu gânduri paşnice. Le vom oferi daruri. Dacă Deus Brânquia există, ei vor fi cei care ne vor spune unde să-l găsim.

Cum ar zice generalul Hoyt, căpitanul e motivat. Strickland îi recunoaşte măcar atâta merit. Dar există şi semnale de alarma. Dacă e să ştie ceva despre teritoriile sălbatice, atunci Strickland ştie că te pătezi şi pe dinăuntru, şi pe dinafară. Nu te îmbraci în haine albe decât dacă habar n-ai în ce naiba te-ai băgat.

4

Elisa evită peretele de la apus al dormitorului până în ultima clipă, aşa încât priveliştea să o frapeze şi să o inspire. Nu este o cameră mare, aşa că nici peretele nu-i mare: doi metri şi jumătate pe doi metri şi jumătate, şi fiecare centimetru e acoperit de pantofi cumpăraţi de-a lungul anilor din magazine ieftine sau de second hand. Cei cu toc jos, uşori ca fulgul, cu tocul şi botul de altă culoare decât restul, cireaşă şi scorţişoară. Cei Customcraft, în două nuanţe, cu vârful ca o sapă. Cei cu vârf decupat, din satin de culoarea şampaniei, ca o revărsare de şifon la o nuntă. Cei cu toc de şapte centimetri de la Town & Country, de-un roşu aprins: când îi porţi, picioarele îţi par delicat acoperite cu petale de trandafir. Exilaţi pe la margini sunt papucii fără barete, murdari, pantofii cu călcâi decupat, mocasinii ieftini din imitaţie şi sandalele urâte de piele întoarsă care au doar valoare sentimentală.

Fiecare pantof atârnă într-un cui mic pe care ea, biet chiriaş, nu avea dreptul să-l bată. Nu stă bine cu timpul, dar chiar şi-aşa zăboveşte un pic, alegându-şi cu grijă o pereche de pantofi uşori, cu toc jos, marca Daisy, cu o floare albastra de piele prinsă pe-o baretă simplă de plastic, de parcă alegerea ar avea o importanţă crucială. Şi are. Pantofii de la Daisy vor fi singura ei formă de răzvrătire din noaptea asta şi din fiecare noapte. Picioarele sunt legătura ta cu pământul, iar când eşti sărac, nicio palmă din pământul pe care calci nu-ţi aparţine.

Se așază pe pat ca să se încalțe. Zici că-i un cavaler care-și vâră mâinile într-o pereche de mănuși-armură. În timp ce-și mișcă degetele ca să i se așeze cum trebuie, își lasă privirea să hoinărească pe maldărul de discuri vechi. Majoritatea au fost cumpărate la mâna a doua cu ani în urmă și aproape toate au imprimate în suprafața de polimer, alături de muzică, și niște amintiri fericite.

The Voice of Frank Sinatra: dimineața în care a ajutat un voluntar care asigura traversarea școlarilor în siguranța la o zebră să elibereze niște pui pufoși și maronii de sub grilajul unei guri de canalizare. *One O'Clock Jump* al lui Count Basie: ziua în care a văzut o minge de baseball rătăcită, rară ca un vânturel de seară, țâșnind din Memorial Stadium și ricoșând dintr-un hidrant. *Stardust* al lui Bing Crosby: după-amiaza în care ea și Giles i-au văzut pe Stanwyck și MacMurray în *Remember the Night,* la cinematograful de jos, iar Elisa a rămas în pat tot restul zilei, lăsând acul pe piesa lui Bing și întrebându-se dacă nu cumva și ea, asemenea hoaței cumsecade interpretate de Stanwyck, ispășește o pedeapsă în viața asta plină de greutăți și dacă n-o s-o aștepte și pe ea cineva ca MacMurray în ziua în care o să fie eliberată.

Ajunge: n-are niciun sens. N-o așteaptă și n-a așteptat-o nimeni niciodată, și cu atât mai puțin ceasul de la serviciu care pontează intrarea. Își pune paltonul, ia farfuria cu ouă. Mirosul ciudat de cacao devine evident când iese pe coridorul scurt, sufocat de role de film prăfuite în care se ascund cine știe ce comori de celuloid. Pe dreapta, celălalt apartament din clădire. Bate de două ori înainte să intre.

5

Pleacă în mai puțin de o oră. Sezonul uscat este o-ncântare, spun călăuzele; se numește *verão.* Sezonul ploios e o tragedie; nimeni n-o să-i spună vreodată lui Strickland cum se numește. Din sezonul umed precedent au rămas moștenire *furos,* scurtăturile inundate care taie coturile făcute de fluviu, iar *Josefina* profită de ele cât timp se mai poate. Aceste serpentine ca niște juguri transformă Amazonul într-un animal. Țâșnește. Se ascunde. Tabără înainte. Henríquez chiuie de bucurie și accelerează, iar jungla verde cu miros de turbă se umple de

fum negru și toxic. Strickland se apucă de copastie, privește în apă. Este de-un maro ca de cacao cu lapte cu spumă de bezea. Ierburi gigantice, înalte de patru metri și jumătate, se zbârlesc pe maluri ca spinarea unui urs uriaș ce se trezește.

Lui Henríquez îi place să lase comanda pe mâna secundului pentru ca el să poată face însemnări în jurnalul de bord. Se laudă că scrie pentru publicare și faimă. Toată lumea o să cunoască numele marelui explorator Raúl Romo Zavala Henríquez. Dezmiardă pielea în care e legat jurnalul de bord, probabil visând la o fotografie de autor de-o îngâmfare pe măsură. Strickland își ascunde ura, dezgustul și teama. Toate trei te încurcă. Toate trei te *dau* pierzaniei. Hoyt l-a învățat asta în Coreea: Să-ți faci treaba și-atât. Cel mai avantajos sentiment este să nu simți absolut nimic.

Monotonia însă ar putea fi cel mai parșiv ucigaș din junglă. Zi după zi, *Josefina* se deplasează pe o panglică nesfârșită de apă, pe sub spirale de ceață dilatate. Într-o zi, Strickland privește în sus și descoperă o pasăre mare și neagră, ca o pată unsuroasă pe cerul albastru. Un vultur. Acum, că l-a observat, îl vede în fiecare zi făcând inele leneșe, așteptându-l să moară. Strickland e bine înarmat, are o armă automată Stoner M63 și-un Beretta 70 în toc și-l mănâncă palma să împuște pasărea. Pasărea e Hoyt, care-l supraveghează. Pasărea e Lainie, care-și ia la revedere.

Nu știe care din ei e.

Navigatul e periculos noaptea, așa că nava ancorează. De obicei, Strickland alege să stea singur la proră. N-are decât să șușotească echipajul. N-au decât să se holbeze *índios bravos* ca la un soi de monstru american. În seara asta, luna e o gaură mare tăiată în carnea nopții pentru a scoate la iveală un os decolorat și luminos, iar Strickland nu-l observă pe Henríquez care se furișează-nspre el.

— Vezi? Rozul jucăuș?

Strickland e furios, nu pe căpitan, ci pe sine. Ce fel de soldat își lasă spatele neacoperit? Și-n plus, e prins uitându-se la lună. E ceva feminin, ceva ce-ar face Lainie, care i-ar mai cere și s-o țină de mână. Ridică din umeri, sperând că Henríquez va pleca. Dar căpitanul îi face semne cu jurnalul de bord. Strickland se uită în depărtare și vede un salt unduitor și stropi argintii.

— *Boto*[4]*,* zice Henríquez. Delfin de râu. Ce zici? Doi metri? Doi jumate? Doar masculii sunt așa roz. Ce noroc pe noi să vedem unul. Foarte solitari, masculii *boto.* Le place să stea singuri.

Strickland se întreabă dacă Henríquez se ține de glume, bătându-și joc de tendința lui de-a sta deoparte. Căpitanul își scoate pălăria de paie, părul alb îi strălucește în lumina lunii.

— Știi legenda lui *boto*? Bănuiesc că nu. Vă-nvață mai mult de arme și gloanțe, ă? Mulți dintre localnici cred că delfinul roz de râu e un *encantado*, adică din ăia care-și schimbă forma. În nopți ca asta se transformă într-un bărbat irezistibil de frumos și se duce în cel mai apropiat sat. Îl poți recunoaște după pălăria pe care o poartă ca să-și mascheze orificiul de respirație. Astfel deghizat, le seduce pe cele mai frumoase femei din sat și le duce în casa lui de sub apele fluviului. Așteaptă și-o să vezi. O să întâlnim foarte puține femei noaptea pe fluviu, așa de tare se tem să nu fie răpite de *encantado.* Dar cred că e o poveste optimistă. Oare nu-i preferabil un paradis subacvatic unei vieți de sărăcie, pline de incesturi și violență?

— Se apropie.

Strickland n-a vrut s-o spună cu voce tare.

— Ah! Atunci e clar c-ar trebui să ne alăturăm celorlalți. Se spune că dacă te uiți în ochii unui *encantado,* ești blestemat să ai coșmaruri până-ți pierzi mințile.

Henríquez îl bate pe spinare pe Strickland, ca un prieten ce nu-i este, și se îndepărtează agale, fluierând. Strickland îngenunchează lângă copastie. Delfinul plonjează ca o andrea. Pesemne că e obișnuit cu bărcile. Pesemne că vrea resturi de pește. Strickland își scoate pistolul Beretta din toc și ține în locul unde estimează că va ieși delfinul. Legendele, care-s rodul imaginației, nu merită să trăiască. Realitatea dură, asta caută Hoyt și asta trebuie să găsească Strickland dacă speră să scape cu viață de-aici. Forma delfinului devine vizibilă sub apă. Strickland așteaptă. Vrea să-l privească în ochi. El o să fie cel aducător de coșmaruri. El o să fie cel care va face jungla să-și piardă mințile.

6

[4] Numele portughez dat unor specii de delfini din Amazon.

În celălalt apartament, o întâmpină o gloată veselă: casnica zâmbitoare, soți surâzători, copii încântători, adolescenți încrezuți. Dar toți aceștia nu sunt mai reali decât rolurile interpretate la Arcade Cinema. Sunt personaje în reclame și, deși aceste picturi originale sunt executate cu o nemaipomenită măiestrie, niciuna nu e înrămată. *Rimel rezistent la apă ușor de demachiat* e folosită pentru a acoperi o crăpătură pe unde pătrundea frigul. *Pudra de față luminoasă* ține deschisă o ușă pe unde trage curentul. *Ciorapii de care se îndrăgostesc 9 din 10 femei* a primit o nouă utilizare, de masă pe care stau cutiile de vopsea pentru pictura aflată în lucru. Această lipsă de mândrie o deprimă pe Elisa, deși toate cele cinci pisici de aici nu sunt de acord. Pânzele împrăștiate le oferă niște câmpuri minunate pentru vânătoarea de șoareci.

O pisică se fălește cu mustățile ei lângă o meșă pe care o rotește pe-un craniu uman numit Andrzej, din motive pe care Elisa nu și le poate aminti. Artistul, Giles Gunderson, o ușuie și pisica pleacă cu un salt, mieunând a răzbunare când va veni vremea mersului la litieră. Giles se sprijină de șevalet și mijește ochii privind prin ochelarii cu ramă de baga stropiți de vopsea. O a doua pereche de ochelari i se sprijină pe frunte deasupra sprâncenelor stufoase, iar a treia e cocoțată în creștetul chel.

Elisa se înalță pe vârfuri, în pantofii ei Daisy, ca să privească la tablou peste umărul lui: o familie de capete fără trup planând deasupra unei cupole de gelatină roșie, cei doi copii sporovăind ca niște maimuțoi flămânzi, tatăl ciupindu-și bărbia căzut în admirație, iar mama arătând satisfăcută de pompoasa-i creație. Giles se luptă cu buzele tatălui; Elisa știe că se chinuie cu figurile bărbătești. Se apleacă mai mult și vede cum propriile lui buze încep să contureze zâmbetul pe care încearcă să-l picteze, și e atât de adorabil, încât Elisa nu se poate abține: se apleacă iute și-l sărută pe bătrân pe obraz.

El ridică privirea surprins și chicotește.

— Nu te-am auzit intrând! Cât e ceasul? Te-au trezit sirenele? Pregătește-te, scumpo, pentru noi culmi ale patosului. Zice la radio că arde fabrica de ciocolată. Oare poate exista ceva mai cumplit? Pun pariu că toți copiii se zvârcolesc în somn.

Giles zâmbește sub o mustață fină, foarte subțire, și ține ridicată

câte o pensulă în fiecare mână, una roșie, una verde.

— Tragedie și încântare, zice, mână-n mână.

În spatele lui Giles, un televizor alb-negru de mărimea unei cutii de pantofi, așezat pe un cărucior cu rotile, pulsează electricitate statică prin stăruința unui film ce se difuzează seara târziu. Mr. Bojangles dansează step urcând cu spatele pe o scară. Elisa știe că o să-l înveselească pe prietenul ei. Repede, înainte ca Bojangles să fie nevoit să încetinească pentru Shirley Temple, Elisa îi face semnul cu două degete pentru „uite".

Giles se uită și bate din palme, amestecând vopseaua roșie cu cea verde. E incredibil ce face Bojangles, iar Elisa se rușinează simțind o izbucnire de mândrie: ea ar fi ținut pasul cu el mai bine decât Shirley Temple, dar asta dacă lumea în care s-a născut ar fi fost cu totul diferită. Și-a dorit dintotdeauna să danseze. De aici toți pantofii ei: sunt energie potențială, abia așteptând să fie folosită. Mișcă ochii la televizor și prinde ritmul, ignorând muzica de la cinematograful de jos care îi face concurență, și se lansează într-un step sincronizat cu Bojangles. Nu-i rău – ori de câte ori Bojangles bate cu piciorul într-o contratreaptă, bate și Elisa în cel mai apropiat lucru, adică în scăunelul lui Giles, ceea ce-l face să râdă.

— Știi cine mai putea să-ncingă o scară? James Cagney! Am văzut noi cumva împreună *Yankee Doodle Dandy?* Ah, ar trebui. Cagney coboară pe o scară. E de milioane. Și începe să zvârle din picioare de zici că i-a luat foc fundul. O improvizație sută la sută, și ce periculoasă! Dar așa-i arta adevărată, draga mea – periculoasă.

Elisa îi întinde farfuria cu ouă și îi face semn: „Mănâncă, te rog".

El surâde trist și ia farfuria.

— Cred că fără tine aș fi un artist al foamei, în cel mai puțin metaforic sens. Să mă trezești când te-ntorci acasă, da? Fac eu cumpărăturile: mic dejun pentru mine, cină pentru tine.

Elisa încuviințează, dar arată cu severitate spre patul rabatabil blocat în poziție verticală.

— Când îl cheamă cofrajele fructelor zemoase, Giles Gunderson răspunde! Și-atunci, promit: mă duc în țara viselor.

Bărbatul sparge un ou de *Ciorapii de care se îndrăgostesc 9 din 10 femei* și își trece o pereche de ochelari peste celelalte două. Pe față îi

reapare zâmbetul pe care încearcă să-l picteze: zâmbetul ăsta e un pic mai larg acum, iar Elisa e bucuroasă. Numai fanfara din cadrul final al filmului de dedesubt o readuce la realitate. Știe ce-o să se întâmple în continuare: o să apară cuvântul *Sfârșit* pe ecran, o să curgă genericul cu numele actorilor, în sală se vor aprinde luminile și atunci n-o să mai poți ascunde cine ești cu adevărat.

7

Băștinașii sunt niște mutanți, pe ei nu-i încetinește arșița, înaintează, se cațără, hăcuiesc. Strickland n-a văzut în viața lui atâtea macete. Ei le zic *falcóns,* șoimi. Ziceți-le cum vreți. El o să-și ia M63-ul, mersi. Expediția pe uscat începe printr-o străpungere croită cu plugul de-a dreptul în pădurea tropicală de vreun erou uitat. Înainte de ora 11, găsesc plugul năpădit de plante târâtoare, din scaun crește un filodendron. Bine – până la urmă, n-o să-și taie drum prin junglă cu focuri de armă. Ia și el o macetă.

Strickland se consideră puternic, dar până după-amiaza mușchii i se lichefiază. Jungla, asemenea vulturului, depistează slăbiciunea. Vrejuri de viță smulg pălării de pe capete. Țepușe de bambus înjunghie brațele întinse. Viespi cu ace lungi cât degetul se agită pe cuiburi ca de hârtie, abia așteptând un motiv să roiască, iar toți cei ce trec de ele tiptil răsuflă ușurați. Un om se sprijină de un copac. Scoarța parcă e storcită. Nu-i scoarță. Copacul e acoperit de termite care acum i se îmbulzesc pe mânecă, în căutarea unei vizuine. Călăuzele n-au hărți, dar tot arată, arată, arată.

Trec săptămâni. Poate luni. Nopțile sunt mai rele ca zilele. Își dau jos pantalonii grei ca piatra din cauza noroiului uscat, își scurg litrii de sudoare din ghete și zac în hamace cu plasă împotriva țânțarilor, neajutorați ca niște prunci, ascultând orăcăitul broaștelor și vaietul malaric al țânțarilor. Cum poate da claustrofobie un spațiu atât de amplu? El vede peste tot chipul lui Hoyt, în nodurile ciupercilor de copac, în modelul din carapacea țestoasei de Amazon cu pete galbene, în formația de zbor a papagalilor-zambilă albaștri. Pe Lainie n-o vede nicăieri. Abia dacă o poate simți, ca un puls ce se stinge. Asta îl alarmează, dar aici sunt multe motive de alarmă, clipă de

clipă.

La câteva zile de mers, ajung într-un sat de *vestigios*. Un mic luminiș. *Malocas*[5] acoperite de stuf. Blănuri de animale întinse între copaci. Henríquez se agită de colo, colo, spunându-le oamenilor să-și lase macetele. Strickland se supune, dar numai ca să-și apuce arma mai bine. Să fie înarmat, nu asta-i treaba lui? Peste câteva minute, din bezna malocăi se ivesc trei chipuri. Strickland tremură, o senzație neliniștitoare pe o asemenea arșiță. În curând, după chipuri apar și trupuri, traversând luminișul ca niște păianjeni.

Strickland simte că i se face rău văzând asta. Arma îi zvâcnește. Să-i curețe. E șocat de gândul ăsta. E un gând de-al lui Hoyt. Dar e ademenitor, nu-i așa? Să-și ducă iute misiunea la capăt. Și să se întoarcă acasă, să vadă dacă mai e același bărbat ca la plecarea din Orlando. În timp ce Henríquez scoate la iveală cu grijă oalele aduse în dar, iar una dintre călăuze încearcă să găsească o limbă comună, oricât de stâlcită, încă vreo doisprezece *vestigios* se preling ca sângele din umbră pentru a se holba la armele lui, la macetă, la pielea lui albă, spectrală. Se simte jefuit și nu găsește nicio plăcere în festivitatea care urmează. Ouă de păsări de apă sălbatice, acre, coapte pe foc. Un soi de ritual cam stupid, care include mâzgălitul cu vopsea pe gâtul și fețele celor din echipaj. Strickland așteaptă să se încheie. Henríquez o să ajungă la momentul în care să-i poată întreba de Deus Brânquia. Ar face bine să se grăbească. Strickland n-o să mai suporte multe înțepături de insecte înainte să se-apuce de treabă în stilul lui.

Când Henríquez se îndepărtează de foc ca să-și întindă hamacul, Strickland îi taie calea.

— Te-ai dat bătut.

— Mai sunt și alți *vestigios*. O să-i găsim.

— Luni de zile pe fluviu și-acum vrei să renunțăm așa.

— Ei cred că dacă vorbesc despre Deus Brânquia, îi slăbesc puterile.

— Ăsta ar putea fi un semn că-i pe-aproape. Că-l protejează.

— Ah, deci ai început să crezi?

— Nu contează ce cred eu. Sunt aici ca să-l găsesc și să mă duc

[5] Căsuțe străvechi, lungi, specifice băștinașilor de pe Amazon, mai ales în Columbia și Brazilia.

acasă.

— Nu-i așa de simplu, ca și cum l-ai proteja pe celălalt. Jungla înseamnă mai mult. Cum ziceți voi? Cu dus și întors? Să coexiști? Oamenii ăștia cred că toate lucrurile din natură sunt legate între ele. Când pătrund invadatorii ăștia ca noi e de parcă ai aprinde un foc. Totul arde.

Ochii lui Henríquez au coborât la M63.

— Îți ții foarte strâns arma, domnu' Strickland.

— Am familie. Dumneata vrei să stai aici un an întreg? Sau doi ani? Crezi c-o să rămână atât de mult pe-aici echipajul dumitale?

Strickland lasă cea mai mânioasă dintre privirile lui să-și facă treaba. Henríquez nu mai e atât de puternic încât să reziste unei asemenea priviri. Sub costumul lui alb împuțit, a rămas doar un schelet. O puzderie de mușcături de căpușe îi supurează pe la gât și-i sângerează de la scărpinat. Strickland l-a zărit cum se abate de la drum ca să vomite fără să-l vadă oamenii lui. Își strânge jurnalul de bord ca să nu-i mai tremure mâinile. Strickland ar vrea să arunce la pământ grămada aia de hârtii fără nicio valoare și să bage câteva gloanțe în ea. Poate că asta l-ar menține motivat pe căpitan.

— Băștinașii cei tineri, oftează Henríquez. Adună-i după ce adorm ăia mai în vârstă. Avem capete de topor și gresii cu care putem negocia. S-ar putea să vorbească.

Și vorbesc. Adolescenții se lăcomesc când văd prada și îl descriu pe Deus Brânquia cu atâtea detalii, încât Strickland se pomenește convins. Asta nu-i o legendă ca aia cu delfinii roz din fluviu. Ăsta-i un organism viu, un fel de om-pește care înoată, mănâncă și respiră. Băieții, tentați de harta lui Henríquez, bat cu degetele pe zona afluentului Tapajos[6], recunoscând-o. De generații în șir, Deus Brânquia migrează în funcție de anotimp, tălmăcește călăuza. Strickland spune că i se pare o aiureală. Păi, doar nu sunt mai mulți? Călăuza întreabă. Erau mai demult, zic băieții. Acum mai e doar unul. Câțiva băieți încep să plângă. Interpretarea lui Strickland este că se tem că lăcomia lor periclitează soarta Zeului-Torent. Așa și este.

8

[6] Râu din Brazilia, afluent important al Amazonului.

Vizavi de staţia de autobuz în care stă Elisa se află două magazine. Elisa s-a uitat la ele de mii de ori; dar niciodată n-a intrat în vreunul în timpul programului. I se pare că dacă ar face asta ar fi aproape ca şi cum ar spulbera un vis. Primul este Kosciuszko Electronics. Marea ofertă de azi este TV COLOR CU ECRAN MARE ŞI FINISAJ DIN LEMN DE NUC, iar câteva exponate, fiecare cu picioare ca antenele Sputnikului, transmit ultimele imagini ale nopţii. Steagul american lasă locul „Codului de bune practici”[7] înainte de încheierea emisiei, un semn care îi confirmă Elisei că este în întârziere. Se roagă să vină autobuzul. La cine se ruga în seara asta fata din film? La Chemosh? Poate că Chemosh se mişcă mai repede decât Dumnezeu.

Îşi mută privirea la al doilea magazin. Julia’s Fine Shoes. Nu ştie cine-i Julia, dar în seara asta o invidiază aşa de tare, încât îi dau lacrimile; femeia asta curajoasă şi independentă, care are afacerea ei în cartierul Fells Point[8], cu siguranţă frumoasă, cu păr care-i tresaltă când merge şi cu pasul vioi, aşa de încrezătoare în valoarea magazinului ei, încât în loc să stingă luminile noaptea, lasă un spot aprins pe o singură pereche de pantofi aşezată pe o coloană ivorie.

Tactica funcţionează. Ah, şi-ncă cum. În serile când nu e-n întârziere, Elisa trece strada şi-şi sprijină fruntea de vitrină ca să vadă mai bine. Baltimore nu-i locul potrivit pentru pantofii ăştia; nu prea i se pare că au ce căuta dincolo de aleile pariziene. Sunt de mărimea ei, cu botul pătrat şi atât de joşi, încât ar aluneca din picior dacă n-ar fi călcâiul ăla comod, înclinat spre interior. Arată ca nişte copite, la modul cel mai bun: de unicorni, de nimfe, de silfi. Fiecare centimetru de lamé e incrustat cu sclipici argintiu, iar tălpile interioare strălucesc ca oglinda – efectiv se poate privi în ele. Pantofii stârnesc în Elisa nişte sentimente pe care credea că orfelinatul le-a scos cu bătaia din ea pe când era adolescentă. Cum ar fi acela că ar putea ajunge în te miri ce locuri. Că ar putea deveni ceva. Că totul se află în domeniul posibilului.

---

[7] Codul de bune practici al televiziunilor, set de reguli etice adoptat de Asociaţia Naţională a Posturilor de Televiziune din SUA în 1951. Sigla era afişată la încheierea programului, din 1952 până la începutul anilor ’80.

[8] Cartier istoric din sud-estul Baltimore-ului, situat pe ţărmul nordic al Portului Baltimore.

Chemosh îi răspunde rugăminților: autobuzul coboară dealul șuierând. Ca de obicei, șoferul e prea bătrân, prea obosit, prea apatic ca să conducă atent. Autobuzul înaintează greoi pe Eastern, greoi pe Broadway și gonește spre nord, pe lângă luminile mașinilor de pompieri ca niște bătăi ale inimii și pe lângă sângele revărsat din fabrica de ciocolată ce se topește. Măcar acest ravagiu cu limbi săltărețe e un soi de viață, iar Elisa se sucește ca să privească, simțind pentru un minut că nu huruie prin mizeria civilizației, ci mai degrabă gonește printr-o junglă feroce și primejdioasă.

Toate se micșorează văzute de pe lunga alee a Centrului de Cercetări Aerospațiale Occam, în lumina galbenă a lămpilor. Elisa își lipește fața rece de geamul și mai rece ca să distingă ceasul luminat de pe indicator: 11.55. Pantofii ei ating o singură treaptă în saltul pe care-l face când coboară din autobuz. Trecerea de la schimbul doi cel aglomerat la schimbul de noapte cu foarte puțini angajați e un haos, iar asta-i permite Elisei să meargă repede, sărind ca o gazelă dinspre autobuz și înaintând ca o căprioară pe trotuarul de la serviciu. Sub reflectoarele necruțătoare de afară – toate luminile de la Occam sunt necruțătoare – pantofii ei sunt niște pete albastre.

E un drum de doar un etaj cu liftul, însă unele dintre laboratoare seamănă mai degrabă cu niște hangare, așa încât călătoria durează jumătate de minut. Cabina se deschide într-un spațiu pe două etaje, unde personalul este ghidat cu ajutorul unor stâlpișori pe o alee îngustă. La trei metri înălțime de podea, într-o cameră de observație închisă cu plexiglas, stă David Fleming. Născut cu un clipboard în locul mâinii stângi, omul se apleacă pentru a-și vedea mai bine supușii. Fleming e cel care a intervievat-o la angajare, cu peste zece ani în urmă, și se află încă aici, privirea lui de hienă fiind cea care-l propulsează tot mai sus pe scara ierarhică an după an. Conduce toată clădirea acum, dar tot nu se poate abține să se amestece în treburile angajaților din treptele inferioare. În aceeași perioadă de timp, Elisa a ajuns unde ajung îngrijitorii: nicăieri.

Elisa își blestemă pantofii Daisy. Sar în ochi, ceea ce și trebuie, dar treaba asta e cu două tăișuri. Colegii ei din schimbul de noapte sunt mult înainte: Antonio, Duane, Lucille, Yolanda și Zelda, primii trei dispărând pe coridor în vreme ce Zelda își caută cartela de parcă ar

alege ceva dintr-un meniu. Cartelele se introduc în aceleași fante zi după zi; Zelda o lălăie de dragul Elisei, fiindcă Yolanda e în urma Zeldei, iar dacă apucă să intre Yolanda, o să se mocăiască la perforator ca s-o facă pe Elisa să apară cu o întârziere crucială de un minut.

N-ar trebui să fie mâncătoria asta. Zelda e negresă și-i grasă. Yolanda e mexicancă și nepretențioasă. Antonio e un dominican sașiu. Duane e o corcitură fără niciun dinte în gură. Lucille e albinoasă. Elisa e mută. Pentru Fleming, ei sunt cu toții la fel: nepotriviți pentru altă muncă și, prin urmare, de încredere. Elisa se simte umilită de faptul că s-ar putea ca el să aibă dreptate. Își dorește să fi putut vorbi ca să se poată urca în picioare pe banca din vestiar și să-și mobilizeze colegii de muncă cu un discurs despre cum ar trebui să aibă grijă unul de celălalt. Dar nu așa merg treburile la Occam. Din câte-și dă ea seama, nici în America.

Cu excepția Zeldei, care întotdeauna a fost protectoare cu Elisa. Zelda se scotocește prin geantă după niște ochelari pe care toată lumea știe că nu-i poartă, alungând cu o fluturare a mâinii toate nemulțumirile Yolandei despre ceasul de pontaj care ticăie. Elisa hotărăște că acest curaj al Zeldei trebuie egalat de al ei. Se gândește la Bojangles și țâșnește înainte în pași de mambo printre colegii care cască și trece în pași de foxtrot de toți cei care-și încheie hainele. Fleming o să-i zărească pantofii albaștri care gonesc, iar comportamentul ei va fi notat pe o listă; la Occam, tot ce nu înseamnă prăbușire de oboseală ridică suspiciuni. Și totuși, în secundele necesare ca s-o ajungă din urmă pe Zelda, dansul o eliberează pe Elisa de toate acestea. Se ridică deasupra pământului și plutește de parcă nici n-ar fi ieșit din baia aceea minunată și caldă.

9

Mâncarea li se termină la sud-vest de Santarém. Membrii echipajului sunt slăbiți, lihniți de foame, amețiți. Din fericire, e plin de maimuțe gălăgioase care-și râd de ei. Așa că Strickland începe să tragă. Maimuțele cad ca fructele de aguaje, iar bărbații icnesc de groază. Asta îl enervează pe Strickland. Înaintează cu maceta ridicată

spre o maimuță împușcată în burtă. Animalul cu blană fină s-a chircit într-un ghem jalnic, plângând cu palmele apăsate pe față. Seamănă cu un copil. Cu Timmy sau Tammy. E de parcă ar măcelări copii. Amintiri subite din Coreea. Copiii, femeile. Asta a devenit? Maimuța care-a supraviețuit țipă de jale, iar sunetul îi sfredelește craniul lui Strickland. Se întoarce și atacă un copac cu maceta până acesta scuipă lemn alb.

Ceilalți bărbați adună corpurile și le aruncă în apă clocotindă. Ei n-aud maimuțele țipând? Strickland rupe niște mușchi și-și astupă urechile. Nu ajută. Țipetele, țipetele. Prânzul constă în niște gheme gri și cauciucate de zgârciuri de maimuță. El nu merită să mănânce, dar o face oricum. Țipetele, țipetele.

Sezonul ploios, sau cum mă-sa i-or zice ei, îi dibuiește. Ruperea de nori e fierbinte, parcă ar fi împroșcați cu măruntaie. Henríquez nu se mai chinuie să-și șteargă aburul de pe ochelari. Merge așa, orb. *Este* orb, se gândește Strickland. Orb crezând că ar putea conduce expediția asta. Henríquez, care n-a luptat niciodată într-un război. Henríquez, care nu poate auzi țipetele maimuțelor. Țipetele, își dă seama Strickland, sunt exact ca ale sătenilor din Coreea. Dar așa cumplite cum sunt, sunetele astea îi spun lui Strickland ce are de făcut.

Nu-i nevoie de o instigare la revoltă. Uzura își face treaba. Un pește candiru, agitat de ploaia puternică, îi intră în uretră ofițerului secund când acesta urinează în râu. Trei bărbați îl duc în cel mai apropiat oraș și nimeni nu-i mai revede vreodată. În ziua următoare, un inginer peruvian se trezește plin de urme de înțepături purpurii. Un liliac vampir. Inginerul și-un prieten de-al lui sunt superstițioși. Dispar. După câteva săptămâni, din cauza unei plase de țânțari rupte, unul dintre *índios bravos* e mușcat până la moarte, acoperit de un strat ca o pătură de furnici *tracuá*. În fine, boțmanul mexican, cel mai bun amic al lui Henríquez, e mușcat de gât de o viperă *papagaio* de-un verde aprins. În câteva secunde, îi țâșnește sânge din fiecare por de pe trup. Nu are nicio șansă. Generalul Hoyt l-a învățat pe Strickland unde să-și așeze Beretta, chiar la baza craniului boțmanului, astfel că moartea vine iute.

Așa c-au rămas cinci. Cu călăuzele, șapte. Henríquez se ascunde

sub punte, umplându-și jurnalul de bord cu transcrierea coșmarurilor de peste zi. Pălăria lui de paie, cândva atât de bățoasă, a fost decăzută la rang de ploscă. Strickland îl vizitează și chicotește auzind mormăitul bizar al căpitanului.

— Ești motivat? îl întreabă Strickland. Ești motivat?

Pe Richard Strickland nu-l întreabă nimeni dacă *el* e motivat. Până acum, nu avea un răspuns. N-a dat nicio clipă doi bani pe Deus Brânquia, asta-i clar. Dar acum nu-și dorește nimic mai mult pe lume. Deus Brânquia i-a făcut ceva, l-a schimbat într-un fel ireversibil, așa bănuiește. O să-l captureze cu ce-a mai rămas din echipajul *Josefinei* – păi, nu sunt și ei acum niște *vestigios*? Și-apoi acasă, în sfârșit acasă, fie ce-o fi. Se masturbează sub o ploaie toridă peste un cuib plin cu pui de șerpi, imaginându-și o partidă de sex tăcută și așezată cu Lainie. Două trupuri uscate mișcându-se ca niște blocuri de lemn pe-o stepă nemărginită de cearșafuri albe bine întinse. O să reușească, o să ajungă iarăși acolo. Da, da. O să facă ce-i spun maimuțele și-o să se termine cu toate astea.

10

Elisa obișnuia să-și schimbe pantofii extravaganți și să se încalțe cu niște tenișii în vestiar. Dar resimțea asta ca pe-o retezare, mâna ei fiind securea. Nu poți face curățenie în pantofi cu toc – asta era una dintre maximele lui Fleming în ziua în care o angajase. Nu ne permitem să alunece și să cadă cineva. Și, de asemenea, fără tocuri negre, fiindcă pe unele dintre pardoselile laboratoarelor sunt *urme științifice* și nu putem să le stricăm. Fleming avea o mie de predici din astea tâmpite. Însă în zilele acestea mintea lui era în altă parte, iar disconfortul tocurilor Elisei a devenit confort; e ceva ce măcar o menține în priză, atentă la senzații.

O veche sală de dușuri, de mult dezafectată, ține loc de cameră a îngrijitorilor. Zelda își ia cărucior tradițional, iar Elisa pe-al ei, și le încarcă cu produse de pe rafturile care se presupune c-ar trebui să găzduiască aprovizionarea pe trei luni. Apoi cele opt cărucioare cu rotile plus alte opt găleți cu mop răsună cu ecou pe coridoarele albe și lungi, ca un tren care înaintează lent către nicăieri.

Trebuie să se poarte tot timpul ca niște profesioniști; niște bărbați în halate albe zăbovesc prin laboratoare până pe la 2 sau 3 noaptea. Cercetătorii de la Occam sunt o subspecie ciudată de masculi a căror meserie îi face să fie complet absorbiți. Fleming își învață îngrijitorii să iasă imediat din orice laborator pe care îl găsesc ocupat, iar asta se întâmplă mai mereu. Când doi cercetători pleacă în sfârșit împreună, se chiorăsc unul la ceasul altuia, nevenindu-le să creadă și chicotind despre ce scandal o să le facă nevestele, oftând și mărturisind c-ar prefera să aterizeze în apartamentele amantelor.

Nu-și cenzurează aceste comentarii când trec pe lângă Elisa și Zelda. Exact așa cum îngrijitorii sunt instruiți să vadă doar mizeria și gunoiul din Occam, cercetătorii sunt instruiți să vadă numai manifestările minților lor sclipitoare. Cu mult timp în urmă, Elisa se răsfățase închipuindu-și o idilă la locul de muncă, o întâlnire cu acel bărbat care dansa în bezna visurilor ei. Aiureli de fată prostuță și tânără. Asta-i treaba dacă ești îngrijitor, menajeră sau orice fel de paznic. Plutești nevăzut, ca un pește sub apă.

11

Vulturul nu se mai rotește. Strickland l-a pus pe unul din cei doi *índios bravos* pe care-i mai are să-l prindă. Habar n-are cum o fi reușit. Și nici nu-i prea pasă. Priponește pasărea de o țepușă înfiptă la pupa *Josefinei* și-și mănâncă prânzul constând în piranha uscați chiar în fața vulturului. Multe oase în piranha. Le scuipă, dar niciunul nu cade suficient de aproape încât să le poată ciuguli vulturul. Pasărea are fața purpurie, ciocul roșu, gâtul ca un fagot. Își etalează deschiderea aripilor, însă nu poate face nimic, doar să fâlfâie acolo pe jos.

— Să vezi cum mori tu de foame acum, zice. Să vedem dacă-ți place.

Înapoi în junglă, cu Henríquez lăsat în urmă să vadă de barcă. Acum în stilul lui Strickland. Fără daruri. O mulțime de arme. Strickland îi urmărește pe băștinași de parcă generalul Hoyt însuși ar sta și-ar da ordine acolo. Îi învață pe oameni semnalele militare făcute cu mâna. Ei le prind repede. Strâng cercul în jurul unui sat,

într-o sincronizare perfectă. Strickland împușcă primul sătean pe care-l vede, în chip demonstrativ. *Vestigios* se trântesc la pământ, divulgă secrete smiorcăindu-se. Ultima oară când l-au zărit pe Deus Brânquia, traiectoria exactă.

Tălmaciul îi zice lui Strickland că sătenii îl consideră întruchiparea unui gringo mitologic – un *corta cabeza,* un tăietor de capete. Asta-i place lui Strickland. Nu vreun jefuitor străin, ca Pizarro sau Soto, ci ceva născut chiar din jungla asta. Pielea albă îi e de piranha. Părul gras, de paca[9]. Dinții îi sunt colți de șarpe-lance. Brațele îi sunt anaconde. Este un Zeu-al-Junglei așa cum Deus Brânquia este un Zeu-Torent, și nici măcar nu-și aude ordinul final atunci când îl dă, nu poate auzi nici pe naiba dincolo de țipetele maimuțelor. Dar cei din echipaj îl aud. Retează toate capetele din sat.

Îi poate simți mirosul lui Deus Brânquia. Miroase ca aluviunile lăptoase de pe fundul râului. A fructe de maracuya. A crustă de saramură. De n-ar avea nevoie de somn. Cum de *índios bravos* nu obosesc niciodată? Îi spionează la lumina lunii și e martorul unui ritual. Pudră de scoarță presărată într-o pastă groasă, deschisă la culoare, într-o frunză lată. Unul dintre ei îngenunchează, își ține pleoapele deschise. Celălalt rulează frunza și stoarce din ea o singură picătură de lichid în fiecare ochi. Cel îngenuncheat lovește pământul cu pumnii. Strickland e atras de suferind. Iese la lumină, îngenunchează în fața bărbatului ce stă în picioare și-și ține cu mâinile pleoapele deschise. Bărbatul ezită. Zice că se numește *buchité,* face gesturi prin care-și manifestă reținerea. Strickland nu se urnește. În cele din urmă, bărbatul stoarce frunza. Un bulb de *buchité* alb umple lumea.

Durerea e de nedescris. Strickland se zvârcolește, dă din picioare, urlă. Dar supraviețuiește. Arsura se domolește. Se ridică în capul oaselor. Își șterge lacrimile. Mijește ochii, înalță privirea spre chipurile lipsite de expresie ale călăuzelor. Îi vede. Mai mult decât atât, vede *în* ei. De-a lungul canalelor întortocheate ale ridurilor lor. Mult în adâncul pădurii părului lor. Soarele răsare, iar Strickland descoperă un Amazon de-o adâncime și-un colorit infinit mai bogate.

[9] Specie de rozător mare din America Centrală și de Sud.

Trupul îi cântă de vitalitate. Picioarele îi sunt copaci *cashapona,* înzestraţi cu rădăcini ce par cincizeci de picioare. Îşi dă jos hainele. N-are nevoie de ele. Picăturile de ploaie îi ricoşează din piele ca de pe o stâncă.

Zeul-Torent ştie că nu-l poate opri pe Zeul-Junglei, nu când acesta din urmă forţează *Josefina* aşa de tare, încât hălci din carenă cad în râu. Deus Brânquia se retrage într-un braţ mort, plin de smârcuri. Acolo vasul cedează. Pompa din cală e colmatată şi cabina căpitanului se umple cu apă, dar Henríquez tot refuză să se mişte. Bolivianul pregăteşte uneltele. Brazilianul scoate la înaintare arma cu harpon, tuburile de oxigen şi plasa. Ecuadorianul rostogoleşte un butoi de rotenone, un pesticid din viţă d*ejicama*[10] care omoară şi peştii şi care, susţine el, o să-l oblige pe Deus Brânquia să iasă la suprafaţă.

— Bun, zice Strickland.

El stă la proră dezbrăcat, cu braţele desfăcute, încărcat de electricitate de la furtună, şi-l strigă. Nu se poate spune pentru cât timp. Poate zile. Poate săptămâni.

În cele din urmă, Deus Brânquia se înalţă din braţul nisipos, e soarele însângerat cioplind Serengeti, e ochiul străvechi al eclipsei, e oceanul scalpând lumea cea nouă, gheţarul insaţiabil, e spuma mării, pişcătura bacteriei, fierberea unicelulară, asemănarea speciilor, râurile ca vasele curgând spre o inimă, erecţia zdravănă a muntelui, legănarea florii-soarelui, cangrenarea blănii cenuşii, supuraţia cărnii roz, cordonul ombilical legându-ne iarăşi de origini. E toate astea şi mult mai mult de-atât.

Atunci *índios bravos* cad în genunchi, imploră iertare, îşi sfârtecă singuri gâtul cu macetele. Frumuseţea sălbatică, dezlănţuită a creaturii – tremură şi Strickland. Se scapă pe el, vezică, intestine, stomac. Versete biblice curg monoton dinspre pastorul lui Lainie, dintr-un purgatoriu uitat, impecabil. Ceea ce a mai fost, aceea va mai fi. Nu este nimic nou sub soare.[11] Secolul ăsta-i o clipită. Toată lumea e moartă. Doar Zeul-Torent şi Zeul-Junglă trăiesc.

Prăbuşirea lui Strickland e scurtă şi irepetabilă. O să încerce să uite

[10] Nap mexican.

[11] Din Vechiul Testament, Ecleziastul 1:9.

că s-a întâmplat. Peste o săptămână, când ajunge în orașul Belém, într-o *Josefină* înclinată la patruzeci de grade și pe jumătate scufundată, e îmbrăcat cu hainele tălmaciului. Omul a trebuit ucis, fiindcă știa prea multe. De-acum, Henríquez și-a revenit, se ține strâns de pontilul central și clipește în aburul primăverii, cu mărul lui Adam mișcându-i-se în sus și-n jos în timp ce se chinuie să înghită fantezia cu care-l hrănește Strickland. Henríquez a fost un căpitan bun. Henríquez a prins creatura. Totul a decurs conform așteptărilor. Henríquez caută în jurnalul său de bord pentru coroborarea faptelor, dar nu și-l găsește. Strickland l-a dat la vultur, l-a privit cum se înecă cu el, l-a privit cum e cuprins de convulsii și moare.

Confirmă toate astea într-o convorbire telefonică cu generalul Hoyt. Strickland supraviețuiește convorbirii numai cu ajutorul unor dropsuri verzi. Etichetă generică, gust sintetic, dar o aromă dureros de concentrată, aproape voltaică. Înainte să sune a golit aproape toate magazinele din Belém, strângând o recoltă de aproape o sută de punguțe. Scrâșnetul bomboanelor e puternic. În ciuda miilor de kilometri de fir, vocea lui Hoyt e și mai puternică. De parcă generalul ar fi fost mereu acolo, în junglă, urmărindu-l pe Strickland de după mari frunze lipicioase sau văluri de țânțari.

Strickland nu cunoaște ceva mai îngrijorător decât să-l mintă pe generalul Hoyt, dar detaliile reale ale capturării Deus Brânquia nu par logice atunci când încearcă să și le amintească. Crede că la un moment dat a fost turnat în apă rotenone. Își amintește sfârâitul efervescent. Își amintește M63-ul, atingerea unui bloc de gheață pe umărul arzând. Toate celelalte sunt ca un vis. Lunecarea creaturii în adâncuri, ca într-un balet. Peștera sa ascunsă. Cum l-a așteptat acolo pe Strickland. Cum nu s-a luptat. Cum răsunau din stâncă ecourile țipetelor maimuțelor. Cum înainte ca Strickland să țintească cu harponul, creatura s-a întins înspre el. Zeul-Torent, Zeul-Junglă. Puteau fi la fel. Puteau fi liberi.

Închide strâns ochii, ucide amintirea. Hoyt ori îi crede varianta asta a capturării, ori nu-i pasă. Speranța tremură prin mâinile lui Strickland, făcând receptorul să pârâie. Trimiteți-mă acasă, se roagă. Deși casa lui e un loc pe care nu și-l mai poate imagina. Dar generalul Hoyt nu-i un om care ascultă rugămințile. Cere ca Strickland să ducă

misiunea până la capăt. Să escorteze obiectivul la Centrul de Cercetări Aerospațiale Occam. Să asigure securitatea și secretul cât timp își fac treaba cercetătorii. Strickland înghite așchii de bomboană, simte gustul sângelui, se aude conformându-se. O ultimă etapă a călătoriei. Și gata. Va trebui să se mute la Baltimore. Poate că n-o să fie așa de rău. Să se mute cu familia în nord, să stea la un birou ordonat, într-un cabinet curat, liniștit. Are șansa s-o ia de la capăt, Strickland știe asta, numai de și-ar mai găsi drumul înapoi.

FEMEI
NEEDUCATE

1

— O să-l strâng de gât. Săptămâna trecută se jură c-o să repare toaleta, ca să nu mai țârâie și să pot și eu dormi ca lumea măcar o zi, dar când ajung acasă, zici că-i unul acolo și se uşurează opt ore de-a rândul. Cică io-s femeia de serviciu, de ce n-o repar eu? Păi, nu asta-i problema. Nu e asta problema. Zici că vreau eu să vin acasă ruptă de oboseală, cu degetele de la picioare umflate ca bilele de gumă de mestecat, și m-apucă brusc cheful, așa, ca să mă distrez, să-mi vâr mâna în apa rece ca gheața din rezervorul veceului? O să-i vâr lui *capul* în rezervor.

Zelda îi tot dă înainte cu Brewster. Brewster e soțul Zeldei. Brewster nu-i bun de nimic. Elisa a și pierdut șirul slujbelor mărunte pe care le-a avut Brewster, numeroasele feluri bizare în care a fost concediat, plonjările lui depresive în fotoliul Barcalounger, care țin cu săptămânile. Detaliile nu contează. Elisa e recunoscătoare pentru ele, câte și cum i se spun, și face semnul interjecțiilor cuvenite. Zelda a început să învețe limbajul semnelor în ziua în care a venit Elisa aici, efort pe care Elisa nu crede că-l va putea răsplăti vreodată.

— Și, cum ți-am zis, picură și chiuveta din bucătărie. Brewster zice că-i de la piulița de cuplare. Cum zici tu, Albert Einstein. Dac-ai terminat cu teoria relativității, ce-ar fi să te duci la un magazin de instalații? Și știi ce-mi zice? Cică ar trebui să fur și eu o piuliță de la serviciu. Ăsta are *habar* unde lucrez? De toate camerele de supraveghere de-aici? O să ți-o spun pe-aia dreaptă, dragă, legat de planurile mele de viitor. O să-l strâng de gât pe bărbatul ăla și-o să-l tai bucățele și-o să trag apa de la veceu după ele, ca măcar atunci când nu mă lasă să dorm toaleta, să mă gândesc la toate bucățelele alea din Brewster care vâjâie spre canalizare, unde le e locul.

Elisa zâmbește în timp ce cască, răspunzându-i prin semne că ăsta-i unul dintre cele mai bune planuri criminale ticluite de Zelda.

— Așa că în seara asta mă scol să mă duc la muncă, fiindcă cineva din familie trebuie să-și permită obiecte de lux cum ar fi piulițele de cuplare, iar bucătăria arată ca Golful Chesapeake. Dau fuga înapoi în dormitor și, fiindcă încă nu mi-am cumpărat o frânghie cu care să-l

sugrum, îl trezesc pe Brewster și-i zic că avem o situație gen Arca lui Noe. Și el zice că bine. Că n-a mai plouat de secole în Baltimore. Omul crede că vorbesc de plouat.

Elisa își studiază Lista pentru Controlul Calității pe care a primit-o. Fleming nu-i avertizează când face modificări; în felul acesta, își ține angajații în alertă. Copia tabelului întins pe trei pagini cuprinde enumerarea laboratoarelor, holurilor, toaletelor, vestibulelor, coridoarelor și scărilor atribuite fiecărui om de serviciu, pentru fiecare loc existând și o listă numerotată, cu sarcinile corespunzătoare. Accesorii, ţâșnitori, plinte. Elisa cască iarăși. Podele, paravane, balustrade. Ochii îi tot fug.

— Așa că îl trag în bucătărie, unde i se fac fleașcă șosetele, și știi ce-mi zice? Începe să vorbească de Australia. Cum a auzit el la știri că-n Australia nivelul apei crește cu cinci centimetri pe an și poate că de-asta ni se strică tuturor țevile. Toate continentele erau legate între ele, îmi zice. Și că dacă-n toată lumea o să crească nivelul apei așa, atunci *toate* țevile o să se facă praf într-o zi, așa că n-are rost să ne enervăm din cauza asta.

Elisa aude șovăiala din vocea Zeldei și știe încotro se îndreaptă.

— Uite, dragă. Aș fi putut să-l omor, să-l înec în ăia cinci centimetri de apă, și tot aș fi ajuns aici până la miezul nopții. Dar zi și tu, ai mai văzut om care să se scoale din somn și să vorbească așa? Mă zăpăcește așa tare. Sunt săptămâni în care nici n-avem ce pune pe masă. Apoi bărbatu' ăsta al meu zice „Australia" și eu mă topesc așa, dintr-odată? Brewster Fuller o să mă bage-n mormânt, dar îți zic eu: omul ăsta vede niște chestii. Și-apoi, pentru o clipă, le văd și eu. Dincolo de Occam, asta-i clar. Mult dincolo de Old West Baltimore. Golful Chesapeake în bucătăria mea? O să treacă și asta.

Ceva zarvă din laboratorul de pe stânga. Își opresc cărucioarele; periile de curățat toaleta se leagănă în cârligele lor. De câteva săptămâni încoace tot aud dincolo de ușa asta zgomotele ce trădează o amenajare, dar asta nu-i ceva ieșit din comun. Dacă o încăpere nu e pe lista ta, o ignori. Însă în seara asta, pe ușa până acum goală, a apărut o plăcuță: F-1. Eliza și Zelda n-au mai întâlnit niciodată un F. Ele două fac mereu curățenie împreună în prima jumătate a fiecărei nopți, așa că împreună se încruntă și-și consultă LCC-urile identice.

Da, uite: F-1 pe listele lor, ca o bombă.

Femeile își ciulesc urechile la ușă. Voci, pași, un trosnet. Zelda se uită îngrijorată la Elisa; Elisei îi pare rău să vadă ce ușor îi dispare prietenei ei cheful de turuială. Acum e rândul ei, își zice Elisa, să fie cea îndrăzneață. Își fabrică un zâmbet încrezător și arată semnul pentru „înainte". Zelda răsuflă, își scoate cartela și o introduce în fantă. Mecanismul o mușcă, Zelda deschide ușa, iar în curentul de aer rece Elisa simte brusc, din senin, că tocmai a făcut o greșeală fatală.

2

Lainie Strickland zâmbește uitându-se la fierul ei de călcat cu aburi Spray 'N Steam marca Westinghouse, nou-nouț. Westinghouse a construit motorul atomic care alimenta primul submarin Polaris. Asta spune multe, nu-i așa? Nu doar despre un produs, atenție, ci despre o *firmă.* Stătea undeva în spate, la coaforul Freddie, cu cocul ei înalt vârât în casca roz de plastic a uscătorului, când s-a oprit fix în toiul unei povești interesante și, după părerea ei, *importante,* despre un loc numit Delta Mekong, unde un grup intitulat Viet Cong doborâse cinci elicoptere americane, omorând treizeci de americani, soldați ca Richard al ei, pentru a zăbovi la reclama de pe o pagină întreagă. Înfățișa un submarin despicând oceanul alb în momentul scufundării. Băieții ăia curajoși. Pericolul intrinsec al apei. Vor muri și ei? Viețile lor depind de Westinghouse.

Imaginea persistase destul de mult, așa că hotărâse să-l întrebe pe Richard ce fel de submarine sunt astea, marca „Polaris". Militar de la vârsta de nouăsprezece ani, Richard are tendința să se închidă din reflex la orice întrebare legată de munca lui, așa că a așteptat ca bărbatul să fie bine hrănit și calmat de focurile de armă ca floricelele de porumb care răsunau în serialul *The Rifleman,* înainte să-l întrebe. Fără să-și mute privirea cu care evalua calitățile de pistolar ambidextru ale lui Chuck Connors, el ridicase din umeri.

— Polaris nu-i o firmă. Nu-i ca niște cereale din alea de-ale tale de la micul dejun.

Cuvântul *cereale* l-a desprins pe Timmy din mirajul televizorului. S-a auzit un trosnet, o mică descărcare electrică între covorul mițos și

genunchii pantalonilor de velur, când băiatul s-a sucit spre ea ca să reia o conversaţie de acum două zile.

— Mami, te rog, putem să luăm nişte Sugar Pops?

— Froot Loops! a adăugat Tammy. Ah, mami, te rog!

Richard a fost mereu ursuz. Pur şi simplu, aşa îi e felul.

Înainte de Amazon, totuşi, Richard nu o lăsa să atârne de stânca propriei ignoranţe, aşa, privind-o cum se zbate fără să-i întindă o mână. Lainie trebuia să intuiască reacţia corectă şi a ales să facă haz de sine. Apoi lui Chuck Connors îi luase locul un aspirator Dial-a-Matic cu trepte diferite de aspiraţie, mânuit de o actriţă care semăna un pic cu Lainie. Richard şi-a muşcat buza şi şi-a plecat privirea în poală, poate cuprins de remuşcare.

— Polaris e o rachetă, a zis. O rachetă balistică cu încărcătură nucleară.

— Ah! a făcut ea, vrând să-l liniştească. Sună periculos.

— Cu o rază mai lungă, cred. Şi mai precisă, aşa se zice.

— Am văzut într-o revistă şi mi-am zis „sigur Richard ştie totul despre asta", şi-am avut dreptate.

— Nu prea. Sunt porcării din Marină. Îi evit pe ticăloşii ăia cât pot.

— Aşa e. Da. Mi-ai spus de multe ori.

— Submarine. N-o să mă prinzi pe mine într-o cuşcă din aia a morţii. Poţi să fii sigură.

Atunci se uitase la ea şi zâmbise. Richard, acel biet bărbat puternic, habar n-avea ce durere transmitea zâmbetul lui. Lainie simte că el a văzut prea multe în Coreea, pe Amazon. Sunt lucruri despre care n-o să vorbească niciodată. E dintr-un fel de milă faţă de ea, îşi spune, chiar dacă asta o face să se simtă de parc-ar fi singură şi s-ar îndepărta plutind ca un balon plin cu heliu.

Niciun bărbat care-a petrecut şaptesprezece luni în jungla sud-americană nu se poate reacomoda la viaţa de civil cât ai clipi. Lainie ştie asta şi încearcă să fie răbdătoare. Dar e greu. Acele şaptesprezece luni au schimbat-o şi pe ea. Peste noapte, Richard a fost răpit de oribilul general Hoyt şi aruncat într-o lume fără telefoane sau cutii poştale. Tot timpul trebuiau luate decizii în casă, treaba asta o lovea ca un pumn de alice. Unde să ducă maşina când se strică. Ce să facă cu hoitul sconcsului apărut în curtea din spate. Cum să facă faţă

instalatorilor, bancherilor și altor bărbați care consideră că o femeie singură e numai bună de jefuit. Și toate astea în timp ce mâna doi copii derutați și mâhniți de dispariția subită a tatălui lor.

Și s-a descurcat bine. Da, își petrecuse mare parte din primele două luni imaginându-și noua ei viață din spatele unei cortine de lacrimi: mama văduvă a doi copii terorișți care o să crească și-o să înceapă să sfâșie perdele și să scrie pe pereți, în timp ce ea își toarnă pe gât sherry de gătit. Însă în curând prăbușirile ei de seară s-au transformat într-o epuizare plină de satisfacție. Treptat, ezitant, în cotloane retrase ale minții, a început să croiască un plan pentru când Richard va fi declarat dispărut în misiune și armata va înceta să-i mai trimită cecuri. Nota în grabă cifre pe cutii de chibrituri, pe rapoarte școlare de-ale lui Timmy sau pe dosul palmei, calculând salarii estimate versus cheltuieli concrete. Știa că poate face față unui serviciu. Chiar i se părea că sună interesant. Dar faptul că găsea fie și cea mai mică scânteie de entuziasm în dispariția soțului o făcea să se simtă în același timp și cea mai rea nevastă din lume. Dar adevărul e c-ar fi o oarecare liniște fără Richard, nu-i așa? N-a fost el mereu un pic prea dur? Un pic prea rece?

N-are rost să reia totul. În fond, Richard s-a întors acasă, nu-i așa? Sunt deja din nou împreună de-o săptămână întreagă, și oare nu merită și omul ăsta aceeași nevastă pe care a lăsat-o acasă? Lainie încropește un zâmbet, până devine credibil și pentru ea. Dacă oamenii ăia din submarine au avut încredere în nu-știu-ce-urile alea nucleare Westinghouse, păi atunci ar trebui să fie și ea mândră că stă în livingul ei și folosește fierul de călcat cu aburi Spray 'N Steam, primul lucru pe care l-a cumpărat în Baltimore. Richard trebuie să arate impecabil la noul lui serviciu, un loc numit Occam, iar asta face din călcat o prioritate. Și hainele copiilor trebuie călcate, fiindcă majoritatea garderobei se află încă în cutii. Timmy arată ca un sălbatic în ținuta de joacă atât de prăpădită, iar bluza de trening din catifea, preferata lui Tammy, s-a subțiat ca o cârpă de vase. O casnică, insistă Lainie în gând, are o grămadă de treburi interesante și importante de făcut.

3

Meșele sunt făcute din păr uman. Pe Giles Gunderson îl irită că a lui nu se potrivește perfect cu smocurile care i se ițesc deasupra urechilor. Părul lui e șaten, dar dacă te apropii suficient, vezi prin el fire blonde sau roșcate. Nu că s-ar mai fi apropiat cineva de ani de zile. Dacă ar fi știut că înainte să împlinească treizeci de ani capul o să-i lucească bec, s-ar fi apucat să-și facă rezerve de păr de-acum câteva decenii. Fiecare tânăr ar trebui să se ocupe de asta; ar trebui să se predea la orele de sănătate. Își imaginează saci de gunoi plini ochi înghesuiți în dulapurile din copilărie, pe care-i târăște după el din casa părinților în primul său apartament și mai departe. Chicotește. Nu, domnule, nu-i nimic ciudat în asta.

Giles își bagă în buzunar o pereche de ochelari, își dă jos o alta de pe frunte, își încheie iute haina de piele întoarsă și coboară din duba Bedford crem pe care domnul Arzounian, proprietarul Arcade, îl lasă să și-o parcheze în spatele cinematografului, mașina cu ușă glisantă ruginită și tapițerie pătată de apă, poreclită de Elisa „Mopsul” din cauza farurilor demodate și-a botului turtit. În Baltimore n-a mai plouat o picătură de luni de zile, dar vântul e ca un gârbaci cu nouă șfichiuri. Giles simte cum i se desprinde meșa de scalp. O netezește cu palmele, apăsând-o pe cap ca să i se lipească la loc banda dublă adezivă, și dă roată Mopsului, cu capul plecat împotriva vântului.

E o atitudine de dur, însă el se simte fix pe dos, fragil și plângăcios. Se luptă cu ușa laterală a dubei și-și scoate servieta de portofoliu, din piele roșie, cu cataramă de alamă. Se simte important cu ea. Când avea treizeci și ceva de ani, a făcut economii un an de zile ca să și-o poată cumpăra, și rămâne singurul obiect profesionist pe care-l afișează printre tot ce dețin șmecherașii din Manhattan. Înaintează pe trotuar, împins brusc de vijelie. E o treabă complicată să ai de-a face cu o ușă când ții în mână o servietă de portofoliu; până când termină el, toată lumea dinăuntru o să șușotească despre tipul vesel cu geanta de piele uriașă.

Giles simte un junghi de îndoială familiar. Nevoia lui de a-și mângâia mândria e penibilă, mai cu seamă într-un asemenea loc. Privește în jur. Nici măcar un singur om nu i-a remarcat sosirea. Giles se îndreaptă de spate, ceea ce-l ajută. Pot fi condamnați acești meseni că se distrează? Dixie Doug’s Pies e un local destinat distracției, cu

lumini colorate și suprafețe reflectorizante, de la piedestalurile din partea de sus, unde se rotesc plăcinte de plastic, până la vitrinele frigorifice iluminate din spate, din plastic colorat și rame cromate.

Giles se așază la coadă, zăpăcit. E o după-amiază de zi lucrătoare, o oră ciudată pentru plăcinte, iar el e al doilea la coadă. Își spune că-i place să se afle aici. E plăcut, cald și miroase a scorțișoară și-a zahăr. Nu se uită la casier, nu încă; e prea bătrân ca să mai fie atât de agitat. Se uită însă atent la un turn de sticlă înalt de un metru și jumătate, pe fiecare etaj fiind prezentat un desert diferit. Plăcinte supraetajate, ca niște cutii de pălării din magazinele universale. Plăcinte sculptate, ca eclisele unui violoncel. Plăcinte pufoase, ca sânii unei femei. E loc pentru toate felurile, toate felurile.

4

F-1 este de șase ori mai mare decât apartamentul Elisei, modest pentru un laborator de la Occam. Pereții sunt albi și strălucesc în jurul pardoselei curate, de ciment. Șiruri argintii de mese așteaptă lipite de pereți, în vreme ce scaunele cu rotile, împachetate în folie de plastic, stau strânse unele-ntr-altele ca oamenii fără adăpost în jurul unui tomberon de gunoi în care arde un foc. Cabluri îmbrăcate atârnă din tavan și lămpi medicale cu picior articulat trag cu ochiul în jos, la nimic. De-a lungul laturii dinspre răsărit se află o mașinărie bej ca un bloc, despre care Elisa a auzit că i se zice „computer”. Îngrijitorilor le este interzis să atingă aceste conglomerate impozante pline de întrerupătoare și butoane, dar în ultima zi de vineri din fiecare lună trebuie să folosească sprayurile cu aer comprimat ca să sufle praful de pe ele.

Ce e unic la acest F-1 și ce-o atrage pe Elisa, făcând-o să treacă de Zelda care-a rămas proțăpită locului, e bazinul. Trosnetele pe care le auziseră erau sunetele scoase de apa ce se revarsă printr-un furtun industrial în ceea ce arată ca o chiuvetă imensă de oțel inoxidabil, construită în pardoseală și împrejmuită de o bordură înaltă până la genunchi, pe care și-au pus bocancii trei muncitori. Sunt muncitori necalificați din Baltimore, vădit încurcați de confidențialitatea sarcinii; își privesc maistrul cum întinde stiloul și clipboardul unui

bărbat șaten, cu început de chelie și ochelari – un cercetător de la Occam, fără îndoială, dar unul pe care Elisa nu l-a mai văzut până atunci. Are spre cincizeci de ani, dar stă pe vine pe bordură ca un puști hiperactiv, ignorându-l pe maistru pentru a-și compara notițele cu cele trei aparate de măsură care ies din bazin.

— Prea fierbinte! strigă. Mult prea fierbinte! Ce vreți, să-l fierbem?

Bărbatul vorbește cu accent. Elisa nu-l recunoaște, iar asta o dezmeticește: nu-i recunoaște pe niciunul dintre acești oameni. Șase muncitori, cinci cercetători; n-a mai văzut niciodată atâția oameni la Occam așa de târziu. Zelda o trage de cot, iar Elisa se supune și se dă înapoi, înainte să se audă o voce pe care o cunosc amândouă până-n măduva oaselor.

— Atenție, toată lumea, vă rog! Obiectivul a pornit de la rampa de încărcare. Repet: obiectivul a pornit de la rampa de încărcare și se apropie. Rog respectuos echipa de construcție să înceteze lucrul și să părăsească laboratorul prin ușa din dreapta voastră...

Cămașa albă și pantalonii gri îl camuflaseră pe David Fleming, aflat în fața computerului. Elisa îl vede acum, arătând cu brațul ridicat chiar spre ușa în fața căreia stau ea și Zelda, ca doi copii mustruluiți. Toate capetele din încăpere se întorc înspre ele. Toți bărbații ăștia holbându-se la ele, femeile care au încălcat regulile. Elisei îi ard obrajii și își simte fiecare centimetru de gri Occam urât cu care îi este acoperit corpul stropit de mizerie.

— Scuze tuturor, doamnele vizitatoare n-ar trebui să se afle aici.

Fleming adoptă tonul unui bărbat care își ceartă nevasta, vorbind mai încet:

— Zelda. Elisa. De câte ori trebuie să vă zic? Când sunt bărbați care lucrează înăuntru...

Zelda se chircește, cum fac oamenii obișnuiți să încaseze lovituri, iar Elisa pășește înainte și într-o parte, un scut instinctiv care, spre surprinderea ei, o pune chiar în calea bărbatului ce vine în grabă fix către ea. Elisa inspiră și-și face curaj. În adolescența ei, pedepsele corporale erau ceva obișnuit și, deși asta se întâmpla cu cincisprezece ani în urmă, a mai fost atinsă și apoi, la Occam. Fleming dând-o jos cu grosolănie de pe un scaun de birou instabil, unde se suise ca să adune pânzele de păianjen; un biolog pocnind-o peste mână din

cauza unui pahar de hârtie în care nu era cafea veche, ci cine știe ce mostră; un paznic care a plesnit-o zdravăn peste fund când se ducea la lift.

— Nu plecați.

E bărbatul cu accent. Tivul halatului său alb e gri, din cauză că s-a îmbibat de apa din bazin, iar pantofii lui cu model perforat pleoscăie ca niște limbi de câine. Mâna din care picură apă e întinsă cu palma în sus a rugăminte, iar omul se întoarce spre Fleming.

— Fetele sunt autorizate, nu?

— Pentru curățenie. Sunt autorizate, da, pentru servicii de curățenie.

— Dacă sunt autorizate, n-ar trebui să audă și ele?

— Cu tot respectul, doctore. Sunteți nou. Avem protocoale la Occam.

— Dar nu vor face curățenie în laboratorul acesta din când în când?

— Ba da, dar numai la cererea mea expresă.

Privirea lui Fleming sare de la cercetător la Elisa, iar ea îl observă cum își dă seama că a adăugat prematur F-1 pe LCC. Tresărind, Elisa își pleacă imediat capul spre cărucior, la sticlele și cănile nepericuloase și lipicioase, dar e prea târziu pentru retragerea acului: demnitatea lui Fleming a fost înțepată, așa că ea și Zelda vor fi pedepsite cu muncă suplimentară. Cercetătorul cu accent nu vede nimic din toate astea; încă zâmbește, convins de mărinimia lui. Asemenea majorității privilegiaților bine intenționați pe care i-a mai întâlnit Elisa, nici acesta nu înțelege care sunt prioritățile robilor, cum tot ce-și doresc ei e să treacă ziua de muncă fără să dea de necaz.

— Foarte bine, spune cercetătorul. Toată lumea trebuie să înțeleagă importanța obiectivului ca să nu se facă greșeli.

Fleming își mușcă buzele și așteaptă să iasă echipa de constructori. Elisa și Zelda se chircesc sub privirile cu care le evaluează bărbații solizi. Cercetătorul, complet orb la stânjeneala Elisei, îi întinde mâna. Elisa se uită îngrozită la unghiile frumos tăiate ale bărbatului, la palma curată și la manșeta apretată a cămășii. Ce-o să zică Fleming de *această* încălcare a etichetei? Dar mai rău decât să dai mâna e s-o ignori, așa că întinde mâna și ea, cu un aer cât poate de indiferent.

Palma bărbatului e umedă, dar strânsoarea e autentică.

— Doctor Bob Hoffstetler, zice el și zâmbește. Cum lucrați în pantofii ăștia?

Elisa se trage ușurel înapoi câțiva centimetri, așa încât căruciorul scoate pantofii ei din raza vizuală a lui Fleming. Nu-și poate permite ca Fleming să-i remarce pantofii pentru a doua oară. N-ar suporta dacă ar jefui-o de această formă de răzvrătire. Lui Hoffstetler nu-i scapă nimic; remarcă mica ei retragere și înclină capul, curios. Pare să aștepte un răspuns, așa că Elisa se străduiește să afișeze un zâmbet pe chipul îmbujorat și bate cu mâna în ecusonul cu numele ei. Sprâncenele lui Hoffstetler iau poziția înțelegerii pline de compasiune.

— Adesea, cele mai inteligente dintre ființe, murmură el în chip de răspuns, scot cele mai puține sunete.

Zâmbește din nou și pășește la dreapta ca să i se prezinte în același fel și Zeldei. Deși e împietrită de atenția acordată și stă cocoșată pentru a se face mai mică, Elisa constată, în durerea ei taciturnă, că zâmbetul doctorului Hoffstetler este cel mai cald de care-a avut parte în toți anii de când lucrează la Occam.

5

E un fier bun, fără nicio îndoială. Adio kituri de demineralizare migăloase; se umple direct cu apă de la robinet și e așa de plăcut să ai toate setările pe un singur buton. Și vine la pachet cu un suport de perete; o să fie util odată ce masa de călcat o să aibă un loc stabil. Deocamdată, a așezat-o în sufragerie, în fața televizorului. Așa își făceau treburile casnice prietenele ei din Orlando, neveste de militari. Lainie se împotrivise mereu. O dată, în timpul misiunii lui Richard pe Amazon, încercase să asculte la radio *Tânărul Doctor Malone* și *Perry Mason* și fusese mult prea distrasă. Călcase un întreg coș de rufe fără să-și mai amintească nimic, iar asta o deranja. Așa de puțin solicitante sunt sarcinile tale zilnice, Lainie. Așa de repetitive.

Însă noaptea trecută, în pat, insomnia urzise un gând evident, dar revigorant. Selectorul. Putea schimba canalul. Nu trebuia să se uite la *I Love Lucy, Guiding Light* și *Password* ca toate celelalte neveste; ea se

putea uita la *Today, NBC News* și *ABC Early Afternoon Report*. E o idee nouă și o inspiră. Deocamdată, totul o inspiră în Baltimore.

Când s-a îmbrăcat azi-dimineață – o, era de parcă se îmbrăca pentru un cocteil cu intelectuali! Își făcuse cocul înalt înainte să întindă masa de călcat și simțea după durerea de la tâmple că o să-i țină, era bine strâns. Ceea ce se destramă, însă, e atenția ei – la zece minute de când a început să se uite la știri. Hrușciov vizitează Zidul Berlinului. Și cuvântul Hrușciov în sine o face să roșească; l-a pronunțat greșit acum trei ani, la o festivitate unde era plin de ștabi din Washington, iar lui Richard îi zvâcnise maxilarul de jenă. Și Zidul Berlinului. De ce știe numele absolut fiecărui personaj din *Captain Kangaroo,* dar absolut nimic despre Zidul Berlinului?

Lainie rotește selectorul fierului de călcat, incapabilă să se hotărască ce setare va stârpi mai bine cutele. Oare Westinghouse le-a oferit, ei și tuturor celorlalte femei din America, prea multe opțiuni? Se uită atentă la talpa fierului și numără șaptesprezece orificii, unul pentru fiecare lună petrecută de Richard pe Amazon. Eliberează aburul, își cufundă fața în jet și-și imaginează că-i arșița junglei.

Așa trebuie să fi fost lumea pentru Richard atunci când o sunase din Brazilia. Parcă a auzit o fantomă. Acum tăia coaja de la sandvișurile cu unt de arahide și se întindea după telefonul care suna. Iar în clipa următoare scăpa cuțitul și-un țipăt. Plânsese, insistând să îi spună că era un miracol. Dar se chinuise să-și stoarcă lacrimile, nu-i așa? Însă cine-ar putea s-o acuze? Fusese șocată. Richard îi răspunsese că și lui îi fusese dor de ea, dar apatia din glas persista; vorbea fără vlagă și împiedicat, de parcă uitase engleza. Se mai auzea și un scrâșnet, ca și cum ar fi mestecat ceva. De ce-ar fi mâncat în timp ce vorbea cu soția lui pentru prima oară după șaptesprezece luni?

Era ușor de scuzat. Poate că suferise groaznic de foame în jungla aia. El îi zisese că se vor muta în Baltimore, iar înainte ca ea să apuce să pună întrebări, el îi spusese numărul zborului spre Orlando și închisese, încă scrâșnind din dinți. Lainie s-a așezat, s-a uitat prin casa care vreme de un an și jumătate păruse așa de liniștitoare și funcțională. Acum arăta ca un dezastru de locuință de burlac. Nimic nu strălucea, nimic nu fusese lustruit sau frecat. Fierul de călcat își

dăduse duhul cu opt luni în urmă și nu-l înlocuise. Ah, ce curățenie făcuse în următoarele două zile, cu pumnii arzându-i sub mănușile de spălat vase de-atâta frecat, cu mâinile supurându-i din bășici de-atâta șters, cu încheieturile degetelor însângerate de-atâta rânit. Salvarea ei, dar poate și-a căsniciei, a fost un telefon de la Washington: Richard fusese redirecționat pe mare spre Baltimore. Avea să se întâlnească acolo cu ea, în două săptămâni, într-o casă aleasă de guvern.

Lainie rememorează, aproape din oră în oră, momentul în care l-a văzut pentru prima oară pe Richard intrând pe ușa casei din Baltimore. Cămașa țeapănă și închisă la nasturi cu care era îmbrăcat îi venea largă ca pelerina unui druid. Slăbise și rămăsese uscat, numai mușchi noduroși. Avea o atitudine vigilentă, de vulpoi. Era proaspăt ras, strălucea ca și cum ar fi fost de cauciuc, cu obrajii albi ca laptele fiindcă fuseseră acoperiți de barbă în junglă, în vreme ce restul feței era bronzat, ars. Pentru o clipă prelungă, s-au uitat unul la celălalt. El a mijit ochii, de parcă n-o recunoștea; ea și-a dus buricele degetelor la coc, la rujul de pe buze, la unghii. Era prea mult? Era prea stridentă, după atâta timp în care el nu văzuse decât bărbați duri, împuțiți?

Apoi Richard își lăsase ușor geanta jos și un singur fior îi străbătuse umerii. Două lacrimi mici, câte una din fiecare ochi, i s-au prelins pe obrajii netezi. Lainie nu-și mai văzuse niciodată bărbatul plângând, chiar îl bănuise că nu avea capacitatea, și, spre surprinderea ei, s-a speriat. Și-a dat însă seama că asta era dovada că ea înseamnă ceva pentru el, că *ei* înseamnă ceva, și s-a repezit spre el, l-a cuprins în brațe, și-a lipit ochii înlăcrimați de cutele aspre ale cămășii lui. Peste câteva secunde, i-a simțit mâinile pe spinare, însă precaute, de parcă Richard dobândise instinctul de-a azvârli creaturile care se agățau de el.

— Îmi... pare rău, îi zisese el.

Lainie încă se gândește la asta. Îi părea rău că fusese plecat? Îi părea rău că plânge? Îi părea rău că nu e capabil s-o îmbrățișeze ca un om normal?

— Să nu-ți pară rău, a zis ea. Ești aici. Ești aici. Totul va fi bine.

— Pari... ești...

Și la asta se mai gândește. Oare acum ea îi părea la fel de ciudată

cum i se păruse fauna sud-americană cu șaptesprezece luni în urmă? Oare moliciunea ei era moliciunea nămolului care-i înghițea, a carcaselor de mistreț, a altor porcării din junglă pe care ea nici măcar nu și le putea imagina? Așa că-l liniștise, îi zisese să nu vorbească, s-o țină în brațe și-atât. Asta e ceva ce regretă. Fiindcă indiferent ce izvor tainic de sentimente indicaseră cele două lacrimi, acesta s-a închis în ziua următoare și a rămas apoi de nepătruns, cu toate încercările ei blânde. Probabil că a fost vorba de un instinct al lui Richard de-a se proteja față de asaltul deconcertant al orașului.

Abia când Timmy și Tammy au coborât veseli pe scări ca să-și întâmpine tatăl, Lainie s-a desprins de Richard, s-a întors și s-a uitat la casa pustie și nemobilată din spatele ei. Genunchii i-au tremurat la bănuiala teribilă. Dacă ea nu avea nimic de-a face cu lacrimile lui Richard? Dacă ceea ce-l mișcase fuseseră încăperile perfect curățate și aproape cufundate în tăcere din spatele ei?

Se luptă cu aceeași cămașă pe care Richard a purtat-o atunci prin casă, împungând-o cu vârful fierului de călcat. N-ar trebui să se gândească la toate astea. Ar fi mai bine să se concentreze pe ce poate face acum ca să fie o soție mai bună. Poate că nu-i o știre demnă de *Today,* dar postul lui Richard de la Occam e important. Îți dai seama ce ar fi dacă i-ar lăsa o urmă de arsură pe cămașă? Asta ar sugera că are probleme acasă. Și chiar nu există nici unele. Treaba ei este să îl ajute pe Richard la îndepărtarea mizeriei lăsate de război, indiferent sub ce formă îl afectează aceasta, să frece noroiul, unsoarea, uleiul, praful de pușcă, sudoarea, rujul dacă se ajunge la așa ceva și să calce totul frumos, pentru soțul ei și pentru familie, desigur, dar și pentru țară.

6

Numele de pe ecuson este BRAD, dar Giles l-a văzut purtând cândva și JOHN, și-o dată chiar și LORETTA. Giles bănuiește că al doilea a fost din greșeală, iar al treilea o glumă, însă numele diferite au provocat suficientă incertitudine, încât Giles are rețineri în a-l folosi pe oricare dintre ele. Tipul arată în mod limpede a Brad: un metru optzeci și opt, unu nouăzeci dacă n-ar mai sta cocoșat, un chip

de-o simetrie clară, dinți drepți, aproape cabalini, și o pleașcă de păr blond, ca un moț de frișcă. Ochii, de-un căprui la fel de cald precum ciocolata topită din fabrica de ciocolată care a ars, se luminează când îl văd. Giles ar putea jura că se luminează.

— Salutare, prietene! Pe unde-ai fost?

Brad vorbește cu un accent sudic general, greu de localizat, iar Giles se pomenește învăluit de mrejele sale. E copleșit de grijile legate de păr: degradeul meșei, tăietura mustății, smocurile haotice din urechi și sprâncene. Giles își umflă pieptul și încuviințează iute.

— Mda, bună ziua și ție.

Prea profesoral; o mai drege:

— Salutare, amice!

Acum parcă ar fi un școlar.

— Mă bucur să te văd.

Trei saluturi redundante. Minunat.

Brad își întinde o mână pe tejghea și se sprijină-n ea.

— Ce ți-ar pofti inima?

— Greu de zis, izbucnește Giles. Care ar fi recomandarea ta, dacă mi-e permis să întreb?

Brad bate darabana cu degetele. Are încheieturile julite. Giles și-l imaginează azvârlind lemne de foc într-o curte înconjurată de pădure, așchii de lemn aterizându-i pe zgârieturile fine și umede ca niște fluturi aurii.

— Ce-ai zice de-una cu limetă? Avem o plăcintă cu limetă, de-o să te trezești taman în Newark. E aia de-acolo, de pe ultimul etaj al turnului.

— O, ce verde aprins.

— Nu-i așa? Să-ți aduc o felie frumoasă, măricică, ce zici?

— Cum aș putea refuza o asemenea nuanță tantalică?

Brad notează comanda și chicotește.

— Ai mereu cuvintele la tine.

Giles simte cum se înroșește pe gât. Ripostează cu primul lucru care-i vine în minte.

— *Tantal* vine din greacă. Tantalus, unul dintre fiii lui Zeus. Un băiat cu probleme, asta-i limpede. Destul de faimos, și-a sacrificat fiul și l-a servit la ospățul altor zei. Cam tot ca devorarea unei plăcinte.

Dar pedeapsa lui este cea pe care ne-o aducem aminte. A fost blestemat să stea în mijlocul apelor, iar acolo să flămânzească și să-i fie sete, fiindcă fructele se îndepărtau de el ori de câte ori se întindea după ele și apa se depărta de buzele lui ori de câte ori se apleca.

— Zici că și-a hăcuit fiul?

— Da, dar chestia importantă cred că este că lui Tantalus nu i s-a îngăduit scăparea prin moarte. I-a fost sortit să sufere știind că avea tot ce voia chiar acolo, lângă el, dar nu se putea atinge de nimic.

Brad se gândește la asta, iar Giles simte cum roșeața îl cuprinde tot mai tare, întinzându-se în sus. S-a minunat adesea cum un singur tablou poate spune așa de multe lucruri atât de multor oameni, și totuși cu cât sunt folosite mai multe cuvinte, cu atât e mai probabil ca ele să se întoarcă asupra celor care le rostesc și să-i demaște. E ușurat să vadă că Brad preferă să abandoneze analiza clasică. Înfige bonul de comandă pe-un fus.

— Văd că ai geanta de pictat cu tine, zice. Lucrezi la ceva bun?

Giles știe că-i o prostie de om bătrân să ai impresia că o întrebare amicală ascunde cine știe ce semnificație ascunsă. Are șaizeci și patru de ani. Brad n-are mai mult de treizeci și cinci. Ei, și? Asta-nseamnă că nu se poate bucura și Giles de-o micuță conversație plăcută? Că nu se poate simți și el bine în pielea lui, așa cum o face foarte rar? Își ridică geanta cu portofoliul de parcă abia atunci ar fi observat-o.

— A, asta? Nu-i cine știe ce. Lansarea unui nou produs alimentar, atâta tot. Se pare că mi s-a încredințat conducerea unei campanii publicitare. De fapt, tocmai mă duc la o ședință la agenție.

— Pe bune! Ce fel de produs alimentar?

Giles deschide gura, dar cuvântul *gelatină* pare lamentabil.

— Probabil n-ar trebui să spun. Clauze de confidențialitate, înțelegi.

— Zău? Doamne, ce interesant sună. Grafică, proiecte secrete. E mult mai interesant decât plăcintele suspendate.

— Dar mâncarea e arta originală! Mereu am vrut să te întreb. Chiar tu ești Dixie Doug?

Brad izbucnește într-un hohot de râs exploziv; șuvițe din meșa lui Giles se încaieră.

— Aș fi vrut eu să fiu. Atunci aș fi stat pe un munte de bani. Stai

să-ți zic. Ăsta nu-i singurul local Dixie Doug. Există douăsprezece. Treaba asta se numește „franciză". Îți trimit o broșură, înțelegi. Ți se prezintă toată afacerea. Culoarea zugrăvelii, decorațiunile. Dixie Dog, mascota noastră. Până și meniul întreg. Fac studii. Află în mod științific ce le place oamenilor. Și apoi trimit mâncarea prin țară cu camionul, iar noi o servim.

— Interesant, zice Giles.

Brad se uită în jur, apoi se apleacă mai aproape.

— Vrei să-ți spun un secret?

Giles nu-și dorește nimic mai mult. A ținut suficiente încât să știe că atunci când ți se încredințează un secret, ambele părți scapă ca prin farmec de o povară.

— Vocea asta a mea? Nici măcar nu-i adevărată. Eu sunt din Ottawa. N-am auzit în viața mea un accent sudic, doar în filme.

Emoțiile se domolesc înăuntrul lui Giles, gheață într-un pahar. N-o fi reușit să afle dacă pe tip îl cheamă chiar Brad, dar azi a căpătat un premiu special. Într-o bună zi, e sigur de asta, Brad îi va împărtăși și adevărata sa voce, vreun ton canadian exotic și săltăreț, și-atunci... ei, o să fie și asta ceva, nu? Ținându-și cu mândrie servieta și așteptând plăcinta de-un verde aprins, Giles simte că aparține acestei lumi mai mult decât a simțit-o de-o grămadă de vreme.

7

— Nu e cazul să mai repet pentru majoritatea celor prezenți eforturile considerabile depuse de unii dintre cei mai buni oameni ai noștri pentru a face acest lucru posibil, și cum nu toți acei oameni s-au mai întors ca să se poată bucura de această realizare, spune Fleming. Însă ce simt nevoia să adaug – și, sincer, sunt fericit că sunt și fetele mele de la curățenie aici ca să audă acest lucru – este faptul că acesta este, fără îndoială, cel mai delicat obiectiv adus vreodată la Occam și, prin urmare, trebuie să fie tratat cum se cuvine. Știu c-ați semnat cu toții formularele, dar dați-mi voie să o spun iarăși. Informațiile top-secret nu sunt pentru neveste. Nu-s pentru copii. Nu-s pentru cel mai bun prieten pe care-l știm de mici. Aici e vorba de securitatea națională. De soarta lumii libere. Președintele însuși vă

știe numele și sper sincer că asta e suficient ca să vă țină...

Trupul tensionat al Elisei se înfioară la auzul scrâșnetului unei cartele de acces într-o fantă, și nici măcar nu e fanta din spatele ei. Ușile duble din celălalt capăt al F-1, înalte de trei metri, care dau înspre coridorul ce duce spre rampa de încărcare, se deschid. Câte un bărbat cu caschetă, în haine kaki, se repede de-o parte și de alta ca să fixeze ușile. Sunt înarmați, ca toți paznicii de la Occam, dar nu cu pistoale enigmatice în tocuri discrete. Puști mari, negre, cu baionetă le atârnă în diagonală pe spinare.

Alți doi soldați dirijează intrarea în laborator a unui palet lung cât o mașină, pe roți. Transportă ceea ce Elisei i se pare în primele secunde a fi un plămân de oțel. Poliomielita era veșnica sperietoare la orfelinat; toți copiii obligați să stea la slujbele nesfârșite și prelegerile seci își puteau imagina groaza de-a fi captiv pentru totdeauna într-un coșciug până la gât[12]. Acest obiect e ca o asemenea capsulă, dar de câteva ori mai mare, fabricat din oțel nituit, cu dispozitive de etanșare, balamale îmbrăcate în cauciuc și manometre. Tare bolnav trebuie să fie cel dinăuntru, se gândește Elisa, de vreme ce și capul îi e ținut în rezervor. Fleming înaintează, dirijând paletul spre o zonă liberă de lângă bazin, înainte ca Elisa să-și dea seama de propria naivitate. Băieții bolnavi nu beneficiază de patru escorte înarmate.

Ultimul bărbat care trece prin ușile duble e un tip tuns aproape la piele, cu brațe de gorilă și mersul stângaci al celor care se tem de spațiile închise. Poartă o haină de blugi peste niște banali pantaloni gri de serj și chiar și aceste veșminte par să-l incomodeze. Dă roată capsulei bombănind instrucțiuni și indicând ce roți să fie blocate și ce mânere să fie reglate. Nu le arată cu degetul. În jurul încheieturii mâinii are șnurul de piele netăbăcită al unui baston portocaliu ros, care se termină cu doi colți metalici. Elisa nu-i sigură, dar bănuiește că-i un baston cu electroșoc pentru vite.

Fleming și doctorul Bob Hoffstetler înaintează spre acesta cu mâna dreaptă întinsă, dar privirea încruntată a bărbatului trece peste ei, străbate laboratorul cât e de lung, direct spre Elisa și Zelda. Două

[12] „Plămânii de oțel" erau niște aparate electromecanice sub forma unor tuburi de oțel în care erau condamnați să trăiască bolnavii de poliomielită care necesitau asistarea respirației, doar capul rămânându-le afară.

vene gemene i se umflă pe frunte ca niște coarne subcutanate.

— *Ce caută ele aici?*

Drept răspuns, rezervorul zdrăngăne violent pe suportul său și-un urlet ascuțit se înalță dinăuntru cu forța unui taifun, făcând apa să se reverse și înspăimântându-i pe soldații care înjură și-și apucă pușt ile. Ceva ce arată ca o mână, însă nu poate fi așa ceva fiindcă e mult prea mare, izbește unul dintre hublourile rezervorului, iar Elisei nu-i vine să creadă că sticla nu se sparge, dar chiar nu se sparge, iar rezervorul se clatină, soldații se dispun în evantai, Fleming fuge spre femeile de serviciu și urlă, Hoffstetler se crispează văzând că n-a reușit să le protejeze, Zelda o apucă pe Elisa de uniformă, trăgând-o pe hol cu tot cu cărucioarele lor, iar bărbatul cu bastonul de vite continuă să le privească furios încă o clipă înainte să-și bage capul între umeri și să se întoarcă cu fața spre chestia aia captivă care urlă.

8

Cutiile din Florida sunt o problemă. Ea știe asta și-și promite să le despacheteze cu prima ocazie, e un ordin! Își amintește un moment prețios petrecut împreună cu Richard acum niște ani, când ea, încurajată de orgasmul lui, îndrăznise să facă o glumă sexuală, o aluzie la „poziția de drepți". În anii care-au urmat, o asemenea obscenitate din partea ei i-a fi stârnit repulsie. Însă atunci el chicotise și adoptase poziția militară standard. Călcâiele lipite. Burta suptă. Brațele pe lângă corp. Fără zâmbete. De-o asemenea eficiență are și ea nevoie acum. Are cutter pentru deschis cutiile. Are bureți Brillo, Ajax cu putere de albire instant, ceară de curățat Bruce, detergent Tide și înălbitor Cornet cu clor, toate pregătite de acțiune.

Dacă s-ar pune serios pe treabă, în două zile ar putea despacheta tot ce e în cutii. Dar nu poate. De fiecare dată când taie o bandă adezivă e de parcă ar spinteca burta unei păpuși. În aceste cutii sunt șaptesprezece luni dintr-o viață diferită. Una care o deturnase de pe drumul bătut pe care mersese de când era fetiță: întâlnirile, căsnicia, copiii, gospodăria. Să scoată lucruri din cutiile alea – e de parcă ar smulge organe din acea versiune diferită a ei, acea femeie plină de ambiție, energie și promisiuni. Își dă seama că toată treaba asta-i o

prostie. O să se obișnuiască. Da.

Numai că-i greu când Baltimore se află *chiar aici,* chiar dincolo de fereastră. După ce duce copiii la școală, n-are ce face. De fiecare dată se întâmplă la fel. Își pune pantofii cu toc pentru Richard, fiindcă îl irită s-o vadă desculță – Lainie dă vina pe Amazon și în cazul ăsta, poate că vreun trib de oameni desculți l-o fi dezgustat pe acolo. Dar după ce Richard pleacă la Occam, adio pantofi, ca Lainie să-și poată cufunda degetele de la picioare adânc în covor. De fapt, nu-i cine știe ce act de curaj. Un strop dintr-un pic, atâta tot. Deocamdată e destul de curat, sigur că da. Se îmbracă, iese, urcă într-un autobuz.

La început pretindea că e în căutarea unei biserici. Nu era întru totul minciună. Orice familie are nevoie de un lăcaș sfânt. Biserica ei din Orlando fusese literalmente un dar ceresc în acele luni fără Richard, înainte să-și găsească un reazem. Reazem: asta trebuie să găsească din nou. Problema e că în Baltimore există câte o biserică la fiecare colț. E baptistă ea, oare? În Virginia merseseră la o biserică baptistă. Sau poate episcopaliană? Nu-i sigură ce înseamnă aceste cuvinte. Luterană, metodistă, presbiteriană: toate sună sigur, lipsit de dramatism. Se așază în autobuz cu o atitudine serioasă, cu palmele împreunate pe poșetă, și buzele ei rujate murmură numele specifice ale bisericilor. Toți Sfinții, Sfânta Treime, Noua Viață. Râde; geamul autobuzului se aburește, iar pentru scurt timp ea nu mai vede orașul. Cum ar putea alege orice altceva în afară de Noua Viață?

9

Femeile care muncesc nu-și permit să dea fuguța acasă și să-și îngroape fața în perne când se țipă la ele. Îți potolești tremuratul mâinilor apucându-ți ustensilele și întorcându-te la treabă. Elisa își dorise să vorbească despre ce văzuse și auzise – mâna uriașă care izbise geamul rezervorului, urletul animalic. Însă, după primele ei tresăriri, îi devenise limpede că Zelda nu văzuse mâna, iar urletul îl pusese pe seama vreunui nou experiment grețos cu animale care doar i-ar fi făcut rău dacă l-ar fi discutat în detaliu. Așa că Elisa își păstrează gândurile pentru ea, întrebându-se dacă nu cumva Zelda are dreptate și ea a interpretat greșit toată treaba.

Cel mai bine ar fi să-și șteargă imaginile din minte în seara asta, iar Elisa se pricepe la șters. Intră și iese din cabinele toaletei bărbaților din aripa nord-estică, vârându-și peria pe sub marginile vaselor. După ce-a terminat de șters podeaua cu mopul, Zelda umezește o piatră ponce în chiuvetă și se încruntă uitându-se la separatoarele dintre pisoare, murdare de urină care s-a uscat ca o crustă și pe care le freacă de ani de zile; caută ceva nou de care să se vaite ca să se mai distreze. Elisa crede în Zelda așa cum crede în puțini alți oameni: o să găsească ea motivul de văitat și-o să fie amuzant, iar ele o să iasă ușurel de sub această peliculă lipicioasă a umilinței lăsată de toți acei bărbați puși pe criticat.

— Cele mai luminate minți din țară, că așa se zice, s-au adunat fix aici, la Occam – și uite, stropi de pișat pe *tavan*. Știi, n-o fi Brewster cel mai tare din parcare, dar până și el nimerește la țintă în șaptezecinci la sută din cazuri. Nu știu dac-ar trebui să mă deprime chestia asta sau ar trebui să-i sun pe-ăia de la Guinness Book. Poate-mi dau vreun comision că i-am descoperit.

Elisa încuviințează și-i răspunde prin semne „Dă-le telefon", optând pentru un model de tip vechi, din două piese, și evocând imaginea unei turme de jurnaliști din New York, cu legitimații de PRESĂ vârâte în panglica pălăriilor de fetru. Zelda prinde aluzia și zâmbește larg – o răsuflare de ușurare –, iar Elisa duce gluma mai departe, scriind din degete „telex", apoi sugerându-i prin semne să trimită o scrisoare cu un porumbel. Zelda râde și arată spre tavan.

— Nici măcar nu-mi pot imagina unghiul... pricepi ce vreau să zic? Nu vreau să fiu indecentă. Dar dacă te gândești la fizică, la chestii din astea? Unghiul furtunului de grădină, direcția jetului?

Elisa râde fără să scoată un sunet, scandalizată și nespus de recunoscătoare.

— Singura variantă care-mi trece prin cap e că or fi făcut concurs. Așa, ca la Olimpiadă? Se punctează înălțimea și distanța. Se punctează și stilul, dacă te miști foarte frumos. Și când te gândești că-n toți acești ani noi am crezut că cercetătorii ăștia n-au deloc calități fizice.

Elisa râde în hohote, într-o tăcere deplină, sprijinindu-se de ușa cabinei, iar întâmplările nopții se risipesc în fața scenariului vulgar al

Zeldei.

— Hei, uite două pisoare, râde Zelda. Cred că nu-i exclusă nici proba de pișat simultan...

Intră un bărbat. Elisa se întoarce dinspre toaletă, Zelda dinspre pisoar. Tipul nu era aici; acum este. E ceva atât de incredibil, încât femeile uită să reacționeze. O plăcuță de plastic pe care scrie ÎNCHIS PENTRU CURĂȚENIE e singurul lucru care le apără pe femeile de serviciu de amenințarea năvălirii bărbaților peste ele, dar a fost mereu de ajuns. Zelda dă să arate semnul, dar brațul i se oprește în mijlocul gestului; nu se cade ca un îngrijitor să îi arate unui om cu o poziție mai înaltă existența feluritelor obiecte, și-n plus, poantele ei despre obiceiurile bărbaților la toaletă încă răsună din fiecare țeavă, contrapiuliță și șild de sub chiuvetă. Elisa simte că-i e rușine, apoi îi e rușine de faptul că-i e rușine. A făcut curățenie împreună cu Zelda de mii de ori în încăperea asta și iată că e suficient un singur bărbat ca să le facă *pe ele* să se simtă ca fiind cele obscene.

Bărbatul înaintează calm spre mijlocul încăperii.

În mâna dreaptă are un baston portocaliu pentru vite.

10

Magia ușii rotative de la Klein & Saunders funcționează. Pe partea cu strada, printre purtători de genți diplomat care îl depășesc insidioși gonind spre următoarea întâlnire, Giles se simte în derivă, bătrân, inutil. Cușca rotativă e locul unde se petrece metamorfoza, turnichetul de sticlă reflectând o infinitate de versiuni, mai bune, ale propriei persoane. Când este ejectat în holul cu marmură în pătrate de șah, este un om nou. Cu arta creată de el într-o mână și cu un loc unde să o ducă, se simte important.

Așa-i de când se știe; producerea artei este un simplu preludiu al încântării de a o *avea,* un obiect concret căruia el i-a dat viață. Toate celelalte lucruri pe care le posedă sunt precum apartamentul său neîngrijit – până la urmă, doar închiriate. Primul obiect de artă din viața lui a fost un craniu uman pe care îl câștigase la poker tatăl lui, un craniu botezat Andrzej, după polonezul de la care fusese câștigat. A fost primul studiu al lui Giles; l-a desenat de sute de ori, pe plicuri,

peste chipuri din ziare, pe dosul palmei.

Cum a ajuns ca după niște schițe cu cranii să lucreze la Klein & Saunders douăzeci de ani mai târziu, asta abia de-și mai poate aminti. Primul său job a fost la aceeași filatură de bumbac unde-a lucrat și tatăl lui, Hampden-Woodberry, unde se obișnuise cu gâdilatul fibrelor de bumbac în nas, cu bătăturile provocate de aruncatul baloților, cu o a doua piele, cea de argilă roșie, ori de câte ori lucra cu bumbac de pe Mississippi. Noaptea, uneori toată noaptea, picta pe bucăți de hârtie șterpelite de la muncă portrete grosolane care îl hrăneau mai bine ca mâncarea – iar un lucru e limpede: era destul de flămând. Folosea argila de Mississippi de pe brațe pentru a-și face nuanțele de portocaliu să iasă în evidență. Avea să rămână secretul lui și acum, după câteva decenii.

Peste doi ani, părăsea și filatura, și pe tatăl său contrariat, pentru un post la departamentul de artă al magazinului Hutzler. Peste alți câțiva ani s-a mutat la Klein & Saunders, unde și-a desfășurat aproape toată cariera. A fost mândru, dar nu și satisfăcut. Nemulțumirea lui persistentă era legată de artă. De adevărata artă. Cândva se definise prin acel cuvânt, nu-i așa? Toți acei Andrzej abstracți, toate acele nuduri masculine conturate grosolan din cauza bătăturilor de la baloții de bumbac și colorate în portocaliul sângeriu al noroiului de Biloxi. Giles a ajuns să simtă, treptat, că fiecare zâmbet fals de bucurie pe care-l picta pentru Klein & Saunders sugea bucuria veritabilă din aceia care își adaptau propria fericire la standardele imposibile ale publicității. Cunoștea senzația. O simțea în fiecare zi.

Klein & Saunders lucrează cu clienți prestigioși. De aici anticamera plină de fotolii purpurii cu un design nemțesc modern și cărucioarele cu băuturi manevrate de Hazel, redutabila secretară care îl face pe Giles să pară bătrân. Însă azi Hazel lipsește, iar secretara cu picioare de căprioară a vreunui copywriter a fost aruncată înaintea unei duzini de directori nervoși, având pe chipul speriat un zâmbet încremenit. Giles o privește cum întrerupe din greșeală un apel telefonic pentru că se-agită în tot acest timp cu o tavă de băuturi în curs de preparare. Evaluează atmosfera din încăpere printr-un nor de fum de țigară – nu întins precum Adam al lui Michelangelo, ci răsfirat în rotocoale ca acelea scoase de locomotive.

O iartă că-i ia un minut până îl vede.

— Domnul Giles Gunderson, artist, se anunţă. Am o întâlnire la două şi-un sfert cu domnul Bernard Clay.

Ea apasă pe un buton şi-i stâlceşte numele în receptor. Giles nu-i sigur că mesajul a fost transmis, dar nu-i vine s-o pună pe biata fiinţă să încerce din nou. Giles înfruntă îmbulzeala. E incredibil, se gândeşte, că şi după douăzeci de ani o parte din el încă îşi mai doreşte să alerge cu haita asta de fiare insistente, mârâitoare.

Se uită la secretară, la căruciorul cu băuturi. Oftează, se duce în spatele căruciorului şi bate din palme pentru a le atrage atenţia.

— Domnilor, le strigă. Ce-aţi zice ca în după-amiaza asta să ne preparăm singuri băuturile?

Ei bolborosesc uluiţi de această intruziune în nemulţumirea lor îndreptăţită; fiecare bărbat înalţă mult dintr-o sprânceană. Giles cunoaşte senzaţia asta, când ranchiuna devine suspiciune. După atâta timp, tot nu pricepe cum reuşesc oamenii să se prindă atât de iute că e diferit. I se pare că-şi simte iarăşi banda adezivă a meşei dezlipindu-se. Dar dacă acest moment iese prost, peruca o să fie cea mai mică dintre problemele lui.

— Avantajul ar fi, continuă Giles, că ne putem face tot ce poftim pe seceta asta care e-n Baltimore[13]. Cine vrea un martini?

Joaca riscantă dă roade. Oamenii de afaceri, la orele după-amiezii, sunt în esenţă nişte ţânci – deshidrataţi şi morocănoşi –, iar strigătul *Aşa, aşa!* al unui bărbat e urmat de un *Amin!* al altuia, şi-ntr-o clipă Giles devine barman, turnând rapid băuturile din sticlele cu picurător şi tăind spirale de lămâie în uralele frăţiei. În toiul dezmăţului, le face semn tuturor să se retragă pentru a putea pregăti un cocteil Brandy Alexander şi a i-l oferi secretarei, de parcă i-ar da un premiu Oscar. Toată lumea aplaudă, fata roşeşte, razele soarelui iau spuma de pe suprafaţa cocteilului, un orizont hawaian, iar Giles simte pentru o clipă că lumea lui este iarăşi una plină de posibilităţi.

11

[13] Aluzie nu doar la seceta de afară, dar şi la perioada prohibiţiei, când Baltimore fusese o excepţie notabilă, oraşul devenind un adevărat centru al rezistenţei.

Zelda știe ce să facă. E o soluție la care-a mai apelat de-o mie de ori până acum, și la serviciu, bineînțeles, dar și pur și simplu în viață, când s-a simțit presată de bărbați. Să dispară – și asta iute. Afișează zâmbetul detașat al unei servitoare, își ia în primire căruciorul și-l împinge. Însă podeaua e alunecoasă de la detergent, iar căruciorul o ia razna, lovește coșul de gunoi și-l dărâmă cu un zăngănit care răsună în toată încăperea. Abia golit, slavă Domnului, dar ea se agită să-l ridice la loc. Când se lasă în genunchi, trupul ei masiv iese în evidență, invită la ridiculizare. Încearcă să rezolve repede situația. Cum stă în genunchi, aude un foșnet. Ridică privirea. Bărbatul are în mână ultimul lucru la care s-ar aștepta Zelda, antonimul bastonului cu electroșoc: o punguță cu dropsuri de-un verde aprins.

— Nu, nu. Nu plecați. Păreați să aveți o discuție plăcută, doamnelor. De-ale fetelor. Nu-i absolut nimic rău în asta. Dați-i înainte, eu plec într-o clipă.

Accentul nu-i sudic, dar are un soi de foșnet de coadă de crocodil. Bărbatul înaintează în continuare, iar pentru o fracțiune de secundă Zeldei i se pare că se duce spre cabina Elisei. Oare Elisa a văzut în F-1 ceva ce Zeldei i-a scăpat? Elisa e mereu sensibilă când țipă cineva la ea și pare să se poarte ciudat după ce-au fugit din F-1, aproape ca și cum ar fi năucită de ceva. Oare bărbatul ăsta e aici ca să o salte pe Elisa? Zelda se ridică în picioare, altă mișcare lipsită de grație, și-și trece mâna peste cărucior în căutarea unei arme – peria de veceu, racleta cu lamă de cauciuc. Se pricepe și la lupte. Brewster are mai multe urme din bătălii decât ea, însă are și ea câteva. Dacă omul ăsta încearcă să-i facă ceva rău Elisei, o să intervină ea cum se cuvine. Toată viața ei va fi distrusă, dar n-o să aibă de ales.

Însă bărbatul cotește, își lasă bastonul pentru vite și punga de bomboane pe chiuvetă și se duce spre pisoar, unde se descheie la pantaloni.

Acum Zelda e cea care se uită spre Elisa cerând ajutor. Dacă privirii îngrozite a Zeldei i-a scăpat ceva în F-1, probabil că nu se poate baza pe ochii ei nici aici. Un bărbat care să și-o scoată așa, chiar în fața lor? Elisa, însă, mișcă din cap la stânga și la dreapta, în sus și-n jos, în căutarea unei reacții potrivite. Un lucru e limpede: Zelda nu se poate uita la bărbat. Dacă l-ar privi făcând asta, aici – e convinsă că ar fi o

gafă din cauza căreia poți fi dat afară. Ar fi suficient ca bărbatul ăsta să le pârască la Fleming, pe ele, niște îngrijitoare obscene, și gata. Zelda se holbează în tavan atât de intens, încât se așteaptă ca privirea ei să crape faianța.

Urina susură în pisoarul curat.

— Strickland mă cheamă, răsună glasul bărbatului. Sunt șeful pazei.

Zelda înghite în gol.

— Aha, atât poate răspunde.

Își poruncește ochilor să stea nemișcați, dar ei rătăcesc și văd un jet de urină căzând pe podeaua ștearsă. Strickland chicotește.

— Hopa. Deci, bine c-aveți mopuri.

12

Richard ar condamna-o pentru hoinărelile ei, ar zice că-i pierdere de timp – și ar avea dreptate. Propriile oftaturi îi abat gândul de la vinovăție. Clădirile înalte ca niște fundași, panourile cu afișe cât munții, pompele de benzină în formă de roboți, tramvaiele de culoarea brânzei cheddar! Simte un nod înăuntru, în tumultul său interior, de parcă ar trece pe deasupra cu cutterul pentru deschis cutiile. Autobuzul gonește pe lângă anunțuri care stau aprinse de-a lungul zilei mohorâte: MONTĂM TOBE DE EȘAPAMENT, TOTUL LA 1$, ECHIPAMENTE SPORTIVE, ÎNROLAȚI-VĂ ÎN AVIAȚIE. Trage semnalul de oprire și se dă jos într-o zonă comercială de pe West 36, pe care localnicii o numesc „la Bulevard", și de-acum magazinele n-au decât să se-nghesuie ca să-i ia dolarii.

Încearcă să strecoare câte un salut tuturor celor pe lângă care trece, mai cu seamă femeilor. N-ar fi fantastic să explorezi orașul cu o prietenă care îi cunoaște secretele? Care ar putea să pareze ironiile despre creșterile de preț scandaloase, despre cum îți deranjează vântul din golf coafura, toate treburile astea? Care ar putea să se simtă inspirată de Lainie și ar putea aprecia vitalitatea remarcabilă și secretă simțită de ea de-a lungul acelor șaptesprezece luni petrecute singură? Însă femeile din Baltimore tresar la saluturile ei și abia de-i zâmbesc. După o oră, Lainie se simte singură, condamnată la statutul

de intrus. Ia din nou autobuzul. Un bărbat vine pe culoarul dintre scaune, o crede turistă și încearcă să-i vândă un ghid. Reapare nodul din piept. Oare e din cauza coafurii? În Florida, cocurile înalte erau în mare vogă, dar nu și aici. Se simte deodată profund nefericită. Probabil că are nevoie de-un ghid turistic. Își cumpără unul.

În Baltimore, o dojenește ghidul, există tot ce-i trebuie unei familii americane pentru a fi satisfăcută. Și atunci, care-i problema ei? Tammy ar adora Muzeul de Artă. Timmy ar fi încântat de Centrul Muzeal de Istorie. În vestul orașului se găsește Pădurea fermecată[14], un fel de parc de distracție ce pare desprins din cărțile cu povești. În fotografii se văd castele și păduri, prințese și vrăjitoare. La vară copiii ar putea să-și serbeze acolo zilele de naștere. E perfect, cu excepția zonei din parc care se numește Țara Junglei. Până și cuvântul *junglă* îl face pe Richard să lase ziarul din mână sau să schimbe postul. Va trebui să fie atenți pe unde merg, asta-i tot.

Una dintre plimbările ei anterioare a purtat-o la docurile din Fells Point. A încercat să uite plimbarea asta, dar în fiecare dimineață fierul de călcat cu aburi Spray 'N Steam stoarce adevărul din ea; se întreabă dacă nu cumva Amazonul l-a fiert pe Richard până-n măduva oaselor. Erau orele târzii ale după-amiezii, punctate ritmat de sunetul vaselor lovindu-se de docuri. Coborâse chiar până pe marginea râului Patapsco, cu gulerul hainei ridicat. Ca să ajungă acolo, coborâse într-o stație de autobuz uzurpată de prezența unui vagabond zdrențăros și mersese printre sticlele sparte ale celui mai urât cartier pe care-l văzuse vreodată. Îi apăruse în cale și-un cinematograf și fusese cât pe ce să-și ia bilet doar ca să scape de privitul în jur. Dar din afișaj lipseau cam multe becuri, asta nu îi plăcuse, iar filmul nu suna deloc atractiv – un circ al sufletelor, cam așa ceva.

Era un loc singuratic. N-o auzea nimeni dacă vorbea. Așa că a înșirat minciuni în apa rece care-i lipăia la picioare până n-a mai rămas niciuna de zis. Era fericită că i s-a întors soțul. Era împlinită. Era optimistă în privința viitorului. Credea fiecare statistică din broșurile despre orașul Baltimore pe care i le dăduse Richard. Doar

[14] The Enchanted Forest, parc tematic din Maryland inaugurat în vara anului 1955, la o lună după Disneyland.

douăzeci la sută dintre familiile din Baltimore, se lăudau broşurile, aveau o maşină, iar Richard i-a jurat că într-o zi, curând, ei vor avea două. Se săturase să i se tot strice T-bird-ul[15], zicea el, şi n-avea de gând să-şi lase nevasta să folosească transportul în comun în vreme ce el salva lumea.

Iar când se întorcea în staţia de autobuz, în cartierul acela care îi displăcea, a văzut un muncitor care spăla trotuarul cu un furtun. Ce frumos, îşi zisese, să vezi o municipalitate care se mândreşte cu curăţenia oraşului. Se prefăcuse că nu simte că odată cu apa erau scoase la iveală miasmele de urină de câine, de peşte stricat, de frunze moarte, apă menajeră vâscoasă, băltoace salifere, ulei ars, excreţii umane. O ultimă minciună înainte să se ducă acasă, o nouă cută de călcat.

13

Bernie îl conduce pe Giles în ceea ce el speră să fie o sală de şedinţe, însă nu-i decât un birou liber în care au fost înghesuite o masă şi două scaune. Bernie nu se aşază, aşa că n-o face nici Giles. După zâmbetele şi strângerile de mână din sala de aşteptare, atmosfera de aici pare una neprietenoasă, deşi Giles îşi reaminteşte că, dacă e să aibă un prieten aici, atunci acela este Bernie Clay, nu bătrânii ăia bogaţi din hol care sorb cu lăcomie băuturile preparate de el. E drept că Bernie s-a numărat printre cei care au votat ca Giles să fie dat afară din firmă acum douăzeci de ani, dar a făcut-o fără tragere de inimă, iar Giles îşi reaminteşte de inutilitatea martirilor – şi familia lui Bernie trebuie să mănânce, nu-i aşa?

Giles se întristează amintindu-şi întâmplarea nefericită, mai ales din cauză că este de-o previzibilitate banală; clişeele sunt o pacoste pentru orice artist. Barul ăla din Mount Vernon, poliţiştii dând buzna şi fluturându-şi insignele. În timpul nopţii pe care-a petrecut-o la puşcărie, s-a gândit la un singur lucru: cum rubrica în care apăreau cei arestaţi la secţiile de poliţie fusese mereu partea din ziar preferată a tatălui său. Giles spera ca vederea bătrânului, la fel ca a lui, să se fi înrăutăţit într-un aşa hal, încât omul să nu poată citi litera mică din

[15] Prescurtare de la Ford Thunderbird.

rubrica arestaților, iar apoi, când Giles n-a mai primit nicio veste de la tatăl lui, și-a dat seama că nu fusese așa. În prima săptămână de după concediere, Giles a adoptat prima pisică.

Întâlnirile pe șest cu Bernie au devenit mare parte din munca lui Giles. Dar cum ar putea să se plângă? Nimeni altcineva din firmă, nici domnul Klein ori domnul Saunders, nu aprobă colaborarea cu Giles ca liber-profesionist. Giles adoptă un zâmbet larg și roșu, întocmai ca tatăl din cea mai nouă pictură. Altă reclamă, își zice, de data asta o reclamă la el însuși.

— Ce naiba s-a întâmplat cu Hazel? Nu-mi amintesc să fi lipsit vreo zi.

Bernie își lărgește nodul de la cravată.

— N-o să-ți vină să crezi, Gilesy. Fata aia bătrână și-a pierdut capul după un fabricant de băuturi și pa! Au plecat la Los Angeles. Cu cont cu tot.

— Nu se poate! Bravo ei, cred.

— Și vai de noi. De asta-i totul aiurea azi, așa că scuze pentru așteptare, suntem vraiște. Dacă știi o fată bună, să mă anunți, da?

Giles chiar știe o fată bună, una împotmolită de ani de zile într-un serviciu prost dintr-un centru de cercetare totalitar. Ah, de-ar fi fost punctul forte al Elisei răspunsul la telefon. Cele câteva secunde pe care Giles le petrece meditând în liniște îl fac pe Bernie să se foiască, iar Giles își pierde și ultima fărâmă de curaj. Bernie e singur într-o încăpere închisă cu un fapt împlinit. Oricât de nerăbdător ar fi Giles să-i turuie de treburile legate de reclamă, nu-și poate permite să-l chinuie pe omul ăsta.

— Uite, hai să-ți arăt lucrarea...

— Să știi, n-am decât un pic de...

Sunt amândoi recunoscători țăcănitului cataramei de la servietă și plesnetului clapei de piele care le distrag atenția. Giles așază pânza pe birou și face un gest spre ea, mândru. Dar de fapt se simte cuprins de panică. E cumva ceva greșit în luminile care vin de deasupra capetelor? Parcă structura osoasă a celor din familia pictată e prea pronunțată, ca și cum pielea ar fi o țesătură uzată și sub ea se văd oasele lustruite, ca ale lui Andrzej. Și oare chiar a pictat patru capete fără corp? Nu și-a dat seama ce macabru arată? Până și culorile par

reci, cu excepția gelatinei care, grație amestecurilor la care-a trudit toată noaptea, e o apoteoză magmatică a culorii roșu.

— Roșul, oftează Bernie.

— Prea roșu, zice Giles. Sunt întru totul de acord.

— Nu-i asta. Deși buzele tatălui par un pic prea... sângeroase. E vorba de culoare în general. Roșul nu mai e la modă. Nu mai folosim deloc roșu pentru centrele de atenție. Nu ți-am zis? Poate că nu. Dar cum ziceam, lucrurile-s varză. Roșul a fost scos de pe tapet. Acum la modă e... ești pregătit? La modă e *verdele*.

— Verdele?

— Biciclete. Chitare electrice. Cereale pentru micul dejun. Fardul de ochi. Dintr-odată, verdele reprezintă viitorul. Până și noile arome – verde pe toată linia. Măr, pepene, struguri verzi, pesto, fistic, mentă.

Giles încearcă să ignore cvartetul de cranii zeflemitoare și se uită atent la gelatina către care se îndreaptă poftele lor. Se simte atât de prost, atât de orb. Nu contează dacă Bernie a menționat culoarea înainte sau nu. Dacă avea ceva minte-n cap, Giles ar fi trebuit să-și dea seama. Cărui căpcăun i s-ar face poftă de-o gelatină atât de roșie, încât pare o felie de inimă vie?

— Nu-i vina mea, Gilesy, spune Bernie. E vorba de *fotografii*. Absolut toți clienții care intră pe ușa asta azi vor ședințe foto cu fete drăguțe ținând în mână hamburgeri, serii enciclopedice sau ce vrei tu. Vor să fie invitați și când se fac selecțiile pentru castinguri ca să verifice marfa. Eu sunt ultimul om din firma asta care le mai vinde șefilor ăstora chiar artă. Arta adevărată e artă adevărată, asta le zic. Iar tu, Giles, ești un artist adevărat. Apropo, mai ai timp să pictezi și de-ale tale?

Pictura lui seamănă cu niște resturi din plăcinta cu limetă văzute departe de luminile strălucitoare de la Dixie Doug's: nimic tantalic. Giles o strecoară la loc în servietă. Pe drumul către casă, greutatea servietei nu îi va mai aduce niciun pic din alinarea simțită când venea încoace. De-ale lui? Nu, Bernie. De ani de zile, nu. Nu când e atât de ocupat să picteze și să repicteze o gelatină pe care n-o vrea nimeni, indiferent care-o fi culoarea viitorului.

14

Strickland simte cum se încinge, copleșit de rușine. Urina curgând pe pardoseala în pantă, asta-i prea mult. Intenționase să le sperie pe femeile de serviciu. Are de gând să-i sperie pe toți cei care pun ochii în seara asta pe obiectiv. E un truc învățat de la generalul Hoyt când erau blocați în Tokio. Când dai cu ochii pentru prima oară cu un inferior, arată-i cât de puțin înseamnă pentru tine. Din clipa în care a văzut-o pe îngrijitoarea negresă, spinarea aplecată a îngrijitoarei albe, pisoarul, toate au făcut clic. Dar e dezgustător. Să se pișe pe jos, asta-i ceva ce făcea în Amazon. Acum tânjește după curățenie – și iată-l, efectiv pișându-se pe jos.

Se uită peste umăr și o vede bine pe cea mică. Are o figură deschisă. Fără toată dulcegăria aia pe care-o afișează Lainie. Asta îl face să se simtă și mai prost. Își grăbește vezica să se golească. Se uită în jur, gândindu-se ce să mai zică. Vede bastonul. Femeile sigur se uită la el. S-a tocmit pentru scula asta cu un fermier înainte să plece din Brazilia. Un țăran care abia vorbea engleză și totuși îi zicea „Salutarea de Alabama". Bastonul l-a ajutat să mute obiectivul în și din bazin când obiectivul avea nevoie de ceva încurajări. Un strop de sânge mare, roșu-închis atârnă de unul din colții de alamă. Se alungește spre porțelanul alb. Altă mizerie pe cale să se producă.

Își înviorează vocea ca să se distragă de la greața pe care i-o produce propria persoană.

— Chestia aia de-acolo e un model de mare putere Farm Master 30, din 1954. Nu-i vreo aiureală din aia modernă și fițoasă făcută din fibră de sticlă. Tijă de oțel, mâner de stejar. Voltaj variabil, de la cinci sute la zece mii. Apropiați-vă, doamnelor, și uitați-vă, dar nu puneți mâna.

Îi arde fața. Sună ca și cum ar vorbi despre puța lui. Dezgustător, dezgustător. Dacă l-ar auzi Timmy vorbind așa? Sau Tammy? Își iubește copiii, chiar dacă se teme să îi atingă, se teme să nu le facă rău. Ei nu-l pot judeca decât după ce-i iese pe gură. Simte un val de furie față de aceste femei fiindcă sunt martore la urâțenia lui. Nu-i vina lor că se află în încăperea asta, bineînțeles. Dar e vina lor că au serviciul ăsta, nu? Că se pun singure în postura asta? Cade și ultima

picătură de urină. Se gândește la bobul gras de sânge care atârnă din Salutarea de Alabama.

Strickland își smucește bazinul, și-o vâră la loc, se închide la pantaloni cu un strigăt neașteptat. Femeile își întorc privirea. Oare s-o fi stropit de urină pe pantaloni? Nu mai e în junglă. Acum trebuie să se gândească mereu la astfel de lucruri. Vrea să plece cât mai repede din camera asta exagerat de luminoasă și de lângă mizeria făcută. Să termine cu astea, își zice.

— Ați auzit ce-a zis omul ăla în laborator. Sper că nu e cazul să repet.

— Suntem autorizate, spune negresa.

— Știu că sunteți. Am verificat.

— Da, domnule.

— E treaba mea să verific.

— Mă scuzați, domnule.

De ce-i atât de greu cu femeia asta? De ce nu zice ceva și cealaltă femeie, care-i mult mai drăguță, care pare mult mai blândă? În încăpere pare deodată zăpușeală, ca-n mlaștină. Pesemne că de vină e doar imaginația lui. Inima îi bubuie. Se întinde după o macetă care nu e aici. Dar Salutarea e. Merge, ca înlocuitor. Tânjește să o strângă între degete. Se chinuie să râdă prin fălcile încleștate.

— Deci, uite care-i treaba. Nu-s eu vreun fan de-al lui George Wallace. Eu consider că negrii au locul lor. Chiar cred. La muncă, în școli, aceleași drepturi ca albii. Dar trebuie să mai lucrați și voi la vocabular. Nu vă auziți? Repetați întruna aceleași cuvinte. Eu am luptat în Coreea alături de-un negru care-a sfârșit-o la Curtea Marțială pentru ceva ce n-a făcut, din cauză că atunci când judecătorul a vrut să afle și versiunea lui, omul n-a zis decât *da, domnule* și *nu, domnule*. De-asta sunt atâția de-ăștia ca voi în pușcărie. N-o lua personal. Am auzit că luna viitoare se închide Alcatrazul și abia dacă e vreun negru pe-acolo. Și-acolo-s cei mai înrăiți criminali din țara asta. Asta înseamnă ceva pentru rasa voastră. Ar trebui să fii mândră.

Despre ce naiba vorbește? Alcatraz? Femeile astea de serviciu sigur îl cred tâmpit. În clipa în care-o să plece, o să răsune toată toaleta de râsul lor. Sudoarea i se prelinge pe față. Încăperea îl sufocă, probabil

că sunt o sută cincizeci de grade. Dă din cap, vede punga de dropsuri, o atacă și scotocește în ea. N-a apucat să se spele pe mâini înainte. Femeile de serviciu, mai mult ca oricine, o să remarce treaba asta. Dezgustător, dezgustător. Își vâră o biluță verde în gură. Se mai uită o dată la femeia care se holbează.

— Doamnele doresc o bomboană?

Însă biluța verde e ca o zăbală. Nu poate nici măcar el să deslușească o vorbă din propria-i întrebare. Ah, ce-o să mai râdă femeile de serviciu. Dă-le naibii! Dă-i naibii pe toți! Cu cercetătorii va trebui să fie mai dur, să n-o dea-n bară cum a dat-o aici. Occam nu-i ceva diferit de *Josefina*. O să se asigure că toată lumea pricepe că Strickland e la cârmă. Nu David Fleming, lacheul Pentagonului. Nu doctorul Bob Hoffstetler, biologul cel inofensiv. Se răsucește pe călcâie. E alunecos. Speră că e apă cu detergent, nu urină. Rontăie bomboana ca să nu-și audă proprii-i pași umezi și-și înhață Salutarea de pe chiuvetă. Stropul de sânge cade, probabil. Și femeile de serviciul îl vor șterge. Dar și-l vor aminti. Și-l vor aminti și pe el. Dezgustător, dezgustător.

15

Clipa când Strickland le oferă bomboane nu face decât să adauge o dulceață grețoasă scenei revoltătoare. Elisa și-a pierdut interesul pentru dulciuri la vârsta la care majoritatea copiilor ar ucide pentru ele. Până și plăcintele pudrate cu zahăr pe care o forțează Giles să le guste la Dixie Doug's îi stau în gât. Își amintește originile acestei sile din perspectiva unui copil dezgustat când se holba la niște scorpii exact la fel de misterioase ca Strickland. În ochii acelor îngrijitoare de demult, Elisa nu era handicapată; era proastă și recalcitrantă. Orfelinatul purta minunatul nume de Casa Piticilor Baltimore, dar cei care locuiau acolo îl prescurtaseră în „Casa", o ironie ținând cont de atributele pe care le asociază întotdeauna cărțile de povești cu o casă. Securitate. Siguranță. Confort. Bucurie. Leagăne. Gropi cu nisip. Îmbrățișări.

Copiii mai mari îți puteau arăta anexe ale clădirilor principale unde se mai aflau utilaje care încă purtau inscripționată fosta

titulatură a Casei: Școala Fenzler pentru Retardați și Idioți. Când a ajuns Elisa acolo, copiii ale căror dosare i-ar fi împovărat cândva cu termeni ca *mongoloizi, nebuni* sau *anormali* erau reuniți în grupuri de *retardați, înceți la minte* sau *abandonați.* Spre deosebire de orfelinatele evreiești și catolice din aceeași zonă, misiunea Casei era să te țină în viață măcar pentru ca în momentul când ești scos în stradă, la vârsta de optsprezece ani, să-ți poți găsi un job umil, în slujba superiorilor tăi.

Copiii din Casă s-ar fi putut uni, la fel cum oamenii de serviciu de la Occam s-ar putea uni. Însă puținătatea hranei și a afecțiunii făcea din cruzime ceva la fel de transmisibil ca tusea, iar fiecare copil cunoștea punctele slabe ale rivalilor săi. Erai condamnat să vii să locuiești în Casă fiindcă părinții tăi au nimerit la azilul de săraci? Ești Fanny Fomici. Ți-au murit părinții? Ești Gilbert Groparu. Ești imigrant? Ești Rosa Roșu, Harold Hunul. Elisa nu știa niciodată numele adevărate ale unora dintre copii înainte ca ei să fie dați afară pe ușă.

Porecla Elisei era „Muta", deși asistentele o știau mai degrabă ca „22". Numerele stabileau o ordine în lumea dezordonată a copiilor nedoriți, fiecare copil avea câte unul. Fiecare lucru care ți se atribuia avea numărul tău pe el, astfel încât și vina să fie mai ușor de atribuit atunci când ceva de-al tău apărea pe unde nu trebuia. Copiii ostracizați ca Muta erau ghinioniști. Dușmanii nu trebuiau decât să-i șterpelească pătura și să se strecoare afară cu ea ascunsă sub palton, să o târască prin noroi și să se uite cum „22"-ul de pe etichetă era identificat și Muta era pedepsită într-un fel sau altul pentru a fi disciplinată.

Pedepsele puteau fi delegate oricărei asistente, dar adesea Sorei-șefe îi plăcea să le pună chiar ea în aplicare. Nu era ea proprietara Casei, dar asta era tot ce avea. Deja de la vârsta de trei ani, Elisa intuise că Sora-șefa vedea odraslele recalcitrante din Casă ca pe niște reflexii ale propriei ei minți instabile, iar a-i păstra pe copii disciplinați însemna a se păstra pe sine sănătoasă. Dar nu-i ieșea. Râdea atât de tare, încât îi făcea pe micuți să plângă, apoi izbucnea într-un plâns furios care îi speria și mai tare. Avea mereu la ea o nuia pentru brațe și dosul picioarelor, o riglă pentru degete și o sticlă de

ulei de ricin pentru înghițitul cu forța.

Perfidă, Sora-șefă avea la ea și bomboane. Fiindcă se baza atât de mult pe acele reacții, pe rugăminți și smiorcăieli, o chinuia pe Muta cea tăcută mai mult decât pe ceilalți. Monstru mic și incorigibil, așa o făcea. E secretoasă, pune la cale ceva. Dar și mai rele erau zilele complet diferite, când Sora-șefa, cu părul ei cărunt legat cu panglici în două cozi enorme, o încolțea pe Elisa întrebând-o dacă n-ar vrea să se joace cu păpușelele. Elisa se supunea mecanic, îngrozită când Sora-șefa întreba dacă vreo fetiță rea a făcut pipi-n pat. Atunci apăreau și bomboanele. Era în regulă să spună secretele, zicea Sora-șefă. Arată-mi care-s copiii ăia, ca să-i pot aranja. Elisa simțea că e o capcană. Chiar *era* o capcană. Ca domnul Strickland, foșnind din punguța de celofan. Într-un fel sau altul, dulciurile oferite, absolut toate, erau otrăvite.

Elisa a crescut. Doisprezece, treisprezece, paisprezece ani. Stătea singură la dozatorul de suc, deoparte de celelalte fete, și le asculta vorbind despre cum e să bei alcool; paharul ei de apă avea gust de săpun. Le auzea povestind despre lecții de dans; ea trebuia să strângă în palme cupa de înghețată ca să nu strângă din pumni. Le auzea vorbind despre sărutat. O fată zicea „Tipul m-a făcut să mă simt cineva", iar Elisa s-a gândit luni de zile la asta. Cum *o fi* să te simți cineva? Să exiști dintr-odată nu doar în lumea ta, ci și în a altuia?

Unul dintre locurile unde le-a urmat pe celelalte fete a fost Arcade Cinema Marquee. Nu mai intrase niciodată într-un cinematograf. Și-a luat bilet și a așteptat să i se spună să plece. A petrecut cinci minute ca să-și aleagă scaunul unde să stea, de parcă de locul ăsta ar fi putut depinde chiar drumul ei în viață. Și poate c-a și făcut-o: filmul era *The Yearling*[16] și deși ea și Giles aveau să râdă de cât era de siropos, asta peste ani, când l-au văzut la televizor, atunci a trăit o experiență religioasă de care n-avusese parte pe o bancă de biserică. Era un loc unde realitatea era copleșită de fantezie, unde era prea întuneric ca să i se vadă cicatricele, iar tăcerea ei nu doar că era acceptată, ci impusă de plasatoarele înarmate cu lanterne. Preț de două ore și opt minute, era întreagă.

[16] *Puiul,* film din 1946, regizat de Clarence Brown, despre un băiețel care adoptă o căprioară.

Al doilea film văzut s-a numit *The Postman Always Rings Twice*[17] și era o revărsare carnală și toridă, cu sex și violență, un nihilism pentru care n-o pregătiseră nicio carte din biblioteca de la Casă, nimic din ce-i spuseseră adulții, nimic din ce șușoteau fetele. Al Doilea Război Mondial abia se încheiase, iar străzile din Baltimore erau înțesate de soldați tunși scurt, pe care ea i-a privit altfel pe drum spre casă, iar aceștia, așa i s-a părut, o priveau pe ea de-acum altfel, însă interacțiunile pe care le-a avut au fost niște eșecuri. Bărbații tineri aveau foarte puțină răbdare să flirteze făcând semne cu degetele.

După estimările ei, se strecurase la Arcade cam de o sută cincizeci de ori în ultimii trei ani petrecuți la Casă. Asta se întâmpla înainte de decăderea cinematografului; înainte ca tencuiala să înceapă să se desprindă din tavan; înainte ca domnul Arzounian să înceapă să ruleze filme 24 de ore din 24, șapte zile din șapte, cu nemiluita. A fost educația ei – adevărata educație. Cary Grant și Ingrid Bergman sorbindu-și răsuflările gură-n gură în *Notorious.* Olivia de Havilland zbătându-se să scape de nebune în *The Snake Pit.* Montgomery Clift rătăcind prin perdele de praf în *Red River.* Elisa a fost în cele din urmă prinsă de o plasatoare atunci când se furișa la *Sorry, Wrong Number,* dar de-atunci deja nu mai conta. Era la două săptămâni distanță de ceea ce Casa stabilise că va fi aniversarea ei de optsprezece ani. Urma să fie dată afară și obligată să-și găsească o locuință și-un mijloc de subzistență. Îngrozitor, dar și senzațional: își va putea cumpăra din banii ei bilete, va putea căuta oameni cu care să-și soarbă răsuflările sau de care să se zbată să scape, sau printre care pur și simplu să hoinărească.

Sora-șefa a condus interviul la ieșirea Elisei din orfelinat; fuma și bătea biroul în lung și-n lat, furioasă că Elisa supraviețuise. O organizație locală alcătuită din femei le asigura tinerilor care ieșeau din Casă bani de chirie pentru o lună și-o valiză plină cu haine de la second-hand, iar Elisa era îmbrăcată cu preferatele ei, o rochie de lână verde-închis, cu buzunare pe poale. Nu-i mai trebuia decât o eșarfă ca să-și ascundă cicatricele. A adăugat pe lista din gând, deja aglomerată: *De cumpărat eșarfă.*

---

[17] *Poștașul sună întotdeauna de două ori,* versiunea din 1946, în regia lui Tay Garnett.

— Până la Crăciun ajungi curvă, s-a jurat Sora-șefa.

Elisa s-a înfiorat, uluită că amenințarea nu o speria. De ce-ar fi speriat-o? Văzuse destule filme de Hollywood ca să învețe că toate târfele aveau o inimă de aur și că, mai devreme sau mai târziu, Clark Gable sau Clive Brook sau Leslie Howard aveau să bage de seamă această strălucire. Poate că tocmai gândul ăsta i-a călăuzit pașii, ceva mai târziu în acea zi, nu spre un adăpost destinat femeilor, ci către locul ei preferat din lume, Arcade Cinema Marquee. Nu-și permitea să vadă *Ioana d'Arc,* cu Ingrid Bergman, dar nu-și dorea nimic mai mult decât să se piardă în ceea ce afișul anunța a fi „o distribuție de milioane" – asemenea orașului Baltimore, acum și mai mare, din care făcea parte și ea, legată în siguranță de ecran.

Se simțea atât de iresponsabilă când scotea patruzeci de cenți din poșetă, încât a plecat capul – și astfel a observat anunțul prost plasat: CAMERĂ DE ÎNCHIRIAT – INFORMAȚII ÎNĂUNTRU. N-a fost loc de nicio îndoială. Peste câteva săptămâni, când era cât pe ce să piardă camera din lipsa cecului pentru chirie, a văzut și un anunț pentru un post de femeie de serviciu la Centrul de Cercetări Aerospațiale Occam. Și-a scris scrisoarea de intenție, a obținut o programare și a petrecut dimineața dinaintea interviului călcându-și rochia verde-închis și analizând orarul unui autobuz. Cu o oră înainte de plecarea planificată, dezastru: seceri mari și argintii de ploaie, iar ea n-avea umbrelă. S-a panicat, s-a străduit să nu plângă și atunci a devenit conștientă de sunetele din celălalt apartament din Arcade. Nu îl întâlnise pe omul care locuia acolo, deși era mereu acasă, un soi de individ izolat. A renunțat la luxul precauției. I-a bătut la ușă.

S-a așteptat la un tip scund și gras, hirsut, nebărbierit și care să-i arunce priviri mânioase, dar bărbatul care i-a răspuns avea un aer aristocrat, era împachetat ca-ntr-un plic în sacou, pulover, vestă și cămașă, bătea spre cincizeci de ani, însă avea o privire vioaie dincolo de lentilele ochelarilor. A clipit și și-a atins chelia cu un aer absent, de parcă ar fi uitat să-și pună pălăria. Apoi a băgat de seamă neliniștea ei și i-a zâmbit cu blândețe.

— Dar bună ziua. Cu cine am onoarea?

Elisa și-a atins gâtul în chip de scuză, apoi a arătat „umbrelă", un semn ușor de înțeles. Bărbatul a fost surprins de muțenia ei doar

pentru câteva clipe.

— O umbrelă! Desigur! Intră, draga mea, și-o voi extrage din grămadă întocmai cum a fost scoasă Excalibur din stâncă.

Bărbatul a plonjat în apartament. Elisa a ezitat. Nu mai intrase niciodată într-o casă în afară de Casă; s-a aplecat la dreapta și a văzut niște umbre baroce vălurindu-se în urma unor feline ce se furișau pe acolo.

— Pesemne că ești noua chiriașă. Ce neprimitor din partea mea să nu vin pe la tine mai devreme cu o farfurie de prăjituri, așa cum se-obișnuiește. Mă tem că n-am altă scuză decât termenul de predare care m-a țintuit la birou.

Biroul în cauză nu arăta a birou. Era o tăblie de masă prinsă în balamale într-un unghi ce putea fi modificat. Bărbatul era un fel de artist, iar Elisa a simțit cum o răvășește un fior. În mijlocul mesei se afla imaginea pe jumătate pictată a unei femei ce privea peste umăr, buclele ei fiind centrul atenției. Dedesubt era pictat mesajul: ADIO PĂR TERN.

— În ciuda neglijenței mele, te rog să-mi spui dacă ai nevoie de ceva. Dar să știi că-ți recomand să-ți cumperi umbrelă. Am observat că ai acolo un orar de autobuz, iar de-aici până la stație e o distanță ceva mai mare decât ar fi ideal. Multe lucruri, așa cum fără îndoială ai observat, nu-s tocmai ideale în apartamentele din Arcade. Dar *carpe diem* și toate cele bune. Bănuiesc că te descurci, da?

S-a oprit din scotocitul printre pânze și s-a uitat la Elisa ca să-i răspundă. Ea se aștepta la asta; odată ce începeau să vorbească, oamenii aveau tendința să uite de dizabilitatea ei, tot vorbind și vorbind. Bărbatul ăsta, însă, a zâmbit, iar mustața subțire, maronie, s-a întins asemenea unor brațe care se desfac primitoare.

— Știi, mi-am dorit mereu să învăț limbajul semnelor. Ce ocazie fantastică.

Elisei i-a venit să dea drumul într-un șuvoi plin de recunoștință lacrimilor de îngrijorare pe care și le reținea de săptămâni, dar s-a abținut cu greu; nu era vreme de refăcut machiajul. Și a devenit tot mai greu în minutele următoare, când bărbatul, Giles Gunderson conform prezentării sale pompoase, a dibuit umbrela, a hotărât s-o ducă el personal cu mașina și a refuzat să-i accepte protestele

exprimate în scris. Pe drum, Giles i-a distras atenția explicându-i cum cuvântul „îngrijitor" din limba engleză vine de la Ianus[18], zeul ușilor, al intrărilor și ieșirilor, întrerupându-și lecția doar în momentul când un paznic de la Occam a constatat că numele Giles nu era pe o listă. Paznicul i-a făcut semn cu mâna Elisei să se dea jos din dubă și să pornească mai departe prin ploaia care o biciuia.

— „Și orișiunde vei pleca, noroc / Și-un vechi pantof în urmă", a strigat Giles după ea. Alfred Lord Tennyson![19]

Pantof, își repetase ea în gând, uitându-se la pantofii ei cu toc, urâți și moșteniți, în timp ce pleoscăia cu ei pe trotuarul scăldat de ploaie. *Dacă primesc postul ăsta, o să-mi cumpăr o pereche frumoasă de pantofi.*

16

Misterioasa apariție a lui Strickland a devenit subiectul preferat de conversație, detronând poveștile despre Brewster. Elisa se tot gândește la ce-a văzut în rezervor, și totuși nu-i spune Zeldei – amintirea pare tot mai aberantă pe zi ce trece, în schimb, iar Elisa e recunoscătoare pentru asta, Zelda a dezamorsat tensiunea făcând mișto de toate celelalte. De exemplu, zicând că Fleming îi tot striga pe gardienii înarmați ai lui Strickland zicându-le P.M.-ii – cei de la Poliția Militară –, și nu „Pigmeii", o etichetă care li s-ar fi potrivit mai bine, fiindcă soldații tăcuți și serioși păreau să nu aibă nicio tendință de a acționa în mod independent. Măcar Pigmeii sunt ușor de evitat, fiindcă mărșăluiesc strâns unul în spatele altuia cu cataramele zăngănind, un mers care depășește cu mult priceperea cercetătorilor stângaci. Chiar acum femeile aud câțiva, așa că Zelda și Elisa se feresc intrând pe un coridor pe care de obicei și-l păstrează pentru mai târziu.

— Știu unde se află Pigmeii chiar și când nu-s în acțiune, zice

[18] În limba engleză, *janitor,* respectiv *Janus.* Ca protector al Romei, Ianus a făcut să țâșnească în fața invadatorilor un șuvoi fierbinte, de netrecut.

[19] Din „Monologul liric al lui Will Waterproof" de Lord Alfred Tennyson. În mai multe poezii vechi de limbă engleză, norocul e asociat cu gestul aruncării unui pantof - mai ales norocul la plecarea într-o călătorie.

Zelda. Respiră sincron, tu ai văzut? Zici că le iese aerul din ventile la toți deodată. *Puf*. Îți zic eu, cu toți bărbații ăștia în plus pe-aici și-i la fel de liniște ca înainte? Nu-i normal.

Înainte ca Elisa să apuce să-i răspundă prin semne, liniștea abia menționată, netulburată de nimic atâta timp, e spartă în două. În cartierul în care locuiește ea, un asemenea sunet ar face-o să se uite probabil după o mașină care a dat un rateu, iar apoi să caute precaută o ascunzătoare, date fiind poveștile locului despre crima organizată. În Occam, bubuitura este atât de surprinzătoare, încât ar putea prea bine să fie o navă spațială prăbușindu-se; Zelda se ghemuiește în spatele căruciorului, de parcă plasticul ăla ieftin și cu lichidele corozive ar putea-o apăra.

Apoi încă o bubuitură, și-apoi încă una. Sunetele nu vin la întâmplare. Nu sunt obiecte care cad. Sunt de natură mecanică, provocate, iar Elisa n-are decât să presupună că de fapt sunt focuri de armă. Urmează niște strigăte, precum și zgomot de picioare în fugă, ca bătaia de inimă a unui iepure, ambele auzindu-se estompate din spatele celei mai apropiate uși, care bineînțeles că este F-1.

— Jos! strigă Zelda.

Poruncește și prin semne, iar Elisa simte un val de dragoste pentru femeia asta. Își dă seama că, într-adevăr, stă încă în picioare. Ușa se deschide izbindu-se de perete atât de tare, de parcă ar fi o a patra împușcătură. Zelda se chircește ca și cum ar fi încasat glonțul, răsturnându-se pe un șold și încrucișându-și brațele deasupra feței. Elisa își simte întregul trup scuturat de o zgâlțâitură, apoi împietrește văzând mulțimea, viteza și forța celor care țâșnesc din laborator.

Fleming iese printre primii. Grimasa de pe mutra lui e cunoscută oricui l-a văzut reacționând exagerat în fața unei toalete înfundate sau a unei băltoace de pe hol, diferența fiind urmele de palme însângerate pe ambele mâneci. Al treilea iese Bob Hoffstetler, care e și cel mai supărat dintre toți, cu ochelarii în creștet și părul ăla rar zbârlit tot. În mână are o cârpă udă care ar putea fi orice – un prosop, un halat, un maiou. Privirea lui, de obicei atât de blândă, o săgetează pe Elisa.

— Cheamă o ambulanță!

Accentul, de obicei foarte discret, are asprimea omului aflat în

dificultate.

Printre aceşti oameni de dimensiuni normale se află şi Strickland, cu ochii lui adânc încercănaţi aruncând scântei şi cu dinţii dezveliţi, strângându-şi cu o forţă de garou încheietura braţului stâng, care se termină nu cu o mână, aşa cum te-ai aştepta, ci cu un buchet de degete dispuse în unghiuri anapoda, din care se preling firişoare fine de sânge şi curg fâşii de piele. Stropii de sânge picură pe podea, gălăgioşi ca bilele din nişte rulmenţi. Elisa priveşte cu gura căscată aceste picături rubinii; ea va trebui să le spele.

Pigmeii ţâşnesc înainte, strivind sub tălpi stropii de sânge. Gardienii îl depăşesc pe Strickland, venind pe ambele părţi către Elisa şi Zelda, cu armele îndreptate în faţă ca nişte bastoane de dansatori. Controlul mulţimii. Eliberarea scenei. Elisa îşi ia căruciorul, îl împinge şi-şi dă seama, după cum alunecă într-o parte, că roţile din spate sunt complet năclăite.

17

Antonio e primul care ajunge la cantină şi întreabă dacă totul e-n regulă. Privirea lui saşie pare că pune întrebarea şi pentru Elisa, şi pentru Zelda, dar Zelda ştie prea bine că ea trebuie să răspundă. De-atâta amar de vreme colegii nu s-au deranjat să înveţe atâta lucru: limbajul semnelor. Zelda s-a săturat. Nu vrea să fie ea cea responsabilă nici aici, nici acasă, nicăieri. E prea greu. Ia uite – îi tremură mâinile. Caută să-şi ascundă tulburarea întorcându-se cu faţa spre Automat, scanând sandvişurile geometrice şi fructele stricate, de parcă n-ar fi decât una dintre mesele lor obişnuite de la trei noaptea.

Duane ajunge al doilea, ştirb ca un triton şi orăcăind tot ca unul. Yolanda îşi ia revanşa pentru timiditatea ei de zi cu zi intrând ca vijelia şi măcănind că se-auzise de parcă era aruncată-n aer clădirea şi că ea nu poate lucra aşa, îi vine să bla, bla, bla. Zelda îşi relaxează privirea până nu mai distinge prin ceaţă decât compartimentele pentru monede ale Automatului, fiecare fiind o uşiţă din *Alice în Ţara Minunilor*. Dacă s-ar micşora şi ea, ar putea să se târască prin una dintre ele şi să scape naibii de-aici.

Dar e captivă, condamnată să retrăiască în gând iar și iar izbucnirea sângeroasă din F-1. Se străduiește să-l compătimească pe domnul Strickland. Oare o să poată să-și deschidă singur fermoarul data viitoare când o să meargă la toaletă? Această încercare de-a simți milă se aseamănă cu o tentativă de-a tăia cuburi de gheață cu mâna. E imposibil ca acel bărbat să nu-și fi dat seama cum se simte o negresă încolțită de un bărbat alb înarmat cu un baston pentru vite. Ridică privirea și o remarcă pe Lucille; din cauză că-i albinoasă, pare camuflată pe fondul peretelui din cantină.

— Uite, până și Lucille e supărată, strigă Yolanda. *¿Qué pasa?*

Zelda se întoarce. Evitase. Nu vrea să se uite la Elisa chiar acum. Ține foarte mult la domnișorica asta slăbuță, dar nu se poate debarasa de gândul că-i doar vina ei. Ea e cea care a insistat să urmeze directivele îndoielnice din LCC și să intre în F-1, și din cauza asta le-a luat Strickland în colimator, iar Zelda nu se poate abține să se gândească la faptul că Elisa a zăbovit intenționat în noaptea asta în fața F-1, ceea ce le-a plasat în cel mai rău loc posibil când au început focurile de armă.

Elisa tremură în scaunul ei, în vreme ce Zeldei îi bubuie inima-n piept. Zelda se simte îngrozitor, apoi își ordonă să *înceteze* să se simtă îngrozitor. Elisa e un om bun, dar n-o să priceapă niciodată. Cum ar putea? Dacă ceva merge prost la Occam, nu pe femeia albă o să se dea vina. La naiba, Elisa adună mărunțișul de prin laboratoare fără nicio problemă. Dacă-i o capcană? Elisei nici nu i-ar trece prin cap una ca asta. Dacă un cercetător lasă bănuții acolo ca să-i testeze pe oamenii de serviciu din tura de noapte, iar atunci când dispar și treaba asta i se spune lui Fleming, ghici al cui gât e pus pe butucul călăului?

Elisa trăiește într-o lume plăsmuită de ea. E limpede, îți dai seama după pantofi. Zelda își imaginează felul în care percepe lucrurile Elisa ca pe una dintre acele diorame pe care le-a văzut într-un muzeu, niște mici împărății perfecte care pot fi ușor distruse, însă nu și dacă mergi încetișor. Lumea Zeldei nu-i așa. Ea nu poate da drumul la televizor fără să vadă oameni de culoare mărșăluind, împungând cu degetele aerul încărcat de furie pentru a-și transmite mesajele. Când vede asemenea știri, Brewster schimbă canalul, iar în adâncul sufletului Zelda e mulțumită, deși asta-i o lașitate. Orice problemă

rasială s-ar petrece prin SUA, și să vezi ce priviri i se aruncă a doua zi la aparatul de pontat – criminale. În toată țara, bărbații ca David Fleming abia așteaptă un motiv să le concedieze pe femeile ca Zelda Fuller.

Și ce altfel de serviciu și-ar putea găsi ea? Locuiește în Old West Baltimore de când s-a născut, iar șirurile de case identice nu s-au schimbat mult de atunci. Acum cartierul e și mai aglomerat, și mai segregat. Zelda pricepe conceptele de *blockbusting*[20] și *white flight*[21], dar nu-i pasă câtuși de puțin de treburile astea. Ea visează la suburbii. Își imaginează aerul mirosind a pin și-a marmeladă, simte cum sunt alungate toate toxinele de la Occam din trupul ei. Când o să locuiască acolo, n-o să mai lucreze la Occam – e prea departe. O să aibă afacerea ei, o curățătorie. I-a povestit de-o sută de ori Elisei despre asta, despre cum o s-o ia și pe Elisa cu ea, o să mai angajeze și alte tipe istețe și-o să le plătească cinstit, cum nu le-ar plăti niciun bărbat. Așteaptă ca Elisa s-o ia în serios. Dar ea n-o face deloc – și-ar fi greu s-o condamni pentru asta. Cum ar putea Zelda să facă destul bănet așa, dacă Brewster nu lucrează decât când are chef? Ce bancă i-ar acorda un împrumut unei negrese pentru a porni o afacere?

Zelda își închipuie că în timpul zilei bufetul este paradisul pentru un bărbat alb, numai prosteli și veselie, dar noaptea e pustiu și are ecou, ca o peșteră. Răsună niște pași de pe un hol învecinat, se apropie. E Fleming, cu absolut toate promovările evidente în pasul său sigur. Zelda se uită la Elisa, cea mai bună prietenă a sa, potențiala ei distrugătoare, și simte că visurile ei de-a scăpa din Old West Baltimore și din Occam încep să se scurgă asemenea sângelui de pe colții bastonului pentru vite al lui Strickland.

18

[20] Practica de a convinge proprietarii albi să-și vândă locuințele repede și de obicei în pierdere prin folosirea intimidării – aceștia sunt speriați că în zonă se vor muta grupuri de culoare, făcând valoarea proprietății să scadă. Apoi casele sunt revândute la prețuri umflate.

[21] Termen apărut în SUA în anii '50 și '60, care se referă la migrația pe scară largă a oamenilor de diferite origini europene din zonele urbane locuite de varii rase în suburbii mai omogene rasial. Mai nou, termenul se referă la migrația albilor din vechi suburbii în zone rurale.

— Am dat de belea, fetelor. Ditamai beleaua.

Locul faptei încă vibrează de pe urmele grelei încercări. Fără să i se ceară, Elisa își cufundă mopul în apa cu detergent, îl stoarce în găleată și trece cu el peste dârele de sânge care arată ca niște colți. Între timp, Fleming îi dă ordine Zeldei. Așa face mereu. Măcar Zelda poate verbaliza faptul că a înțeles.

— Vreau să mergeți amândouă în F-1 imediat, continuă Fleming. O treabă urgentă. Fără întrebări, vă rog. Vă faceți treaba și-atât. Bine, dar repede. N-avem prea mult timp.

— Și ce doriți să facem? întreabă Zelda.

— Zelda, ar merge mai repede dacă ai sta și-ai asculta. Este... materie biologică. Pe podea. Poate și pe mese. Vedeți pe-acolo. Nu trebuie să vă explic eu asta. Știți cum să vă faceți treaba. Ștergeți toată mizeria, să nu mai rămână nimic.

Elisa aruncă o privire spre ușă. Pe mânerul rotund e sânge.

— Dar... o să fim...

— Zelda, ce-am zis? Nu v-aș trimite acolo dacă n-ați fi în siguranță deplină. Țineți-vă departe de rezervor, asta-i tot. Obiectul ăla mare de metal pe care-ați văzut că l-a adus domnul Strickland. Nu vă apropiați de rezervor. N-ar trebui s-aveți de ce să vă apropiați de rezervor, niciuna din voi. S-a-nțeles? Zelda? Elisa?

— Da, domnule, zice Zelda, iar Elisa dă din cap.

Fleming dă să spună mai multe, apoi se uită la ceas.

Ultimele lui cuvinte, laconice, trădează o tulburătoare pierdere a agerimii oratorice.

— Cincisprezece minute. Imaculat. Discreție totală.

Laboratorul nu mai e gol și ordonat. Din podeaua de beton au răsărit o serie de catarge și îngrădituri metalice, fiecare prevăzute cu inele de fier de care să poată fi priponit un obiect sau o ființă. Cărucioare pline cu ceva ce pare a fi aparatură medicală vin în prelungirea bancului bej al computerului, ca niște tumori tehnologice. O masă e așezată în mijlocul încăperii, cu roțile îndreptate în patru direcții diferite. Instrumente chirurgicale sunt răspândite ca niște dinți scoși cu pumnul. Sertarele sunt deschise, chiuvetele pline, țigările încă mai fumegă. Pe jos, una arde mocnit. Ca întotdeauna, mult de muncă e la pardoseală.

E sânge peste tot. Trecându-și privirea pe deasupra, Elisa se gândește la fotografiile din reviste, alea făcute din avioane, cu zone de teren inundate. Un lac de sânge cât un capac de roată se coagulează sub luminile orbitoare. Iazuri mai mici, golfuri și lagune indică goana domnului Strickland către ușă. Zelda își împinge căruciorul printr-un lăcușor și se strâmbă văzând urmele de sânge lăsate de roțile de plastic. Elisa n-are încotro decât să repete mișcarea, prea năucită ca să clocească un plan mai atent.

Cincisprezece minute. Elisa toarnă apă pe jos. Șiroaiele înaintează, cuprind stropii de sânge, dau naștere unor urme de roți roz. Așa a fost învățată în Casă să facă, în toate arenele vieții. Să subție mizeria vieții, fascinația, poftele, groaza până nu le mai pui la îndoială. Se avântă cu mopul în mijlocul murdăriei și o trage încolo și-ncoace, până când firele de bumbac se umflă și se închid la culoare. E normal. Și sunetul e normal – plescăitul umed, sorbiturile jilave –, iar ea se concentrează asupra lui. Urma aia neagră de arsură, de pe ciment, ar putea fi de la arma vreunui Pigmeu; o șterge. Ăsta-i un baston pentru vite, un pericol greu de-o tonă, imposibil de ridicat; șterge de jur împrejur.

Elisa își dictează să nu se uite la rezervor. Nu te uita la rezervor, Elisa. Elisa se uită la rezervor. Chiar și văzut de la zece metri distanță, așezat lângă bazinul spațios, tot pare prea mare pentru laboratorul acesta, ca un dinozaur ghemuit, așteptând. A fost fixat pe patru socluri, o scară de lemn oferind acces către o trapă din partea de sus. Fleming a avut dreptate într-o privință: nu e sânge nicăieri pe lângă el. N-are rost să te apropii. Elisa își spune să se uite în altă parte. Elisa, uită-te în altă parte. Elisa nu se poate uita în altă parte.

Femeile înarmate cu mopuri se întâlnesc în vârful zonei însângerate. Zelda se uită la ceas, își șterge transpirația de pe nas și își pregătește găleata pentru a arunca ultima dată cu apă, făcându-i semn din cap Elisei să adune drăciile de pe jos înainte ca apa să le împingă într-o parte și-n alta. Elisa îngenunchează și le adună. Un forceps. Un bisturiu cu lama ruptă. O seringă cu ac îndoit. Uneltele doctorului Hoffstetler, precis, deși nu-i vine să creadă că omul ăsta ar face rău vreunei ființe, oricui. Părea distrus când dăduse buzna afară din laborator. Elisa se ridică și așază lucrurile pe o masă, aliniindu-le

frumos, de parcă ar fi o cameristă în vreun hotel. Aude apa plescăind din găleata Zeldei și, cu coada ochiului, vede lichidul năvălind în cârlionți alungiți. Zelda chicotește.

— Ia te uită! Îngrijitorii trebuie să se furișeze pe la rampa de încărcare ca să fumeze. Și-n vremea asta, ăștia trag aici din trabuce de zici că-s la...

Zeldei nu-i prea stă în fire să icnească de spaimă. Elisa se întoarce și vede coada mopului căzută pe jos. Zelda ține în căușul palmelor întinse înainte două obiecte mici pe care apa le-a scos de sub masă, obiectele despre care crezuse că sunt trabucuri. Mâinile îi tremură și se desfac, obiectele cad. Unul dintre ele aterizează pe podea fără un sunet. Celălalt scoate un clinchet, iar de pe el se desprinde o verighetă de argint.

19

Zelda a plecat după ajutor. Elisa îi aude papucii albi, ca de infirmieră, lipăind zgomotos pe coridor. Ea a rămas aici, chiorându-se la degetele lui Strickland. Degetul mic, inelarul. Unghii cioturoase, smocuri aspre de păr pe încheietură. Pielea de pe inelar este albă la un capăt, unde soarele n-a văzut-o cu anii, fiind ascunsă sub verighetă. Elisa se gândește iarăși la imaginea lui Strickland ieșind furtunos pe ușa laboratorului. Se ținea strâns de mâna stângă. Astea-s două dintre degetele care scotoceau în punguța de celofan foșnitoare plină cu dropsuri verzi.

Nu poate să le lase aici, așa. Degetele pot fi atașate la loc. A citit despre asta. Poate că doctorul Hoffstetler se pricepe și va realiza chiar el operația. Se strâmbă și se uită în jur. F-1 este un laborator. Trebuie să existe pe aici cutii, pahare. Însă laboratoarele Occam își râd de oamenii ca ea; sunt imposibil de descifrat, dotate cu instrumente de-o utilitate misterioasă. Disperată, își pleacă privirea și atunci vede lângă coșul de gunoi ceva mai apropiat domeniului ei: o pungă maro de hârtie împăturită. O ia, o scutură ca să se deschidă și-și vâră mâna în hârtia unsuroasă ca într-o păpușă-mănușă. Cioturile alea de pe jos nu-s degete de om. Sunt doar niște gunoi care trebuie strâns.

Elisa îngenunchează și încearcă să le adune. Sunt ca două bucăți

de carne de pui, prea moi și mici ca să le poată apuca bine prin pungă. Le scapă o dată, de două ori, din ele se împrăștie sânge la fel cum se împrăștie vopsea din pensulele lui Giles scăpate pe jos. Își ține răsuflarea, strânge din dinți și culege degetele cu mâna goală. Sunt călduțe ca o strângere bleagă de mână. Le bagă în pungă și apoi face ghem gura pungii. Își șterge palma de uniformă și-atunci zărește verigheta. Nici pe asta n-o poate lăsa așa, dar n-are de gând să mai deschidă punga. Apucă iute inelul și-i dă drumul în buzunarul de la șorț. Se ridică în picioare, încercând să-și recapete respirația normală. Punga pare goală, de parcă cele două degete ar fi plecat târâș, ca niște viermi.

Elisa stă singură, în liniște. Dar să fie, oare, chiar liniște? Își dă seama că se aude un vâjâit ușor, e aerul care iese printr-un ventil. Se uită iarăși în celălalt capăt al laboratorului, la rezervor. Se ivește o a doua întrebare, mult mai tulburătoare. De fapt, este oare ea singură? Fleming le-a avertizat, pe ea și pe Zelda, să nu se apropie de rezervor. Un sfat pertinent. *Nu vă apropiați de rezervor,* își repetă Elisa. Privește în jos. Pantofii ei strălucitori se mișcă pe podeaua ștearsă cu mopul. Se apropie de rezervor.

Deși este înconjurată de tehnologie avansată, Elisa se simte ca un om al cavernelor din desene animate care înaintează într-un desiș în ciuda mârâielilor care răzbat dinăuntru. Ceea ce era nesăbuit acum două milioane de ani este nesăbuit și acum. Și totuși pulsul nu i-o ia razna așa cum a pățit din cauza degetelor inofensive ale lui Strickland. O fi din pricină că Fleming a asigurat-o că e-n siguranță. Sau fiindcă în fiecare seară visează o apă nespus de întunecată, și iată aici, dincolo de hublourile rezervorului cilindric: întunericul, apa.

Din cauză că F-1 este mult prea luminat, nu poate scruta cu privirea bezna din interiorul rezervorului, așa că lasă punga și își duce mâinile la tâmple ca să se uite ca printr-un tunel pe hublou. Lumina care se refractă îi dă Elisei impresia că parcă ar coborî într-o spirală, până când înțelege că fereastra e sub nivelul apei. Își strivește nasul de sticlă ca să se uite în sus. Acum pulsul i-o ia în sfârșit la sănătoasa, în ritmul vechilor coșmaruri cu plămânul de oțel.

Apa întunecată e învolburată de o lumină slabă. Elisa își ține răsuflarea: parcă ar fi niște licurici îndepărtați. Își lipește palmele de

geam, dorindu-și să fie mai aproape – o nevoie fizică. Materia se rotește, se sucește, dansează ca un voal făcând arabescuri. Între punctele luminoase se încheagă o formă. Resturi plutitoare, încearcă Elisa să-și spună, atâta tot, dar apoi o lumină săgetează o pereche de ochi fotoreceptori. Ochii scânteiază ca aurul prin apa neagră.

Sticla explodează. Cel puțin, așa sună. Trosnetul este de fapt ușa laboratorului deschisă brutal, țăndării sunt cele câteva perechi de picioare care se reped înăuntru, iar scrâșnetul este punga de hârtie apucată iute de mâinile ei. Chiar că-i ca un om al peșterii, cum se retrage din fața amenințării fiarei și fuge spre centrul civilizației – Fleming, Pigmeii, doctorul Hoffstetler – ridicând punga cu degetele ca pe-un trofeu, trofeul pe care l-a câștigat fiindcă a privit în ochi fermecătorul pericol de moarte și-a supraviețuit pentru a-l povesti. Supraviețuirea o buimăcește, i s-a tăiat răsuflarea, aproape plânge, aproape râde.

20

Lui Strickland i s-au oferit diferite birouri. Cabinete situate la parter, cu o vedere panoramică asupra peluzelor abrupte. I-a făcut plăcere să respingă generozitatea lui Fleming insistând să i se dea încăperea fără ferestre unde se află sistemul de supraveghere video. L-a pus pe Fleming să-i aducă un birou, un dulap, coș de gunoi și două telefoane. Unul alb, unul roșu. Încăperea e mică, simplă, liniștită, perfectă. Își plimbă privirea peste monitoarele alb-negru așezate pe patru rânduri unul peste altul. Coridoarele interșanjabile. Zvâcnirea sporadică a unui lucrător nocturn ce rătăcește prin clădire. După priveliștile obscure ale pădurii tropicale, ce mare ușurare să poți vedea totul deodată.

Cercetează ecranele. Ultima oară când le-a văzut pe cele două femei de serviciu care stau acum așezate chiar în spatele lui a fost în toaleta bărbaților, el simțind că ia foc de rușine din cauza jetului de urină rebel, iar ele reținându-și râsul până avea el să dispară. Avem o dinamică diferită acum, nu-i așa? Un bun prilej pentru restabilirea relației cuvenite. Își lasă mâna stângă să se bălăngăne. Le dă îngrijitoarelor șansa să vadă bandajele, forma degetelor atașate la loc.

Să-și imagineze cum arată pe dedesubt. Le-ar putea spune el. Destul de nasol, așa arată. Degetele nu se potrivesc cu mâna. Au culoarea chitului, sunt țepene ca plasticul și-s atașate cu un fir negru și gros ca picioarele de tarantulă.

Singura grijă a lui Strickland este dacă ele îi pot discerne degetele în lumina slabă. A deșurubat becurile din tavan când s-a mutat aici, preferând să lase cele șaisprezece ecrane să umple biroul cu un cenușiu fantomatic. După văpaia scabroasă a junglei, luminile puternice i se par la fel de oribile ca zgomotele puternice. F-1 este insuportabil. Hoffstetler începuse să scadă lumina peste noapte pentru creatura de-acolo, dar treaba asta e și mai oribilă. Îl înfurie gândul că el și obiectivul au în comun sensibilitatea la lumină. Doar el nu-i vreun animal. Și-a lăsat sinele animalic în Amazon. A trebuit, dacă mai spera să fie un soț bun, un tată bun.

Ca să se asigure că femeile văd, își mișcă degetele cusute. Sângele urlă, monitoarele se înceţoșează. Strickland clipește, se sforțează să nu leșine. Durerea asta e ceva ieșit din comun. Doctorii i-au dat pastile. Are flaconul chiar aici, pe birou. Dar doctorii ăștia nu știu că și suferința are un sens? Te călește, te face mai dur, mai aprig. Nu, mersi, doctore. Mă descurc cu bomboanele.

Faptul că se gândește brusc la gustul puternic și iute îl face să se întoarcă în sfârșit. Din cauză că Lainie refuză să despacheteze cutiile după mutare, a trebuit să scotocească el singur după bomboanele braziliene. A meritat. Punguța chicotește ca un pârâu curat de la țară când o apucă. Bilele de biliard, sticloase și verzi, între dinți. E mai bine acum. Mult mai bine. Expiră peste o limbă jucăuș înjunghiată de zahăr și se lasă cu toată greutatea în scaun.

Ar trebui să le mulțumească acestor două îngrijitoare. Pentru că i-au găsit degetele. Așa l-a rugat Fleming. I-ar fi zis el lui Fleming să-și bage mulțumirile undeva, dar nu mai are niciun chef de nimic. Stă cât e ziua de lungă la birou. Cum de suportă oamenii așa ceva? Are nevoie de cincizeci de semnături ca să-și sufle nasul. O sută de semnături ca să se șteargă la cur. Ce păcat că nici măcar un tâmpit din ăia de la PM n-a reușit să bage-un glonț în obiectiv în timpul atacului. Îi vine să-și ia Salutarea de Alabama, să dea buzna în F-1 și să aibă el grijă să nu mai rămână mare lucru de studiat din obiectiv.

Când o să dispară Deus Brânquia, o să scape și el de sub comanda generalului Hoyt și-o să se poată întoarce la nevastă și la copii. Asta își dorește. Nu-i așa? Așa crede.

În plus, nu poate să doarmă. Nu cu o asemenea durere. Așa că, bine, hai. O să reverse un pic de gratitudine asupra tâmpitelor ăstora de îngrijitoare. Dar o s-o facă în felul lui, ca să se-asigure că nu-l consideră vreun copiloi incapabil să se pișe fără să ude toată pardoseala toaletei. În tot cazul, nu se grăbește să se care acasă. Abia mai suportă felul în care-l privește Lainie. De parcă degetele nici nu se compară cu ceea ce a smuls jungla din el și ceea ce el s-a tot străduit în mare grabă să-și coasă la loc. Se străduiește. Ea nu vede că se străduiește?

Ridică primul din cele două dosare scoase.

— Zelda D. Fuller.

— Da, domnule, răspunde ea.

— Căsătorită, zice aici. Dar cum de soțul dumitale are alt nume de familie decât tine? Dacă sunteți divorțați sau separați ar trebui menționat aici.

— Brewster e numele lui mic, domnule.

— Mie-mi sună a nume de familie.

— Da, domnule. Dar nu, domnule.

— Da, dar nu. Da, dar nu.

Își masează cu degetul mare tâmpla împresurată de durerea ce-i urcă prin brațul stâng.

— Dac-o ținem în răspunsuri din astea, o să ne ia toată noaptea. E douășpe jumate. Noaptea. Aș fi putut să vă chem aici în toiul zilei, mie mi-ar fi fost mai ușor așa, dar n-am făcut-o. Ați putea să-mi întoarceți favorul ca să pot și eu să mă car, să mă duc la culcare, să iau micul dejun cu copiii mei. Ce zici, sună bine, doamna Brewster? Sunt sigur că ai și dumneata copii.

— Nu am, domnule.

— Nu? Păi și de ce?

— Nu știu, domnule. Nu s-a... prins niciodată.

— Îmi pare rău să aud asta, doamna Brewster.

— Doamna Fuller, domnule. Brewster e bărbată-miu.

— Brewster. Ăsta-i nume de familie când o zbura porcu. Ei, atunci

sunt sigur că ai fraţi. Bănuiesc că ştii care-i treaba cu copiii.

— Nu am fraţi, domnule, îmi pare rău.

— Asta mă miră foarte tare. Nu-i ceva neobişnuit? La cei ca tine?

— Mama a murit la naştere.

— Ah.

Strickland dă pagina.

— Da, uite, pe pagina doi. Păcat. Deşi, dacă a murit la naştere, bănuiesc că n-are cum să-ţi fie dor de ea.

— Nu ştiu, domnule.

— Partea plină a paharului, atâta zic.

— Poate, domnule.

Poate. Are senzaţia că i se umflă sub tâmple două baloane pline cu acid. *Poate* vor exploda. *Poate* că pielea i se va topi sfârâind şi fetele astea vor ajunge să-i vadă craniul ţipând. Apasă cu un deget pe pagină şi îşi fixează privirea rătăcitoare asupra acelui punct. O mamă moartă. Pierderi de sarcină sugerate. O căsnicie ciudată. Nu-nseamnă nici pe naiba. Cuvintele sunt mici. Uite, de exemplu, directivele generalului Hoyt despre Deus Brânquia. Sigur, explicaseră misiunea. Dar ziseseră ele o iotă despre felul în care jungla pătrunde în tine? Despre cum vrejurile îţi străpung plasa de ţânţari când dormi, cum îţi alunecă printre buze, cum îţi trec prin esofag şi-ţi sugrumă inima?

Există undeva şi nişte directive guvernamentale despre chestia din F-1 – şi alea-s tot un căcat. Ce e-n rezervorul ăla nu poate fi prins în cuvinte. Ai nevoie de toate simţurile. Ale lui fuseseră încărcate la maximum pe Amazon, alimentate cu furie şi *buchité*. L-a pleoştit întoarcerea în America. Baltimore l-a băgat în comă. Poate că o să-l trezească iarăşi faptul că i s-au smuls două degete. Fiindcă ia uite la el. Stă aici în toiul nopţii, ascultând cum două sclave nocturne prost plătite, angajate tocmai fiindcă sunt nişte femei încete la minte, needucate, îi zic lui verde-n faţă că *poate*.

21

— Ce-i cu *D*-ul? vrea să afle.

Zelda a fost ameninţată toată viaţa de bărbaţii care deţin puterea. Un oţelar care a urmărit-o până la leagăne pentru a-i spune că tatăl ei

furase locul de muncă al unui alb în Bethlehem și-o să fie spânzurat. Profesori de la liceul Douglass High care considerau că, dacă primesc educație, fetele de culoare ajung să tânjească după lucruri pe care nu le vor avea niciodată. Un ghid turistic de la Fortul McHenry care a calculat numărul de soldați unioniști omorâți în Războiul Civil și apoi a întrebat-o pe Zelda dacă nu voia să le zică mulțumesc colegelor ei albe. La Occam, însă, amenințările nu veniseră decât din partea lui Fleming, iar pe acelea a învățat să le pareze. Să-ți cunoști LCC-ul pe de rost. Să știi să arăți oropsită. Să știi să flatezi.

Domnul Strickland e altfel. Zelda nu îl cunoaște și simte că asta nici n-ar conta. Are ochi de leu, cum a văzut ea o dată la grădina zoologică, e imposibil să citești în ei pentru a estima gradul de agresivitate. Nici gând să poată ghici de ce ea și Elisa au fost chemate în fața acestui zid de monitoare care transmit imagini de la camerele de supraveghere, deși e clar că nu poate fi de bine.

— *D*-ul, domnule? îndrăznește.

— Zelda D. Fuller.

Iată o întrebare la care are răspuns. Se repede, fără să se mai gândească:

— Delilah. Știți, din Biblie[22].

— Delilah? Mama care-a murit ți l-a pus?

Zelda știe să încaseze o lovitură.

— Așa mi-a zis tata, domnule. Că mama îl pregătise pentru o fată.

Strickland ronțăie bomboana. Și asta face tot ca un leu, clefăind. Zelda recunoaște dulciurile ieftine când le vede, ea practic cu așa ceva a crescut, dar ăsta e un nivel nou de ieftin. Bomboana se sparge rău; ea vede aschii strecurându-se în obrajii și gingiile omului. Vede sângele diluat de salivă și aproape că simte gustul, rece și fad, dropsurile astea-s ceva la polul opus dropsurilor adevărate, tot așa cum culoarea roșu e opusă verdelui.

— Interesantă doamnă, mama asta moartă, zice Strickland. Știi ce-a făcut Dalila, nu-i așa?

Zelda intră în reprizele de ceartă cu Fleming pregătită să pareze acuzele că îngrijitoarele au furat lucrurile pe care cercetătorii distrați

[22] Dalila, personaj feminin din Vechiul Testament.

uită unde le-au pus. Dar niciodată n-a fost nevoită să învețe despre personajele biblice.

— Eu... la biserică, ei...

— Soția mea merge la biserică, așa că sunt la curent cu majoritatea poveștilor. Din câte-mi amintesc, Dumnezeu l-a înzestrat pe Samson cu multă forță. A măcelărit o armată întreagă cu o falcă de măgar, ceva în genul ăsta. Ei, iar Dalila era o seducătoare. L-a făcut pe bătrânul Samson să-i spună care este secretul lui. Așa că Dalila a pus o slugă să-i taie părul lui Samson și i-a chemat pe prietenii ei, filistenii, care i-au scos ochii lui Samson și l-au mutilat de nu prea-i mai puteai zice om. A rămas doar așa, o chestie bună de torturat. Asta-i Dalila. Mare mândrie pentru femei. Ciudat nume, atâta zic.

Discuția n-ar trebui să decurgă așa; nu e drept. Știe și Zelda aceste povești din Biblie, dar trupul o trădează, o transformă în sluga dorită de Strickland – își simte ochii mărindu-se și buzele tremurând. Strickland își trece privirea peste dosar și Zelda îl aude cum face încet *ț-ț-ț, ț-ț-ț*. Îi e rușine că simte ușurare când Strickland își mută privirea la Elisa. Dar chiar și așa, încă îi mai poate auzi gândurile. Lenea nu-i o problemă a negrilor neapărat, nu, domnule. Cei din clasa de jos sunt în clasa de jos fiindcă nu se pot sălta din noroi. Uite, de exemplu femeia asta albă. O față în regulă, un trup destul de frumos. Dacă ar avea un strop de îndrăzneală, ar tândăli printr-o casă curată îngrijindu-se de copii, n-ar mai lucra în schimbul de noapte ca o fiară nocturnă.

Strickland ronțăie bomboana, ia al doilea dosar.

— Elisa Esposito, zice. Es-po-si-to. Pe jumate mexicană sau cum?

Zelda aruncă o privire spre Elisa. Pe chipul colegei se citește acea tensiune pe care-o simte atunci când cineva încă nu știe că-i mută. Zelda își drege glasul și intervine.

— E un nume italian, domnule. E un nume dat orfanilor. A fost găsită pe malul râului când era bebeluș și i s-a pus numele ăsta.

Strickland se încruntă la Zelda. Ea cunoaște uitătura asta. El n-are niciun chef de vorbăria ei. Pesemne că-și spune că ăsta-i alt cusur al oamenilor de rând: să creeze mituri înălțătoare despre propria persoană. Fata asta a fost găsită pe râu. Băiatul ăsta s-a născut cu căiță. Povești vrednice de milă despre origine, intonate de parcă ar fi

nişte dovezi ale existenţei divinităţii.

— De cât timp vă cunoaşteţi? mormăie.

— De când e Elisa aici, domnule. Paisprezece ani?

— Asta-i bine. Înseamnă că ştiţi amândouă cum merge treaba pe-aici. Cum trebuie să stea lucrurile. Bănuiesc că voi două mi-aţi găsit degetele, nu?

Strickland se scarpină în cap. Transpiră. Arată de parcă e-n chinuri.

— E o-ntrebare. Poţi răspunde.

— Da, domnule.

— O să fac ce trebuie şi-o să vă mulţumesc pentru asta. Noi credeam c-au ajuns... nu contează ce credeam noi. Ei, în privinţa pungii de hârtie nu-s tocmai încântat. Se pare că era nevoie de ceva mai bun decât o pungă. Doctorul zice că şi-o cârpă udă ar fi fost la fel de bună ca gheaţa. Zice c-au pierdut o grămadă de timp sterilizând degetele înainte să poată distinge nervii şi toate alea. Nu caut să dau vina pe voi. Dar totuşi. Acum nu ştim ce-o să se întâmple. E cum a zis Delilah despre făcutul de copii. Degetele se vor prinde sau nu. Ei, asta ar fi. Asta am avut de zis.

— Îmi pare rău, domnule, spune Zelda. Noi am făcut tot ce-am putut.

O scuză sinceră, livrată iute, înainte să te simţi prost din cauza ei – asta-i metoda Zeldei. Strickland dă din cap, dar apoi se iveşte o problemă. Se uită la Elisa aşteptând şi din partea ei acelaşi lucru, iar chipul obosit şi marcat de durere i se întunecă de nerăbdare. Tăcerea Elisei e luată drept impoliteţe. Nu există scăpare. Zelda zice o rugăciune în gând şi păşeşte iarăşi în cuşca leului.

— Elisa nu vorbeşte, domnule.

22

Munca de militar le imprimă oamenilor anumite convingeri. Cum ar fi aceea că cei care nu vorbesc sunt suspecţi. Optează pentru beligeranţă. Ascund ceva. Femeile astea două nu par destul de inteligente pentru asemenea subterfugii, dar nu poţi fi sigur niciodată. În fond, în clasa de jos îi găseşti pe comunişti, pe unionişti,

pe oamenii care n-au nimic de pierdut.

— Nu poate să vorbească? întreabă Strickland. Sau nu vrea?

— Nu poate, domnule, spune Zelda.

Pulsația din braț se domolește. Interesant. Așa se explică de ce Elisa Esposito și-a păstrat slujba asta de tot rahatul. Nu din obstinație, ci din limitare. Probabil că totul e explicat pe pagina a doua. El însă închide dosarul și-o privește lung. Aude bine, asta e limpede. Are ceva fascinant, care te frapează. Privirea ei e fixată pe buzele lui într-un fel pe care majoritatea femeilor l-ar considera nedelicat. El o privește mai insistent, dorindu-și să aibă acum vederea potențată de *buchité,* și vede țesutul cicatrizat din umbra gulerului cămășii.

— Vreo operație?

— Nu se știe, răspunde Zelda. Fie părinții i-au făcut ceva, fie cineva de la orfelinat.

— Păi, de ce i-ar face cineva una ca asta unui copilaș?

— Bebelușii plâng, zice Zelda. Poate că atât a fost de-ajuns.

Strickland se gândește la perioada când Timmy și Tammy erau mici. Cum de fiecare dată când se întorcea de la DC în Florida, era uluit de noua Lainie pe care-o găsea acasă. Epuizată, cu brațele moi, cu degetele încrețite de la băi și scutece. Ei, dar imaginează-ți cum e să lucrezi într-un orfelinat. Imaginează-ți că acolo nu sunt un bebeluș, doi, ci zeci. El a citit studii militare despre privarea de somn. Știe genul de idei periculoase care încep să pară normale.

Ar vrea s-o roage pe Elisa să întindă gâtul ca să vadă lumina cenușie a monitoarelor alunecând peste excrescențele mătăsoase ale țesutului cicatrizat. Ferocitatea privirii, asta o face pe Elisa să pară sălbatică; rănile indică faptul că a fost îmblânzită. O combinație atrăgătoare. Ea se foiește sub privirea lui insistentă și-și încrucișează picioarele. Așa, bravo. Până la urmă, e doar o fată obișnuită. Numai că aici mai avem și altceva, ceva la care el nu se aștepta. Ea nu etalează pantofii cu talpă de cauciuc pe care i-a văzut la toți ceilalți îngrijitori. Ai ei sunt roz-coral. Strickland vedea mereu pantofi din ăștia în Japonia. Pictați pe bombardierele americane. Purtați de fetele din reclame. Dar în viața de zi cu zi, nu prea.

Elisa Esposito își privește mâinile împreunate, așa cum fac toate,

apoi pare să-și amintească ceva. Caută în buzunarul halatului, scoate un obiect foarte mic, lucitor și i-l întinde. Are un aer abătut, ceea ce face ca gimnastica executată cu cealaltă mână să pară foarte ciudată. Își rotește în jurul unei țâțe un pumn, cu degetul mare ridicat. E nebună cu acte-n regulă, își zice el înainte ca negresa să se bage-n vorbă ca să-i reamintească de limbajul semnelor.

— Asta înseamnă că îi pare rău, spune Zelda.

Elisa îi întinde verigheta. Strickland crezuse că ajunsese în esofagul obiectivului. Lainie o să se bucure să o vadă. El însă nu simte niciun fel de emoție. Iscodește chipul Elisei, dar nu poate găsi niciun semn de necinste. N-a furat inelul, nimic de genul ăsta. Expresia e una sinceră. Gestul circular în jurul sânului pare mai puțin simian, mai senzual. Iar el își dă seama deodată de ceva, de-un lucru bizar. Noua lui aversiune față de lumină și zgomote puternice – iată o femeie construită parcă după aceste standarde. O femeie care lucrează în întunericul nopții. O femeie care nu poate scoate un piuit.

Întinde mâna stângă și-i permite să pună inelul în căușul palmei. Parcă ar fi o ceremonie, o cununie inversată.

— Deocamdată nu mi-o pot pune, zice. Dar mulțumesc.

Fata ridică din umeri și încuviințează din cap. Îl privește în continuare în ochi. La naiba, e aproape stânjenitor. Îi displace. Și-i cam place. Atunci el întoarce privirea – asta-i ceva neobișnuit – către pantofii ei roz ce par că plutesc deasupra podelei. Durerea îl săgetează prin braț din senin. Strânge din dinți și se întinde după punga de bomboane, dar se oprește și deschide, în schimb, sertarul de la birou. Flaconul cu calmante e acolo, strălucind alb printre creioane Eagle Black Warrior. Sudoarea îi iese prin porii de pe frunte, dar se abține să și-o șteargă. Să te ștergi de sudoare – ăsta nu-i un gest dominant.

— Asta era prima chestiune, zice. A doua e F-1.

Negresa deschide gura. Strickland i-o taie cu un gest.

— Știu. Ați semnat documente. Știu toată aiureala aia. Nu-mi pasă. Treaba mea e să mă asigur că pricepeți *importanța* acelei semnături. Sunteți aici de paisprezece ani? Frumos. Poate că la anul primiți un tort. Știți ce cred eu când aud de paisprezece ani? Că-n paisprezece ani ai o grămadă de timp ca să te lenevești. Deci domnul Fleming v-a

spus să nu faceți curat în F-1 decât când zice el. Uite ce nu știți voi. Dacă nu vă conformați, nu cu domnul Fleming aveți de-a face. Ci cu mine. Și eu pe cine reprezint? Guvernul american. N-o să avem o problemă locală. O s-avem o problemă federală. S-a-nțeles?

Piciorul de deasupra al Elisei alunecă de pe cel de dedesubt. Un semn bun, de supunere, deși Strickland regretă că acum nu mai vede pantoful. Chiar atunci începe să sune unul din telefoane. Balonul de acid de sub tâmplă se sparge din cauza sunetului și lichidul i se scurge prin brațul stâng, adunându-i-se sub verigheta din palmă. Un telefon așa de târziu? Își îndoaie brațul rănit, sperând să alunge durerea.

— Stați să termin. Poate că ați văzut niște lucruri. Ce să-i faci?

Și el vede niște lucruri, șiroaie de sânge roșu și stricat pompându-i direct în ochi. Roșu – telefonul roșu sună. Washington. Poate generalul Hoyt. Trebuie să le scoată naibii pe fetele astea din birou. Neabătută, rivalitatea lui cu Deus Brânquia se înalță din mlaștină, din nisipul mișcător, din adâncurile întunecate ale suferinței. Telefonul roșu, sângele roșu, luna amazoniană cea roșie.

— Deci, ca să-nchei, ascultați acum, doar ascultați. Nu trebuie să fii un geniu ca să pricepi că avem de-a face cu un specimen viu. Asta nu contează. Nu contează deloc. Voi nu trebuie să știți decât asta. Chestia aia din F-1? Poate că stă pe două picioare, dar noi suntem cei făcuți după chipul lui Dumnezeu. Noi. Nu-i așa, Delilah?

Femeia pe care el nu dă doi bani abia de poate încropi un răspuns în șoaptă.

— Eu nu știu cum arată Dumnezeu, domnule.

Acum durerea e totală. E conștient de fiecare terminație nervoasă. E de parcă i s-ar fi aprins toate luminile din corp. Bine, o să ia calmante. Deja strânge flaconul în mână. O să răspundă la telefonul roșu cu obrajii plini de pastile pe jumătate ronțăite. Până la urmă, oamenii civilizați asta ingeră, medicamente fabricate. Iar el e civilizat. Sau va fi. Foarte curând. Telefonul ăsta ar putea fi chiar dovada. Se iau decizii legate de obiectiv. Iar pentru a face recomandări în privința asta, trebuie să dea dovadă de stăpânire. Scoate capacul flaconului.

— Dumnezeu arată *uman,* Delilah. Arată ca mine. Ca tine, zice,

făcându-le semn din cap către ușă. Deși, să fim sinceri. Arată mai degrabă ca mine.

23

Visele Elisei au început să se limpezească. Stă întinsă pe fundul unui râu. Totul e de smarald. Sare păşind desculţă pe pietre acoperite de mușchi, alunecă printre plante mângâietoare, își ia avânt împingându-se în crengile catifelate ale copacilor cufundaţi. Treptat apar obiecte pe care le recunoaște. Cronometrul ei pentru fiert ouă, făcând salturi lente. Ouăle în sine, niște mici luni rotitoare. Pantofii se rostogolesc pe lângă ea ca o școală de peștișori stângaci și coperte de album coboară ca niște pisici de mare.

Apar plutind două degete de om, iar Elisa se trezește.

Multe lucruri legate de Richard Strickland o tulbură pe Elisa, dar degetele sunt cele care o bântuie. A mai fost nevoie de alte câteva asemenea vise, până când, într-o noapte, s-a deșteptat și a priceput. Ea își folosește degetele pentru a interacționa cu lumea. Nu-i ceva ridicol, se gândește, să te înspăimânte ideea că ți-ai putea pierde degetele. Își imaginează echivalentul la un om care vorbește și e îngrozitor: dinții lui Strickland căzând peste niște buze sparte, un om care nu mai este capabil sau nu mai vrea să spună ce face înainte s-o facă.

Și ea are lucruri despre care nu vrea să vorbească. E a doua jumătate a nopții, când ea și Zelda lucrează separat. Elisa își lipește urechea de ușa rece ca gheața a laboratorului F-1. Își ține respirația și ascultă. De obicei se aud voci prin pereții laboratorului, dar în noaptea asta nu se-aude nimic. Aruncă o privire în spate, la căruciorul pe care și l-a lăsat în fața unui alt laborator, ceva mai încolo pe coridor, sperând s-o păcălească pe Zelda în cazul în care ar veni să i se alăture mai devreme decât se așteaptă. Elisa se simte expusă cu atât de puține asupra ei – doar o pungă maro în care își ține mâncarea și cartela de acces. Strecoară cartela și-și dorește ca încuietoarea magnetică să fi fost mai puțin gălăgioasă.

O caracteristică permanentă la Occam e lumina intransigentă. Luminile nu se sting. Elisa n-a fost niciodată părtașă nici măcar la

stingerea unui singur întrerupător. Prin urmare, lumina domoală din F-1 este șocantă ca un incendiu. Odată ce intră, Elisa se lipește cu spatele de ușa închisă; o cuprinde panica, să nu fie ceva în neregulă. Dar treaba asta sigur e ceva atent gândit: un șir de lumini instalate de-a lungul pereților în acest scop împrăștie o lumină de miere spre tavan.

E destulă lumină ca să vezi prin încăpere, dar se și aud niște zgomote care o țin pe Elisa lipită de ușă. Ric-ric, ciu-cu, zu-zu-zu, tuunc, hi-hi-hi-hi-hi, tru-tru, cîr-cîr, zi-ii-ii, hic-ric-hic-ric, lug-u-lug-u-lug, fiuuu. Elisa și-a petrecut absolut fiecare zi din viața ei la oraș, dar își dă seama că acestea sunt niște sunete din natură, niciunul n-are ce căuta în buncărul ăsta de beton. Zgomotele sparg apatia ceasurilor de după program din F-1, impregnând fiecare masă, scaun și dulap cu amenințarea unui prădător. Prin laborator umblă monștri lăsați liberi.

Rațiunea Elisei se luptă să preia controlul, dincolo de spaimă. Ariile păsărilor și bocetele broaștelor vin dintr-o singură sursă, din dreapta. Sunt înregistrări și de fapt totul nu-i ceva foarte diferit de filmele de la Arcade – luminile scăzute, coloana sonoră din difuzoare. Niște cercetători de la Occam au realizat ceea ce Giles ar numi o mise-en-scène, o atmosferă în interiorul căreia se desfășoară fantezia ce rulează acum. Îl bănuiește pe Bob Hoffstetler. Dacă există cineva în locul ăsta care să aibă empatia necesară pentru o asemenea realizare artistică, atunci el este.

Înaintează spre locul unde a cules degetele lui Strickland de pe jos. Pașii îi răsună cu putere și se blestemă că a uitat – intenționase să poarte tenișii cu talpă de cauciuc. Sau și-a păstrat pantofii mov cu toc ca pe-o sursă de inspirație subconștientă? Din dreapta ei se-aude un sâsâit. Un anaconda atras de incantațiile junglei? Nu – este un magnetofon care merge. Suprafața de oțel inoxidabil sclipește ca un râu luminat de lună; Elisa se apropie până când poate vedea indicatoarele de volum care tresaltă. În jur sunt stivuite cutii cu role. MARAÑON FIELD #5. TOCANTINS FIELD #3. XINGU/UNKNOWN FIELD #1. Mai e și o grămadă cu alte echipamente audio, dar dintre acestea ea nu recunoaște nimic în afara unui pick-up obișnuit.

Se îndepărtează și începe să dea roată rezervorului. Încă un semn

rău prevestitor: trapa de sus e deschisă. Se așteaptă să i se ridice de spaimă părul de pe ceafă și brațe, dar uite că nu i se ridică. Apoi înaintează spre bazin. În fond, de bazin e obsedată. De câte ori face baie, aici o face, în bazinul acesta, sau cel puțin așa își imaginează. Această fantezie continuă de-a lungul tuturor gesturilor ei devenite rutină: ouăle cufundate în apă, țârâitul cronometrului, speranța din pantofi, dezamăgirea din discuri, Giles oprindu-se din pictat ca să-i zică ei noapte bună fără să aibă habar de gândurile ei bizare.

Pe podea, la treizeci de centimetri de bazin, e trasă cu vopsea o linie roșie. E periculos să treci de ea. Și-atunci ea de ce își dorește s-o facă? Fiindcă nu poate să-și scoată din minte chestia asta pe care a adus-o domnul Strickland aici, pe care Pigmeii o păzesc înarmați și pe care doctorul Hoffstetler se străduiește s-o cerceteze. Ea știe că, mai înainte, ea a fost chestia din apă. Ea a fost cea lipsită de voce, de la care au luat fără s-o întrebe vreodată ce își dorește. Ea poate fi o ființă mai bună. Poate înclina balanța vieții spre bine. Poate face ceea ce nimeni nu încearcă să facă cu ea niciodată: să comunice.

Înaintează până când bordura înaltă de jumătate de metru o ciupește de coapse. Suprafața apei e liniștită. Dar nu perfect liniștită. Trebuie doar să te uiți, dar chiar să te uiți, ca să vezi că apa respiră. Elisa inspiră, expiră și-și lasă punga cu mâncare pe bordură. Foșnește tare, de parcă ai înfige o cazma în pământ. Caută să vadă vreo reacție pe suprafața apei. Nimic. Bagă mâna în pungă și tresare din cauza foșnetului. Nimic. Găsește și scoate ce voia; obiectul strălucește în lumina blândă. Un ou fiert.

Zile în șir și-a tot făcut curaj să adauge acest ou la cele trei pe care le fierbe în fiecare seară pentru Giles. Acum îl cojește. Îi tremură degetele. E oul cel mai urât decojit din viața ei. Bucățele albe cad pe bordură. Oul este în sfârșit scos la iveală – și ce poate fi mai coerent și mai elementar decât un ou? Elisa îl ține în palmă ca pe un obiect magic ce este.

Iar apa răspunde.

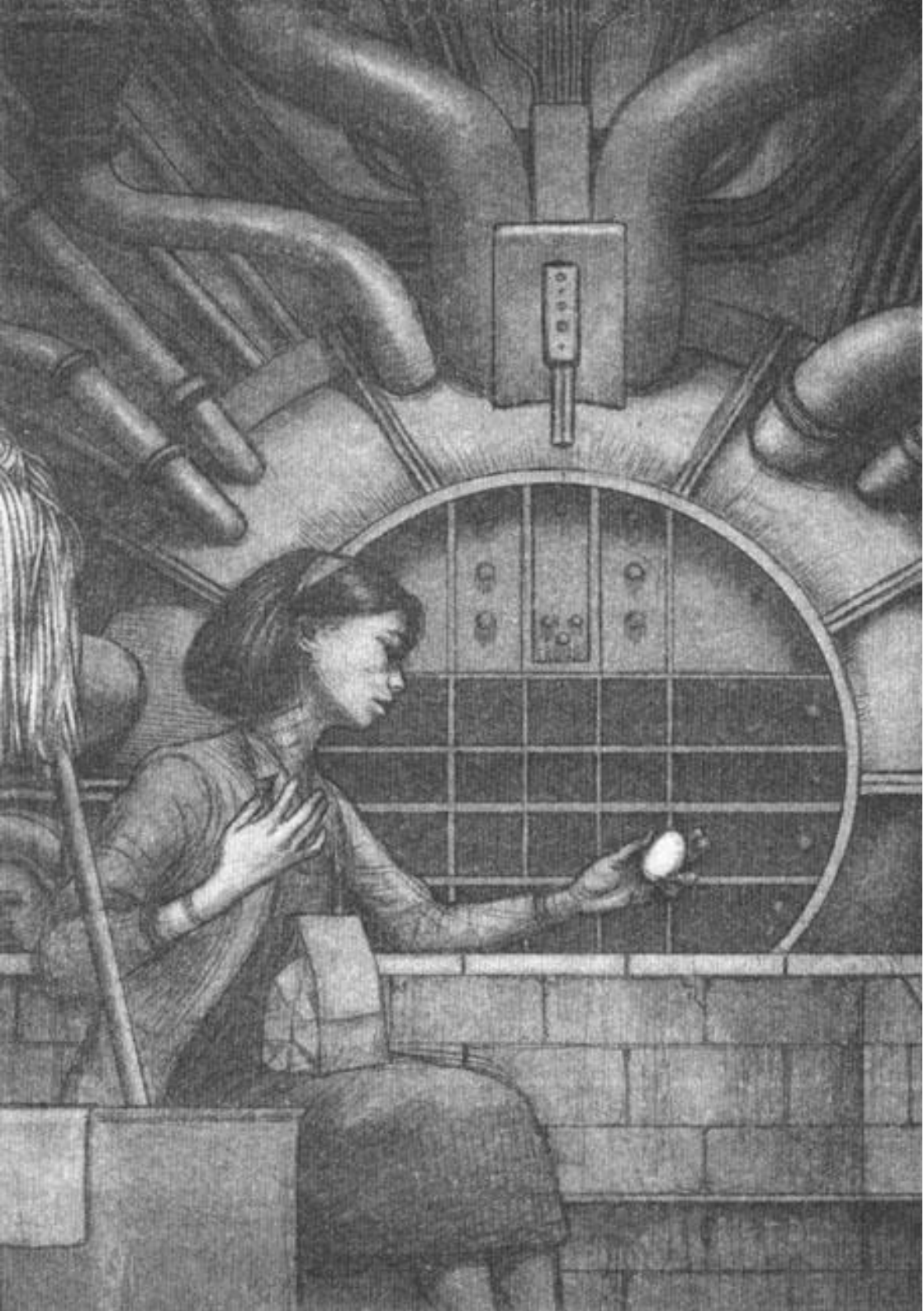

24

Un zvâcnet întunecat, subacvatic, ca scuturarea din picior a unui câine adormit, și-un strop de apă sare undeva pe la treizeci de centimetri de centrul bazinului. Cade și se răsfrânge în cercuri concentrice delicate – iar apoi gânguritul dulce din laborator e acoperit de un hârâit metalic. Apele se desfac în forma unui X când cele patru lanțuri de patru metri și jumătate prinse în colțurile bazinului se întind și se iţesc la suprafaţă ca aripioarele unui rechin, făcând spuma să sfârâie și apa să se prelingă de pe ele, toate fiind prinse de o unică formă ce se înalță.

Apa tăioasă, refracțiile în curcubeu, umbrele ca niște aripi de liliac: Elisa nu pricepe ce vede. Iată: reflexiile din ochi, monedele de aur pe care le-a văzut prima oară în rezervor, soarele și luna. Unghiul se schimbă și lumina ochilor pâlpâie. Îi vede ochii adevărați. Sunt albaștri. Nu – verzi, căprui. Nu – cenușii, roșii, galbeni, de atâtea nuanțe neverosimile. Se apropie. Apa i se supune, abia de se vălurește. Are un nas mic, reptilian. Mandibula îi este multiarticulată, dar are o linie dreaptă, elegantă. Se apropie. Vertical, de parcă nu mai înoată, ci merge. E imaginea lui Dumnezeu la care s-a referit Strickland: se mișcă întocmai ca un om. Atunci de ce Elisa simte că-n el sunt adunate toate animalele care au existat vreodată? Se apropie. De fiecare parte a gâtului, branhiile îi tremură ca fluturii. Gâtul îi e torturat de un guler de metal de care sunt prinse cele patru lanțuri. Se apropie. Are conformație de înotător, cu umerii ca niște pumni încleștați, dar torsul e de balerin. E acoperit de solzi minusculi ce scânteiază ca diamantele, străvezii ca mătasea. Tot trupul îi e străbătut de caneluri, niște vârtejuri în forme elaborate, simetrice. Nu se mai mișcă. E la un metru și jumătate distanță. Nici măcar apa care îi șiroiește de pe corp nu scoate un sunet.

Se uită de la ou la ea. Ochii îi licăresc.

Elisa revine cu picioarele pe pământ, inima îi bubuie. Așază oul cojit pe bordură, apucă punga de hârtie și trece cu un salt dincolo de linia roșie. Are o poziție defensivă, iar creatura răspunde cufundându-se până când îi mai rămâne afară doar creștetul neted. Preț de o clipă tulburătoare, o privește sfredelitor în ochi, apoi se uită

iarăși la ou; din unghiul ăsta, ochii sunt albaștri. Plutește spre stânga, de parcă s-ar aștepta să facă și oul la fel.

N-are încredere în nimic, își zice Elisa, apoi caută să vadă și constată cu surprindere că ființa asta e un mascul. Într-un fel, e sigură de asta. E ceva scris în atitudinea lui aspră, în privirea lui directă. Elisei îi trece prin minte un gând neliniștitor: dacă ea știe că e mascul, atunci pesemne că și el știe că ea e femelă. Își poruncește să stea locului. Creatura asta poate fi cea dintâi din câte-a întâlnit vreodată care e mai neajutorată decât ea. Îi face semn din cap să ia oul.

El înaintează atât cât îi permit lanțurile, ajunge la jumătate de metru de bordură. Elisa postulează că linia roșie a fost trasată ca distanță de siguranță pentru atunci când falca se lasă în jos și se iețește o a doua mandibulă, ca un pumn osos. Într-o fracțiune de secundă oul a dispărut, falca faringeală s-a retras, iar apa e liniștită de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic din toate astea. Elisa n-a avut timp nici să ofteze; își imaginează degetele lui Strickland căzând pe podea.

Suprafața apei din bazin tremură, un miliard de pișcături pe care Elisa le interpretează ca fiind de plăcere. Creatura o privește cu niște ochi atât de luminoși, încât au devenit albi. Elisa caută să se liniștească inspirând profund prin gura ei micuță, cu o singură mandibulă, și-și ordonă să continue, să continue, să continue. Îi tremură mâna, dar o strecoară iarăși în pungă. Lanțurile zăngănesc când el ridică un umăr ca pentru a se apăra de ceea ce-ar putea fi o armă. Uite, la asta a ajuns să se-aștepte de la Occam, își zice ea.

Dar e pur și simplu un alt ou, ultimul. Ea îl ridică în așa fel încât el să-l poată vedea, apoi îl sparge cu încheieturile degetelor de la mâna opusă și îl decojește un pic. Cu grijă acum, cu grijă – întinde mâna cu oul în palmă, având atitudinea unei zeițe care oferă. Creatura n-are încredere. Își scoate din apă partea superioară a trupului, curbată ca un delfin, și sâsâie. Branhiile i se înfoaie, etalând un avertisment sângeriu. Elisa își pleacă fața pentru a arăta supușenie; nu e doar de spectacol. Așteaptă. El scrâșnește din fălci, dar branhiile i se liniștesc. Elisa strânge buzele și întinde iar brațul. Mută oul în așa fel încât să-l țină în vârful degetelor, o minge într-un copac.

Elisa se află în afara razei fălcii și, speră ea, a brațului lui. Ridică și

cealaltă mână până când ajunge în dreptul oului. Dacă ar face semnul pentru „ou", ar trebui să lase oul jos, așa că folosește literele: O-U. El nu reacționează. Ea face iarăși semnele, lăbuța de câine rotunjită pentru litera O, arătătorul și mijlociul ridicate pentru U, și se întreabă la ce l-or duce pe el cu gândul semnele astea[23]. Lup? Săgeată? Baston de vite? Arată oul, apoi semnele. Își dorește cu disperare ca el să înțeleagă. Dacă nu înțelege, această ființă care pare să se fi materializat direct din visele ei nu poate exista cu adevărat în realitatea aceasta, a ei. Oul, semnele. Oul, semnele, oul, semnele.

Începe să simtă crampe la mână când creatura reacționează în sfârșit. Odată ce s-a hotărât să acționeze, el nu dă semne de ezitare, plutește cât de aproape de bordură îi permit lanțurile și ridică un braț din apă fără să stropească sau să scoată vreun sunet. De pe braț se ițesc spini asemănători unor înotătoare dorsale, iar degetele îi sunt unite printr-o membrană translucidă și se termină cu gheare curbate. Asta face ca mâna să pară imensă, iar când degetele se încovoaie e greu să-ți imaginezi c-o fac în alt scop decât pentru zdrobirea prăzii.

Degetele i se îndoaie de la a doua încheietură. Degetul mare se curbează peste solzii palizi din palmă. Membrana se pliază ca o piele diafană. Este un O, unul stângaci, dar Elisa bănuiește că această creatură e obișnuită cu gesturi mult mai ample: tumbe în mări agitate; atacuri subite; desfășurarea în toată splendoarea sub un soare tropical. Elisa se simte de parcă acum ea s-ar afla sub apă. Creatura își cufundă branhiile în bazin ca pentru a-i reaminti să respire.

O-ul dispare, degetele se desfac într-un evantai ezitant. Eliza îi face semn din cap ca să-l încurajeze și-i arată semnul pentru litera U, ridicând arătătorul și mijlociul. E ceea ce s-ar considera o semnalizare bună, însă el e începător. Cele două degete mai mici ale lui se adună ca palele unei elice pentru a atinge baza palmei, iar acum el arată cu

[23] În original, E-G-G *(egg* - „ou"), litera E fiind semnalată cu „lăbuța de câine" (cele patru degete coborâte și strânse peste degetul mare), iar litera G cu „arătătorul întins" (și indicând într-o parte). Pentru versiunea în limba română: în limbajul semnelor, litera O este cu cele patru degete coborâte și unite cu degetul mare ca într-un cerc (asemănarea cu lăbuța de câine rămâne valabilă), iar litera U este semnalată cu arătătorul și inelarul ridicate și unite, în vreme ce toate celelalte sunt strânse, în felul în care ridică elevii mâna la școală.

indexul și mijlociul direct spre Elisa. O ia cu amețeală. Pieptul îi bubuie de bucurie, aproape dureros. El o *vede*. El nu se uită prin ea ca bărbații de la Occam, sau dincolo de ea, ca femeile din Baltimore. Această ființă frumoasă, care le-o fi făcut rău celor ce l-au rănit, arată înspre ea și doar înspre ea.

Elisa lasă să-i cadă pe lângă corp mâna cu care făcea semnele și înaintează, tocurile ei violet depășesc fără teamă linia roșie. Creatura calcă apa în așteptare, urmărindu-i atât de atent trupul cu ochii aceia, albaștri acum, încât ea se simte dezbrăcată. Întinde oul peste bordură, în zona de pericol, fără să se mai teamă de ce i s-a întâmplat lui Strickland. Creatura se înalță fără niciunul dintre semnele de precauție de mai înainte, branhiile i se înfoaie, pieptul i se umflă, apa îi alunecă de pe solzii splendizi, ca niște nestemate. Este ceea ce înregistrările sunetelor din junglă doar sugerau: un lucru pur.

Ea e mâhnită de bucățile mari de oțel care-i sunt prinse de gât și de piept, înainte să observe o altă porcărie în partea lui stângă. Patru suturi metalice țin strâns o tăietură adâncă, ce se întinde oblic de sub coaste până pe laterală, în exterior. Sângele se prelinge în spirale în apă, desenând niște garoafe cufundate. Atunci, în vreme ce ea se încruntă privind rana înspăimântătoare, creatura se repede cu o viteză de viperă. Oul dispare – Elisa simte doar o adiere în urma degetelor lui membranate și o răceală a solzilor –, iar apoi el se cufundă, înotând cu spatele înapoi în centrul bazinului. Ea strânge palma goală. Îi tremură. Creatura se ridică iarăși la suprafață, la o sută de kilometri singuratici depărtare, amușinând pe deasupra cojii de ou. O zgândăre cu o gheară, parcă întrebându-se cum o fi reușit omul s-o cureţe.

În cele din urmă, atacă oul cu ghearele și cu dinții. Bucățele din coajă reflectă lumina slabă ca niște cioburi dintr-o oglindă spartă. Elisa nu se poate abține: un râs mut izbucnește din plămânii ei. Mestecatul, dacă există, e unul rapid, după care creatura se întoarce spre ea, în ochi scânteindu-i mirarea că Elisa e capabilă de miracole. Ea n-a mai fost niciodată beneficiara unei asemenea priviri. O amețește, deși se simte țintuită în podea cu tocurile ei violete.

Sunetele junglei se întrerup brusc. O pocnitură asurzitoare răsună în laborator ca un boom sonic, iar creatura se scufundă, dispare fără

să lase în urmă nici cel mai mic cerc. Elisa tresare, gândindu-se că a fost descoperită, până când un sunet blând, ca o plescăială, îi spune că de fapt s-a terminat banda de magnetofon și bobina se rotește în gol. Nu poate fi bine pentru aparat; cineva va veni să-l închidă sau să-l pornească din nou; trebuie să plece din F-1 și să fie mulțumită cu ce-a realizat, și așa și este, și încă atât de tare, încât mâine precis o să aibă vânătăi pe piept de la cât de cumplit i-a bubuit inima.

25

E destul de greu și cu ochiurile. Dar cu omleta e și mai rău. La omletă e nevoie de cuțit și furculiță. Lainie ar fi trebuit să se gândească la asta. Ce fel de nevastă nu se gândește la asta? Strickland apucă furculița cu mâna dreaptă. Dar nu-i treabă ușoară să manevrezi cuțitul, nu cu degetele astea. Îi aruncă o privire. Ea îl ignoră. Pur și simplu. A petrecut un an și jumătate luptând în Amazon, și ea ce-a făcut în timpul ăsta? A șters pete de suc? O nevastă ar trebui să anticipeze nevoile bărbatului. Să țină totul lună, în toate domeniile vieții lui.

Uite și tu cum arată casa asta. Au trecut câteva săptămâni de când au venit în Baltimore și casa asta-i tot o văgăună, zici că-i ceva de prin zona râului Tapajos. Sutiene și ciorapi uzi atârnă de brațul dușului ca niște liane. Căldura e setată de zici că suntem în perioada sezonului uscat, *verão*. Televizorul scoate zumzete de insecte, iar Timmy și Tammy lovesc ca niște pecari cu colți. Și blestematele alea de cutii nedespachetate. Când chiar reușește să se relaxeze, zidul de cutii se înalță ca Anzii și el se pomenește iarăși acolo, cu picioarele prinse în nămolul cleios (covorul mițos), cu răsuflarea tăiată în aburul fierbinte (deodorantul de cameră), paralizat în fața jaguarului care-l pândește (aspiratorul).

Omului nu-i place să se simtă ca o pradă în propria sa casă. Rămâne tot mai des peste program la Occam, deși n-are nimic de făcut. Cum se poate compara televizorul de acasă cu cele șaisprezece monitoare de supraveghere? „Nu ești niciodată acasă”, se bosumflă Lainie. El are tot mai puțină înțelegere. Ei i se pare revigorantă mutarea, iar el a început s-o urască din cauza asta. Fiindcă nu poate

împărtăși acest sentiment, nu înainte să-și termine treaba cu obiectivul și să scape de Hoyt. Poate că dac-ar face și ea curat în casă, atunci inima nu i-ar mai bate așa și ar suporta să stea pe-aici.

Micul dejun în familie, singurul motiv pentru care se trezește după doar patru ore de somn. Cum se face că el e singurul de la masă? Lainie îi cheamă pe copii, dar ei n-o ascultă. Ea râde, de parcă un asemenea comportament ar fi acceptabil. Îi fugărește. Iar e desculță. Ce-i asta, un soi de toană boemă? Săracii umblă desculți. Ei nu sunt săraci. Își imaginează pantofii roz-coral ai Elisei Esposito și degetele ei goale, încă și mai roz. Așa ar trebui să fie toate femeile. De fapt, Elisa i se pare o frapantă exemplificare a evoluției firești a speciei femeiești: curată, colorată, tăcută. Dezgustat, Strickland își întoarce privirea de la picioarele soției și se uită iar în farfurie, la omleta pe care n-o poate mânca.

Ultima dată când și-a schimbat bandajul, și-a pus verigheta la loc pe inelarul umflat și decolorat. Și-a imaginat că Lainie va aprecia gestul. Dar a fost o greșeală. Acum n-o mai poate da jos. Încearcă să-și forțeze degetele să apuce cuțitul. Durerea se simte de parcă cineva i-ar trage de-o sfoară prin artere. Sudoarea i se prelinge pe față. E-al naibii de cald în casa asta. Caută ceva rece. Sticla de lapte. O apucă, bea din ea cu nesaț și oftează când termină. O zărește pe Lainie în bucătărie încruntându-se la el. Din cauză c-a băut din sticlă? Anul trecut a mâncat carne crudă dintr-o pumă masacrată pe pământul din junglă. Și încă se simte vinovat. Lasă jos sticla și se simte pierdut, un străin. E un deget ce putrezește, iar Baltimore e trupul care respinge reatașarea sa.

Apucă furculița, reușește să strângă cuțitul în mână.

Cuțitul se împotmolește în brânză, mânerul se lovește cu un clinchet de verighetă. Izbucnește durerea. Bâiguie cuvinte oribile și se pomenește că Tammy stă la masă în fața lui și se holbează la el. Fetița se obișnuiește să-și vadă tatăl chinuindu-se. Asta îl face să se simtă slab și nu-și poate permite așa ceva, nu în perioada asta când generalul Hoyt primește rapoarte zilnice de la Occam. Va trebui să nu trădeze niciun semn de fragilitate dacă speră să-l convingă pe Hoyt că soluția lui, cea rapidă și brutală, și nu a lui Hoffstetler, îngăduitoare și întortocheată, e calea corectă de urmat în privința obiectivului.

Înainte ca Hoyt să-l sune la telefonul roșu de la birou în creierii nopții, ultima oară când auzise vocea generalului fusese în orașul Belem. Și îl zgândărise. Ar fi preferat să creadă că l-a lăsat pe Hoyt în urmă, cu *Josefina* cea distrusă.

Cerealele lui Tammy plutesc umflate, neatinse.

— Mănâncă, îi zice, iar ea se supune.

Vocea lui Hoyt are același efect dintotdeauna asupra lui Strickland. Zici că el e unul dintre soldățeii ăia metalici de pe vremuri, iar Hoyt e cel care-i învârte cheița. O să ia poziția de drepți. O să-și întețească eforturile pentru a impune regulile militare la Occam. Simte o melancolie vagă. Lucrurile care au progresat atât de puțin acasă vor continua să se miște lent. Pașii stângaci pe care i-a făcut cu copiii. Interesul pe care s-a forțat să și-l manifeste față de relatările lui Lainie despre cumpărături și creșterea copiilor. Își dă seama deodată că Hoyt nu e întru totul diferit de obiectiv. Ambii sunt incognoscibili, cumva mai mari decât forma lor fizică. Strickland nu-i decât falca secundară care se iețește din craniul lui Hoyt și va trebui să muște în continuare – încă vreo câteva săptămâni și gata.

Cuțitul se împotmolește și cade, lovind cu un bufnet degetele bandajate. Le simte de parcă i-ar fi fost răsucite în locul în care sunt prinse. Strickland izbește în masă cu pumnul drept. Tacâmurile de argint saltă în aer. Tammy își scapă lingura în bol. Simte că-i dau lacrimile, acea exprimare inacceptabilă a vulnerabilității. Nu, nu în fața fiicei lui. Bâjbâie și scoate din buzunar flaconul de calmante. Îi desface capacul cu dinții, lovește flaconul prea tare. Biluțele albe dansează pe masă până se înțepenesc pe suprafața lipicioasă. De ce-i masa lipicioasă? Ce fel de gospodărie e asta? Ia două, apoi trei, apoi, la naiba, patru pastile și le bagă în gură. Apucă sticla de lapte și soarbe – dă-i în mă-sa de microbi. Pilulele și laptele formează o pastă. Înghite. Amare, sunt amare. Casa asta, cartierul ăsta, orașul ăsta, viața asta.

26

Lainie știe cu cel fel de bărbat s-a măritat. O dată, după ce s-a tăiat în timp ce construia pătuțul lui Tammy, și-a înfășurat palma cu

bandă izolatoare și a continuat munca așa. Altă dată se întorsese dintr-un exercițiu militar din Virginia etalând pe frunte o tăietură lipită cu superglue. Da, reatașarea degetelor este o rană de-o cu totul altă amploare, ea înțelege asta, și totuși de câte ori îl vede înghițind calmantele alea, i se strânge stomacul de groază.

Richard o înspăimânta un pic chiar și înainte de Amazon. Bănuia că asta nu-i ceva foarte rar întâlnit; mai observase câte-o vânătaie când și când pe brațul prietenelor ei din Orlando. Acum e un alt fel de frică. E vorba de imprevizibilitate, cel mai înfricoșător lucru din toate. Niciun motiv de panică. Dar gândul că medicamentele estompează implicarea lui Richard în realitatea obișnuită, de fiecare zi – ei bine, asta o *preocupă.* Câteva pastile pe gâtlej și începe să arate ca un vânător cu inimă de piatră dispus să distrugă orice. Păpușa bebeluș a lui Tammy, care plânge de sete: smiorcăitul ei e dubios. Mostrele de vopsea Kem-Tone pentru pereți, aduse de ea de la magazinul de bricolaj: nuanța Verde Stratford prea aduce a junglă, iar Rozul Camee prea aduce a sânge.

Lainie se duce sus, călcând apăsat. Nu ca să scape de privirea fioroasă a lui Richard. Ci ca să îl găsească pe Timmy, singura persoană din zonă care nu dă dovadă de teamă – de *respect,* se corectează singură – față de capul familiei. E îngrijorător, dar nu la fel de îngrijorător ca faptul că Richard tolerează asta. În unele zile i se pare că Richard își încurajează fiul să își denigreze sora și să își provoace mama, de parcă Timmy, la opt ani, ar fi deja superior persoanelor de gen feminin din casă.

— Timmy, îl strigă. Hai la masă, tinere.

O soție bună nu gândește așa, nu despre fiul ei și nu despre soțul ei. Ea înțelege că uneori ai nevoie de medicamente. La șase săptămâni după ce Richard a dispărut în Amazon, ea era distrusă, avea fața buhăită de nesomn, gâtul numai o rană de la plâns. La presiunile unui secretar din Washington, care fusese nevoit s-o asculte plângând la telefon, se dusese la medicul de familie și, cu privirea ațintită-n poală, întrebase dacă era adevărat că exista un medicament care le putea opri din plâns pe soțiile singure. Doctorul, agitat de lacrimile ei, și-a lăsat dintre degete țigara abia aprinsă, grăbindu-se să-i prescrie

Miltown[24] – „micul ajutor al mamei", așa i-a zis, penicilină pentru gândurile dumneavoastră. A mângâiat-o pe mână și-a încurajat-o. Așa sunt minţile femeilor, fragile.

Miltownul avusese efect. Ah, și ce mai efect avusese! Panica din fiecare zi oribilă, care înainte se mărea ca bulgărele de zăpadă, devenise acum o simplă neliniște, ca o somnolenţă, apropiindu-te și mai mult de starea de calm cu ajutorul unui cocteil sau două la ceasurile după-amiezii. Bănuia că era posibil să abuzeze, însă când întâlnea și alte neveste de militari la poștă sau la băcănie, vedea că și ele vorbeau cam împiedicat și le cam scăpau lucrurile din mână. Apoi însă Lainie se adunase și aruncase tranchilizantele în toaletă.

În drum spre camera lui Timmy, își surprinde reflexiile carnavalești în mânerele rotunde ale ușilor, în vaze, în rame de tablouri. Oare Lainie cea independentă, din Orlando, a dispărut de tot?

Lainie se simte ușurată când îl găsește pe Timmy stând cu spatele spre ușă la masa lui, o replică adorabilă, îi place ei să-și închipuie, a biroului de lucru al tatălui său. Zăbovește în prag, mustruluindu-se pentru îndoielile sale legate de acest heruvim. O fi el băiatul lui tata, dar e și băieţelul mamei, un copil isteţ cu o sete enormă de viață, iar ea e norocoasă să-l aibă.

— Cioc, cioc, zice.

El nu o aude, iar ea nu se poate abține, zâmbește. Timmy e la fel de concentrat ca tatăl lui. Lainie înaintează, păşind desculță pe covor fără un sunet, se simte ca un înger pogorând ca să vadă ce mai face unul dintre sfinţii de pe pământ, până când ajunge chiar deasupra lui și vede șopârla prinsă în bolduri de cele patru picioare pe o tăblie, încă zvâcnind, în vreme ce Timmy îi explorează cu un cuţit abdomenul spintecat.

27

Tăietura pe care creatura o are pe partea laterală a corpului se vindecă. De câte ori îl vizitează, la cele mai liniștite ore ale nopţii, Elisa observă o dâră tot mai mică de sânge colorând apa în urma lui

[24] Meprobamat, un medicament anxiolitic.

când lunecă prin bazin. Doar ochii i se văd, faruri aruncând lumini de căutare peste o mare întunecată. El înoată chiar în fața ei, iar ăsta-i un progres; gata cu ascunsul sub apă. Pulsul ei se accelerează. Avea nevoie de asta. Avea nevoie ca el să-și reamintească de ea, să aibă încredere în ea. Își mută sacul greu de gunoi în cealaltă mână. Nu e ceva surprinzător în mâna unui om de serviciu, numai că în sacul ăsta numai gunoi nu este.

Dacă mori pentru Chemosh, vei trăi veșnic! Strigătul înăbușit din film a devenit o a doua alarmă de trezire, de care nici nu mai are nevoie. E trează mult înainte decât e necesar, gândindu-se la el, la grandoarea pe care niciun lanț, oricât de gros, n-o poate diminua. Pantofii argintii din magazinul Juliei sunt singurul lucru care o distrag. În zilele astea nu ajunge niciodată cu întârziere în stația de autobuz și are destul timp ca să traverseze și să-și lipească palmele de vitrină. Înainte, simțea sticla de jur împrejurul ei, pereți invizibili ai labirintului în care era captivă. Dar de-acum gata: i se pare că vede o cale de ieșire din acel labirint, iar aceasta trece prin F-1.

În noaptea asta nu se derulează înregistrările cu sunete din junglă, iar ea și-a petrecut suficient de mult timp bifând activitatea din laborator, notând câte un mic diez în căsuțele din josul LCC-ului ei ca să-și dea seama că asta înseamnă că niciun cercetător n-a mai rămas la muncă atât de târziu încât să repornească banda. Occam e pustiu. Zelda are treabă pe undeva, iar Elisa depășește tiptil linia roșie și întinde primul ou al serii.

Creatura își arcuiește spatele ca să se tragă mai aproape, iar Elisa trebuie să se abțină să zâmbească – asta ar însemna să îi dea ce dorește înainte s-o merite. Stă acolo fermă, ținând oul întins. Creatura plutește pe loc, ca prin farmec; dacă cumva dă din picioare când calcă apa, ea nu poate vedea. Treptat, mâna lui mare se ridică din bazin, apa șiroindu-i printre țepii de pe antebraț și printre modelele ce-i par gravate pe piept. Cele cinci degete care se îndoaie ușor sunt precum cinci brațe care-o cuprind într-o îmbrățișare strânsă: O-U.

Ea surâde, dar a rămas cu respirația tăiată. Pune oul pe bordură și îl privește cum îl ia, nu-l mai înșfacă cu mișcarea fulgerătoare a unui sălbatic, ca săptămâna trecută, ci-l prinde cu priceperea unui băcan.

I-ar plăcea să-l privească și cum îl decojește, să vadă dacă și-a îmbunătățit tehnica, dar greutatea sacului de gunoi o face să fie nerăbdătoare. Ținându-și cât de mult poate ochii la el, merge cu spatele până lovește cu șoldul masa unde se află echipamentul audio, împinge magnetofonul mai în spate, dă radioul deoparte și ridică ușor capacul pick-upului.

Elisa e sigură că prezența pick-upului e întâmplătoare. Cel mai probabil aparatura provine din dulapul unui singur cercetător, totul fiind legat laolaltă cu fire încâlcite. Scoate din pungă vestigiile prăfuite ale unei tinereți uitate pe care le-a ținut ascunse în dulapul ei cu zilele: discuri, cele pe care a încetat să le mai pună cam de când a renunțat să creadă că mai are vreun motiv să le asculte. A adus prea multe, zece sau cincisprezece, dar de unde era să știe dinainte ce fel de muzică va fi potrivită momentului?

Songs in a Mellow Mood al Ellei Fitzgerald – oare i se va părea dureros murmurul lent? *Chet Baker Sings* – ritmul o fi tăios? *The Chordettes Sing Your Requests* – oare i s-ar părea că încăperea s-a umplut brusc cu alte femei? Versurile i se par dintr-odată o idee proastă. Selectează primul album instrumental pe care îl vede, *Lover's Serenade* al lui Glenn Miller, îl scoate din copertă și îl strecoară în pick-up. Se uită în spate la creatură și îi spune prin semne „disc". Apoi se răsucește spre pick-up, pune acul și abia atunci își dă seama că nu e băgat în priză. Găsește și ștecherul, și priza, le unește…

…iar orchestra prinde viață în ritmurile asurzitoare ale alămurilor, spre neplăcuta surprindere a Elisei. Pianul, tobele, viorile și cornii cad în picaj și se înalță spre a pluti cântând toate în același ritm înainte ca o trompetă să evadeze deasupra tuturor asemenea unui porumbel aruncat în văzduh. Elisa se uită spre bazin, convinsă că acum el o să creadă că l-a trădat și i-a pregătit o ambuscadă. În schimb, el e nemișcat de parcă ar fi înghețat chiar și apa. Cojile de la oul curățat pe jumătate plutesc împrejur, o dovadă materială a uimirii depline.

Elisa se apleacă deasupra mesei, ridică acul de pe discul ce se rotește. Glasul trompetei e amuțit brusc. Ea încearcă să zâmbească pentru a-l convinge că totul e bine. Dar totul chiar *este* bine. E mai mult decât bine: canelurile din pielea lui acoperită de solzi luminează. Elisa își amintește un fragment dintr-un articol despre

bioluminiscență, o lumină chimică emisă de anumiți pești, însă ea își imaginase ceva asemănător cu licuricii, niște beculețe delicate într-o noapte îndepărtată, nu acest clocot dulce ce pare să fiarbă începând din mijlocul acestei ființe pentru a cuprinde întregul bazin, în nuanțe de la un negru ca tușul până la albastrul strălucitor al cerului de vară. Deci el aude muzica, da, dar o și simte, o reflectă, iar din acele reflexii Elisa poate auzi și simți muzica așa cum n-a mai făcut-o nicicând. Glenn Miller are culori, forme, texturi – ea cum de n-a remarcat înainte?

Acum însă luminile lui pălesc, iar ea nu-și mai poate imagina apa fără ele. Apucă brațul pick-upului și lasă acul – iar un solo de saxofon șerpuiește deasupra pufăitului nervos al orchestrei. De data asta stă cu ochii pe creatură, iar lumina lui nu doar că luminează apa, dar o umple de electricitate și de-o strălucire turcoaz ce se reflectă în pereții laboratorului ca un foc lichid. Elisa uită de obiectele de pe masă și de discuri în timp ce înaintează dansând spre bazin, cu pielea albastră datorită reflexiilor și cu sângele tot albastru, e sigură de asta. Indiferent de unde-o fi venit creatura, e limpede că n-a mai auzit o asemenea muzică, o mulțime de melodii separate împletindu-se într-o armonie atât de veselă. Apa aflată chiar în apropierea lui începe să se schimbe – galben, roz, verde, violet. El caută cu privirea prin aer, obișnuit ca sunetele să aibă o sursă, și întinde o mână ca pentru a prinde în mână unul dintre instrumentele invizibile și a-l cerceta, a-i adulmeca magia cu nările, a-l gusta un pic pentru a-i pricepe miracolul, înainte să-l arunce iarăși spre cer ca să zboare din nou.

28

Băiatul vine la masă. El nu-i ca soră-sa. El nu ți se furișează pe la spate. Se trântește într-un scaun, tușește fără să pună mâna la gură, zăngăne din tacâmuri. Te privește-n față, ca un bărbat. Între junghiuri de durere, Strickland se simte mândru. Să crești copii, asta-i treabă de mamă. Dar să fii un model de comportament, asta-i ceva ce doar el poate face. Îi zâmbește lui Timmy. Cea mai mică mișcare a mușchilor, dar una care îi tensionează fața, care îi tensionează gâtul, care îi tensionează brațul, care îi tensionează mâna, care îi

tensionează degetele. Zâmbetul i se zbate.

— Te doare, tati? întreabă Timmy.

Are urme de săpun pe mâini. El nu se spală decât dacă-l obligă Lainie. Asta înseamnă că Timmy făcea ceva ce mamei i s-a părut respingător. E bine. E important să-ți testezi limitele. A renunțat să-i mai explice lucrul ăsta lui Lainie. Ea n-o să priceapă niciodată că microbii sunt la fel ca rănile. Ai nevoie și de una, și de alta ca să dezvolți crustă.

— Un pic.

Pastilele încep să atenueze săgețile dureroase.

Li se alătură și Lainie. În loc să mănânce, își aprinde o țigară. Strickland îi face o trecere în revistă superficială. I-a plăcut mereu părul ei. Un coc înalt, cuib de viespi, cum îi zice ea, un cocon care sfidează gravitația, făcut din șuvițe și bucle greu de întreținut. Însă în ultima vreme, când vine acasă târziu de la Occam obosit sau plin de medicamente și vede părul lui Lainie pe pernă, i se pare că-i ceva desprins din junglă. Sacul cu ouă al unui păianjen, umflându-se tot mai tare pentru a revărsa șiruri dezlănțuite de pui. În Amazon aveau o soluție pentru asta. Benzină și-un chibrit, ca să eviți infestarea. E o imagine îngrozitoare. Își iubește nevasta. Dar e o perioadă dificilă acum. O să pălească și imaginile astea.

Strickland apucă furculița și cuțitul, dar continuă să se uite la Lainie în vreme ce ea se gândește la fiul cel răzvrătit. Oare o să-și arate îngrijorarea pentru ce devine băiatul? Sau o să încerce să preia controlul? Lupta asta i se pare interesantă la fel cum i se pare interesantă și supraviețuirea obiectivului în condiții de laborator. Cu alte cuvinte, ambele sunt zadarnice. În cazul băiat contra mamă, băiatul e cel care va câștiga în cele din urmă. Băieții câștigă mereu.

Lainie suflă fumul pe la colțul gurii și alege o tactică pe care Strickland o cunoaște din procedurile de interogare drept „pas lateral”.

— De ce nu-i spui tatălui tău ce mi-ai zis mie?

— A, da, zice Timmy. Știi? Facem o capsulă a timpului. Domnișoara Waters ne-a spus că trebuie să punem înăuntru ce credem noi c-o să existe în viitor.

— O capsulă a timpului, repetă Strickland. Adică o cutie, nu? Se

îngroapă. Și apoi se dezgroapă.

— Timmy, îl presează Lainie. Întreabă-l pe tatăl tău ce m-ai întrebat pe mine.

— Mami a zis că tu te ocupi la serviciu cu chestii legate de viitor și să te-ntreb pe tine ce-ar trebui să pun. PJ zice c-o să existe rucsacuri-rachetă. Eu i-am zis c-o să existe bărci-caracatiță. Dar nu vreau ca PJ să aibă dreptate și eu să greșesc. Tu ce crezi, tati? O să existe rucsacuri-rachetă sau bărci-caracatiță?

Strickland simte toți cei șase ochi ațintiți asupra lui. Orice militar care își merită gradele cunoaște acest sentiment. Suspendă Operațiunea Omleta, oftează dând aerul afară pe nări și se uită de la un chip la altul și-apoi la altul și la altul. Așteptarea plină de neliniște a lui Timmy. Nepăsarea de pe fața atât de drăgălașă a lui Tammy. Lainie mușcându-și întruna buzele. Dă să-și încrucișeze brațele, dar se gândește la durerea pe care i-ar provoca-o, așa că și le așază întinse pe masă.

— O să existe rucsacuri-rachetă. Da, o să existe. E doar o chestiune de inginerie. Cum să maximizezi propulsia. Păstrând temperatura scăzută. Zece ani, maximum cincisprezece. O să ai și tu unul când o să fii de vârsta mea. Unul mai bun ca al lui PJ, o să am eu grijă de asta. Cât despre bărcile-caracatiță, nu sunt sigur ce înseamnă. Dacă te referi la un submersibil cu care să putem explora fundul oceanului, atunci da și-n cazul ăsta. Facem pași mari în domeniul rezistenței la presiune și al mișcării sub apă. Chiar acum, la mine la serviciu, facem experimente legate de supraviețuirea amfibienilor.

— Serios, tati? Să vezi când îi zic lui PJ!

O fi efectul medicamentelor. Lujeri calzi i se încolăcesc în jurul mușchilor, nimicind durerea așa cum șerpii nimicesc șoarecii de câmp. Îi place să vadă privirea asta încărcată de venerație pe chipul băiatului. Să vadă admirație oarbă pe chipul fetiței sale. Dintr-odată parcă până și Lainie arată bine. Încă are un corp frumos. Înfășurat așa strâns în șorțul ăla atât de bățos călcat cu fierul ăla scump, marca Westinghouse. Își imaginează baretele înnodate pe șale într-un nod tare și strâns. Ea îi descifrează privirea, iar el se teme că buzele i se vor zbate cuprinse de repulsie față de el, la fel cum a făcut și cu Timmy. Dar nu se întâmplă așa. Ea își închide un pic ochii, cum făcea

mai demult când se simțea sexy. El inspiră profund, satisfăcut și, pentru prima dată, nu apar represaliile sub formă de junghi.

— Să fii sigur, băiete! Că doar nu locuiești în vreo văgăună comunistă. Asta-i America și asta fac americanii. Noi facem ce trebuie să facem pentru ca țara asta să-și păstreze măreția. Asta face tăticul tău la serviciu. Și asta o să faci și tu într-o zi. Să crezi în viitor, băiete, și el va veni. Stai să vezi.

29

Lainie refuză să țină socoteala de câte ori s-a tot întors la docurile din Fells Point. Se duce când viața devine prea grea și se gândește să se arunce de-acolo, dar apa e mică din lipsa ploilor și probabil n-ar reuși decât să-și rupă gâtul. Și-atunci, unde-ar ajunge? Într-un scaun cu rotile, blocată pentru totdeauna în fața televizorului, împingând la fierul de călcat Spray 'N Steam până n-ar mai putea și topind cămășile lui Richard, topind masa de călcat, topindu-se pe ea însăși, până când tot dezastrul ăla ar deveni o băltoacă pastelată pe care Richard ar trebui să o ducă la o curățătorie profesională.

Crede că șopârla pe care o chinuia Timmy se numește skink[25]. Ea, dacă vede un skink pe verandă, se folosește de mătură ca să lanseze în tufe blestemata de târâtoare. Dacă vede unul în casă, atunci îl strivește sub talpă. Încearcă să se convingă că și ce-a făcut Timmy e același lucru. Dar nu este. Majoritatea copiilor au curiozități legate de moarte, dar majoritatea copiilor mai simt și rușine, din reflex, atunci când adulții îi prind zgândărind hoituri. Însă Timmy o privise iritat, așa cum face Richard când îl iscodește cu întrebări legate de muncă. Ea trebuise să se adune, și încă iute, iar apoi să insiste ca băiatul să arunce chestia aia în veceu, să se spele pe mâini și să vină la masă.

După aceea intrase în baie ca să se asigure că skinkul nu ieșea din vasul de toaletă. Apoi a zăbovit un minut pentru a-și evalua imaginea din oglindă. Și-a netezit firele rebele de păr. Și-a dat cu un pic de roz pe buze. Și-a aranjat perlele în așa fel încât cele mai mari să i se așeze în scobitura de la baza gâtului. Richard nu se uită prea atent la ea în

[25] Șopârlele skink aparțin familiei *Scincidae,* a doua familie de șopârle, ca mărime, după gecko (*Gekkonidae*).

perioada asta, dar dacă ar face-o, i-ar vedea secretul? Până și Timmy, s-a gândit, era cât pe ce.

După una dintre transele ei de la docuri, Lainie continuase să se plimbe prin locul unde erau ancorate vasele, înainte să pornească spre nord, pe lângă Patterson Park, și la est, pe Baltimore Street. Se pomenise minusculă între clădirile înalte, navigând printre ele ca într-o canoe. Se oprise în fața uneia dintre cele mai mari clădiri care se vedeau, o citadelă în negru și auriu, cu decorațiuni în stilul anilor 1920. Ușa rotativă se tot învârtea, aducând o boare încărcată de miros de piele și cerneală.

Lainie consideră știrile de dimineață pe care le urmărește o gimnastică aerobică intelectuală devenită rutină, și pentru același motiv a îndrăznit să pătrundă pe ușa rotativă. Când a ieșit pe partea cealaltă, a pășit pe pardoseala cu model de tablă de șah a unui hol ce părea cioplit din obsidian pur. Etajele superioare, vizibile în secțiune, ofereau imaginea a ceea ce părea un oraș autonom. Cei care lucrau aici aveau propria lor poștă, propriile cantine, cărucioare unde se vindea cafea, buticuri, chioșcuri de ziare, ceasornicării și departamente de pază. Femei moderne, îmbrăcate elegant și bărbați cu serviete își intersectau pașii prin hol, mergând plini de importanță.

În această lume autonomă nu exista niciun Richard Strickland. Nici Timmy sau Tammy Strickland. Și nici Lainie Strickland. Ea era mai degrabă femeia pe care o lăsase în Orlando. Își dorea să se scalde în senzația aceasta, așa că s-a suit într-un lift și a mers până la o mică brutărie ca să se uite mai bine în vitrină. S-a decis ce să își ia ca să se simtă și ea bine o dată. Când vânzătorul s-a uitat la ea, a cerut:

— Un inel cu lămâie și unt, vă rog.

Numai că nu se uitase la ea. Un bărbat, un obișnuit al locului, după cum îi arătau mânecile de la cămașă, a spus odată cu ea:

— Dă-mi un inel cu lămâie și unt, Jerry.

Ea s-a scuzat, iar bărbatul a chicotit și a poftit-o să i-o ia înainte, iar ea a insistat zicând că nici n-ar trebui să mănânce singură un inel cu unt întreg, iar el a zis că ba da, ar trebui, fiindcă Jerry le face mai bune ca oricine.

Bărbatul flirta, însă nu părea arogant și, în plus, în lumea asta nouă ea era în stare de-orice, iar atunci când bărbatul i-a complimentat

vocea, ea s-a prefăcut că e deprinsă cu asemenea frivolități și a râs.

— Vorbesc serios, a zis el. Aveți o voce puternică, liniștitoare. Emanați calm.

Pe sub masca ei calmă, inima i-o luase la goană.

— A emana, a zis ea. Un cuvânt pe care orice femeie își dorește să-l audă.

Bărbatul a pufnit.

— Ia ziceți-mi, pentru cine lucrați de pe-aici?

— A, pentru nimeni.

— Aha, atunci soțul. Unde?

— Nu, nici asta.

Atunci el a pocnit din degete.

— Mary Kay[26]. Fetele de sus sunt înnebunite.

— Îmi cer scuze. Am intrat doar ca să... adică, doar am intrat.

— Zău? Ei, s-ar putea să fie un pic cam abrupt, dar nu cumva vă căutați de lucru? Eu lucrez la o mică firmă de publicitate, la etaj, și ne căutăm o secretară. Bernie mă cheamă. Bernie Clay.

Bernie întinde mâna. Înainte să apuce să-și mute inelul cu unt și lămâie în mâna cealaltă ca să accepte postul, Lainie a priceput că totul s-a schimbat. De-a lungul următoarei ore, s-a prezentat ca Elaine, nu Lainie, a mers alături de Bernie într-un lift strălucitor, l-a urmat printr-o anticameră cu scaune roșii moderne și a stat în biroul lui pe lângă care s-au perindat alene zeci de bărbați veseli și secretare care-i aruncau priviri. Nu ostile, dar nici prietenoase, ci parcă întrebându-se dacă femeia cu coc ca un cuib de viespi are deprinderile necesare.

Lainie știe că a făcut toate astea, dar își amintește doar frânturi. Ce își amintește pe de-a-ntregul sunt calculele rapide pe care și le-a făcut, legate de orarul copiilor și-al soțului, căci toate astea trebuiau cântărite înainte să răspundă la oferta lui Bernie, pe un ton categoric despre care nici ei nu-i venea să creadă că-i ieșise pe gură, înaintând o altă propunere: jumătate de normă – asta-i tot ce-ar putea accepta, a zis.

Îl aude pe Timmy lovind cu piciorul în scaunul de la masă, aude

[26] Firmă americană de produse cosmetice.

lingura lui Tammy scoțând clinchete vagi în bol. Lainie își răsucește capul ca să își vadă reflexia în vitrina cu vasele de porțelan, întrebându-se dacă măcar se mai poartă cocurile înalte. Secretarele de la Klein Saunders aveau toate niște tunsori cu părul lăsat mai lejer și, deși a lucrat alături de ele abia câteva zile, Lainie a început să-și închipuie cum s-ar simți dacă și-a aranja și ea părul așa.

30

Elisa bănuiește că n-o să mai aibă niciodată parte de nopți de-un asemenea farmec și încântare. Întâlnirile din F-1 sunt prea ieșite din comun ca să le poată pricepe ca întreg. Le retrăiește cât de bine poate, separate în clipe care îi taie răsuflarea, ca pe niște scene de film potrivite să ruleze pe ecranul de cincisprezece metri de la Arcade, nu abia zărite pe televizorul mititel al lui Giles. Cum întregul bazin luminează într-un albastru electric din momentul în care ea intră în laborator. Curentul în formă de V lăsat în urmă de creatura care lunecă pe sub apă pentru a veni la întâlnirea cu ea. Ouăle, fine și calde ca pielea de bebeluș. Capul creaturii ridicându-se din apă, ochii lui nemaifiind aurii de-acum, ci de culori mai blânde, mai umane, și clipind, nu aruncând săgeți. Confortul luminii de siguranță, o licărire portocalie, ca dimineața într-o iesle. Mâna creaturii, asemenea unei arme masive, tăioase, scriind din semne „ou” cu mișcări într-atât de blânde, încât ar putea mângâia un boboc de gâscă. Expresiile faciale de care ea uitase că este capabilă: buzele muşcate de entuziasm, reflectate în mesele metalice, chirurgicale, ochii mari încărcați de așteptare, reflectați în apa din bazin, zâmbete lipsite de griji reflectate în ochii luminoși ai creaturii. Corvoadele cotidiene, pregătirile frustrante dinaintea vizitelor sunt scăldate în strălucirea asta a lui. Ouăle de dimineață nu mai cad în oala de pe aragaz, ci sar acolo cu un salt vesel. Gata cu picioarele târâte dintr-o cameră-n alta la trezire: e Bojangles în bucătărie, Cagney în dormitor. Alegerea încălțămintei e tot mai ostentativă pe zi ce trece, pantofii îi sclipesc pe scara de incendiu de la Arcade de parcă balustrada ar fi decorată cu beteală. Dansează pe podelele proaspăt șterse cu mopul la Occam ca să-și vadă culorile pantofilor strălucind ca un soare ce se înalță peste un

lac. Zelda chicotește văzându-i dispoziția vioaie și spune că Elisa se poartă cum făcea ea când l-a întâlnit pe Brewster, un comentariu pe care Elisa îl ocolește, în vreme ce se gândește, întru câtva nebunește, dacă nu cumva n-o fi așa. Copertele discurilor, dintr-un carton zgâriat și plin de păr de pisică, pătratul cu latura de treizeci de centimetri ce s-a dovedit a fi dimensiunea exactă a fericirii. Creatura făcând semnele pentru „disc" înainte ca ea să apuce să parcurgă jumătate din drumul spre bazin, stând aproape de bordură, cu trunchiul ieșit din apă, cu solzii de pe piept scânteind ca un sertar plin cu bijuterii. Culesul vreunei scame de pe acul pick-upului, de parcă și-ar șterge o lacrimă din ochi. Miles sau Frank sau Hank sau Billie sau Patsy sau Nina sau Nat sau Fats sau Elvis sau Roy sau Ray sau Buddy sau Jerry Lee transformați în coruri angelice, fiecare cuvânt cântat de ei încărcat de-o istorie pe care creatura tânjește să o înțeleagă. Luminile lui, senzaționalele lui lumini, o replică simfonică la văpaia purpurie a cântăreților de balade, la ritmul albastru al rock-and-rollului, la galbenul întunecat al muzicii country, la portocaliul pâlpâitor al jazzului. Atingerea mâinii lui, ceva atât de rar, dar emoționant, când îi culege ouăle din palmă. Unica dată când ea îndrăznește să îi ofere mâna goală, iar el se întinde chiar și așa, și-și trece ghearele încet peste încheietura ei, îndoind mâna în palma ei, savurând joaca de-a oul care nu este și lăsând-o să îi cuprindă degetele într-ale ei, făcând din ei doi pentru o clipă nu prezent și trecut, nu om și fiară, ci femeie și bărbat.

31

În pădurea tropicală, semnalele sexuale erau flagrante. Urlete chinuite, pene înfoiate, organe genitale umflate, culori radiante. Semnalele transmise de Lainie sunt la fel de evidente. Privirea plecată, buzele țuguiate, felul cum merge cu pieptul înainte. E de mirare că nu strâmbă din nas copiii din cauza feromonilor pe care îi emană când își trage o haină peste șorț și-i mână la autobuz. Se întoarce și-și lasă haina să cadă pe covor ca o vedetă de cinema. Atinge balustrada scărilor cu un singur deget arcuit și-l întreabă:

— Ai timp?

El își simte capul copleșit de calmante, totul huruie ca o tornadă auzită dintr-un adăpost, cuvintele îi sunt inaccesibile. Ea pivotează pe deget și urcă scările, legănându-și șoldurile de parcă ar fi coada unui papagal-zambilă.

Strickland își duce farfuria în chiuvetă și varsă omleta în scurgere. Apasă pe butonul tocătorului de resturi alimentare. N-au mai avut așa ceva. Lamele se rotesc ca niște piranha la ospăț. Firimituri de ou împroașcă oțelul inoxidabil. Oprește mașinăria și aude parchetul de sus trosnind și arcurile patului scârțâind. I s-a dat mâncare, i se oferă sex, e scăldat în soarele cald al dimineții – ce și-ar mai putea dori? Și totuși, condamnă neobrăzarea soției. Se condamnă și pe sine, pentru erecția strivită de chiuvetă. Jocurile seducției își au locul în Amazon, nu aici, în acest cartier american precis proiectat. De ce nu se poate controla? De ce nu poate controla nimic?

Acum e sus. Nu poate spune cum a ajuns aici. Lainie șade pe marginea patului. El vede cu regret cum pragmatismul aspru al șorțului a fost înlocuit de transparența diafană a unei cămăși de noapte. Ea stă cu umerii aplecați înainte, cu genunchii lipiți și un picior întins într-o parte. Și poziția asta a învățat-o din filme. Dar există vreo vedetă cu talpa atât de murdară? Strickland înaintează spre ea, ocărându-se cu fiecare pas. Să accepți să cazi în mrejele unei femei e ca și cum ai înghiți momeala inamicului. Viclenia lui Lainie: așteaptă, apoi o iscusită strângere din umeri reușește să-i facă o bretea a cămășii să-i alunece de pe umeri. El stă în fața ei slab și neputincios.

— Îmi place aici, zice ea.

Hainele aruncate zac pe jos ca șobolanii. Sticluțe de parfum sunt împrăștiate haotic, ca un roi de insecte. Jaluzelele sunt strâmbe, ca lovite de cutremur. De fapt, lui nu-i place aici și nici n-are încredere în locul ăsta. Totul în orașul acesta este o imitație elaborată a civilizației, o cacealma menită să demonstreze superioritatea speciei lor.

— În Baltimore, detaliază ea. Aici oamenii sunt drăguți. Fără toate prefăcătoriile alea din sud. Copiilor le place curtea mare din spate. Le place la școală. Magazinele sunt impresionante. Iar ție îți place serviciul. Știu că tu nu gândești în termenii ăștia. Dar o femeie își dă

seama. Tot rămasul ăsta peste program. Ești devotat. Sunt sigură că te apreciază. O să te descurci fantastic. Totul o să fie minunat.

Mâna lui stângă, bandajată, e-n mâna ei. Nici asta nu-și dă seama cum s-a întâmplat. Speră că din cauza pastilelor. Căci altfel e de vină trupul ăsta perfid, îmbătat de actul sexual din perspectivă. Ea îi așază degetele pe panta unui sân și inspiră ca să-și umfle pieptul, întinzându-și gâtul. El îi cercetează pielea fără de cusur, dar vede acolo cele două cicatrice umflate ale Elisei Esposito. Elisa, Elaine. Ce asemănătoare sunt numele. Se pomenește urmând cu degetul cele două cicatrice imaginate. Lainie își alintă gâtul în palma lui. Strickland simte un junghi de tristețe pentru ea. Habar n-are la ce se gândește. De exemplu, acum se gândește că i-ar plăcea s-o toace bucățele, întocmai ca piranha ăia ascunși din chiuveta lor.

— Doare?

Ea îi ia degetele reci, cusute, și le coboară pe pieptul ei fierbinte, până deasupra inimii.

— Simți ceva?

32

Lainie îl vede că se dezlănțuie și-i place. De mult prea mult timp el a dat junglei tot ce avea mai bun. Dar aici, în Baltimore, miza-i mai mult decât o misiune militară. Ea trebuie să-i reamintească asta de câte ori poate. Întrebarea lui Timmy despre capsula timpului îl scosese pe Richard dintr-ale lui, reacționase excelent, sfătuindu-l așa cum se cuvine să facă un tată. Lainie își dă seama că nu trebuie decât să-i acorde ceva timp. În curând va fi pregătit să-i vorbească fiului despre ce i-a făcut skinkului și cum să fie un om bun. Fiindcă, în ciuda muncii sale, în ciuda loialității față de generalul Hoyt, în ciuda a toate, Richard e *bun.* Ea este aproape sigură de asta.

Revistele progresiste dedicate femeilor au învățat-o să nu își ofere trupul ca recompensă, dar ce știu ele? Oare vreuna dintre jurnalistele și editoarele alea au avut soțul aruncat în două feluri diferite de iad, din care să se întoarcă cu viață? *Uite, așa ar putea fi,* asta speră să-i spună lui partida de sex. *Am putea fi fericiți, normali.* Și dacă tot face asta, poate se va convinge și pe ea însăși de-același lucru. Poate că

munca ei la Klein & Saunders nu va mai trebui ținută secret multă vreme. Poate că dacă asta va merge bine și el o va ține strâns în brațe apoi, epuizată și ametită, o să-i spună chiar atunci. Și poate c-o să fie chiar mândru de ea.

Dar dezlănțuirea lui nu durează mult. Richard devine rapid stânjenit când își simte trupul greoi, iar undeva între lepădarea greoaie a hainelor și aplecarea stângace peste ea, se retrage redevenind căpcăunul încruntat în care s-a transformat de la Amazon încoace. Ea este anume răvășită, cu cămașa parțial desfăcută, cu o mână cufundată în părul încâlcit, cu cealaltă strângând cuvertura, dar el e o mașinărie de carne, o unealtă pentru îndeplinit o sarcină, care-o pătrunde direct ca o seringă. Se împlântă fără stil, începând la o viteză medie, nu variabilă.

Și totuși e ceva, clar că e ceva, iar ea își încrucișează gleznele pe la spatele lui, își înfige degetele în bicepșii lui și își zvârcolește trunchiul, nu fiindcă i-ar fi extraordinar de bine, ci pentru ca toate părțile lor să se afle într-o continuă mișcare, căci atâta vreme cât nu zace nemișcată, mai există o șansă să vadă fiecare clipă dintr-o perspectivă proaspătă și să creadă că acest act, precum și cel mai cuprinzător, al căsniciei lor, mai poate fi rezolvat.

E nevoie de energie și dăruire, iar asta o distrage, până când simte căldura mâinii lui Richard pe gât. Are grijă să deschidă ochii încet, ca să nu-l sperie. El are fața roșie și umedă, iar ochii, tot roșii și umezi, sunt fixați asupra gâtului ei, pe care trasează cu degetul mare câte o linie oblică de fiecare parte. Nu-i poate interpreta gestul, dar vrea să-l încurajeze.

— E bine, îi șoptește. Freacă-mă peste tot.

Mâna lui alunecă mai sus, peste bărbie, și-i acoperă gura cu o mișcare dezinvoltă pe care ea n-o pricepe până când simte cum i se prelinge umezeala pe gât. Îi simte verigheta pe sub bandaj strivindu-i buzele. Își zice să stea liniștită. Nu încearcă să-i facă rău. Nu încearcă să o sufoce. I se adună între buze și mai multă umezeală. Recunoaște gustul. Refuză să creadă. Gustă din nou și-și trage capul într-o parte ca să se desprindă de sub palma lui.

— Dragule, gâfâie. Îți sângerează mâna...

Însă mâna lui umedă alunecă iarăși pe gura ei. Asta își dorește – o

vrea mută. Acum el se mișcă mai repede, arcurile patului scot sunete ascuțite și tăblia patului bubuie în ritmuri neașteptate, iar ea își strânge buzele ca să nu lase sângele să pătrundă și respiră pe nas, spunându-și că poate rezista până când el o să termine, fiindcă asta-i dezlănțuirea aia pe care și-o dorea, și încă la mare intensitate. Sunt femei cărora le place așa. A văzut nenumărate coperte de reviste de aventuri cu femei neajutorate, în haine zdrențuite, brutalizate de bărbați cu alură de Tarzan. Poate va reuși să învețe și ea să îi placă.

Strânsoarea lui începe să slăbească, trupul lui începe să zvâcnească, iar Lainie reușește să își ridice capul. Richard nu se mai uită la cele două linii pe care le-a trasat cu sânge pe gâtul ei. Acum își ține capul răsucit pe un umăr, mușchii gâtului îi sunt întinși pentru că se încordează să vadă ceva în dulap. Îi simte coapsele tremurând lipite de ale ei și-și lasă iarăși capul pe pernă, simțind cum sângele i se prelinge de ambele părți ale gâtului. E prea derutant, n-o să se gândească acum. Nu-i nimic demn de privit în dulap, absolut nimic. Doar niște pantofi vechi, cu toc înalt.

33

Elisa nu reușește să intre în laborator în fiecare noapte, iar în nopțile când intră cu ouăle în mână și găsește creatura în rezervor, nu în bazin, i se frânge inima. Asta o trezește din exuberanța egoistă, îi amintește că în F-1 nu există bucurie, de fapt. Da, bazinul este preferabil rezervorului, dar ce anume ar fi preferabil bazinului? Orice, totul. Lumea asta e plină de iazuri și lacuri, de pâraie și râuri, de mări și oceane. În nopți ca astea, ea stă în fața rezervorului întrebându-se dacă o fi mai bună cu ceva decât soldații care au capturat creatura sau decât cercetătorii care o țin închisă.

De un lucru e sigură, și anume că el îi poate simți starea de spirit chiar și prin metal și sticlă. Luminile corpului său umplu rezervorul cu culori atât de intense, încât pare că plutește în lavă sau în oțel topit sau într-un foc galben. Pe Elisa o îngrijorează gravitatea acestor emoții. Oare nu cumva ea i-a făcut viața și mai greu de trăit? Înainte să se uite pe hublou, își înghite lacrimile grele și-și maschează tremuratul buzelor cu cel mai senin zâmbet de care e-n stare.

El așteaptă, rotindu-se chiar în spatele hublourilor. Se sucește și răsucește când o vede și i se înalță bule din palme când îi scrie cuvintele care-i plac cel mai mult: „bună”, „E-L-I-S-A”, „disc”. Ea se îndoiește că poate auzi ceva din rezervorul închis și treaba asta îi smulge inima deja frântă și i-o face țăndări. El vrea ca ea să-i pună un disc pe care el nu-l va putea auzi fiindcă asta o va face pe *ea* fericită, și astfel va fi *el* fericit.

Așa că se duce la masa cu aparatura audio, ușurată să iasă din raza lui vizuală, acolo unde el n-o va putea vedea cum e zguduită de plâns sau cum își șterge lacrimile cu brațul îndoit. Pune un disc și inspiră adânc ca să se îmbărbăteze înainte să revină la fereastra rezervorului, unde el clipește plin de receptivitate și-o scrutează cu privirea ca să-și dea seama dacă e sinceră, înainte să se împingă dintr-o parte în alta a rezervorului, înapoi și înainte, rotindu-se și sucindu-se ca pentru a o impresiona cu o demonstrație de măiestrie.

Elisa râde și-i oferă spectacolul dorit, ținând o mână în aer la înălțimea unui umăr și cealaltă la nivelul taliei, valsând pe muzică și având un ou pe post de partener de dans, evitând stâlpii de beton în care sunt fixate cătușe și mesele cu instrumente ascuțite, de parcă acestea n-ar fi cu nimic mai rele decât cine știe ce dansatori bățoși. Plăcerea lui e evidentă după movul care radiază din rezervor, iar după o vreme ea cunoaște suficient de bine pardoseala sălii de dans încât să închidă ochii și să-și imagineze că se ține de mâna lui rece înzestrată cu gheare și de talia lui puternică acoperită de solzi.

34

Există o mulțime de motive pentru care Elisa nu-l observă pe bărbatul care intră în laborator. „Star Dust” e un cântec cu un ritm magic și mai devreme, când era necăjită, a dat volumul mai tare decât de obicei. Dar e mai ales din cauză că urechile ei s-au deprins cu anumite tipuri de amenințări care apar noaptea târziu: zăngănitul grosolan scos de vreun cercetător care își întoarce buzunarele pe dos căutându-și cartela de acces sau pocnetele precise ale Pigmeilor care merg pe culoar. Sunetul acesta e unul pentru care ea nu-i pregătită, acela al unui bărbat ce cunoaște intensitatea unor simțuri ale

creaturii, și anume văzul și auzul. Elisa bate box step și se lansează în vals, în vreme ce luminiscența creaturii pălește până la un negru mai îngrijorat, un avertisment pe care Elisa, cu ochii strâns închiși în plin extaz, n-are nicio șansă să-l vadă.

TAXIDERMIE CREATIVĂ

1

Doar căldura lacrimilor îl face conştient pe bărbat de răceala pătrunzătoare; uşa închisă a laboratorului F-1 lipită de spinare; curentul ca de catacombă de pe coridor; răceala cadaverică a degetelor sale apăsate pe gură. Ar fi de râs, dacă n-ar fi de plâns – sigur că elementul de legătură din această epifanie este un ou. Şi-a dedicat o parte atât de mare din viaţă investigării a ceea ce unii numesc *evoluţie,* dar el preferă să o numească *emergenţă:* replicarea asexuată a viermilor şi meduzelor; embriogeneza ovulului fecundat; o infinitate de alte căi teoretice prin care viaţa poate progresa fără ca la final omul să distrugă tot ceea ce este neprihănit şi bun.

E tot aşa cum obişnuia să le spună studenţilor săi. Universul se pliază de-a lungul unor axe anoste generaţie după generaţie, dar ceea ce remodelează cu adevărat viaţa sunt pliurile care prezintă nişte puncte slabe, lacrimile cinstite. Schimbările provocate de emergenţe pot dura milenii şi ne afectează pe toţi. Le flata minţile tinere spunându-le că, deşi s-ar putea ca el să fie singurul fiu de imigrant din clasă, absolut fiecare dintre ei este extraordinar de exotic, copilul unor mutanţi fantastici.

Ah, e teribil de îndrăzneţ când se află pe teren sigur, confortabil instalat dincolo de-un pupitru, îmbătat de praful de cretă. Acum e pe teren, în lumea reală. Şi-atunci de ce viaţa îi pare tot mai mult o fantezie, zi după zi? Mama lui numea aceste perioade când el visa cu ochii deschişi *lenivîi mozg.* În traducere: „creier leneş". Sunt, desigur, două lucruri opuse; mintea hiperactivă e cea care l-a ajutat să ajungă un cercetător reputat. Cât valorează toate diplomele, medaliile şi onorurile aici, în lumea reală, de asta nu mai e sigur. Ar fi putut s-o tragă pe femeia de serviciu din faţa rezervorului, departe de pericol, şi totuşi el, laşul din turnul de fildeş, a tulit-o pur şi simplu din încăpere.

Adesea se întoarce la Occam noaptea târziu, incapabil să adoarmă până nu verifică, a patra sau a cincea oară, aparatele de măsură ale bazinului şi rezervorului. Obiectivul, e sigur de asta, n-o să mai reziste mult în acest mediu artificial. Într-o dimineaţă o să-l găsească

cu burta-n sus, mort ca un caras auriu, iar domnul Strickland o să se învârtă pe-acolo felicitându-i şi bătându-i pe toţi pe spinare, în vreme ce el o să încerce să-şi reţină un fluviu de lacrimi. Abia acum, în noaptea asta, intuieşte în sfârşit răspunsul la ghicitoarea: cum de supravieţuieşte în continuare obiectivul? Femeia asta – femeia asta *de serviciu* – îl ţine în viaţă, nu cu ajutorul unor seruri sau soluţii, ci prin forţa spiritului. Să o scoată din laborator acum ar echivala cu înfigerea unui pumnal în inima istovită a creaturii.

Alte pumnale îi fac crestături în bietele-i palme de om, moi şi roz. E un dosar gros şi băţos, un obiect de-o importanţă covârşitoare până în urmă cu câteva clipe, de-acum devenit hârtie mototolită cu margini tăioase. Îşi relaxează pumnul şi netezeşte dosarul. Nu ca să verifice aparatele de măsură a venit în noaptea asta în F-1. Cu siguranţă nu ca să îşi vadă convingerile fundamentale făcute ţăndări de-o femeie de serviciu care dansează. Vizita din noaptea asta era pentru a verifica datele colectate înainte. În dosar se află un raport secret pe care l-a alcătuit expunându-se la mari riscuri, un raport care trebuie terminat înainte de întâlnirea de mâine.

Frânturi vagi din „Star Dust" îi răsună în capul pe care încă şi-l sprijină de uşa laboratorului. Se desprinde şi porneşte pe coridor clătinându-se. Strânge şi mai tare dosarul, chiar dacă-l taie în carne, ca să-şi amintească cine este şi de ce se află aici. Este doctorul Bob Hoffstetler, născut Dmitri Hoffstetler, în Minsk, Rusia, şi deşi ar fi de înţeles să deduci din curriculum vitae că este cercetător până în măduva oaselor, adevărata lui ocupaţie, singura pe care-a avut-o vreodată cu adevărat, este una definită în termeni mult mai sinceri decât „obiectivul". Este o cârtiţă, un agent secret, un informator, un sabotor, un spion.

2

Dacă te-ai uita în locuinţa cu chirie a lui Hoffstetler de pe Lexington Street, l-ai cataloga drept genul de fanatic care-şi aranjează unghiile tăiate de la picioare după lungime. Casa e mai mult decât sobră. E aproape sumară. Dulapurile şi vitrinele sunt ţinute goale şi deschise. Alimentele neperisabile rămân în pungile-n care au fost

aduse de la magazine, pe o masă pliantă, în centrul bucătăriei. Și cele perisabile rămân în pungi, în frigider. În dormitor nu există șifonier; garderoba spartană e ținută împăturită, pe altă masă. Doarme pe un pat pliant făcut din pânză de cort pe schelet metalic. Dulăpiorul de medicamente e gol, toate produsele farmaceutice stau aliniate ca la armată pe rezervorul veceului. Singurul coș de gunoi pe care-l are este golit afară în fiecare seară și spălat o dată pe săptămână. Lumina e dată de becuri simple, neacoperite; toate lămpile le-a dus în subsol, într-o cutie. De aceea lumina e aspră și, la câteva luni după sosirea aici, încă mai tresare la propria-i umbră – vreun agent KGB, își zice de fiecare dată, furișându-se pentru a pune capăt misiunii mult prelungite a lui Hoffstetler.

O locuință în perfectă ordine complică plasarea dispozitivelor de interceptare, a microfoanelor și-a altor tehnici de spionaj. Nu are motive să creadă că CIA-ul e pe urmele lui, și totuși în fiecare sâmbătă, când alți bărbați deschid sticle de bere și se uită la meciuri, el trece un șpaclu prin sertare, ferestre, radiatoare, pe la tocurile ușilor și pe la cornișe, apoi face un adevărat eveniment, așa cum alți bărbați fac din ieșirea cu familia la grătar, din demontarea și reasamblarea telefonului. Televizorul și radioul sunt poveri de care n-are nevoie; eviscerează telefonul în tăcere, luând pauze pentru a citi din niște cărți împrumutate de la bibliotecă pe care le înapoiază în fiecare duminică, citite până la capăt sau nu. A fost nevoie de imaginea tulburătoare a unei femei de serviciu – identificată după înregistrările cardului de acces drept „Elisa Esposito” – care dansa în fața unui obiectiv ce devenise fantastic de luminos pentru ca Hoffstetler să simtă întreaga tristețe a năravurilor lui solitare.

Azi, însă, demontarea de rutină a uneia dintre scândurile din pardoseala de pe hol pare mai mult decât periculoasă. Pare ceva greșit. E un sentiment odios. Fiindcă *greșit* este apanajul părinților, al jandarmilor, al preoților. Cercetătorii n-au nevoie de așa ceva. Și totuși, înfiptă în gât ca un os de pește, îi stă certitudinea că ceea ce a văzut noaptea trecută schimbă totul. Dacă obiectivul poate simți o asemenea bucurie, afecțiune și îngrijorare – el le-a urmărit pe toate cele trei, însoțite de schimbările cromatice –, atunci nicio națiune, pentru niciun motiv, n-ar trebui să se joace cu el de parc-ar fi o

mostră, deasupra unei lămpi Bunsen. Privind în urmă, până și propriile lui experimente, făcute cu o grijă de doctor, par greșite. Dintre multele emoții pe care obiectivul le-a stârnit la Occam, în Washington și în propria lui inimă, cum se face, se întreabă Hoffstetler, că niciuna dintre aceste emoții n-a fost rușinea?

În gaura din podea se află un pașaport, un plic cu bani și dosarul șifonat. Hoffstetler scoate dosarul, aude claxonul unui taxi și împinge scândura la locul ei. Mereu se întâmplă la fel. Primește un apel telefonic din senin, i se spun o anumită oră și o parolă; lasă baltă tot ce face; găsește o scuză pentru întârziere pe care să i-o servească lui David Fleming. Apoi fierbe în acidul neliniștii până sosește clipa, cheamă un taxi, se suie în mașină și notează numele taximetristului într-un carnet ca să se asigure că niciun șofer nu-l duce mai mult de o dată la locul întâlnirii. Azi pe șofer îl cheamă Robert Nathaniel De Castro. Hoffstetler ar pune pariu că prietenii îi zic „Bob". „Ce nume american e mai inofensiv sau mai ușor de uitat?"

Dincolo de aeroport, peste Bear Creek Bridge, pe lângă șantierul naval, în umbra Bethlehem Steel[27], parcul industrial nu-i tocmai locul unde cer să fie lăsați bărbații îmbrăcați la costum. Garderoba lui Hoffstetler se limitează la costume; banalitatea e singura sa deghizare. Își lasă deoparte penele de păun ale profesorului și îl plictisește pe Robert Nathaniel De Castro cu o conversație insipidă și-un bacșiș nememorabil. Merge spre un depozit până dispare taxiul, apoi cotește printre cargouri, pe lângă un depozit și peste șine, întorcându-se vreo zece metri, printre niște grămezi de nisip, ca să se asigure că nu l-a urmărit nimeni.

Îi place să stea așezat pe-un anumit bloc de beton când așteaptă. Bate cu călcâiele în el de parcă ar fi iarăși un băiețel plictisit acasă, în Minsk. În curând, se vede înălțându-se spre cer un dragon chinezesc de praf, iar cauciucurile fac pietrișul să scrâșnească precum oasele rupte. Apare un Chrysler gigantic, negru ca o crevasă, cu componentele cromate ca mercurul lichid, cu aripioarele din spate feliind praful stârnit. Hoffstetler se lasă să alunece de pe blocul de beton și stă în picioare în fața fiarei ce toarce în vârtejurile de pietriș

[27] Companie americană care se ocupa de construirea de nave.

fin – tatăl lui i-ar zice *griaz*. Portiera șoferului se deschide și apare același bărbat dintotdeauna, netezindu-și costumul făcut pe comandă pe trupul lat ca al unui bizon.

— Vrabia își face cuib pe pervaz, zice Hoffstetler.

— Iar vulturul... Accentul rusesc e puternic. Iar vulturul...

Hoffstetler întinde mâna spre mânerul argintiu.

— Iar vulturul apucă prada, i-o trânteşte. Ce rost mai are să folosim parole dacă nici măcar nu le poţi ţine minte?

3

Chryslerul infernal îl poartă înapoi prin oraș. Bizonul, așa cum a ajuns să-i spună Hoffstetler șoferului, n-o ia niciodată pe drumul cel mai scurt. Azi face un ocol pe la vest de Camp Holabird, dă roată spitalelor municipale din Baltimore și-o taie de pe-o străduță pe alta până ajunge la cimitirele de pe North Street, înainte să cadă ca nicovala în East Baltimore. *Lenivîi mozg*-ul lui Hoffstetler găsește în caroiajul sumbru și cenușiu al străzilor din Baltimore o dovadă a prezenței organizării cosmologice în întreaga materie, de la cei mai mici corpusculi până la conglomeratele galactice cele mai de nepătruns. Prin urmare, el nu-i decât o scamă jucând un rol nesemnificativ în istorie. Asta, măcar, e o rugăciune.

Parchează chiar în fața restaurantului rusesc Marea Neagră. Asta i se pare mereu o aiureală. La ce bun telefoanele codificate, parolele și cursele cu ocolișuri, dacă totul se termină de fiecare dată la restaurantul atât de bătător la ochi, placat cu oglinzi, cocoșat de aur și înțesat de panglici roșii, decorat cu păpuși rusești filigranate pe mese placate cu malahit? Bizonul îi ține ușa deschisă și îl urmează înăuntru.

Este încă devreme. Marea Neagră nu s-a deschis încă. Răsună un zăngănit dinspre bucătărie, dar nu se prea aud oameni vorbind. Ospătarii stau la o masă și fumează, memorând ofertele speciale ale zilei. Trei violoniști își acordează viorile pe „Oci Ciornie”. Mirosul acru al oțetului de vin roșu se amestecă cu cel de turtă dulce proaspăt scoasă din cuptor. Hoffstetler traversează vestiarele, unde atârnă un afiș cu un mesaj de-al lui J. Edgar Hoover care îi îndeamnă pe

imigranți să raporteze *Spionajul, sabotajul și alte activități subversive*. E o glumă de-a locului; acolo, la ultima masă din cel mai îndepărtat separeu al restaurantului, luminat din spate de strălucirea selenară a unui acvariu plin cu homari, îl așteaptă Lev Mihalkov.

— Bob, îl salută.

Mihalkov preferă să vorbească în engleză cu Hoffstetler ca să-și exerseze abilitățile conversaționale, dar Hoffstetler se simte percheziționat la piele când își aude numele americanizat pe buzele agentului. Nu-i nesemnificativ faptul că Mihalkov îi pronunță numele *boob*[28]. Hoffstetler se întreabă dacă nu cumva și asta, ca și afișul FBI-ului, nu-i un fel de dos de palmă. Muzicienii dau buzna în separeu la țanc, ca niște ucigași plătiți, își fac semn din cap și se pun pe cântat. Restaurantul Marea Neagră are o bilă albă la faptul că nu se poate bănui că aici s-ar înregistra discuțiile, iar viorile asurzitoare pledează pentru asta. Hoffstetler trebuie să vorbească mai tare.

— Te rog încă o dată, Lev: spune-mi Dmitri.

O fi lașitate, dar lui Hoffstetler îi vine mai ușor să-și separe cele două personalități. Mihalkov își pune pe limba scoasă o *blini*[29] cu somon afumat, *crème fraîche* și caviar, își retrage limba și savurează. Hoffstetler se pomenește netezind dosarul pe care-l ține în mână. Ce rapid a reușit bruta asta de rus să-l pună în postura solicitantului timid cu o singură silabă minimalizantă.

Lev Mihalkov este al patrulea agent cu care are contact. Implicarea ezitantă a lui Hoffstetler în spionaj s-a petrecut în ziua în care și-a început studiile la Universitatea Lomonosov din Moscova, când agenții de la NKVD-ul lui Stalin s-au ivit la orizont ca epavele dintr-un lac secat. L-au hrănit – pe el, un student tânăr și înfometat –, oferindu-i o cină cu roșii murate, zacuscă, vită stroganoff și vodcă, urmată de un desert alcătuit din secrete de stat: echipe care trudesc pentru lansarea unor sateliți în spațiu, teste avansate pentru arme chimice, infiltrări sovietice în programul atomic american. Era de parcă i s-ar fi dat otravă. Hoffstetler era mort dacă nu găsea antidotul, iar antidotul era, și avea să rămână mereu, loialitatea totală față de premier.

---

[28] „Gafă", „neghiob", dar și „sân" (engl.).

[29] Clătită mică rusească.

La terminarea războiului, spuneau agenții, America avea să cearnă molozul Eurasiei în căutare de aur, și atunci pe cine aveau să găsească? Pe Dmitri Hoffstetler, da, chiar pe el. Treaba lui era să dezerteze de bunăvoie, să devină un bun american. N-avea să fie tocmai rău, îi promiteau ei. N-avea să ducă o viață cu pistoale cu amortizor și cianură cu care să te sinucizi când ești prins. El era liber să-și urmeze înclinațiile profesionale, cu condiția ca totul să se desfășoare în zone pline de roade top-secret care să fie culese ori de câte ori era contactat de agenți. Hoffstetler nu s-a obosit să întrebe ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi refuzat. Bărbații avuseseră grijă să îi menționeze pe *papa* și pe scumpa de *mamușka* destul de clar încât să nu existe dubii ce ușor va pune NKVD-ul laba pe ei.

Mihalkov ridică din umeri la solicitarea lui Hoffstetler. Nu-i un om impozant din punct de vedere fizic; de fapt, pare să-i facă plăcere să se și micșoreze stând în fața întinderii albastre a acvariului cu homari. În felul acesta, Mihalkov e ca un briceag, compact și inofensiv în costume bine croite, cu trandafir la butonieră și păr cărunt tuns scurt, dar asta până când e provocat și-i ies la iveală părțile ascuțite. Înghite caviarul și întinde o mână spre a i se da ce are de primit, în timp ce crustaceele din spatele lui par să-i iasă din urechi. Hoffstetler întinde dosarul, frământându-se din cauza cutelor, ca o mamă din cauza hainelor de biserică necălcate ale copilului.

Mihalkov desface șnurul cu care e legat, lasă să se reverse documentele și le frunzărește.

— Și ce-i asta, Dmitri?

— Planuri. E totul acolo. Fiecare ușă, fereastră și tubulatură de ventilație de la Occam.

— *Otlicino.* Ah, în engleză, în engleză: bună treabă. O să îi intereseze pe șefi.

Apucă altă *blini,* dar observă chipul tensionat al lui Hoffstetler.

— Bea vodca asta, Dmitri. Distilată este de patru ori. Vine în valiza diplomatică de la Minsk. Casa ta, *da?*

E cea mai recentă aluzie la cuțitele ținute la jugulara părinților lui din ultimii zece ani. Asta dacă nu cumva Hoffstetler a ajuns să plutească în derivă pe mări de paranoia. Dacă nu cumva s-a cufundat atât de adânc în lumea asta sub acoperire, încât nu mai poate vedea

contururile de la suprafață. Scoate un șervet din inelul de pe masă, îl scutură și-și șterge sudoarea. Violoniștii nu pot auzi nimic în afară de vibrațiile care le trec pe sub bărbii, dar chiar și așa Hoffstetler se apleacă în față și vorbește încet.

— Am furat planurile astea cu un scop. Am nevoie să autorizezi o extracție. Trebuie să scoatem creatura de acolo.

4

Amintirile anului în care a predat în Wisconsin sunt asemenea pământurilor din acest stat pe timp de iarnă: sinceritatea înviorătoare a traiului din Vestul Mijlociu împroșcată de zloata urâtă și întunecată a rapoartelor pe care i le înmâna lui Lev Mihalkov, care se materializa din furtuni de zăpadă, într-o haină din blană de zibelină și cu căciulă rusească, ca un Ded Moroz – Moș Crăciun, așa cum era desenat în vechile basme ale copilăriei. Hoffstetler încerca să-l sature pe Mihalkov cu diferite furturi materiale: electroscoape, camere de ionizare, contoare Geiger-Müller. Nu era niciodată îndeajuns. Mihalkov îl storcea, iar din Hoffstetler picurau ca dintr-un burete litanii de atrocități top-secret. Un program american care presupunea invadarea cu pecingine a scalpului copiilor retardați pentru studierea efectelor, până ce copiii rămâneau cu capetele bec. Țânțari crescuți cu febră denga, holeră și febră galbenă pentru a fi eliberați asupra prizonierilor pacifiști ca parte a unui program dedicat armelor entomologice. Mai de curând, o propunere de a-i expune pe soldații americani la un nou tip de dioxină erbicidă numită Agentul Portocaliu. Fiecare rezultat al unui test dezgropat și adus de Hoffstetler agentului sovietic era în sine un virus care determina putrezirea măruntaielor vieții lui altminteri plăcute.

Își dădea seama, cu o durere apăsătoare, că oricine s-ar fi aflat mult prea aproape de el ar fi putut deveni ținta șantajului sovieticilor. N-avea de ales, din câte vedea. S-a despărțit de femeia minunată cu care se întâlnea de la o vreme și a renunțat să mai găzduiască petreceri cu colegii de la universitate, care-l îmbătaseră cu discuțiile lor intelectuale plăcute. A botezat casa pe care i-a pus-o la dispoziție universitatea scoțând mare parte din mobilă și toate lămpile, golind

sertarele și dulapurile și stând așezat, în acea primă noapte, singur în mijlocul podelei eliberate, repetând „Ia russkii", *Sunt rus,* până când zăpada apoasă i-a acoperit ferestrele și el a început, în întuneric, să creadă.

Sinuciderea era singura scăpare. Știa prea multe despre sedative ca să se bazeze pe ele. În Madison nu exista o clădire înaltă de pe care să sară. Să-și cumpere o armă, cu accentul lui rusesc, ar fi atras o atenție nedorită. Așa că a cumpărat o cutie de lame Gillette albastre și le-a pus pe marginea căzii, însă indiferent cum își pregătea apa din cadă, nu putea dizolva poveștile mamei despre *Necistaia sila* – Forța necurată – legiunea de demoni în care ajungeau să fie încorporați toți sinucigașii. Hoffstetler a plâns în cadă, gol, un bărbat între două vârste, chel, cu pielea palidă și moale, tremurând ca un prunc. Ce jos căzuse. Foarte, foarte jos.

Invitația de a face parte dintr-o echipă de la Centrul de Cercetări Aerospațiale Occam care analizează „o formă de viață nou descoperită" i-a salvat viața. Nu e nicio hiperbolă. Într-o zi, lamele de ras așteptau pe marginea căzii; iar în ziua următoare erau aruncate la gunoi. Au urmat vești și mai bune. Mihalkov i-a trimis vorbă că asta o să fie ultima misiune care i se solicită. Să facă treaba asta la Occam și o să fie dus acasă, înapoi la Minsk, înapoi în brațele părinților pe care nu-i mai văzuse de optsprezece ani.

Hoffstetler abia aștepta să înceapă. A semnat fiecare act de eliberare din funcție pe care-i picau ochii și a început să citească depețele parțial acoperite de ștersături, dar absolut uluitoare care-i veneau din DC. A renunțat la postul de la facultate recurgând la vechea poantă răsuflată cu „din motive personale" și și-a găsit o locuință în Baltimore. *Viață nou descoperită.* Formularea a pompat în trupul său rece și veșted jeturi calde de speranță tinerească. Și în el se afla o viață nou descoperită, și de astă dată el avea de gând să o folosească nu pentru a distruge altă ființă, ci pentru a o înțelege.

Și apoi a văzut creatura. Nu e cuvântul potrivit. A *întâlnit-o.* Creatura s-a uitat la Hoffstetler prin fereastra unui rezervor și l-a perceput în acel fel specific oamenilor și primatelor. În doar câteva clipe, Hoffstetler a fost despuiat de armura științifică pe care și-o construise de-a lungul a douăzeci de ani; aici nu avea de-a face cu

vreun peşte mutant asupra căruia trebuia să-şi desfăşoare acţiunile, ci mai degrabă cu o fiinţă cu care trebuiau împărtăşite gânduri, sentimente şi impresii. Revelaţia asta a fost eliberatoare exact aşa cum avea nevoie Hoffstetler, cel recent resemnat cu gândul morţii. Totul îl pregătise pentru asta. Nimic nu-l pregătise pentru asta.

Şi creatura era o contradicţie, biologia sa ţinea de dovezile istorice din Perioada Devoniană. Hoffstetler a început să îi spună „Devonianul" şi cel mai mult îl interesa relaţia lui profundă cu apa. Hoffstetler a speculat mai întâi că Devonianul domina apa din jurul său, dar asta era ceva prea despotic. Dimpotrivă, apa părea să lucreze cu Devonianul, reflectând dispoziţia creaturii când aceasta o lovea cu picioarele, o înspuma sau stătea neclintit ca nisipul. În mod obişnuit, insectele sunt atrase de apa stătătoare, dar cele care reuşeau să pătrundă în F-1 erau subjugate de Devonian, repezindu-se în tipare spectaculoase pe deasupra şi atacându-l pe Hoffstetler ori de câte ori făcea o mişcare ce părea agresivă.

În minte i se învălmăşeau ipoteze incredibile, dar el le alunga egoist, limitându-şi primul raport de la Occam la fapte credibile. Devonianul, scria el, e un biped amfibiu, cu simetrie bilaterală, ce prezenta indiciile clare ale unei coarde dorsale în prelungirea coloanei vertebrale, un fals tub neural şi un sistem circulator închis, acţionat de o inimă – cu patru camere ca a omului sau cu trei camere ca a amfibienilor, Hoffstetler nu ştia încă. Fantele branhiilor erau evidente, dar aşa erau şi dilatările sternului ce părea să acopere nişte plămâni vascularizaţi. Asta sugera faptul că Devonianul putea trăi, într-o oarecare măsură, în două geosfere. Descoperirile pe care comunitatea ştiinţifică le putea face în privinţa respiraţiei subacvatice, dactilografia el frenetic, erau infinite.

Viaţa nou descoperită a lui Hoffstetler a avut un neajuns: a fost doar o nouă naivitate. Occam nu era deloc interesat să rezolve mistere primordiale. Ei nu voiau decât ce voia şi Lev Mihalkov: aplicaţii militare şi aerospaţiale. Hoffstetler s-a pomenit peste noapte că trebuie să inventeze obstacole, umblând la butoane şi reglând valve, declarând echipamentul nesigur şi datele compromise, orice pentru a face rost de mai mult timp dedicat studierii Devonianului. Asta necesita creativitate şi îndrăzneală, precum şi o a treia calitate

pe care o lăsase să i se atrofieze cât timp lucrase sub comanda lui Mihalkov: empatia. De aici becurile speciale pe care le instalase pentru a reda cu aproximație lumina naturală, de aici înregistrările cu sunete din zona Amazonului.

Eforturile acestea au necesitat timp, iar Richard Strickland transformase timpul într-o specie la fel de periclitată ca Devonianul. Rivalitatea era ceva larg răspândit în mediul academic; Hoffstetler știa să vadă cuțitul ascuns dincolo de surâsul celui care-ți dă bucuros mâna. Strickland era un soi diferit de rival. El nu-și ascundea antipatia față de cercetători, înjurându-i în față într-un fel care-i făcea să roșească și să se bâlbâie. Strickland blestema tergiversările lui Hoffstetler și zicea că sunt de tot rahatul. Dacă vrei să afli care-i treaba cu obiectivul, spunea Strickland în nenumărate feluri, nu stai să-l gâdili sub bărbie. Îl tai și vezi cum sângerează.

Și lui Hoffsteder îi venea să se facă mic, din instinct. Dar de data asta nu-și permitea. Miza era prea importantă, nu doar pentru Devonian, dar și pentru propriul lui suflet. F-1, își zicea, era o ciudățenie, un nou univers sălbatic, iar pentru a supraviețui înăuntrul acestuia, trebuise să-și creeze o a treia personalitate. Nu Dmitri. Nu Bob. Un erou. Un erou care se putea mântui pentru că nu spunea nimic în vreme ce ființe nevinovate cădeau pradă experimentelor celor două țări lipsite de suflet. Pentru a reuși, trebuia să aplice aceeași lecție elementară pe care le-o predase studenților: universurile se formează prin ciocnire, în urma unor violențe exacerbate, iar atunci când se ivește un nou habitat, membrii taxonului local se vor lupta pentru resurse, adesea până la moarte.

5

„Extracție", se gândește Mihalkov. „Ăsta-i un cuvânt pe care americanii îl folosesc pentru dinți. O procedură murdară. Sânge și os pe toată baveta. Nu, extracția nu face parte din plan."

Nici Hoffstetler nu-i convins că ideea lui e una rațională. Cine poate spune că URSS-ul n-o să-l tortureze pe Devonian și mai mișelește decât SUA? Însă din incertitudine s-au născut două rele din care trebuie ales. Hoffstetler deschide gura și dă să spună ceva, dar

violoniștii tocmai ajung la o pauză dintre cântece, iar el își ține respirația. Coatele muzicanților se lasă în jos și apoi pornesc iarăși, părul de cal din arcușuri unduindu-se ca niște pânze de păianjen rupte. Șostakovici: suficient de bogat încât să acopere o conversație oricât de periculoasă.

— Cu planurile astea, insistă Hoffstetler, putem să-l scoatem din Occam în zece minute. Nu cer decât doi agenți instruiți.

— E ultima ta misiune, Dmitri. De ce vrei s-o complici? Te așteaptă cea mai fericită întoarcere acasă. Ascultă sfatul pe care ți-l dau, tovarășe. Tu nu ești făcut pentru aventură. Fă treaba la care ești bun. Mătură după americani ca o servitoare bună și dă-ne nouă fărașul cu mizerie.

Hoffstetler își dă seama că e insultat, dar își simte falca lăsându-se moale în jos. În ultima vreme a ajuns să creadă că servitoarele, și mai exact femeile de serviciu, sunt mai înzestrate pentru păstrarea secretelor decât oricine altcineva.

— Poate comunica, spune. L-am văzut.

— Și câinii pot. Și ce, asta ne-a împiedicat s-o lansăm pe micuța Laika în spațiu?

— Nu doar că simte durerea, dar o *înțelege,* ca tine și ca mine.

— Nu mă surprinde că americanii nu se prea prind. Câtă vreme n-au susținut că negrii nu simt durerea ca albii?

— Înțelege limbajul semnelor. Înțelege *muzica.*

Mihalkov dă o gură de vodcă peste cap și oftează.

— Viața ar trebui să fie ca măcelărirea unui cerb. Jupoi pielea, tranșezi carnea. Simplu și curat. Ce dor mi-e de anii '30. Întâlniri în tren. Microfilme ascunse în cosmeticele de damă. Transportam obiecte pe care le puteam atinge și simți, și știam că le aducem acasă în folosul *nași liudi*[30]. Concentrate de vitamina D. Solvenți industriali. Acum munca noastră e mai degrabă de parc-ai scoate mațele printr-o gaură făcută în burtă. Avem de-a face cu lucruri nepalpabile. Idei, filosofii. Nu-i de mirare că le confundăm cu emoțiile.

Emoțiile: Hoffstetler și-o închipuie pe Elisa orchestrând luminile Devonianului.

[30] Poporul nostru, ai noștri (rus.).

— Și ce-i greșit cu emoțiile? întreabă. L-ai citit pe Aldous Huxley?

— Mai întâi muzică și-acum literatură? Dar ești un adevărat renascentist, Dmitri. *Da,* l-am citit pe domnul Huxley, dar numai fiindcă Stravinski vorbește atât de frumos despre opera lui. Știai că cea mai recentă compoziție a lui e un tribut adus domnului Huxley? Și, făcând un semn din cap către violoniști: De-ar putea s-o învețe și amatorii ăștia.

— Atunci ai citit *Minunata lume nouă.* Avertismentul lui Huxley, cu incubatoare în care sunt crescuți bebeluși sterili, condiționare în masă. Oare nu într-acolo ne îndreptăm dacă nu ne lăsăm ghidați de ceea ce știm că este bunătatea înnăscută a firii omenești?

— Drumul de la peștele din Occam până la distopia asta din viitor e unul lung și obositor. Nu trebuie să fii așa sensibil. Dacă ești pasionat de proza fantastică, pot să ți-l sugerez pe H.G. Wells? Dă-mi voie să-ți zic ce spunea doctorul Moreau al lui Wells[31]: „Când studiază natura, omul devine cel puțin la fel de necruțător ca natura".

— Sunt sigur că nu îl aperi pe doctorul Moreau.

— Oamenilor civilizați le place să pretindă că Moreau e un monstru. Dar aici e Marea Neagră, Dmitri. Suntem singuri. Putem fi cinstiți unul cu celălalt. Moreau știa că nu poți să ai și una, și alta. Dacă crezi că lumea naturii e bună, atunci trebuie să îi accepți și cruzimea. Creatura asta despre care ai tu o părere atât de bună – nu simte nimic pentru tine. E necruțătoare. Și-așa ar trebui să fii și tu.

— Oamenii ar trebui să fie mai buni decât monștrii.

— O, dar cine sunt monștrii? Naziștii? Japonia imperială? Noi? Oare nu comitem cu toții fapte monstruoase ca să evităm cel de pe urmă act monstruos? Îmi place să-mi imaginez lumea ca pe o farfurie de porțelan ținută în echilibru pe două bețe – unul e SUA, celălalt URSS. Dacă un băț se înalță, atunci și celălalt trebuie să facă la fel, altfel farfuria se sparge. Am cunoscut cândva un tip pe nume Vandenberg. Integrat în America, așa ca tine. Îmbătat de idealuri, așa ca tine. N-a supraviețuit, Dmitri. S-a înecat într-o apă al cărei nume n-am libertatea să-l spun.

Din acvariul cu homari se înalță bolborosind bule, de parcă apa,

[31] Din romanul *Insula doctorului Moreau* (1896), în care fostul chirurg celebru Moreau făcea experimente atroce pe animale, pe țărmul unei insule.

toată apa a participat la înghițirea lui Vandenberg. O schimbare subtilă în sunetul muzicii: violoniștii se dau la o parte pentru a permite sosirea unui ospătar care, cu o plecăciune sfioasă, strecoară o farfurie cu homar și friptură în fața lui Mihalkov. Agentul rânjește, își îndeasă colțul șervetului sub guler și se înarmează cu tacâmurile. Pe Hoffstetler îl bucură această distragere a atenției: e tulburat, însă dat fiind ce i s-a întâmplat acelui Vandenberg, crede că n-ar fi înțelept să-l lase pe Mihalkov să-și dea seama.

— Stau la dispoziția premierului, spune Hoffstetler. Urmăresc obiectivul pentru ca noi și doar noi să îi cunoaștem secretele.

Mihalkov rupe homarul, înmoaie carnea albă în unt, mestecă cu mișcări ample și lente.

— O să-ți fac un favor, spune cu mâncarea în gură, asta așa, pentru tine, pentru că ești loial de atâta vreme. O să întreb de extracție. O să văd ce se poate face.

Înghite și arată cu cuțitul spre farfuria goală a lui Hoffstetler.

— Ai timp să mănânci cu mine? Americanii au o denumire amuzantă pentru felul ăsta de mâncare. Îi zic *„surf and turf”*. Uită-te în spatele meu. Alege-ți homarul care-ți place. Dacă vrei, îl putem trimite la bucătărie și poți să-l privești cum fierbe. Chițăie un pic, ce-i drept, dar au carnea așa de moale, așa de dulce.

6

Vine primăvara. Pânzele cenușii se ridică de pe cer. Dispar mormanele de zăpadă veche, unindu-și umbrele în mănunchiuri, asemenea unor iepuri ce tremură. Acolo unde-a fost liniște, ciripesc păsări solitare și băieți nerăbdători încing meciuri de baseball pe câte-o pârloagă. Apele din doc se umflă, ca o lună în creștere. Meniurile se schimbă – poți simți mirosurile prin ferestrele deschise pentru prima oară după luni de zile. Dar nu toate-s bune. Ploaia încă se abține. Iarba e ciufulită ca părul în zori și galbenă ca urina. Furtunurile din grădini se desfășoară pentru o sete de nepotolit. Ramurile copacilor își întind mugurii în sus ca niște pumni. Grilajele gurilor de canalizare își îndreaptă dinții murdari și însetați către soare.

Și Elisa se simte tot așa. Un torent dinăuntrul ei e stăvilit. N-a mai intrat în F-1 de trei zile – chiar cinci, dacă numeri și zilele din weekend, ceea ce ea face, cu fiecare clipă din ele, ținând numărătoarea în gând. Laboratorul a fost ocupat. Sunt mai mulți Pigmei decât înainte și patrulează mult mai temeinic; nici n-apucă să se usuce o podea spălată cu mopul, că deja e murdărită de urme de bocanci. Când vine Elisa la muncă, nu mai e doar Fleming care domnește peste schimbul turelor. E și Strickland. Ea nu se uită la el, sperând să nu-l vadă cum îi zâmbește.

În spălătorie încă te ustură ochii și la cinci ani după ce-au fost scoase mașinile de spălat. Asta s-a întâmplat după ce Elisa a găsit-o aici pe Luciile leșinată de la vaporii de înălbitor. Într-un gest de toată isprava pe care Zeldei îi place să-l povestească în timpul meselor de la Automat, Elisa a ridicat-o pe Lucille și a pus-o într-un cărucior de rufe cu patru roți, apoi a scos-o într-o zonă cu aer mai curat, la bufet, și a sunat la salvare. Occam nu vrea să atragă atenția; așa că serviciul de spălătorie a fost externalizat spre Milicent Laundry, iar Elisa și Lucille au fost norocoase să-și poată păstra slujba.

A rămas doar sortatul în sarcina lor. Zelda și Elisa separă prosoape murdare, salopete și halate de laborator pe niște mese mari, în timp ce Zelda spune o poveste nouă cu Brewster. Aseară Zelda vrusese să se uite la serialul *Minunata lume colorată a lui Walt Disney,* dar Brewster insistase să vadă *Familia Jetson,* așa că s-au certat până când Zelda l-a răsturnat pe bărbatul ei din fotoliul Barcalounger așa cum răstorni gunoiul din coș, la care el a ripostat punând în buclă genericul de la *Familia fetson* la volum maxim, o oră întreagă, adică pe toată durata episodului urmărit de ea.

Elisa știe că Zelda îi spune povestea asta fiindcă vede că nu e-n apele ei – nu poate să-și ascundă tristețea și nici nu vrea să spună ce are. E recunoscătoare, iar în timp ce apucă rufele și le aruncă în cărucioare, face semne pentru interjecții cu cât de mult zel poate. Termină și-și împing cărucioarele pe coridor. Elisa îl ia pe cel care scârțâie; miorlăie așa de tare, încât un Pigmeu își ițește capul în capătul coridorului ca să evalueze pericolul. Traseul lor trece chiar pe lângă F-1. Elisa se străduiește să audă sunete relevante, încercând să nu se trădeze că ascultă.

Cotesc la stânga și continuă să meargă pe un coridor fără ferestre, complet întunecat cu excepția luminilor portocalii care semnalizează locurile de parcare, ce răzbat prin niște uși duble ținute deschise cu un bloc de lemn. Zelda împinge o ușă, își trage căruciorul după ea și ține ușa deschisă ca să vină și Elisa. Sunt întâmpinate, așa cum li se întâmplă adesea, de alți lucrători din schimbul de noapte care stau ca păsările pe-o sârmă, pufăind din țigări. Cercetătorii îndrăznesc să se grozăvească cu încălcarea interdicției fumatului la Occam, dar oamenii de serviciu nu-și permit asta; de câteva ori pe noapte se adună la rampa de încărcare și lasă cearta deoparte pe durata unui fum. E un risc: pauzele sunt permise în holul principal, nu și aici, nu atât de aproape de laboratoarele sterile.

— Trebuie să-ți ungi roțile alea, zice Yolanda. Te-am auzit scârțâind de la un kilometru.

— N-o asculta, Elisa, spune Antonio. E bine așa, că am și eu timp să mă pieptăn frumos pentru tine.

— Păr e ăla? râde Yolanda. Credeam că-i ghemul pe care l-ai scos din scurgere.

— Domnișoara Elisa, domnișoara Zelda, strigă Duane. Voi două cum de nu fumați niciodată cu noi?

Elisa ridică din umeri și-și arată cu mâna cicatricele de pe gât. Un singur fum tras dintr-o țigară în atelierul din spatele Casei – atât îi fusese de-ajuns; tușise până când sângele înnegrise pământul. Împinge căruciorul cel gălăgios pe rampă, îi face cu mâna șoferului de la Milicent Laundry în oglinda laterală a dubei și începe să arunce rufele prin ușile deschise din spate în coșurile care așteaptă acolo. Zelda își parchează căruciorul lângă al Elisei, dar se întoarce la ceilalți.

— Ei, la naiba, zice Zelda. Mi-e cam dor să simt gustul. Ia dă-ncoace țigara aia.

Ceilalți o primesc în urale când li se alătură în partea de sus a rampei. Zelda acceptă o Lucky Strike de la Lucille, o aprinde, trage un fum și-și cuibărește cotul mâinii cu care fumează în palma celeilalte. E o poziție care o face pe Elisa să-și închipuie o versiune mai tânără și mai suplă a prietenei ei, învârtită printr-o sală de dans plină de alămuri de-un pretendent în costum de fante cu haină lungă și largă,

poate Brewster. Elisa urmărește cu privirea fumul expirat de Zelda cum se înalță în lumina galbenă a lămpilor înainte de a pluti prin fața unei camere de supraveghere.

— Nu te-ngrijora, scumpo.

Tresare uitându-se la Antonio. El îi face cu unul din ochii ăia ai lui sașii și șterpelește o mătură inofensivă care stătea sprijinită de perete. O ridică, ținând-o cu mânerul în sus, până când capătul lovește fundul camerei. O pată de murdărie de pe partea de jos a camerei arată că omul de serviciu împinge în fiecare noapte camera în sus, iar apoi o lovește din nou pentru a o face să revină în poziția inițială.

— Să stăm și noi nevăzuți câteva minute. Isteață treabă, n-așa?

Abia peste un minut Elisa își dă seama că s-a oprit din încărcatul rufelor. Șoferul de la Milicent Laundry o claxonează; ea nu reacționează. Duane încearcă să o trezească, întrebând-o cum se face că își aduce la masă mult mai multe ouă fierte decât poate să mănânce; ea nu reacționează. În cele din urmă, Zelda își stinge țigara, îi face semn șoferului să stea liniștit și coboară rampa în grabă ca să-și facă partea ei de treabă.

— Ești bine, dragă? o întreabă.

Elisa își aude oasele gâtului trosnind când încuviințează, dar nu își poate desprinde privirea de la fumătorii care își aruncă chiștoacele ce ard mocnit, cedând presiunii ceasului și lăsându-l pe Antonio să lovească iarăși camera de supraveghere în poziția de urmărire. Abia de-o aude pe Zelda închizând ușile dubei și bătând în ele pentru a-i transmite șoferului că poate pleca. *Nevăzuți* – Elisa se ghemuiește în cuvântul acesta, îl explorează, i se pare cunoscut, aproape confortabil. Exceptându-i pe Zelda și pe Giles, toată viața ei a fost nevăzută, uitată de lume, și oare n-ar fi o chestie, se întreabă, dacă această invizibilitate ar fi exact lucrul care i-ar permite să îi șocheze pe toți?

7

Cei din schimbul de zi se strecoară rând pe rând în vestiar. Zelda îi privește în ochi pe cei pregătiți de ea de-a lungul anilor. Interesant cum ei au fost promovați, iar ea nu. Se prefac că se uită la ceas, își fac de lucru prin genți. Da, dar Zelda nu uită niciodată un chip. Unii

dintre aceşti lucrători fiţoşi din schimbul de zi au fost cei mai înrăiţi bârfitori din schimbul de noapte. Sandra a susţinut o dată că a văzut în B-5 planuri aeriene folosite pentru gazarea populaţiei cu sedative. Albert a declarat că în dulapurile din A-12 sunt ascunse creiere umane plutind într-o materie vâscoasă verde – probabil, îşi dădea el cu presupusul, creierele preşedinţilor. Rosemary s-a jurat că citise un dosar aruncat al unui tânăr – nume de cod „Finch" – care nu îmbătrânea.

Asta face moara zvonurilor; macină. Aşa că Zelda nu pune mare preţ pe bârfele care circulă despre F-1. E ceva ciudat în rezervorul ăla? Păi, clar că e – doar i-a smuls două degete domnului Strickland. Dar ciudată e toată afacerea asta cu Occam. Oricine a lucrat aici o vreme ştie că n-are rost să-ţi faci sânge rău legat de ceva de pe-aici.

Asta ar trebui să fie valabil şi în legătură cu Elisa. În ultima vreme, comportamentul prietenei ei a băgat-o în ceaţă pe Zelda. Ah, a văzut ea cum se purta Elisa când îşi împingeau cărucioarele pe lângă F-1. Scârţâitul ăla al roţilor putea prea bine să fie geamătul fetei. Zelda îşi închipuie c-o să-i treacă; pe toţi îi apucă la un moment dat febra conspiraţiilor guvernamentale. Dar, orice-ar face, nu se poate debarasa de îngrijorare. Elisa e singura persoană de la Occam care o vede aşa cum e cu adevărat: un om bun şi al naibii de muncitor. Zelda nu ştie dacă ar suporta să rămână aici în cazul în care Elisa ar fi concediată. O fi egoism, dar asta-i realitatea. O dor încheieturile degetelor, şi nu de la strâns mopul, ci fiindcă Elisa vorbeşte cu degetele, iar ideea că ar pierde acea conversaţie zilnică, acea declaraţie din fiecare zi că ea, Zelda Fuller, contează... o doare.

Un lucru adevărat despre F-1: au nişte câini de pază care-i vânează pe oamenii de serviciu mai rău ca oricând. Dacă o mai lungeşte atâta prin laboratorul ăla, Elisa o să dea de belea. Zelda termină cu îmbrăcatul, stă pe bancă şi oftează, savurând mirosul iute de Lucky Strike. Despăturește o LCC din buzunar, se mai uită o dată pe ea. Fleming tot modifică detalii, încercând să le bage beţe-n roate; în locul Elisei, l-ar bănui pe Fleming că face asta ca să le ţină mintea ocupată şi să nu scornească teorii. Zelda îşi freacă ochii obosiţi şi continuă să verifice fiecare rând, fiecare coloană, în vreme ce ceilalţi muncitori din schimbul de noapte trântesc uşile dulăpioarelor. LCC e

plină de căsuțe goale care nu pot fi umplute cu nimic, întocmai ca viața ei. Lucruri pe care n-o să le aibă niciodată, locuri unde n-o să se ducă niciodată.

Vestiarul e plin de femei. Zelda se uită în jur, printre picioare ridicate, umerașe golite și așezate la loc, bretele de sutien potrivite. LCC nu e singurul motiv pentru care a zăbovit aici. O așteaptă pe Elisa ca să poată merge și să aștepte împreună autobuzul – așteaptă ca să aștepte, povestea vieții ei. Se simte jalnic când își dă seama de asta. Zelda e ultima persoană la care se gândește Elisa în ultima vreme. LCC pălește înaintea ochilor ei, și atunci i se dezvăluie cea mai importantă căsuță nebifată a nopții: Elisa. Pe unde-o fi? Nu s-a schimbat în hainele de oraș. Ceea ce înseamnă că e încă în Occam. Zelda se ridică în picioare, LCC îi cade pe jos.

O, Doamne. Fata asta punea la cale ceva.

8

Vocea Sorei-șefe îi răsună în cap. *Fetiță proastă.* Elisa încetinește pasul ca să aștepte doi angajați vorbăreți din tura de noapte să ajungă, agale, spre capătul coridorului. *Niciodată nu faci ce ți s-a spus, nu-i de mirare că toate fetele te urăsc.* Iată: e singură. Pornește spre ușa laboratorului F-1 și introduce cartela de acces. *Într-o zi o să te prind că minți sau furi și-o să te-azvârl afară în frig.* Broasca se descuie și ea deschide ușa, un gest scandalos la ora asta. *N-o să ai încotro și-o să ajungi să-ți vinzi trupul, nerușinato.* Elisa se strecoară înăuntru, închide ușa, se lipește cu spatele de ea și ascultă dacă nu se aud pași, în mintea ei speriată amestecându-se imagini de coșmar, cu Sora-șefă azvârlind-o pe micuța Muta pe scări drept în brațele lui David Fleming.

Occam se umple tot mai tare de angajați care vin la muncă dimineața. E o oră periculoasă pentru vizita asta, dar Elisa nu se poate abține, are nevoie să-l vadă, să se asigure că e bine. Dar e greu să vezi ceva; F-1 e luminat din plin, e la fel de lumină ca în noaptea în care a fost adus aici rezervorul creaturii. Elisa mijește ochii stupefiată, cu toate astea zâmbește. Doar o vizită rapidă ca să-i arate că nu l-a uitat, să-i spună prin semne că-i e dor, să radieze atunci când el îi

scrie E-L-I-S-A, să-i ridice un pic moralul cu un ou. Scoate oul din buzunar și înaintează, iar picioarele ei încep să-și amintească cum să danseze.

Înainte să-l vadă, îl aude. Asemenea unui geamăt de balenă, sunetul de înaltă frecvență îi trece prin urechi pentru a i se încolăci ca un cablu în jurul pieptului. Elisa încremenește pe de-a-ntregul: trupul, respirația, inima ei. Oul îi alunecă din mână, îi aterizează moale pe picior și se rostogolește printre băltoace de apă rămase pe jos ca după o luptă. Creatura nu e nici în bazin, nici în rezervor, ci stă îngenuncheată în mijlocul laboratorului, înlănțuită de-un stâlp de beton. O lampă medicală cu braț reglabil îl bombardează cu toți wații, iar ea îi simte mirosul uscat și sărat, ca de pește lăsat să putrezească pe-un dig. Solzii cândva scânteietori sunt acum cenușii și lipsiți de luciu. Grația pozițiilor subacvatice a fost înlocuită de unghiurile grosolane ale îngenuncherii forțate. Pieptul îi hârâie ca al unui bătrân, iar branhiile trudesc de parcă ar împinge greutăți, fiecare deschidere scoțând la iveală un roșu de carne vie.

Creatura întoarce capul, îi curge salivă din gură când gâfâie și o privește. Asemenea solzilor, și ochii îi sunt acoperiți de o patină mată și din cauza asta e greu să-ți dai seama ce culoare au, însă gestul pe care-l face cu mâinile, fie ele și legate în lanțuri, este ușor de descifrat. Cele două arătătoare indicând imperios ușa. E un semn pe care Elisa îl cunoaște bine: „Pleacă”.

Dar semnul acesta, voit sau întâmplător, îi atrage atenția Elisei asupra unui scaun așezat lângă stâlpul de beton. Nu pricepe cum de nu l-a văzut până acum, dată fiind culoarea atât de vie în toată monotonia asta a laboratorului. Pe scaun e o pungușă cu dropsuri verzi, desfăcută.

9

În toți anii de când lucrează aici, Zelda n-a mai umblat niciodată în haine civile pe coridoarele de la Occam. Echipamentul de lucru se dovedește a fi ca o pelerină magică; fără ea, e *remarcată.* Cercetători care cască și oamenii de serviciu care sosesc o văd într-un fel care o face să fie cuprinsă de-un val de căldură înainte să se simtă străpunsă

de-un țurțure de groază. Rochia ei cu imprimeu floral, de bun gust oriunde altundeva, e indecentă în acest ținut al halatelor albe și-al uniformelor gri. Se acoperă pe cât posibil cu geanta și înaintează hotărâtă. Haosul de la schimbarea turelor o să mai dureze câteva minute, suficient cât s-o găsească pe Elisa și să o scuture zdravăn.

Dă colțul în viteză și îl vede pe Richard Strickland cum iese din biroul cu monitoarele de supraveghere. Tipul se împleticește de parcă ar coborî dintr-o barcă. Zelda știe genul ăsta de mers șerpuit. L-a văzut la Brewster, înainte ca bărbatul ei să se lase de băut. La tatăl ei, când era cuprins de demență. La unchiul ei, când ardea casa în spatele lui. Strickland se îndreaptă de spate și se freacă la ochii care-i par lipiți. Să fi dormit aici? Acum a ieșit din birou, iar Zelda tresare auzind un zăngănit metalic pe pardoseală. E bastonul portocaliu pentru vite. Strickland îl trage după el de parcă ar fi bâta unui om al peșterii.

El nu o vede. De fapt, Zelda se îndoiește că vede mare lucru. Se îndepărtează mergând greoi în direcția opusă, ce noroc, numai că Zelda știe exact încotro se duce, și e același loc unde merge și ea. Învârte în gând harta centrului Occam. Subsolul e un pătrat, asta înseamnă că mai există un drum din sens invers spre F-1. Doar că-i de două ori mai lung; n-are cum să ajungă înaintea lui. Strickland se clatină, se sprijină cu o mână de perete ca să-și recapete echilibrul și șuieră din cauza durerii din degete. Se mișcă încet. Poate că *totuși* ar reuși. Numai de s-ar debarasa de spaima care o înăbușă și și-ar lua picioarele la...

Zelda a pornit, cu brațele legănându-i-se. Trece de bufetul fremătând de mirosuri, nu porții reîncălzite la Automat, ci un mic dejun adevărat, pregătit chiar aici. O lovește ușor din mers pe o femeie albă care își aranjează o plasă de păr și e dojenită cu un *țțț* puternic. Alertate de tropotul pantofilor ei, niște secretare scot capul din camera copiatorului. Apoi, o belea: blocaj în dreptul amfiteatrului Occam, o încăpere atât de rar deschisă pe timpul nopții, încât nici n-o luase în calcul. Cercetătorii intră șiruri, șiruri, probabil ca să vizioneze vreo disecție, deși Zelda simte că la fel de probabil ar fi și să urmărească o scenă de groază, poate cea pe care o trăiește ea chiar acum, un sabat al monștrilor în halate albe care se uită chiorâș la

corpul ei masiv și la cum lucește ea asudată.

Îi îngreunează treaba. Dar nu așa au făcut mereu? E nevoită să-și croiască drum cu umerii printre trupurile lor dintr-odată inerte, zicând *Îmi pare rău* și *Mă scuzați* până reușește să se strecoare de cealaltă parte și să pornească în viteză mai departe, încercând să ignore râsetele destinate posteriorului ei. Chiar îi *pare* rău și nu *există* nicio scuză. Inima îi bubuie. Nu reușește să-și recapete respirația. Doar grație inerției se revarsă dincolo de-al doilea colț și atunci îl vede pe Strickland în capătul îndepărtat, înaintând cu greutate spre ea.

Zelda e zărită. Dacă s-ar întoarce acum, s-ar da de gol că-i ceva în neregulă. Dar ce altceva poate să facă? Se îndreaptă direct către el. E cel mai curajos lucru pe care l-a făcut vreodată. Inima i se lovește de torace ca o minge de handbal. E un miracol că mai respiră, folosindu-și te miri ce mușchi miraculoși. El o privește ca pe-o nălucă, ridicând bastonul pentru vite, semn rău, dar măcar așa nu-i mai zăngăne pe gresie.

Se opresc amândoi chiar în fața F-1. Între două gâfâieli, Zelda strecoară un salut chinuit.

— Ah, bună ziua, domnule Strickland.

El o cercetează cu ochi sticloși. Nu pare s-o recunoască, deși a întâlnit-o deja de două ori. Are fața palidă și suptă. O urmă de pudră granulată îi acoperă buza de jos. Încetează să-i mai studieze chipul, scoțând un mormăit nemulțumit.

— Unde ți-e uniforma?

Bărbatul ăsta știe cum să ți-o taie: din prima, adânc. Cu inspirația disperatului, Zelda înalță singurul lucru pe care-l are în mână.

— Mi-am uitat geanta.

Strickland mijește ochii.

— Doamna Brewster.

— Da, domnule. Doar că doamna Fuller.

El dă din cap, dar nu pare convins. De fapt, pare cam pierdut. Zelda a mai observat asta și altă dată la albii care rămân singuri cu negrii și nu-s încă obișnuiți cu așa ceva; nu știe în ce punct al ei s-o privească, de parcă însăși existența ei i s-ar părea stânjenitoare. Iar asta îl face să bombăne, un sunet prea scăzut pentru a fi auzit din F-1.

Dacă vrea să o avertizeze pe Elisa, Zelda trebuie să-i exploateze acest disconfort și să-l țină ocupat cât mai mult și într-un mod cât de gălăgios cu putință.

— Ia ziceți-mi, domnule Strickland, face Zelda cu o voce cât mai vioaie ca să-și ascundă tremurul. Ce vă mai fac degetele alea?

El se încruntă, apoi își privește bandajul de la mâna stângă.

— Nu știu.

— V-au pus pe ceva calmante? Brewster al meu și-a scrântit o dată încheietura mâinii la Bethlehem Steel, dar doctorul l-a reparat frumușel.

Strickland se strâmbă, și pe bună dreptate: Zelda țipă. Pe Zelda n-o interesează răspunsul, deși felul în care își trece limba peste pudra albă de pe buză, ca un om însetat, îi spune totul despre calmantele lui. El înghite în sec și, că o fi medicația, că o fi placebo, se îndreaptă de spate și deodată ochii lui sticloși și strălucitori o fixează absolut înfricoșător.

— Zelda D. Fuller, hârâie el. *D* de la Delilah.

Zelda se cutremură.

— Ce mai face... – mintea i-a stat în loc dintr-odată – soția dumneavoastră, domnule Strickland? Habar n-are ce să mai zică. Cum i se pare soției dumneavoastră...

— Tu ești din tura de noapte, mârâie el, de parcă asta ar fi cel mai rău lucru cu putință, mai rău decât toate celelalte lucruri legate de ea care sunt atât de clare. Ți-ai luat geanta. Du-te acasă.

Scoate o cartelă de acces din buzunarul de la spate ca pe-un stilet și-o înfige în broască. Zelda se îndeamnă să își termine întrebarea, vreo bâiguială fericită despre nevasta lui, o amabilitate la care până și Richard Strickland să fie nevoit să răspundă, însă el a reintrat în starea obișnuită, cea în care privește prin ea, o femeie care abia dacă există, și pășește dincolo de ușa F-1, lovind clanța gălăgios cu bastonul pentru vite, un ultim avertisment pentru Elisa, oriunde-ar fi ea – sau măcar așa speră Zelda.

10

Ce lumină, fir-ar să fie. Parcă-i înfige ace în ochi. I-ar plăcea să se-

ntoarcă imediat în biroul lui întunecat, să închidă ochii sub pătura moale și gri a monitoarelor de supraveghere. E instinctul unui laș. A venit aici cu un motiv. E vremea să intervină, să se înfrunte cu Deus Brânquia, să forțeze încheierea experimentelor lui Hoffstetler. Nu, nu Deus Brânquia. Ci *obiectivul,* atâta tot. De ce a-nceput să îi zică iarăși Deus Brânquia în gând? Trebuie să înceteze cu asta. Are în mână bătrâna Salutare de Alabama, bastonul pentru vite, modelul de mare putere Farm Master 30, îl simte ca pe-o balustradă care-l călăuzește dinspre o ceață opiacee înapoi în lumea reală.

N-a avut nevoie decât de doi PM-iști ca să-l ajute să-l scoată din rezervor și să-l înlănțuiască de stâlp, fără să-și mai piardă vreun deget. PM-iștii n-o să sufle o vorbă. E șeful lor. Le-a dat liber apoi, numai că și-a dat seama că-și uitase Salutarea în birou. Biroul lui – sertarul, pastilele. Întâmplarea. N-a lăsat anume acolo bastonul pentru vite. Nu, nu.

Se gândește la cum i-a povestit Lainie îngrozită că l-a prins pe Timmy secționând șopârla. Pe Strickland nu-l deranjase deloc. La naiba, fusese chiar mândru. Ar trebui să învețe de la fiul lui. El când a fost ultima oară singur cu șopârla *asta?* Ar trebui să se întoarcă mult în timp, pe Amazon, când strângea în mână arma cu harpon, într-o grotă întunecoasă în care răsunau cu ecou țipetele maimuțelor. Deus Brânquia – obiectivul – stropit cu pesticid rotenone, întinzându-și ambele brațe spre el. De parcă erau egali. Aroganța gestului. Insulta.

Și uite-l acum. Are o imagine clară a suferinței lui. Pus la pământ, în genunchii ăia care nu-s făcuți să susțină greutatea pentru atâta vreme. Sângerând din suturile rupte. Cu anumite părți din anatomia aia dezgustătoare palpitând și pulsând după aer. Strickland ridică Salutarea și-o leagănă. Deus Brânquia își zbârlește spinii de pe spinare, uniți printr-o membrană.

— Aha, zice Strickland. Îți amintești?

Se delectează cu țăcănitul tacticos al tocurilor când dă roată stâlpului. Clipele dinaintea torturii sunt mereu senzuale. Erecția în fața fricii. Durerea celor două corpuri ținute la distanță înaintea impactului inevitabil. Acte mai inventive decât are Strickland răbdare înfloresc în imaginația victimei. Lainie n-ar pricepe niciodată genul ăsta de preludiu, spre deosebire de orice soldat care a simțit năvala

sângelui. Îi vine în minte gâtul lui Lainie mânjit de sânge. O imagine bună, revigorantă. Scoate o bomboană verde din pungă, o suge, își închipuie că aroma iute e a sângelui.

Când o sfărâmă între dinți, trosnetul îi sparge timpanele. Elisa Esposito trebuie să fie ultimul lăcaș de liniște rămas pe lume. Al lui e năruit de maimuțele care s-au întors. Turuie de dincolo de monitoarele de supraveghere. Îi hăhăie de sub birou. Și țipă. Țipă, desigur. Când încearcă să se gândească. Când încearcă să doarmă. Când încearcă să treacă fără probleme prin întâmplările anoste, de zi cu zi, ale familiei. Maimuțele vor ca el să-și reia rolul de Zeu-al-Junglei. Până n-o face, ele o să tot țipe.

Așa că cedează. Doar un pic. Doar ca să le vadă dacă se-mbunează, măcar un strop. Salutarea? Păi, nu-i deloc un baston pentru vite. E una dintre macetele pe care le-aveau *índios bravos*. Maimuțele chicotesc. Le place. Strickland vede că-i place și lui. Leagănă maceta ca un pendul, imaginându-și că sfârtecă rădăcinile ca niște proptele ale unui capochier. Deus Brânquia reacționează violent, smucește de lanțuri, paroxismul unui pește pe care l-ai crezut mort. Branhiile i se înfoaie, făcându-i capul să pară de două ori mai mare. Un truc prostesc de-al animalelor. Nu ține figura cu oamenii. Și nici cu zeii.

Strickland apasă pe un întrerupător. Maceta îi bâzâie în mână.

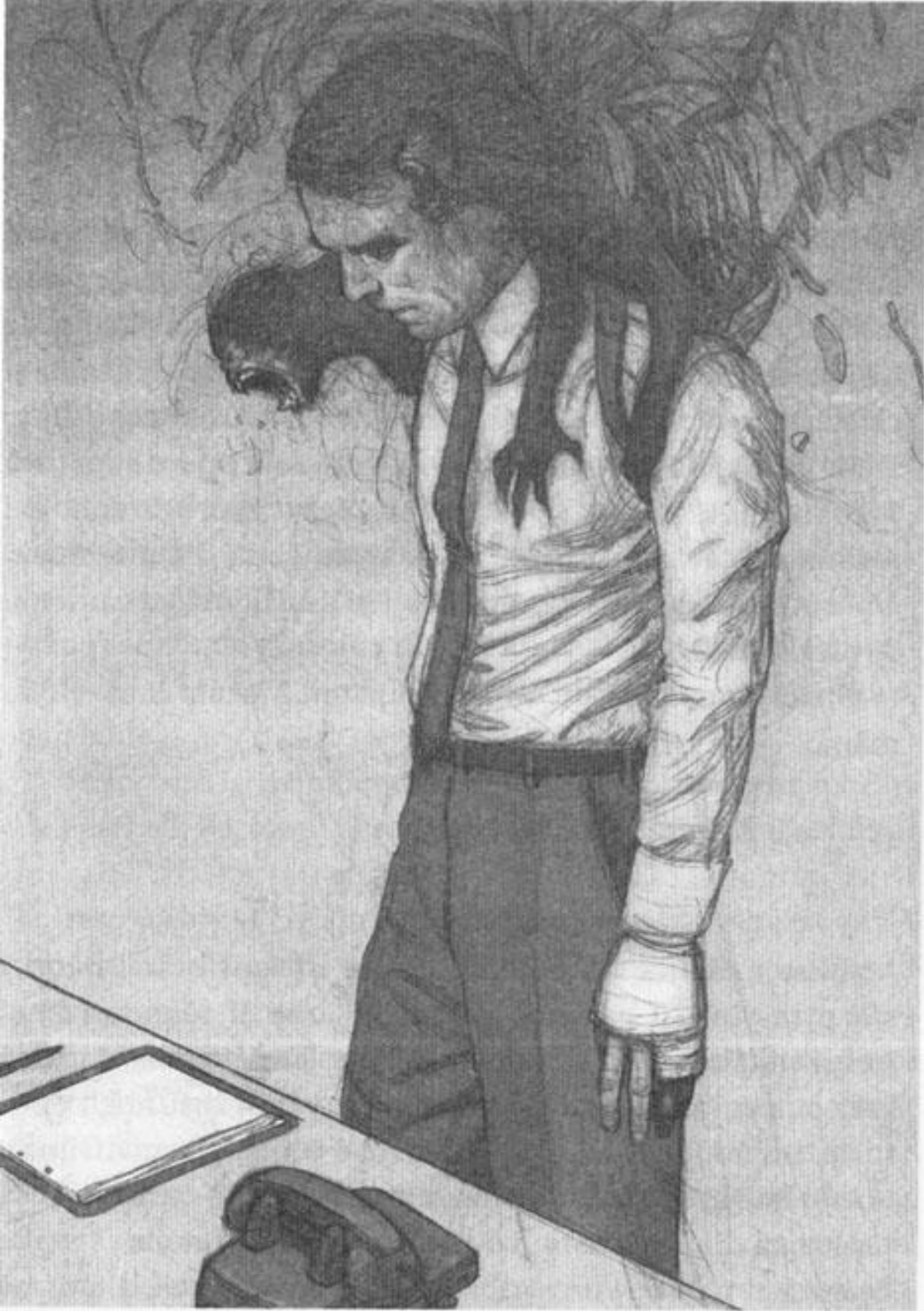

11

Elisa e făcută covrig într-o cutie metalică tare, părul i s-a prins într-o balama, genunchii juliți îi sângerează, și totuși nu simte niciun pic de durere. Doar teamă, furtuna asta puternică de praf stârnită ca un vârtej înăuntrul ei, și furie, tunând în craniul ei și dându-i o nouă formă frunții, tare și lată și înzestrată cu niște coarne lungi, curbate. O să țâșnească din cutia asta și o să-l trosnească cu noile ei copite de animal pe-acest om oribil, chiar și dacă în cele din urmă el o va omorî – totul ca să-și salveze iubita creatură.

La început Elisa n-a putut identifica vocile, dar în F-1 tot ce înseamnă glas de om reprezintă un pericol, așa că se crispase ca un răufăcător și-și căutase o vizuină în care să se ascundă. Prin ușa deschisă nu pe Strickland l-a văzut mai întâi, ci pe Zelda, în rochia ei de zi șocantă ca o rochie de mireasă roșu aprins. Zelda încercase să o avertizeze, iar Elisa trebuia să prețuiască acest risc. Plonjase într-un dulap medical, lovindu-se la genunchi atât de tare, de-i dăduseră lacrimile. Ca tot ce se află în F-1, dulăpiorul era pe rotile și a luat-o la sănătoasa. A scos o mână și a pus frână împingând cu palma în podea.

Și uite-l pe Strickland, pășind la trei metri depărtare; e prea aproape de ea ca să mai poată închide ușa dulapului, care scârțâie. Se ghemuiește cât poate de strâns, ascunsă doar de umbră, și își sugrumă gâfâielile. Are pieptul și urechea stângă lipite de podeaua dulapului și-și simte bătăile inimii în foaia subțire de tablă. *Nu te mișca,* își spune. *Fugi, atacă,* își spune.

Strickland își mânuiește bastonul cu lejeritatea unui jucător de baseball. Bastonul descrie un cerc rapid la nivelul șoldului lui și se izbește în subsuoara creaturii. Două lumini aurii licăresc și corpul creaturii se contractă, solzii se văluresc peste mușchii contractați, trunchiul se zvârcolește la o distanță foarte mică de Strickland, de care s-a îndepărtat cât se poate – doar câțiva centimetri. Elisa nu strigă doar fiindcă nu poate să strige. Își acoperă gura oricum, degetele i se afundă în obraji. Toată lumea a simțit într-un fel sau altul un șoc electric, dar ea bănuiește că nu și creatura aceasta. Poate crede că-i un soi de magie neagră, vreun trăsnet trimis de-un zeu

răzbunător.

Strickland pare distrus și disperat. Se duce, greoi, în spatele stâlpului. Acolo, unde creatura nu-l poate vedea, își scoate sacoul, îl împăturește ca un om care n-a trebuit să-și împăturească niciodată hainele singur, îl pune deoparte, lângă punga cu bomboane. E ca un șarpe care-și leapădă o piele ce-o umple de groază pe Elisa. Cămașa albă de dedesubt e pătată cu ceva ce pare mâncare veche. Nu pare să fi fost călcată de ceva vreme.

— Ia să-ți zic io una, alta, bombăne.

Culisează bastonul peste mâna rănită, ca un jucător de biliard, încât să țintească spre ceafa creaturii. Elisa își simte mâinile făcând semne pe întuneric: „Oprește-te, oprește-te". Strickland lovește; sar scântei, capul creaturii se izbește violent de stâlpul de beton. Apoi îi cade pe spate, solzii de pe frunte îi sunt striviți și lucesc acoperiți de sânge. Elisei i se par încă frumoși, monede de argint înmuiate în cerneală roșie. Branhiile i se unduiesc, încă sub șoc, creaturii îi scapă un scâncet ca de delfin. Strickland scutură din cap dezgustat.

— De ce-a trebuit să ne dai atâta bătaie de cap? Să ne duci până-n iad și înapoi. Știai că suntem acolo. Puteai să ne adulmeci, așa cum și noi te-adulmecam pe tine. *Șaptișpe luni.* Hoffstetler zice că ești foarte bătrân. Poate că pentru tine șaptișpe luni înseamnă cât ai clipi. Dar îți zic eu o chestie. Alea șaptișpe luni – pe mine m-au distrus. Nevastă-mea se uită la mine de parcă nu m-ar mai recunoaște. Vin acasă, fetița mea o ia la fugă în partea-ailaltă. Mă străduiesc, mă străduiesc, ce naiba, dar...

Trage un șut într-un dulap identic cu cel în care se ascunde Elisa, lăsând o adâncitură în ușă chiar în locul unde s-ar afla fața ei. Răstoarnă masa pe-o parte. Instrumente medicale sunt azvârlite prin laborator. Elisa se ghemuiește și mai mult, ca o minge. Strickland își freacă mâna liberă de față, bandajul se desface, iar în straturile de dedesubt Elisa vede inele maronii concentrice de sânge, dar și o pată galbenă. Mai e și un inel negru. Verigheta pe care i-a dat-o ea. Și-a pus-o cu forța înapoi pe degetul reatașat. Elisei, căreia oricum îi era rău, i se face și mai rău.

— Eu te scot din jungla aia de parcă mi-aș scoate un ac de albină din braț. Și-acum, ia uite, tu ai parte de băi fierbinți și piscine. Și eu

ce primesc? O casă care nu-i cu nimic mai bună ca jungla? O familie care nu-i mai prietenoasă decât toți băștinașii ăia beliți din toate satele alea belite-ale lor? E vina ta. E numai vina ta, nenorocitule.

Strickland împunge cu bastonul de parcă ar fi o spadă, lansând șocurile electrice în zona suturilor, apoi luându-și avânt ca să lovească din nou. Elisa vede cum una dintre suturi cedează, pielea acoperită de solzi despicându-se pentru a scoate la iveală carnea vie. O duhoare de fum și sânge pârlit umple laboratorul, iar Elisa își apasă gura în umăr, în vreme ce stomacul i se întoarce pe dos. Stând astfel, nu vede cel de-al doilea dulap lovit cu piciorul, doar aude un zăngănit ca un întreg set de tobe aruncat pe scări. Își dă seama că dulapul ei e următorul în calea distrugătoare a lui Strickland.

Trage cu ochiul din dulap și descoperă, suficient de aproape încât să simtă duhoarea de insomniac, partea din spate a picioarelor lui Strickland, pantalonii boțiți de la dormitul în ei și având niște pete vechi de cafea și altele noi, de sânge. Dacă ar avea un cuțit, se gândește înnebunită, i-ar putea tăia tendonul lui Ahile sau l-ar înjunghia într-o arteră de la gambă, gesturi înfiorător de violente pe care nu și-a imaginat nicicând că le-ar face. Ce s-a întâmplat cu ea? Crede că-și dă seama, în ciuda ironiei amare: Dragostea, asta i s-a întâmplat.

— O să plătești pentru asta, mârâie Strickland. Pentru tot.

Se aude bâzâitul Salutării și se simte miasma de metal încins, Strickland se repede înainte și bastonul se lovește de dulapul Elisei accidental, însă cu un pocnet asurzitor. Ea strânge din dinți împietrită de groază și se uită cum Strickland înalță bastonul ca pe-o lance la turnir, galopând țintă spre ochii creaturii, fostele faruri scânteind aurii devenite acum niște biete iazuri lăptoase. Deși dulapul trepidează, ea vede limpede ce va urma: bastonul va străpunge un ochi, va inunda cu electricitate creierul creaturii și va pune capăt miracolului vieții, în vreme ce ea, exact așa de înceată cum o acuza Sora-șefa c-ar fi, stă aici și nu face nimic.

Piciorul lui Strickland alunecă pe un obiect mic. Acesta se duce rostogolindu-se într-un semicerc batjocoritor. Bărbatul caută să-și recapete echilibrul, aproape că se împiedică, apoi stă locului ca să se uite cum obiectul se oprește. Bombăne, se apleacă și-l ridică. E oul

fiert pe care l-a scăpat Elisa atunci când a văzut creatura în lanțuri, un lucrușor fragil cu un potențial atomic.

12

Fleming a fost cel care a sugerat să îl caute în F-1 pe chiulangiul de Strickland. Hoffstetler râsese de el, zicând că Strickland n-are nicio treabă acolo, dar la câteva clipe după ce o ia pe urmele lui Fleming și intră în laborator și vede forma antropoidă a lui Strickland umblând prin mijlocul încăperii se simte ca un fraier, așa cum se simte de când a venit în Baltimore, întruchiparea profesorului izolat care e păcălit de o lume reală ce renunță la reguli după cum consideră ea de cuviință. Devonianul zace pe podea. Hoffstetler n-a fost înștiințat că va fi scos din rezervor; și de aceea lui, un om care crede în reguli până-n măduva oaselor, i se pare ceva imposibil.

Până și Fleming, care înaintează în încăpere, e suficient de ager încât să bănuiască un comportament greșit.

— Bună dimineața, Richard, spune el. Nu-mi amintesc ca procedura asta să fi fost în program...

Strickland lasă un obiect să-i cadă din mână pe podea. Fleming nu vede nici asta? E bastonul pentru vite, arma aleasă de această bestie, iar inima lui Hoffstetler se pornește să bată mai tare. Merge pe vârfuri, ca un copil, încercând să se asigure că creatura n-a pățit nimic. Strickland are ceva și în mâna rănită, dar e suficient de mic încât să poată fi ascuns în palmă. Până acum, Hoffstetler a fost tulburat; acum e înspăimântat. N-a cunoscut niciodată un om ca Strickland, atât de imprevizibil în ieșirile lui instinctive.

— Standard, zice Strickland. Chestiuni disciplinare.

Hoffstetler grăbește pasul, trece de Fleming, cu obrajii înroșindu-i-se în dogoarea rânjetului lui Strickland. Chestiuni disciplinare, poate – omul și-a pierdut două degete, e drept –, dar standard? Nu-i nimic standard aici. Starea în care se află Devonianul e înfiorătoare. I s-au rupt suturile de la rănile făcute cu harponul și sângerează de peste tot, de la subsuoară, de la ceafă, de la frunte. Din buzele cenușii îi atârnă fire cleioase de salivă, suficient de lungi încât să atingă mâzga de sânge, apă sărată și solzi în care zace îngenuncheat. Hoffstetler se

lasă în genunchi lângă Devonian fără teamă; e legat cu lanțuri și, mai mult, abia de mai are putere să respire, darămite să-și scoată falca secundară. Hoffstetler îi palpează rănile. Sângele îi curge printre degete, gros și închis la culoare. Îi trebuie feșe, îi trebuie leucoplast, îi trebuie ajutor... mult ajutor.

Fleming își drege glasul, iar Hoffstetler se gândește: *Da, te rog, intervino, oprește toate astea, pe mine n-o să mă asculte.* Dar ceea ce-i iese pe gură lui Fleming numai admonestarea imaginată de Hoffstetler nu este.

— N-am vrut să-ți întrerupem micul dejun.

Doar o afirmație atât de aberantă îl poate face pe Hoffstetler să-și ia privirea de la Devonianul mutilat. Strickland își ține ochii în jos, ca un băiat mustruluit că a furat bomboane, și-și desface palma stângă scoțând la iveală un ou alb. Pare să se gândească o clipă la ou, la posibilul său înțeles, dar, după părerea lui Hoffstetler, un ou e ceva prea fragil ca să poată fi priceput de o bestie ca Strickland, prea încărcat de sensuri, prea simbolic pentru perpetuarea delicată a vieții. Strickland ridică din umeri și aruncă oul într-un coș de gunoi. Pentru el, oul n-are nicio importanță.

Pentru Hoffstetler, e tocmai invers. El n-a uitat și n-o să uite vreodată cum femeia de serviciu cea tăcută ținuse în mână exact un asemenea ou când valsa în fața rezervorului Devonianului. Încet, Hoffstetler întoarce capul, ca și cum ar face cu nonșalanță un inventar al laboratorului F-1. Oasele gâtului îi trosnesc, parcă încercând să-l trezească. Scrutează cu privirea fiecare ascunzătoare posibilă. Pe sub birouri. În spatele rezervorului. Chiar și în bazin. Îi ia zece secunde să o vadă pe Elisa Esposito, cu ochii mari și buzele strânse, vizibilă limpede dincolo de ușa unui dulap care nu se închide chiar din cauza corpului ei.

Hoffstetler simte că-l strâng de gât coarde prin care duduie sângele. O privește în ochi pe Elisa, apoi închide pleoapele o singură dată, semnul universal – sau cel puțin așa speră el – pentru *stai liniștită,* deși știe bine că panica e justificată. Cine știe ce i s-ar întâmpla acestei femei dacă ar fi prinsă. Treaba asta nu-i ca și cum ar fi furat niște hârtie igienică din firmă. O femeie din schimbul de noapte, ca ea? Să fie înțeleasă de un bărbat ca Richard Strickland?

Probabil că ar dispărea pur și simplu în ceață.

Elisa a devenit crucială pentru păstrarea în viață a Devonianului. Poate mai mult ca înainte, după toate aceste răni suferite. Hoffstetler trebuie să-i distragă atenția lui Strickland. Se întoarce iarăși spre Devonian. Răul care s-ar putea abate asupra femeii de serviciu e unul teoretic; însă răul făcut acestui organism unic este real și oribil, și încă îi poate aduce moartea dacă Hoffstetler nu reușește să-l pună imediat înapoi în apa vindecătoare a rezervorului sau a bazinului.

— Nu puteți face asta! strigă Hoffstetler.

Și Strickland, și Fleming începuseră să vorbească, dar acum au tăcut amândoi, iar în laborator nu se mai aude decât gâfâitul Devonianului. Hoffstetler înalță o privire mânioasă spre Strickland, care pare să se delecteze cu răzvrătirea acestui mucos.

— Dar e un animal, nu? mormăie Strickland. L-am îmblânzit un pic, atâta tot.

Hoffstetler știe ce-nseamnă frica adevărată: de fiecare dată când a accesat documente ultrasecrete pentru agenții sovietici. Dar o asemenea furie, nu, n-a mai cunoscut niciodată. Tot ce-a făcut, a spus sau a simțit în legătură cu Devonianul îi pare superficial, de-a dreptul neserios. Ciorovăiala cu Mihalkov, dacă creatura e mai deșteaptă ca un câine, discuția lor despre Wells și Huxley. Într-un fel, simte dintr-odată că această creatură din F-1 e un înger care, fiindcă a îndrăznit să înfrumusețeze lumea asta, a fost doborât pe dată, prins în pioneze pe un panou și etichetat greșit ca diavol. Iar el a participat la toate astea. S-ar putea ca sufletul să nu i se mai vindece niciodată.

Hoffstetler sare în picioare și îl înfruntă pe Strickland, cu ochelarii alunecându-i pe figura brusc acoperită de sudoare și incapabil să se abțină să facă un bot de *malcik*[32] morocănos care își sfidează tăticul. Știe că n-o să ajungă nicăieri cu Strickland, niciodată n-a reușit, dar Fleming are niște vești și Hoffstetler bănuiește că s-ar putea ca ele să fie unealta de care are nevoie pentru a-l ține la distanță pe Strickland. Se roagă ca Elisa să mai reziste acolo încă vreo câteva minute.

— Spuneți-i, domnule Fleming, zice Hoffstetler. Spuneți-i de generalul Hoyt.

[32] Băiat (rus.).

Simpla pomenire a numelui are efect. Hoffstetler simte o ușoară satisfacție când vede ceva ce n-a mai văzut înainte; fața lui Strickland e tăiată pe din două de cute ce-i trădează dezorientarea: un rid pe frunte, o brazdă între sprâncene, buzele încrețite. Strickland se trage un pas înapoi dinaintea lui Hoffstetler. Calcă cu călcâiul pe un obiect căzut și se uită în jos, cu aerul că abia atunci observă mesele răsturnate și instrumentele împrăștiate – o harababură pe care el a creat-o și acum nu o poate ascunde. Strickland își drege glasul, arată vag înspre lucrurile de pe jos și spune, cu glas frânt, ca al unui adolescent:

— Femeile... de serviciu. Ar trebui să... să facă mai bine curățenie.

Își drege glasul și Fleming.

— Nu vreau să sune nelalocul său, domnule Strickland. Dar doctorul Hoffstetler are dreptate. M-a sunat în dimineața asta generalul Hoyt. Direct de la Washington. Mi-a cerut să-i pregătesc un document. Să îi limpezesc, adică, cele două poziții, a dumitale și a doctorului Hoffstetler, în legătură cu obiectivul.

— Te-a sunat... zice Strickland cu fața căzută... Pe dumneata?

În zâmbetul ușor și încordat al lui Fleming se citește stânjeneală, dar și mândrie.

— O notă imparțială, spune. Atâta tot vrea. Trebuie să strâng informațiile și să i le prezint generalului Hoyt ca să poată decide în cunoștință de cauză pentru ce variantă optează.

Strickland arată ca și cum i s-ar fi făcut rău. Are fața palidă, buzele îi sunt de-un vinețiu nesănătos, iar capul i se înclină încet înainte de parc-ar fi rotit de-o manivelă ruginită, până ajunge să se holbeze la clipboardul din mâna lui Fleming ca la un disc de fierăstrău pe cale să-nceapă să se rotească. Hoffstetler nu înțelege ce fel de putere are Hoyt asupra lui Strickland și nici nu-i pasă. Pentru el, pentru Devonian și pentru Elisa e un avantaj, așa că se agață de el.

— În primul rând, David, îi poți spune generalului că eu, ca om de știință, ca *umanist,* îl rog să interzică în mod categoric asemenea comportamente, hotărârile unilaterale de a face rău fără niciun motiv obiectivului. Studiul nostru se află abia la început! Avem atât de multe de învățat de la creatura asta și, când colo, uite-o cum a ajuns, aproape moartă din cauza bătăii, și cum se sufocă în vreme ce noi

stăm și ne uităm. Haideți să ducem creatura la loc în rezervor.

Fleming își înalță clipboardul. Stiloul i se mișcă-n zigzag pe o bucată de hârtie și uite-așa obiecțiile lui Hoffstetler sunt înregistrate acolo, negru pe alb. Victoria îi încălzește pieptul lui Hoffstetler, cu atât mai mult cu cât dă din nou cu ochii de Elisa și încearcă să-i transmită din priviri că totul va fi bine, înainte să se uite iarăși la Strickland. Militarul se holbează la ce mâzgălește Fleming cu stiloul, bărbia îi tremură, clipește confuz și îngrozit.

— Nn, izbucnește Strickland, o evacuare non-verbală a supărării.

Hoffstetler e înviorat, a prins puteri grație aceluiași combustibil de calitate pe care-l folosea și în timpul conferințelor importante de la universitate. Repede, înainte ca Strickland să apuce să articuleze ceva mai inteligibil, Hoffstetler îngenunchează lângă creatură și arată spre branhiile tremurătoare și pieptul înfiorat.

— David, te rog, dacă ești bun, fii atent la asta. Vezi cum își alternează creatura – perfect, ireproșabil – cele două mecanisme respiratorii complet diferite? Ar fi prea mult să sperăm că vom putea reproduce în condiții de laborator toate aceste funcții specifice amfibienilor – secreții lipidice, alimentarea cutanată cu apă. Dar emulsiile respiratorii? Spune-i generalului Hoyt că sunt încrezător că, dacă ni se va acorda suficient timp, vom putea descoperi formule pentru substituenți ai oxigenului, vom putea produce o formă de osmoreglare.

— Aiurea... dă să zică Strickland, dar Fleming face ce știe el mai bine, își notează, acordându-i întreaga atenție lui Hoffstetler. E o aiureală de...

— Imaginează-ți, David, dacă am putea respira și noi ca această creatură, în atmosfere de-o presiune și-o densitate incredibile. Călătoriile în spațiu – ar deveni mult mai simple, păi, nu? Uită de orbitele unice cu care se muncesc sovieticii. Imaginează-ți săptămâni pe orbită. Luni. Ani! Și ăsta-i doar începutul. Datarea cu carbon radioactiv arată că această creatură ar putea avea câteva secole. Îți stă mintea-n loc.

Pieptul lui Hoffstetler, umflat de încredere, se dezumflă acum înțepat de acul rușinii. Spune adevărul, dar e de parcă ar avea arsenic pe limbă. Vreme de două miliarde de ani lumea a cunoscut pacea.

Pământul și-a început alunecarea spre autodistrugere numai odată cu inventarea genului – și anume a masculilor, acele specimene care-și înfoaie coada în evantai, se ciocnesc în coarne, se bat în piept. Poate că asta explică descoperirea lui Edwin Hubble, cum că toate galaxiile de care avem știință se îndepărtează de Pământ, de parcă noi am fi o *planetă* făcută pe de-a-ntregul din arsenic. Hoffstetler se consolează cu gândul că în dimineața asta merită tot acest dispreț față de ceea ce suntem. Până când autorizează Mihalkov extracția, câinii de la Occam au nevoie de oase pe care să le roadă.

— ...de tot *căcatul,* reușește și Strickland să-și încheie propoziția. O aiureală de tot căcatul. Îi poți spune generalului Hoyt că doctorul Hoffstetler – Bob – *s*e dă de partea sălbăticiunilor de pe Amazon. Tratează chestia asta de parc-ar fi vreun zeu. Poate că așa o fi în Rusia. *Asta* să scrii, Fleming, Poate că-n Rusia or avea alți dumnezei decât ai noștri.

Hoffstetler simte că se sufocă, panicat; înghite în gol, un nod tare. Richard Strickland n-ar fi primul coleg care să-l submineze din cauza originii sale, dar ar putea fi primul care deține mijloacele pentru a descoperi întregul adevăr. Deși nu l-a întâlnit niciodată pe generalul Hoyt, nu l-a văzut nici măcar în poză, Hoffstetler mai că și-l poate imagina prinzând formă pe tavanul F-1, un păpușar gigantic care se bucură să ciocnească două marionete una de alta pentru a vedea care dintre ele îi merită sprijinul. Hoffstetler își ascunde neliniștea privind iarăși în jos, la creatura care hârâie. Cariera lui Hoffstetler e marcată de izbucniri violente ale egoului, e drept, însă ăsta-i un soi de atenție pe care nu și-a dorit-o niciodată.

Totodată, e o confruntare din care nu se poate retrage, nu dacă-și dorește ca Devonianul să trăiască, dacă își dorește ca Elisa Esposito să trăiască, dacă își dorește ca el să trăiască împăcat cu sine. Sub lampa medicală, stând pe vine în balta cu sângele coagulat al creaturii muribunde, Hoffstetler își dă seama subit că legătura Devonianului cu lumea naturală e una care doar începe pe Amazon și că moartea lui ar putea însemna moartea răsăriturilor, stoparea progresului, sfârșitul a tot și a toate, inclusiv a noastră, a tuturor.

— Cheile.

Plin de îndrăzneală, întinde o palmă spre Strickland.

— Trebuie să-l băgăm înapoi în apă imediat.

13

În ultima vreme nu poate să doarmă. Până când reușește, iar atunci se prăbușește în tenebre. Trei noaptea, gâfâie și se sufocă, iar Lainie îl freacă pe spinare de parcă ar fi un băiat, dar el nu-i un băiat și-alea de pe obrazul lui n-au cum să fie lacrimi, așa că-i respinge mâinile, dar ea tot continuă, șșș-șșș, întrebându-l dacă-i de la degete și de ce nu-l lasă pe medic să i le examineze din nou, dar nu-i de la degete, și atunci ea începe să-i dea cu cum o fi în război, că a citit ea despre asta prin reviste, cum poate războiul să te bântuie, dar ce să știe femeia asta despre război, cum te mănâncă el de viu, dar cum îl mănânci și tu, și ce să știe ea despre memorie, fiindcă nu pare posibil ca ea, în viața ei plină de mese de călcat și rufe murdare, să se fi luptat măcar cu o singură amintire ca astea care-i pârjolesc creierul lui Strickland.

În visele lui, se află din nou pe *Josefina,* plutind pe sub macete de ceață, sângele echipajului se prelinge pe punte, singurul sunet e cel scos de noroiul ce suge din guri fără dinți. Îndreaptă vasul către o grotă strâmtă și întortocheată ca o cochilie, o perdea de insecte se dă deoparte și ființa se înalță, numai că nu-i Deus Brânquia, ci generalul Hoyt, dezbrăcat, cu pielea roz și lucitoare precum cauciucul, ținând același cuțit Ka-Bar pe care i-l întinsese în Coreea și făcând același târg sinistru.

Îl vede destul de bine pe Hoyt. Cum îi plăcea să stea în picioare legănându-și medaliile cu o mână și cu cealaltă mângâindu-și burta revărsată. Cu ochii mijiți și clipind rar. Un rânjet ștrengăresc imobilizat între obrajii bucălați. Dar nu-l poate și auzi. Amintirile lui cu Hoyt, toate ordinele, toate complimentele, toate stimulentele alunecoase – au fost golite de voce. Nu-s mute, nu-s ca Elisa, ci mai degrabă acoperite, în același fel în care fuseseră acoperite cu ștersături negre cuvintele din directivele lui Hoyt privitoare la Deus Brânquia. Sună ca niște țipete prelungi și puternice și arată ca niște texte revizuite: [redacted].

Nici măcar aici, în laboratorul acesta, nu-și poate imagina cum a

înțeles Fleming un asemenea strigăt absurd de-al lui Hoyt. Strickland simte o slăbiciune pe care n-a mai simțit-o de la arșița din Coreea încoace și de la arșița încă și mai puternică de pe Amazon. Poate că Hoyt a aflat de degetele reatașate. Poate că Hoyt consideră că Strickland și-a pierdut capacitatea de a păstra controlul asupra unei situații. Iar dacă Strickland pierde încrederea pe care i-o acordă Hoyt, câtă putere mai poate avea pentru a tăia legăturile cu el și a deveni liber? Clipește des, se uită împrejur, i se pare că vede liane verzi ieșind încâlcite printre grilajul sistemului de ventilație, muguri verzi ițindu-se din prize. Să fie de vină calmantele? Sau e adevărat? Dacă nu va putea stopa acest experiment, Deus Brânquia va câștiga și întregul oraș va deveni un nou Amazon. Strickland, familia lui și întregul Baltimore vor fi sugrumați în miezul acestui ținut.

Își încleștează pumnul, știind ce se va întâmpla. Durerea e ca un sirop gros și fierbinte absorbit din degetele infectate și pompat în braț, apoi în inimă. Imaginea se tulbură, apoi se limpezește, capătă acea claritate dată de *buchité*. Hoffstetler încă stă cu palma întinsă, așteptând cheile. Și încă vorbește despre beneficiile lămpilor speciale și ale înregistrărilor de pe bandă. Promite să îi furnizeze lui Fleming diagrame și date științifice pentru a fi trimise generalului Hoyt de îndată ce bagă această biată creatură mititică înapoi în rezervorul său confortabil. Strickland îl înfruntă. Trebuie să intervină în forță. Acum.

Râde. Suficient de dur încât să-l întrerupă pe Hoffstetler.

— Date, zice Strickland. Adică alea pe care le dactilografiezi pe-o pagină și brusc devin și adevărate, nu-i așa?

Pe gâtul lui Hoffstetler, chestia aia mlădioasă și ușor de strivit, mărul lui Adam, rămâne locului în mijlocul frazei. Palma întinsă se lasă în jos, iar Strickland se bucură. De fapt, îl umple de căldură, de speranță. Oare ceea ce se-aude să fie instrucțiunile revizuite ale lui Hoyt? Par să iasă, ca un țipăt vag, prin gurile de ventilație ale computerului: [redacted]. Pesemne că le-aude și Hoffstetler. Căci se repede la rezervor ca să arate spre unul dintre aparate alea enervante de măsurat.

— Douăzeci și opt de minute. Cronometrul ăsta măsoară timpul scurs de la ultima deschidere a rezervorului. Perioada maximă pe care

obiectivul o poate petrece dacă e scos din apă nu e mai mare de treizeci de minute, din câte știm până acum. Putem discuta directivele generalului Hoyt mai târziu. Cheile, domnule Strickland. Nu mă forța să te rog.

Dar Strickland exact asta vrea, să fie rugat. Se lasă pe vine lângă obiectiv, exact acolo unde stătuse și Hoffstetler. O poziție plăcută, chiar dacă Deus Brânquia e cuprins de spasme așa de puternice, încât lui Strickland îi sar solzi pe cămașă. Se simte ca un cowboy examinând vitele care au căzut la pământ, făcând spume la gură și implorând mila unei puști. Își trece un deget peste conturul pieptului lui Deus Brânquia, care se înalță și coboară.

— Ia notează asta pentru general, domnule Fleming. Astea nu-s date științifice. E ceva ce poți atinge cu mâinile tale. De-a lungul coastelor, vezi? Cartilajul ăsta ca o articulație. De parcă ar fi niște încheieturi unite-ntre ele. Teoria ar fi că separă cele două perechi de plămâni, cea principală și cea secundară. Am dreptate, Bob? întreabă ridicând glasul.

— Douăzeci și nouă de minute, spune Hoffstetler. Vă rog.

— Așa, și cartilajul ăsta e așa de dens, că nu putem obține o radiografie clară. Dumnezeu știe c-am încercat. Sunt sigur că Bob îți poate spune de câte ori. Dar uite care-i treaba pe care trebuie s-o afle generalul Hoyt. Dacă vrem să aflăm de ce-i chestia asta așa densă, nu trebuie să stăm de vorbă despre ea. Ci să tăiem pe din două...

— Doamne, Dumnezeule, spune Hoffstetler.

Vocea îi sună așa cum și trebuie. Îndepărtată, slabă.

— Sovieticii ar putea fi chiar în clipa asta în America de Sud, ar putea pescui un alt de-ăsta din fluviu.

— Altul? Dar nu mai există absolut niciunul în lume! Te asigur!

— Tu n-ai fost cu mine pe barca aia, nu-i așa, Bob? Să citești câteva cărți despre un fluviu nu-i același lucru ca și cum l-ai observa cu ochii tăi, kilometri după kilometri. Milioane de *chestii* acolo, în apă. Mai multe decât poate număra computerul ăla al tău, te asigur.

Ștersăturile vesele țipă din computer: [redacted].

Strickland e surprins că nimeni în afară de el nu le-aude. Dar, dacă se gândește mai bine, nu e. Fiindcă nimeni de-aici n-are pregătirea lui militară. Strickland nu poate desluși țipătul în cele mai mici detalii,

dar le simte în viscere, în inimă. Cândva i-a fost ca un fiu lui Hoyt, nu-i așa? Hoyt trebuie să fie mândru văzând ce bărbat a devenit fiul lui. Și Strickland trebuie să se forțeze ca să nu se simtă mândru. Se șterge la ochi, doar ca să se asigure că îi sunt uscați. Poate că va accepta ajutorul lui Hoyt acum, măcar un pic. Dar nu va cădea sub vraja lui, nu din nou.

— Treizeci de minute, spune Hoffstetler. Zău, vă implor. Vă implor.

Strickland se întoarce, răsucindu-se pe-un călcâi. Nu-i e suficient că îl aude pe Hoffstetler implorând. Vrea să îl privească în ochi, să-l facă să țină minte clipa asta. Dar Hoffstetler nu se uită la el. Se uită lung în partea cealaltă a laboratorului, cu dinții dezgoliți și fruntea zvâcnindu-i, aproape ca și cum ar indica prezența unei a patra persoane în cameră. Strickland își amintește de ou. Nu-și dă seama de ce și-l amintește. Fusese un ou pe jos, nu-i așa? Începe să urmărească încotro se îndreaptă privirea lui Hoffstetler.

Dinspre creatură izbucnește o tuse bolborosită. Strickland uită de ou și privește în jos. Deus Brânquia are o criză. Solzii îi cad cu zecile. O mucozitate alburie îi face bulbuci pe la gură. Tot trupul i se contractă dintr-odată, de parcă ar fi lovit cu Salutarea sau cu maceta, nu contează. Apoi leșină. Se prăbușește cu toată greutatea lui înlănțuită. Urina se adună în băltoace sub el, iar mucozitatea albă și sângele roșu devin de-un portocaliu tulbure. Strickland trebuie să se ridice în picioare ca să se ferească. Aude stiloul lui Fleming și speră că nu notează și asta. E scârbos, așa de scârbos, e ceva nepotrivit pentru a-i fi servit lui Hoyt. Dar la fel de nepotrivit ar fi să-l lași pe Deus Brânquia să moară înainte ca Hoyt să-și spună părerea. Strickland se scotocește în buzunar și scoate cheile, i le aruncă lui Hoffstetler. Cercetătorii: n-au niciun pic de coordonare. Pe fundalul țipetelor, Strickland aude cheile căzând pe podea.

14

Aburul dimineții, fumul de țigară, ochii lui obosiți: prin asemenea văluri o zărește Giles, la jumătate de stradă distanță. Nimeni nu merge ca Elisa. Scutură scrumul pe scara de incendiu și se sprijină în

brațe de balustradă. Lovită de-o rafală de vânt, Elisa nu devine o lamă, ci mai degrabă un pumn, mișcându-și stângace partea superioară a corpului printre dușmani fantomatici, de parcă brațele i-ar fi înlănțuite în invizibile grămezi de la rugby. Picioarele însă lucrează într-un cu totul alt plan, făcând pași lungi și agili, de dansatoare, în pantofi atât de viu colorați, încât însuflețesc cenușiul funebru al cartierului. Giles își dă seama acum că pentru Elisa pantofii sunt ceea ce e pentru el geanta cu portofoliul.

Stinge țigara, intră în casă. S-a trezit devreme, a făcut duș și a mâncat, pregătindu-se pentru noul drum crucial la Klein & Saunders. Ușuie o pisică de lângă craniul Andrzej și ia meșa. Stă în fața oglinzii din baie și și-o așază în vârful capului, o lipește, o piaptănă. Nu mai e așa de convingătoare cum era cândva. Nu meșa s-a schimbat. Ci el. Pentru un bărbat de vârsta lui nu mai arată firesc să aibă o coamă așa deasă. Dar cum să renunțe acum? Pentru toți ceilalți, ar arăta de parcă ar fi fost scalpat. Pe de altă parte: care toți ceilalți? Se uită la fosila dezolantă din oglindă și se întreabă cum de-a picat într-o asemenea capcană: un om la care nu se uită nimeni să-și facă griji legate de cum arată.

O bătaie în ușa de la intrare îl face să tresară. Traversează în viteză apartamentul, uitându-se la ceas. A avertizat-o ieri pe Elisa că are o întâlnire în dimineața asta, dar ea nu i-a răspuns. În ultima vreme, e absentă; descurajat de reflexia sa, Giles se teme deodată ca nu cumva ea să ascundă ceva îngrozitor, vreun cancer incurabil. Ciocănitul e tot mai puternic.

Înainte să ajungă el la ușă, Elisa intră, dându-și jos fesul de pe cap, ceea ce face să i se ridice șuvițe din părul electrizat. Giles se mai liniștește. Elisa are acest vechi obicei de-a da buzna și, în ciuda programului nocturn și a hranei insuficiente, lucru specific celor prost plătiți, Elisa are obrajii atât de roșii, încât el e cuprins de nostalgie. În aceleași circumstanțe, fața lui ar fi albă ca un giulgiu.

— Dar frumos mai dăm buzna în dimineața asta, nu-i așa? o întreabă.

Ea a și trecut de el, aproape ricoșând din pereți, vorbindu-i prin semne cu atâta nesăbuință, încât dărâmă vrafuri de picturi vechi. Ridicând un deget, Giles îi face semn să aibă răbdare și închide ușa ca

să nu intre frigul. Când se întoarce, ea continuă să facă semne. Mâna ei dreaptă îi arată șerpuindu-se – „pește”, lui așa i se pare – apoi ea se chircește coborându-și ambii umeri – „șemineu”, crede el; ba nu, „schelet”; nu, „creatură” – iar apoi o mișcare asemănătoare, dar circulară – „capcană” crede el sau ceva de genul ăsta, deși probabil greșește, căci ea vorbește mult prea repede. El își ridică ambele mâini.

— O clipă de tăcere, te conjur.

Elisa se pleoștește, îl privește mânioasă, ca un copil mustruluit, apoi își desface palmele tremurânde: nu e un semn, ci gestul făcut în general la exasperare.

— Înainte de toate, zice el. Ai dat de necaz? Ești rănită?

Ea semnalizează cuvântul de parcă ar strivi un gândac:

— Nu.

— Minunat. Te-aș putea servi cu niște fulgi de porumb? Eu n-am mâncat decât jumătate de bol. De agitație, probabil.

Elisa se încruntă. Cu un aer rece, face semnul pentru „pește”.

— Draga mea, ți-am zis aseară, am o întâlnire. Practic, am ieșit deja pe ușă. De ce ți-e poftă deodată de pește? Nu-mi zice că ești însărcinată.

Elisa își acoperă fața cu mâinile, iar Giles simte cum i se strânge inima. Oare a făcut-o să plângă pe biata fată cu gluma lui, pentru prima oară de când o cunoaște? Spinarea ei se scutură – însă zguduită de hohote de râs. Când își înalță fața, privirea îi e încă aprinsă, dar Elisa scutură din cap de parcă nu i-ar veni să creadă de ce lucru absurd trebuie să-l convingă pe Giles. Răsuflă pentru a se liniști, își scutură mâinile de parcă i-ar fi luat foc și îl țintuiește cu privirea pe Giles pentru prima oară. După o clipă, îi face semn strâmbându-și gura înspre dreapta. Giles oftează.

— Am mâncare-ntre dinți, își dă el cu presupusul. Ba nu, părul. Așa-i? Îmi stă-n toate părțile. Păi, mi-ai bătut la ușă s-o dărâmi, nu alta, înainte s-apuc...

Elisa se întinde și culege niște frunze de fag de pe haina lui din piele întoarsă precum și de pe pulover, niște reminiscențe ale unei furtuni recente. Apoi îi răsucește papionul la o sută optzeci de grade. În cele din urmă îi mângâie tâmplele, acolo unde părul adevărat se îmbină cu meșa, un gest care pare mai degrabă plin de afecțiune, și

nu menit să îl aranjeze. Face un pas înapoi și îi semnalizează: „frumos”. Giles oftează. Pe femeia asta nu te poți baza să-ți spună adevărul verde-n față.

— Oricât de mult mi-aș dori să mă port și eu ca o maimuță și să întorc gestul frumos pigulindu-ți păduchii din blană, am întâlnirea aia pe care am menționat-o anterior. Vrei să-mi spui ceva înainte să plec?

Elisa îl fixează cu o figură posacă și înalță ambele mâini pentru a-l avertiza că e pe cale să înceapă să-i vorbească. Giles se îndreaptă de spate, un student la un examen oral. Are o bănuială că Elisa nu va aprecia un surâs chiar acum, așa că și-l ascunde sub mustață. Temerile lui, tot mai mari cu fiecare an, sunt că el, un așa-zis artist, un terminat, un ratat, cu tot batalionul lui de pisici prăpădite, el va fi cel vinovat de blocarea potențialului Elisei. I-ar face viața mai bună pur și simplu mutându-se de aici, găsind vreo turmă insipidă de hodorogi care să-l primească în gașca lor de jucători de bridge. Atunci Elisa ar fi nevoită să îi caute pe cei care i-ar lărgi orizonturile, în loc să i le limiteze. Numai de-ar fi el în stare să suporte durerea pricinuită de pierderea ei.

Ea îi arată semnele lent, pe îndelete, fără să se mai agite.

„Pește.” „Om.” „Cușcă.” O-C-C-A-M.

— Rectific, spune Giles. Poți să-mi zici mai iute de-atât.

Ceea ce urmează e la fel de surprinzător ca un monolog miltonian[33] ținut de un preșcolar sfios. Adio înclinației Elisei de-a căuta cuvintele perfecte. Mâinile ei capătă deodată agilitatea care de obicei îi e limitată la nivelul picioarelor, iar povestirea curge cu o claritate simfonică, chiar dacă ea se mai abate când și când, purtată de zelul improvizației. Din punct de vedere tehnic e ceva ce-ți taie răsuflarea și, ca orice poveste bună, e o plăcere să o citești, chiar dacă fiecare nouă intrigă face ca povestea să vireze spre un gen un pic mai întunecat decât îi place lui Giles. Pentru o vreme, el se gândește că-i o născocire. Dar apoi detaliile devin prea nemiloase, prea usturătoare. Elisa, cel puțin, crede fiecare cuvânt.

Un om-pește închis la Occam, torturat, muribund și care trebuie

[33] Aluzie la operele poetului englez John Milton (1608-1674).

să fie salvat.

15

Călcatul: corvoada asta plictisitoare, jilavă și dătătoare de cârcei, a devenit acoperirea ideală pentru o viață dublă. Richard n-a călcat în viața lui o cămașă. Habar n-are de amploarea acestei trebi, dacă îți ia o jumătate de oră sau jumătate de zi. Lainie se trezește înainte să se crape de ziuă, face cât de multe poate prin casă, zorește copiii la școală și apoi urmărește știrile dimineții prin abur, lungind călcatul până pleacă și Richard. Programul pe care l-a negociat cu Bernie Clay e de la zece la trei, ceea ce-i oferă suficient timp să ajungă la serviciu și destul pentru a se întoarce acasă și a-și acoperi mirosul exotic de hârtie proaspătă de la birou cu miresmele prozaice ale parfumului.

Richard pleacă, vechiul său Thunderbird zăngăne, iar Lainie pliază masa de călcat pe care s-a prefăcut c-o folosește zece, douăzeci sau treizeci de minute. Să-ți minți soțul, ea știe, e ca un virus într-o căsnicie; însă deocamdată n-a găsit calea să-i spună. De când n-a mai simțit atâta încântare și speranță? Poate că de când îi făcea curte Richard, soldatul acela impecabil îmbrăcat, proaspăt ieșit din războiul din Coreea? În tot cazul, de la începutul perioadei când îi făcea curte; după câteva luni de întâlniri, când logodna devenise inevitabilă, ea începuse deja să simtă cum îi fuge pietrișul de sub picioare.

Lainie nu-și permite să stăruiască asupra trecutului. Atât de multe aspecte din noua ei viață o entuziasmează, îi stârnesc interesul și-o satisfac, și niciunul mai mult decât schimbarea rapidă în hainele de serviciu, pe care și le păstrează pregătite în partea din spate a dulapului. E un nou gen de provocare – să te îmbraci pentru serviciu. S-a uitat cum se îmbracă celelalte secretare și și-a luat notițe. A făcut trei drumuri la Sears. Formal, nu de toată ziua. Frumos, nu drăguț. Care pică bine, nu împopoțonat. Contradictorii obiective – dar asta înseamnă să fii femeie. Poartă fuste strâmte de flanel, gulere rotunde sau cu fundă, corsaje simple, cu o curea pe deasupra.

Și drumul la serviciu cu autobuzul e la fel de agreabil. Stăpânirea tuturor normelor de etichetă pe transportul în comun, revendicarea

unui loc doar al ei, geanta ținută în brațe, pregătită cu eficiența specifică unui parașutist și, mai ales, privirile grăbite, dar tandre pe care le schimbă cu celelalte femei angajate. Stau singure, dar sunt împreună în povestea asta.

Bărbații de la Klein & Saunders... ce să faci, sunt bărbați. În prima săptămână, a fost ciupită de fund fix o dată pe zi, de fiecare dată de alt bărbat care se purta cu îndreptățirea infatuată a celui care-și alege cel mai dolofan crevete la un bufet. Prima dată, țipase. A doua, se abținuse. A cincea oară deja se-nvățase să facă suficient de bine mutra acră a femeii muncitoare încât să-i smulgă agresorului un ridicat din umeri plin de vinovăție. Pe acest ultim bărbat care-o ciupise îl urmărise furioasă cu privirea suficient timp cât să-l vadă alăturându-se unui grup de tipi care se băteau prietenește pe spinare și chicoteau între ei. O ardea fundul ciupit. Toată săptămâna fusese un fel de concurs al imaturilor.

Așa că-și pusese în minte să câștige, să demonstreze că este mai mult decât un fund bun de ciupit. Fără îndoială că acesta era țelul tuturor dactilografelor și secretarelor din agenție. Sau al doamnelor din autobuz. Sau al femeilor care frecau podelele în laboratorul lui Richard. Indiferent în ce dispoziție era, Lainie ținea capul sus. În pauza de masă, s-a străduit să învețe cum funcționează centrala telefonică. Și-a strecurat atâta încredere în glas, încât treptat, zi după zi, chiar a început să se simtă sigură pe ea. Ciupitul s-a rărit. Bărbații erau drăguți cu ea. Apoi, și mai bine: au încetat să fie drăguți. Se bazau pe ea; o repezeau dacă mai greșea; îi aduceau buchete de flori și felicitări atunci când le salva pielea.

Iar Lainie a devenit expertă în asta. Ca să ții sub control o întreagă defilare de orgolii ce se îmbulzesc în hol e și-o știință, și-o artă: tot felul de granguri, directori, playboy din reclamele de la televizor, modele la vârsta adolescenței. A învățat să sune în gol și să improvizeze aiureli pentru a-i impresiona pe clienți. „Bună, Larry. Pepsi-Cola roagă mutarea întâlnirii pe joi". Lainie intuia când trebuia să facă așa ceva. Era ca atunci când urmărea în ce dispoziție e Richard înainte să-i ceară bani de cheltuială. Desigur, zilele astea nu-i mai cerea; avea banii ei. Era mândră de ei și abia aștepta să-i împărtășească soțului această mândrie. Dar el n-o să înțeleagă. O s-o

ia ca pe-o jignire.

Lui Bernie i-a ajuns la urechi că secretara angajată la impuls se descurca bine. Săptămâna trecută o invitase să ia prânzul împreună. În prima jumătate de oră se purtase ca toți ceilalți. Insistase ca Lainie să-și comande ceva alcoolic și, deși ea refuzase, îi comandase oricum un Gin Rickey. Ea a sorbit o singură dată, ca să-l potolească, iar el interpretase asta ca pe-un semnal, așa că întinsese mâna pe masă și-și așezase palma peste a ei. Ea îi putea simți verigheta. Ea și-a tras mâna, zâmbind în continuare rece, cu buzele strânse.

Era de parcă trecuse un test despre care nici măcar nu fusese conștientă că-l dă. Bernie a luat o dușcă din Manhattan-ul lui, iar alcoolul a părut să-i topească pornirile vulgare, lăsând loc unei afecțiuni lejere, lipsite de complicații. Cum o fi oare, se întreba Lainie, să fii bărbat și să-ți modifici intențiile cu atâta seninătate, fără să te temi de consecințe?

— Uite despre ce-i vorba, i-a zis el. Te-am invitat la masă pentru că vreau să-ți ofer un post.

— Dar am deja unul.

— Da, ai un post – cu jumătate de normă. Eu vorbesc despre o carieră. Un serviciu cu normă întreagă. Opt ore pe zi, patruzeci de ore pe săptămână. Avantaje. Pensie. Toată treaba.

— O, Bernie. Mulțumesc. Dar ți-am spus că...

— Știu ce-o să zici. Copiii, școala. Dar o știi pe Melinda de la contabilitate? O știi pe tipa lui Chuck, Barb? Suntem deja în discuții cu șase sau șapte doamne pentru treaba asta. Avem în clădire un centru de zi. Îi aduci cu tine dimineața devreme și la ora cuvenită vine un autobuz și-i duce la școală, îi livrează ca pe pachete pe fiecare unde trebuie. Klein & Saunders plătește.

— Dar de ce... a dat ea să întrebe, apucând paharul de Gin Rickey ca să-și potolească degetele agitate și gândindu-se chiar să bea o gură ca să-și domolească pulsul. De ce-ai face asta pentru mine?

— Păi, ce naiba, Elaine. În branșa asta, dacă dai de cineva bun, cauți să-l păstrezi. Că altfel ajunge la Arnold, Carson și Adams și ne varsă pe-acolo toate secretele. Bernie a ridicat din umeri. Suntem în anii ’60. Peste câțiva ani, o să trăim într-o lume a femeilor. O să ai absolut toate oportunitățile pe care le-are și-un bărbat. Sfatul meu ar

fi să te pregătești, să-ți asiguri o poziție. Intră pe un nivel mai de jos. Recepționistă azi, dar cine știe? Mâine poate office manager? Și mai încolo viitor partener? Ești pricepută, Elaine. Ești mai isteață decât jumătate din tăntălăii ăștia din clădire.

Oare își terminase cocteilul fără să-și dea seama? I se încețoșase privirea. Ca să și-o limpezească, s-a uitat pe fereastră, dincolo de bastionul construit din sticlele de ketchup, muștar și sos de friptură, și a văzut o mamă care se chinuia cu o pungă de cumpărături în timp ce împingea un cărucior șubred. Lainie s-a uitat apoi în direcția opusă, în întunecimea restaurantului, și a văzut rechini elegant îmbrăcați cărora le sclipeau dinții ascuțiți către amante deznădăjduite care se rugau ca privirile înfometate ale bărbaților să însemne mai mult decât dorința de-a le devora.

Lainie le putea garanta că privirile bărbaților nu însemnau nimic. Chiar cu o seară în urmă Richard îi spunea că obiectivul pe care fusese angajat să-l păzească avea să nu le mai fie în curând de niciun folos, iar după moartea acestuia poate că familia Strickland o să se care din Baltimore. Lui nu-i place aici; ea l-a văzut cu niște enciclopedii în poală, citind despre Kansas City, Denver, Seattle. Dar lui Lainie *îi place* aici. I se pare cel mai meseriaș oraș din lume. Faptul că ar putea fi smulsă din singurul loc unde se simte utilă o face să perceapă pericolul atașării de un bărbat, înainte de toate. Ești un parazit, iar când gazda ta începe să moară – să zicem că de la o infecție a degetelor –, se otrăvește și fluxul tău sanguin.

Voia să îi spună da lui Bernie. Se gândea la asta în fiecare zi, în fiecare clipă.

Dar oare asta ar însemna să îi spună nu lui Richard?

— Uite cum facem, gândește-te o vreme, i-a spus Bernie. Să zicem că oferta e valabilă o lună. Dacă n-o să accepți, o să angajez altă fată. Hai să mâncăm. Mor de foame. Am murit deja. Am murit și-am și înviat.

16

Giles simte cum teama i se lasă în spinare ca un pterodactil ce plonjează din cer. Occam este un fel de Triunghi al Bermudelor în

Baltimore, a auzit și el zvonurile demente, majoritatea încheiate cu morți dubioase sau cu dispariția vreunui investigator curajos. I se face greață. Ceea ce sugerează Elisa depășește cu mult posibilitățile a doi ratați care locuiesc la etajul unui cinematograf gata să se prăbușească. Omul-pește din închipuirile Elisei trebuie să fie un biet om născut cu diformități fizice – iar ea vrea să-l elibereze?

Elisa-i un om bun, dar are o experiență de viață îngrozitor de limitată; e incapabilă să aprecieze cât de adânc ajung liniile de falie ale „Panicii Roșii" din America. Fel și fel de indezirabili își riscă zi de zi viața și traiul – cât despre un pictor homosexual? Păi, mai indezirabil de-atât nu se poate! Nu, n-are timp de aiureala asta. Are stabilită o întâlnire cu Bernie pentru reclama la care a trudit ca un sclav.

Giles se întoarce, știind că gestul său o va răni pe Elisa. Îl rănește și pe el, într-atât de mult încât nu reușește să strecoare pânza refăcută în mapa de portofoliu. Se răsucește cu fața la perete înainte să vorbească, o tactică plină de lașitate, fiindcă astfel îi interzice unei persoane mute să-l întrerupă.

— Când eram mic, spune el, a venit un bâlci și și-a instalat corturile pe malul râului Herring Run. Aveau o expoziție specială, un cort întreg plin cu ciudățenii ale naturii. Una dintre ele era o sirenă. Știu asta, fiindcă am plătit cinci cenți ca s-o văd. Te asigur că asta era o avere considerabilă pentru un băiat pe atunci. Și știi ce era sirena asta? În primul rând, era moartă. Toate frumusețile cu sâni dezgoliți pe care le văzusem pictate nu se comparau cu chestia aia veche și mumificată din caseta de sticlă. Erau trunchiul și capul unei maimuțe cusute de o coadă de pește. Mi-am dat seama. Toată lumea își dădea seama. Dar ani de zile mi-am zis că fusese o sirenă, doar plătisem s-o văd, nu-i așa? Voiam să cred. Oamenii ca tine și ca mine – noi avem nevoie și mai mult decât alții să credem, nu-i așa? Și totuși, când judeci la rece, ce-a fost sirena aia? Ce-a fost ea, cu adevărat? Taxidermie creativă. Cam asta e viața, Elisa. Lucruri cusute laolaltă, fără niciun sens, pentru care noi, cu mințile noastre însetate, născocim mituri care să ni se potrivească. Înțelegi?

Închide cataramele servietei cu câte un clic prompt ce vrea să pară însuși sunetul înțelepciunii. Trebuie să plece, în fond; probabil că asta

o să fie doar prima dintre multele dăți când o să fie nevoit să-i dea papucii Elisei ca s-o trezească la realitate. Surâde mulțumit și se întoarce cu fața. Zâmbetul îi îngheață. Privirea Elisei, fixă și rece, face ca în apartament să dea buzna din nou frigul de afară, iar el se ferește de chiciura cu care e împroșcat. Ea îi vorbește prin semne de parcă ar lovi cu măciuca și-ar șfichiui cu un bici, un ton pe care Giles nu l-a mai văzut niciodată la ea, anumite simboluri repetate gravându-se în aer ca artificiile de 4 Iulie. Caută să-și ferească privirea, dar ea se repede și-i reapare înaintea ochilor, îi arată semne de parcă i-ar da pumni, de parcă l-ar scutura de rever.

— Nu, zice el. N-o să facem asta.

Semne, semne.

— Fiindcă ar însemna să încălcăm legea, de-aia! Probabil c-o încălcăm și numai vorbind!

Semne, semne.

— Și ce dacă-i singur? Toți suntem singuri!

Un adevăr prea crud pentru a fi rostit. Giles se năpustește spre stânga. Elisa îi sare în față. Umerii li se ciocnesc. El simte zguduitura până-n dinți și se poticnește; e nevoit să întindă o mână și să se sprijine de ușă. Este, fără îndoială, cel mai prost moment pe care l-au trăit vreodată ei doi, echivalent cu o palmă. Lui Giles îi bubuie inima. E roșu la față. Ceva e-n neregulă cu mesa. Își pipăie capul ca să se asigure că părul stă la locul lui; iar asta îl face să roșească și mai tare. Și deodată simte că e gata să izbucnească în lacrimi. Cum de lucrurile au ajuns așa de rău într-un timp atât de scurt? O aude gâfâind și-și dă seama că gâfâie la rândul lui. Nu vrea să se uite la ea, dar se uită.

Elisa plânge și face întruna semnele, semnele pe care Giles n-are încotro și trebuie să le citească.

„E cea mai singuratică chestie pe care-am văzut-o vreodată."

El oftează:

— Vezi? Ai zis-o chiar tu. E „o chestie". O ciudățenie.

Ea îi vorbește cu semne care taie și lovesc. El sângerează și se umple de vânătăi.

„Și-atunci eu ce sunt? Și eu sunt tot o ciudățenie?"

— Ah, te rog, Elisa! Nimeni nu spune asta! Îmi pare rău, draga mea, dar chiar trebuie să plec!

Urmează alte semne („Lui nu-i pasă de lipsurile mele”), dar Giles refuză să repete cu glas tare. Mâna lui tremurândă dibuie clanța și deschide ușa. Vântul rece cristalizează singura lacrimă, încă nedesprinsă, din fiecare colț al ochilor săi. Păşeşte în holul unde trage curentul, prinzând încă o propoziție („Ori îl salvez, ori îl las să moară”), dar își reamintește că undeva în oraș există o clădire, iar în acea clădire se află un registru cu întâlniri, iar în acel registru e numele lui. Asta nu-i fantezie; e realitate. Face un singur pas înainte să se oprească și se străduiește să vorbească cu un glas ceva mai puternic ca un scâncet.

— Nici măcar nu e om, insistă.

Sunt cuvintele unui om în vârstă ce tremură implorând să fie lăsat să-și trăiască restul zilelor în pace. Înainte să-și poată pescui servieta cu portofoliul și să evadeze pe scara de incendiu, chiar când dă să se întoarcă, mai apucă să vadă răspunsul ei și simte că semnele acelea i se întipăresc arse cu fierul roșu pe spate, prin sacou, prin pulover, prin cămașă, prin mușchi și prin os, atât de adânc, încât cuvintele îl dor ca o rană proaspătă, de aici până la Klein & Saunders, unde începe să-l mănânce, prinzând crustele pe care va fi nevoit să le citească pentru tot restul vieții: „ȘI NICI NOI NU SUNTEM”.

17

De la Washington vine mesajul că obiectivul va trebui eutanasiat, tăiat bucățele ca o friptură, trimis sub formă de probe către laboratoare din țară. Hoffstetler are la dispoziție o săptămână pentru încheierea studiului. Strickland se lasă pe spate în scaunul său de birou și încearcă să zâmbească. Misiune aproape încheiată. Dincolo de ea îl așteaptă o viață mai bună. Ar trebui să se relaxeze săptămâna asta. Să-și găsească un hobby. Să redevină cine era înainte de Amazon. Poate chiar să meargă la doctorul ăla cu care-l bate la cap Lainie, la un control la degete. Alungă gândul acesta. Privindu-și degetele, își amintește de putregaiul din junglă. Mai bine să le mai țină o vreme ascunse sub bandaj.

Așa că vine acasă devreme. Timmy și Tammy vor fi surprinși să-l găsească aici când se întorc. Dar ciudat e că Lainie nu-i acasă. Stă în

fața televizorului și așteaptă. E exact invers de cum plănuise. Așteaptă și ronțăie calmante. Ce rost au toate astea? Putea la fel de bine să rămână la muncă. După-amiaza târziu apare și ea, în sfârșit. Dar el e deja foarte confuz. Pastilele șterg detaliile până când devin la fel de indescifrabile ca ordinele țipate ale generalului Hoyt: [redacted]. Strickland nu vede niciun fel de cumpărături în brațele lui Lainie. Rochia cu care e îmbrăcată nu-i pare cunoscută. E vădit surprinsă când îl vede și zice că va trebui să se ducă și mâine la magazin, pentru că de data asta și-a uitat portmoneul acasă.

A observa, asta ține de meseria lui Strickland. Îți poate spune care dintre cercetători e stângaci, ce culoare au avut șosetele purtate de Fleming miercurea trecută. Lainie vorbește prea mult, iar Strickland știe că așa se trădează mincinoșii. Se gândește la Elisa Esposito, la tăcerea ei liniștitoare. Ea nu l-ar minți niciodată. Nu are nici capacitatea, nici tendința s-o facă. Lainie îi ascunde ceva. Să fie o aventură? Speră că nu. Pentru binele ei, dar și-al lui, din cauză că știe ce i s-ar putea întâmpla, din punct de vedere legal, după ce-ar rezolva problema adulterilor.

Își înăbușă emoțiile peste noapte. În dimineața următoare, după ce copiii pleacă cu autobuzul, o sărută pe Lainie de la revedere, pe deasupra mesei de călcat fierbinți, și merge cu Thunderbirdul doar până la colțul străzii. Parchează sub un fag uriaș. Nu-i tocmai acoperirea ideală. Ramurile sunt scheletice, din cauză că n-a plouat. Dar o să fie în regulă. Și-a luat cele patru pastile la micul dejun, și gata. Trebuie să-și păstreze abilitățile observaționale. Oprește motorul. Se roagă în tăcere ca Lainie să nu-i iasă chiar în față. E vorba de căsnicia lor. De viața lor. Te rog, stai acasă, fă curat în bucătărie, despachetează cutiile, fă orice.

Peste cincisprezece minute, ea se ivește pe străduța laterală, de parcă ar fi terminat brusc de călcat. Strickland simte un junghi de rușine. Cândva, îi promisese nevestei că ea nu va ajunge niciodată să meargă cu mijloacele de transport în comun. Se forțează, face un efort mental ca să alunge înțepătura din gând. Amândoi au făcut promisiuni, nu-i așa? El e cel care și-a forțat verigheta să-i intre la loc pe deget, numai pentru ca acesta să i se umfle de jur împrejur. Se chinuie preț de-un întreg minut să pornească Thunderbirdul, apoi se

pune în mișcare, târându-se în urma nevestei. Cât timp așteaptă ea autobuzul, așteaptă și el, iar când autobuzul pleacă, pornește pe urmele lui.

Autobuzul oprește și oamenii coboară în fața unui magazin alimentar. Lainie nu se numără printre ei. Strickland își amintește că o bună supraveghere necesită o minte deschisă. Poate că soției nu-i plac prețurile din magazinul acela. Când autobuzul lasă în urmă un întreg centru comercial din zona centrală a orașului fără ca Lainie să se dea jos, mintea lui Strickland se închide cu un pocnet. Dacă avea vreo misiune specială de îndeplinit azi, soția lui avea la dispoziție toată dimineața ca să-i spună și lui. Indiferent ce face, o face pe la spatele lui. Strânge așa de tare volanul, încât simte o pocnitură într-unul dintre degetele betege. Probabil că s-a smuls din carnea putredă una dintre copcile negre și mari.

Mașina îi moare. Fără nicio scenă dramatică pe patul de moarte. Tușește slab, o ultimă oară, iar apoi Strickland se pomenește rulând fără motor. O scoate din viteză și încearcă să repornească, dar nici urmă de viață. Autobuzul se înscrie iarăși în trafic și-și reia drumul cu un sunet care seamănă cu țipătul de durere al obiectivului, iar el n-are ce face. Printr-un fum de eșapament mult mai gros decât aburul de la fierul de călcat al lui Lainie, își forțează Thunderbirdul să tragă la bordură. Singurul loc liber e în fața unui hidrant. Minunat, în pizda mă-sii. Parchează. Iese cu greutate din mașină. Se uită în josul străzii. Mașinile roiesc ca viespile. Oamenii mișună ca gândacii. Orașul întreg e un cuib veninos.

Trage un picior în portieră. Rămâne o adâncitură. Degetele de la picioare îi cântă de durere, Strickland sare în cerc, ridicând la rang de capodoperă vulgară fiecare înjurătură posibilă. Se pomenește că s-a întors și se uită pe partea cealaltă a străzii. Acolo, o minge de foc de un alb incandescent. Dedesubt sunt farfurii uriașe de foc lichid și canale line de lavă. Capul îi bubuie de la lumina excesivă. Trebuie să-și ferească ochii cu palma ca să poată pricepe ce-i acolo. Lumina soarelui sfârâie reflectată în globul rotitor de la sol, din vitrinele înalte cât tot peretele și din nesfârșitele finisaje cromate ale unei reprezentanțe Cadillac.

Strickland nu-și amintește să fi traversat strada. Dar acum

hoinărește printre mașinile expuse. Pe sub ghirlande de steguleţe ce fâlfâie. Pe lângă un palmier adevărat. Se uită lung la farurile ca niște ochi ce par furioși din cauza siglei în formă de V dintre ei. Își trece degetele peste zâmbetele de Cheshire ale grilei frontale, cu sutele lor de colți lunecoși. Se oprește în fața uneia dintre mașini. Își lipește palmele de capota fierbinte. O simte puternică, netedă și dură. Până și degetele betege par revigorate. Se apleacă peste capotă și inspiră. Îi place mirosul de metal fierbinte, ca de armă cu care s-a tras.

— Cadillac Coupe de Viile. Mașina cea mai apropiată de perfecțiune din câte-a produs vreodată omenirea.

Un agent de vânzări a venit lângă Strickland. Strickland îi observă părul rar, pielea iritată de la ras, un gât fleșcăit. Celelalte detalii se topesc în lumina prea puternică a soarelui. Omul e complet automatizat, la fel de metalic ca mașinile pe care le vinde. Glisează de-a lungul Cadillacului de parcă și el s-ar deplasa pe roți cu capace, iar cutele făcute de sacou și pantaloni au o tăietură la fel de ascuțită ca a aripioarelor din spatele mașinii. Mângâie capota, iar ceasul și butonii de la manșete îi strălucesc ca accesoriile cromate.

— Motor în patru timpi V-8, aprindere prin scânteie. Cutie cu patru viteze. Atinge suta în 10,7 secunde. Ajunge la 190 cât ai clipi. Merge lin ca bancnota nou-nouță de-un dolar. Radio AM/FM stereo. Zici că ai toată Filarmonica din Londra pe bancheta din spate. Interior de lux. Piele albă. E ca un apartament prezidențial. Alea nu-s scaune. Sunt canapele. Sofale. Divane. Aer condiționat așa bun, încât păstrează băutura rece, sistem de încălzire a habitaclului așa bun, încât drăguța dumneavoastră o să se bucure mereu de căldurică.

Drăguța lui? S-a dus învârtindu-se cine știe încotro. Îl lasă baltă tocmai când treaba de la Occam e aproape gata. Fie c-o va urmări pe Lainie, fie că va pleca singur din orașul ăsta oribil, o să aibă nevoie să înlocuiască jaful ăla parcat ilegal pe partea cealaltă a străzii. Omul ăsta de metal e mai puternic decât el. Are sens să-i opună rezistență? Protestează fiindcă asta faci într-o reprezentanță auto, dar e jalnic.

— Doar mă uitam.

— Atunci uitați-vă aici, prietene. De la cap la coadă, de aici pân-aici: cinci metri și jumătate lungime. Cât două coșuri de baschet puse unul peste altul. Ce ziceți, ați putea înscrie așa sus? Uitați-vă și la

lățime. Ar cam umple o alee, nu-i așa? Și uitați-vă ce joasă e, ca un leu. Două tone trei sute, atât cântărește. Când ieși cu scumpetea astea de-aici, ești regele șoselelor, pur și simplu. Geamuri electrice. Servofrână. Servodirecție. Scaune electrice. Complet automatizată. Putere pură.

Sună bine. E ceea ce merită fiecare american. Puterea înseamnă respect. Din partea nevestei, a copiilor, a sclavilor care n-au parte în viață de greutăți mai mari decât asta – să te lase mașina în drum. El nu-i așa. Nu trebuie decât să găsească o cale de-a le spune tuturor să se dea naibii la o parte din fața lui. Începe să se simtă mai bine. Și nu doar mai bine, ci chiar bine, pentru prima oară după ceva timp. Reușește să mai ridice câteva obiecții, dar orice agent bun îi poate mirosi capitularea, iar ăsta-i cel mai bun agent întâlnit vreodată.

— Nu-s sigur de verdele ăsta, zice Strickland.

Dar în parcarea reprezentanței sunt Cadillacuri în tot atâtea nuanțe ca pantofii Elisei Esposito. Gri de praf de stele. Roz de vată de zahăr. Roșu de zmeură. Negru petrol. Mașina asta e verde, dar nu verdele sticlos și calmant al dropsurilor. E mai mătăsos, ca o creatură care pesemne c-a murit cu secole în urmă și e zărită prin ape liniștite, pescuind în albia unui râu.

— Verde? face agentul jignit. O, nu. Nu, domnule dragă. Nu v-aș vinde o mașină verde. Ăsta, prietene, este *acvamarin.*

Ceva face clic în Strickland. Agentul i-a arătat calea. Puterea. O avea, ca Zeu-al-Junglei. Și o mai are și-acum. Se gândește la unul dintre preoții lui Lainie și la turuielile lui. Care a fost una dintre primele manifestări ale puterii lui Dumnezeu? Să dea nume lucrurilor. Și Zeul-Junglei poate numi lucrurile. Iar ele devin ceea ce dorește el să devină. Verdele devine *acvamarin.* Deus Brânquia devine obiectivul. Lainie Strickland devine absolut nimic.

Se apleacă și se uită în mașină. Într-o clipă o să stea în ea. Dar îi face plăcere să se joace. Pe bord sunt sute de cadrane și butoane. Este un F-1 comprimat într-un unic loc, al șoferului. Volanul e subțire ca un bici, ca o bretea de cămașă de noapte. Își închipuie cum îl strânge în mână, ce ușor se va șterge de pe pielea albă sângele roșu picurat din degetele lui smulse. Agentul a venit în spatele lui. Îi șoptește ca un amant. Culoare în ediție limitată. Douăsprezece straturi de vopsea

aplicate manual. Patru din cinci bărbați de succes din America conduc un Caddy. Uitați de rachetele pe care le lansează toată lumea în cer. Sputnik e nimic pe lângă de Viile.

— În domeniul ăsta lucrez eu, zice Strickland.

Deși nu mai are decât de semnat actele, tot simte nevoia să-l impresioneze pe agent.

— Serios? Ce-ar fi să vă urcați un pic în mașină?

— Apărare națională. Noi inițiative. Aplicații spațiale.

— Nu mai spuneți! Puteți ajusta poziția scaunului – așa, vedeți.

— Chestii spațiale. Chestii cu rachete. Chestii de viitor.

— Viitor. Asta-i bine. Arătați ca un bărbat care chiar într-acolo se îndreaptă.

Strickland inspiră puternic pe nas. Nu doar că se îndreaptă spre viitor. Dar chiar el *este* viitorul. Sau o să fie, odată ce treaba lui de Zeu-al-Junglei o să se încheie, obiectivul o să dispară, problemele din familie o să se rezolve și n-o să mai fie nevoie de pastile. El și mașina asta vor fi una și-aceeași, va fi ca un om de metal, la fel ca agentul ăsta. Contopiți pe o linie de asamblare a viitorului. Un viitor unde junglele lumii laolaltă cu toate ființele din ele sunt modernizate cu ciment și oțel. Un loc lipsit de sălbăticia naturii. Un loc al liniilor punctate, al semafoarelor, al semnalizatoarelor. Un loc unde Cadillacuri întocmai ca acesta, întocmai ca el pot cutreiere libere, la nesfârșit.

18

Toată lumea de la Klein & Saunders își asortează hainele pentru a impune un stil; face parte din munca lor să anticipeze trendurile. Tipul ăsta în vârstă nu poartă un costum cu tăietură modernă. Nici măcar nu poartă costum. Pulover și niște pantaloni din altă poveste. Poate din cauză că nu vede foarte bine; poartă niște ochelari deformați, cu lentile groase și stropiți de vopsea. Are vopsea și pe mustață. Măcar papionul îi e curat, deși ea n-a mai văzut niciodată un papion în biroul ăsta. Însă are șarm, la fel cum are și meșa, chiar dacă Lainie se îndoiește că e acel șarm la care spera el. Ea vrea să-l protejeze pe-acest bărbat ca un bunic de haita de lupi pe care o ține

dincolo de ușa de sticlă mată. Îl recunoaște imediat pe Giles Gunderson.

— Pesemne că ești domnișoara Strickland, îi zice el zâmbind și înaintând către ea.

De câte ori a sunat-o, și a sunat-o de multe ori, i-a spus mereu „domnișoara Strickland" – nu „scumpo", nu „iubito". Grație felului lui politicos și perseverent de-a obține o singură întâlnire cu Bernie, domnul Gunderson a devenit artistul independent preferat al lui Lainie – dar și cel mai puțin preferat. Preferat fiindcă atunci când vorbește cu el e de parcă ar vorbi cu bunicul cel blând pe care nu l-a avut niciodată. Cel mai puțin preferat fiindcă meseria ei presupune să transmită justificările mizerabile ale lui Bernie și să își rețină scuzele când aude, pocnind prin receptor, cum mândria domnului Gunderson se face țăndări.

El îi întinde mâna, un gest neobișnuit.

— Ah! Ești căsătorită. Ar fi trebuit să zic mereu „doamna Strickland". Ce nepoliticos din partea mea.

— Dar deloc.

Adevărul e că îi place, la fel cum îi place că toată lumea de aici îi spune Elaine.

— Sunteți domnul Gunderson, da?

— Giles, te rog. Probabil că te-a indus în eroare alaiul meu regal. Însemnele heraldice și carurile alegorice.

Munca la birou a învățat-o pe Lainie să-și păstreze zâmbetul pe buze chiar dacă e derutată sau stânjenită. Domnul Gunderson – Giles, ce nume potrivit – simte imediat și chicotește în chip de scuze.

— Iartă-mi aiurelile. Bâjbâi toată ziua singur prin casă, n-am nici măcar un om care să-mi asculte prostiile. Asta mă face să fiu așa sociabil.

Zâmbește și e atât de sincer, de răbdător, de indiferent la ce va urma, încât ea se vede nevoită să-și încrucișeze brațele, fiindcă altfel riscă să se întindă iarăși și să i le strângă pe-ale lui. Se simte ca o prostuță; caută în registrul cu programări ca să-și ascundă îmbujorarea.

— Ia să vedem, v-am trecut pentru 9:45, întâlnire cu domnul Clay.

— Da, și-am ajuns cu cincisprezece minute mai devreme. Mereu

gata de plecare, ăsta-i motto-ul meu.

— Vă pot oferi o cafea cât aşteptaţi?

— N-aş refuza nişte ceai, dacă ai.

— Ah! Nu cred că avem ceai. Noi suntem mereu cu cafeaua.

— Păcat. Pe vremuri aveau şi ceai. Probabil că doar pentru mine. Cafeaua – o băutură barbară. Biata boabă, aşa chinuită. Toată fermentarea aia, şi curăţarea, prăjirea, măcinatul. Dar ceaiul? Ceaiul înseamnă frunze uscate rehidratate. Se adaugă doar apă, doamnă Strickland. Toate fiinţele vii au nevoie de apă.

— Nu m-am gândit niciodată în felul acesta.

Şi apoi îi vine în gând o remarcă sarcastică; în mod obişnuit şi-ar înghiţi-o, dar lângă bărbatul ăsta se simte în siguranţă. Se apleacă spre el:

— Poate că de-acum înainte o să servesc numai ceai. Să transform toate maimuţele astea hrăpăreţe în nişte domni.

Giles bate din palme.

— O idee excelentă! Păi, data viitoare când vin, să-i găsesc la cravată pe domnii ăştia ai dumitale care se ocupă cu reclamele; şi discutând despre cele mai subtile aspecte ale jocului de crichet. Şi *vom* servi doar ceai, doamnă Strickland. Va trebui să te obişnuieşti cu pluralul majestăţii, *noi*.

Sună telefonul, şi imediat apoi sună încă o dată, sunt două linii simultan, aşa că Giles face o plecăciune şi se aşază, ţinându-şi servieta cu portofoliul la picioare, ca pe-un câine. După ce Lainie îi spune secretarei lui Bernie că a sosit Giles şi direcţionează apelurile, un trio de directori de la o companie producătoare de detergenţi soseşte la biroul recepţiei şi toţi trei îşi dreg glasul, iar în urma lor sunt doi tipi cu chelie pe care ea îi cunoaşte, le-au dat dureri de cap celor de la Klein & Saunders din cauza unei campanii publicitare la nisipul pentru pisici. Trece jumătate de oră de împăciuit înainte ca Lainie să prindă o clipă de respiro, moment în care observă că Giles Gunderson stă tot acolo.

În holul acesta nu se află niciun ceas – o strategie atent gândită, dar Lainie are unul pe birou. Îl studiază pe Giles pe furiş şi constată că zâmbetul neclintit e felul lui de-a face faţă unei ofense inevitabile. Lainie se gândeşte dacă să dea o fugă prin birouri să vadă dacă n-are

ceai vreo secretară, licoarea care l-ar mai scăpa pe Giles de stânjeneală. Dar nu face decât să aştepte şi să aştepte, până când insulta întârzierii răspunsului lui Bernie atârnă în încăpere ca un fum uleios eliminat prin ţeava de eşapament a unui autobuz ce dă rateuri. Negura devine tot mai groasă pe măsură ce treizeci de minute se fac patruzeci, iar cele patruzeci se târăsc, cu viteza cu care se roade o frânghie, până se face o oră.

Fiecare secundă care trece îi conferă un aer tot mai nobil figurii lui Giles. E ceva familiar în atitudinea lui. Iar când Lainie îşi dă seama ce este, i se taie răsuflarea. E aceeaşi atitudine pe care a văzut-o reflectată în oglinda din toaleta femeilor în prima ei săptămână de muncă la Klein & Saunders, când îşi aranja părul şi machiajul şi exersa apărarea împotriva ciupitului. O faţetă a lui Elaine Strickland pe care şi-o dezvoltase departe de soţul ei – pe care Elaine Strickland *încă* şi-o dezvoltă. Îşi înălţase bărbia aşa de sus, încât aproape că îşi vedea nasul când privea înainte – şi asta face şi Giles acum, construindu-şi o importanţă închipuită, cât de măreaţă e necesar.

Ei doi n-au nimic în comun – ea este o tânără nevastă, iar el un domn ramolit –, însă pentru o clipă lui Lainie i se pare că nu există pe lume doi oameni mai asemănători. E prea mult pentru ea. Pune pe birou plăcuţa pe care o foloseşte când pleacă la baie (LUAŢI LOC, VIN IMEDIAT!) şi, fără să zăbovească niciun pic asupra deciziei, se avântă pe uşa din geam mat şi intră în birou.

19

— Toată speranţa pălеşte...

— Când primăvara... în vreme ce primăvara...

— Când primăvara se retrage. *Când primăvara se retrage.* E din Cehov? E din Dostoievski? *Niet.* E o frază suficient de simplă pentru un *glupîi rebionok*[34]. Toată treaba asta e ridicolă de-ţi vine să mori.

Hoffstetler nu e niciodată calm când e chemat să se întâlnească cu Mihalkov. Însă acum e de-a dreptul agitat, nu-şi poate stăpâni nici corpul, nici limba. Şoferul din taxiul de azi s-a plâns că-i bate cu picioarele în spatele scaunului, iar cât timp a aşteptat în parcul

[34] Copil tâmpit (rus.).

industrial, a lovit cu tocurile pantofilor în blocul de beton până a făcut două scobituri gemene. Starea nu i se îmbunătățește când se întâlnește cu Bizonul, un tăntălău suficient de inteligent ca să se fâțâie la volanul unui Chrysler prin Baltimore, dar incapabil să rețină continuarea unei parole. Se pierd ore într-un moment în care nu trebuie risipite nici măcar secunde.

Violoniștii, chemați la datorie la restaurantul Marea Neagră în ziua lor liberă, au ochii lipiți și costumele în neorânduială. Își înalță instrumentele neacordate când îl văd pe Hoffstetler, dar el își face loc printre ei înainte să apuce să cânte prima notă din melodia rusească devenită clișeu. Albastrul luminos al acvariului cu homari transformă într-o negură maronie separeurile de sub el; iar cea mai înnegurată formă e Mihalkov însuși, așezat la locul lui obișnuit. Hoffstetler se năpustește într-acolo, lovindu-se cu șoldul de-o măsuță pentru două persoane. Îl doare, iar în minte îi vin suturile rupte din carnea creaturii.

— Trebuie să se termine cu prostiile astea! Ore întregi am pierdut așteptând în parc ca să mă plimbe cu mașina animalul tău de companie!

— *Dobroe utro*[35] zice Mihalkov. Dar ce de energie avem atât de devreme.

— Devreme? Nu înțelegi?

Hoffstetler trece în grabă pe sub un arc de triumf și rămâne în picioare, privindu-l de sus pe Mihalkov, cu pumnii strânși.

— În fiecare minut când nu mă aflu la Occam sălbaticii ăia pot să-l omoare!

— Gălăgia, *pajalusta*[36], face Mihalkov frecându-se la ochi. Am durere la cap. Am cam exagerat aseară cu distracția, Bob.

— Dmitri! strigă Hoffstetler și stropi de salivă sar în ceaiul negru al lui Mihalkov. Spune-mi Dmitri, *mudak*[37]*!*

Faptul că până atunci nu mai fusese nevoit să experimenteze pe pielea lui toate abilitățile unui om antrenat de KGB – se va gândi mai târziu Hoffstetler – grăiește de la sine despre performanțele sale ca

---

[35] Bună dimineața (rus.).

[36] Te rog (rus.).

[37] (Vulg.) Cretin (rus.).

agent. Cu privirea plecată sub pretextul durerii de cap, Mihalkov îl înhață pe Hoffstetler de încheietură și-l trage în jos ca și cum ar trage jaluzelele. Hoffstetler cade în genunchi. Bărbia îi aterizează pe masă, își mușcă limba. Mihalkov îi sucește brațul la spate și-l smucește în sus. Bărbia lui Hoffstetler se freacă de masă. Muzicanții, aflați chiar în raza vizuală a lui Hoffstetler, își închid iute gurile căscate, își fac semn din cap și se pornesc să cânte.

— Uită-te la homari, zice Mihalkov ștergându-se la gură cu un șervet. Hai, Dmitri.

Îl doare dacă își rotește capul sprijinit în bărbie. Din bărbie sau din limbă îi curge niște sânge care umezește masa. Se uită în sus mișcându-și doar ochii. Acvariul se vede amenințător, un tsunami dincolo de geam. Chiar și astfel constrâns, Hoffstetler pricepe ce vrea să spună Mihalkov. De obicei crustaceele sunt inerte, zac ca niște scoici pe fundul acvariului. Dar azi sunt agitate, își leagănă antenele și apucă cu cleștii, își mișcă picioarele și carapacea chinuindu-se să se cațere pe pereți, iar cleștii țăcăne la atingerea geamului.

— Sunt ca tine, nu-i așa? întreabă Mihalkov. Ar trebui să se relaxeze. Să-și accepte soarta. Și totuși, dacă-i lași de capul lor, le vin idei măreațe. Să se cațere, să evadeze. Dar își consumă degeaba energia. Ei nu cunosc dimensiunile lumii de dincolo de acvariu.

Mihalkov apucă o furculiță. Ochii lui Hoffstetler o urmăresc. E curată, argintie, lucește în lumina slabă. Mihalkov apasă cu vârfurile ei în umărul lui Hoffstetler.

— Sucești un pic și brațele se desprind imediat. Ca untul. Târâie furculița până o aduce pe ceafa lui Hoffstetler și zice: La fel și coada. Foarte simplu. Rotești și tragi și, hop, se desprinde. Furculița se mută din nou, colții îi ticăie pe cămașă până când i se opresc pe bicepși. Cu picioarele e ușor. Sticla de vin, râșnița de piper – rotești picioarele și carnea pur și simplu țâșnește în afară. Își linge buzele de parcă ar gusta untul topit. Te pot învăța cum s-o faci, Dmitri. E bine de știut treaba asta, cum să rupi un animal în bucăți.

Îi dă drumul, iar Hoffstetler se prăbușește la podea, strângându-și brațul sucit. Chiar dacă privirea îi e încețoșată de lacrimi, vede cum Mihalkov face un gest și simte cum mâinile uriașe ale Bizonului îl ridică în aer și-l depun în separeu. Consolarea băncuței pe care șade e

cumva grotescă; parcă era mai firească zvârcolirea pe podea. Bâjbâie după un șervet, și-l apasă pe bărbie. E sânge, dar nu mult. Lev Mihalkov știe ce face.

— Superiorii mei spun că extracția e imposibilă.

Mihalkov înecă două linguriță de zahăr în ceai.

— Te-am susținut. Convingător, aș zice. Uniunea Sovietică, le-am spus, nu e în fața Statelor Unite în multe domenii. Dar la spațiu îi batem! Obiectivul din Occam o să ne întărească poziția. Soarbe, ridică din umeri. Dar ce știe o brută ca mine de treburi din astea? Eu sunt ce-ai zis tu: un animal de companie. Toți, Dmitri, suntem animalele de companie ale cuiva.

Hoffstetler face ghem în pumn șervetul însângerat și zice printre gâfâieli.

— Deci o să moară? Îl lăsăm pur și simplu să moară?

Mihalkov zâmbește.

— Rusia nu-și lasă compatrioții de izbelițte.

Se șterge bine pe mâini și ridică o cutie care se afla pe perna de pe locul de-alături. E mică, neagră, făcută din plastic industrial. Desface închizătorile, o deschide și scoate la iveală trei obiecte cuibărite într-un cofraj de spumă protectoare. Mihalkov extrage primul obiect. Hoffstetler e familiarizat cu o mulțime de gadgeturi, dar asta-i ceva nou. E de mărimea unei mingi de baseball și e realizat dintr-o bucată curbată de țeavă metalică, arată ca o grenadă artizanală, doar că sudura e profesională și cablurile sunt prinse atent cu un chit epoxidic. Un mic led verde, deocamdată neaprins, e lipit lângă un buton roșu.

— Noi îi zicem pocnitoare, spune Mihalkov. E una dintre noile jucării ale israelienilor. Fixeaz-o la maximum trei metri de tabloul electric de la Occam, apasă pe buton și în cinci minute o să producă o explozie suficient de mare ca să pice toată alimentarea cu energie. Iluminat, camere, tot. E foarte eficientă. Dar te avertizez, Dmitri, că efectul e doar temporar. Siguranțele o să fie înlocuite, curentul o să revină. Nu mă aștept să ai mai mult de zece minute ca să-ți duci sarcina la îndeplinire.

— Sarcina, repetă Hoffstetler.

Mihalkov așază pocnitoarea la loc în spumă cu blândețea unui

fermier care ține în palmă un pui de găină și scoate al doilea obiect. Pe acesta Hoffstetler îl recunoaște, fiindcă a folosit atâtea, și-n atâtea moduri regretabile. E o seringă gata pregătită. Mihalkov scoate și ultimul lucru, o mică fiolă de sticlă plină cu un lichid argintiu. Ține aceste lucruri în mână cu mult mai multă grijă decât ținuse pocnitoarea și îi zâmbește lui Hoffstetler binevoitor.

— Dacă americanii extermină obiectivul, cum zici tu, atunci nu există decât o cale de acțiune. Trebuie să ajungi tu primul la el. Îl injectezi cu soluția asta. O să omoare obiectivul. Și, mai important, o să-i topească tot ce-are pe dinăuntru. Apoi n-o să le mai rămână nimic de studiat, numai oase. Poate și-o mână de solzi.

Hoffstetler râde, pufnetul lui stropește masa cu salivă, sânge și lacrimi.

— Dacă nu poate fi al nostru, să nu fie nici al lor. Asta-i ideea?

— Distrugere reciprocă asigurată, zice Mihalkov. Cunoști conceptul.

Hoffstetler se sprijină cu o mână de masă, iar cu cealaltă își acoperă fața.

— Creatura aia n-a vrut să facă rău nimănui, suspină. Vreme de secole, n-a făcut rău nimănui. Noi i-am făcut asta. Noi am târât-o aici. Noi am torturat-o. Ce mai urmează, Lev? Ce specii mai ștergem apoi de pe fața pământului? Pe noi înșine? Așa sper. Pentru c-o merităm.

Simte mâna lui Mihalkov așezată peste a sa, mângâindu-l cu blândețe.

— Mi-ai spus că înțelege durerea ca și noi, spune Mihalkov ușurel. Atunci fii tu mai bun ca americanii. Fii mai bun ca noi toți. Fă așa, ascultă-l pe autorul ăla al tău, domnul Huxley. Gândește-te la ce simte creatura asta. Scutește-o de suferință. După ce termini, noi așteptăm patru sau cinci zile, doar de ochii lumii. Apoi eu personal o să te iau, o să te duc la ambasadă și-o să te îmbarc pe-un vas pentru Minsk. Imaginează-ți, Dmitri. Cerurile alea albastre, ca nicăieri altundeva. Soarele ca o stea de Crăciun printre copacii plini de zăpadă. S-au schimbat atâtea de când n-ai mai fost. O să le vezi din nou. O să le vezi împreună cu familia ta. Pe asta concentrează-te. Una peste alta, totul e aproape gata.

20

Toată lumea o cunoaște pe fata de la recepție și toată lumea e ocupată. Dar astăzi toți se opresc din ce fac ca să se uite la ea cum trece, cu zâmbetul ei infailibil devenit feroce și pasul ei studiat înlocuit de-un mers așa de iute, de-i flutură tivul rochiei. Lainie vine spre secretara lui Bernie atât de pornită, încât secretara, bine antrenată, se pune în defensivă dinainte să fie atacată:

— Nu-i la birou.

Cât e ziua de lungă, Lainie le ridică baraje în față clienților; dar știe și cum să le ocolească. Așa că virează pe lângă secretară, apucă clanța de la ușa lui Bernie și deschide.

Bernie Clay stă tolănit în scaunul de piele, cu picioarele pe birou, cu un pahar de băutură în mână și un zâmbet pe toată figura. Pe canapea, relaxați, sunt copywriterul-șef și lead media buyer-ul, chicotind cu băuturile lor asemănătoare în mână. Prea târziu, dar forțată de protocol, secretara îl sună pe Bernie și-i spune că intră Elaine Strickland. Zâmbetul lui Bernie pălește și e înlocuit de perplexitate. Cu băutura în mână, arată spre ceilalți bărbați.

— Asta se numește întâlnire, Elaine.

O să leșine, o să fie concediată, ce proastă poate să fie, unde i-a stat mintea?

— Domnul Gunderson... vă așteaptă.

Bernie mijește ochii, de parcă i s-ar vorbi în chineză.

— Da. Dar sunt într-o întâlnire importantă.

Copywriterul-șef pufnește. Lainie se uită spre canapea. Ambii bărbați rânjesc. Stropi reci de sudoare i se preling pe șira spinării, deși e furioasă și iritată de felul în care stau bărbații ăștia, abțiguiți și cu aerul că li se cuvine totul. Se folosește de ura simțită. Dacă e să leșine, măcar s-o facă de la o înălțime considerabilă. Înfiptă bine pe picioare, zice:

— Te așteaptă de o oră.

Bernie își saltă scaunul într-o poziție verticală. Băutura i se varsă peste marginea paharului și ajunge pe covor. Nu-i problema lui, se gândește Lainie: o femeie de serviciu, doar una dintre cei neînsemnați, o să se pună-n genunchi și-o să frece. Bernie oftează

spre bărbați și face un semn cu capul spre Lainie ca pentru a spune *Stați să mă ocup de asta.* Ei se ridică și se încheie la sacou fără să se obosească să-și ascundă rânjetele colegiale la vederea unui amic care o va pune la punct pe-o femelă gălăgioasă. Copywriterul-șef îi face cu ochiul lui Lainie când trece pe lângă ea. Lead media buyer-ul trece așa de aproape de ea, încât Lainie e sigură că acesta poate auzi, dacă nu chiar simți, cum îi bubuie inima.

— Știu că ți-am oferit un post cu normă întreagă, zice Bernie, dar hai să nu ne-o luăm în cap. Fă-ți treaba, Elaine. Iar eu o să mi-o fac pe a *mea.* O să vin și-o să-l primesc pe domnul Gunderson când sunt gata. Sper să fie înainte de terminarea programului, dar mai vedem.

— E un om bun, spune Lainie detestându-și tremurul din glas. A așteptat două săptămâni ca să prindă o programare...

— Uite, asta zic. Nu-ți prea dai seama despre ce vorbești, nu? Toți cei care intră pe ușa aia au o poveste. Tu n-ai? Stai să-ți spun ceva despre dragul domn Gunderson. A lucrat aici cândva. Până când a fost arestat pentru depravare. Surpriză. Așa că atunci când dai buzna aici și am niște oameni în birou și tu zici *domnul Gunderson,* ei la asta se gândesc. Treaba asta nu mă ajută deloc. Eu sunt singurul din oraș care mai lucrează cu domnul Gunderson. O fac din generozitate. Și să-ți mai zic ceva. Munca lui? E inutilă. Sigur, e bună. Da-i demodată. Nu se vinde. Acum două săptămâni mi-a adus o monstruozitate roșie și-a trebuit să-l pun s-o refacă în verde. Am făcut-o pentru că nu-mi vine să-i zic adevărul. E terminat, nu mai are ce căuta în branșa asta. Măcar în felul ăsta primește un onorariu și pentru lucrările pe care nu le folosim. Așa că, pe bune, Elaine, cine-i tipul de treabă acum?

Lainie nu mai știe. Bernie expiră cu un aer îngăduitor, se ridică, o înconjoară cu un braț și o conduce spre ușă, unde o instruiește, cu blândețe – se vede ea nevoită să recunoască –, să-i spună domnului Gunderson că domnul Clay a avut o urgență și să lase aici pictura. În felul ăsta, inimile împietrite de la contabilitate îi pot da veștile proaste mai târziu. Lainie se simte ca un copil. Dă din cap, fată bună, zâmbetul forțat îi încrețește fața într-un fel care-i amintește de acasă, de ora cinei, când se preface că totul e-n regulă.

Când revine în hol, Giles se ridică în picioare, își îndreaptă haina și înaintează spre ea, legănându-și servieta cu portofoliul. Lainie se

furișează iute după birou ca un soldat în tranșee și își alege din inventarul personal un ton potrivit pentru scuze și scenariul aferent. Domnul Clay e ocupat cu gestionarea unei situații neprevăzute. Nu știam. E vina mea. Îmi pare nespus de rău. Puteți să lăsați lucrarea la mine? Mă voi asigura că ajunge la domnul Clay. Se întreabă dacă așa o fi să fii Richard, să-ți simți inima tot mai împietrită cu fiecare cuvânt. Giles sfarmă acea piatră când începe să-și desfacă servieta fără să protesteze, acceptându-i minciuna sfruntată, nu fiindcă o crede, ci fiindcă n-ar vrea s-o supere și mai tare. La naiba cu ce i-a zis Bernie despre depravare. Giles Gunderson e cel mai bun om pe care l-a cunoscut ea vreodată.

— Stop.

Sună ca vocea ei. Așa și simte, că-i vocea ei; buzele ei simt pocnetul sunetului ocluziv. Dar cum poate să iasă un asemenea sunet rebel dintr-o femeie orbită de aburii fierul de călcat Spray 'N Steam, cocoșată de-un coc înalt, asurzită de pocnetul repetat al unei tăblii de pat ce se lovește de perete? Și totuși vocea continuă, acoperind telefonul beligerant și protestele zgomotoase ale ultimilor veniți în sala de așteptare, astfel încât ea să poată da prioritate, măcar de această dată, unui bărbat care nu-i prioritatea nimănui altcuiva.

— Nu o vor, spune ea.

— Nu o... face Giles aranjându-și ochelarii. Poftim?

— N-o să vă zică. Dar nu o vor. N-o s-o vrea niciodată.

— Dar e... au zis că vor verde și...

— Dacă o lăsați la mine, veți primi un onorariu pentru lucrări executate, dar nefolosite. Dar asta e tot.

— ...și-i cât de verde se poate, mai verde de-atât e imposibil!

— Dar eu nu cred c-ar trebui s-o lăsați.

— Domnișoară Strickland? face Giles clipind des. *Doamnă* Strickland, adică...

— Meritați ceva mai bun de-atât. Meritați oameni care să vă prețuiască. Meritați să mergeți undeva unde să puteți fi mândru de ceea ce sunteți.

Vocea asta, își dă seama Lainie deodată, i se pare independentă de ea, fiindcă nu-i vorbește doar lui Giles Gunderson – ci-i vorbește lui Elaine Strickland. Și ea merită ceva mai bun; merită să fie prețuită;

merită să trăiască într-un loc unde mândria nu-i vreun dar exotic. Încă o dată, tânăra soție și domnul ramolit sunt unul și-același, purtând ștampila de necorespunzători pusă de oameni care nici măcar nu se află pe o poziție superioară pentru a lansa acuzația. Klein & Saunders e un început, dar numai atât: un început.

El își frământă papionul cu degetele, caută cu privirea indicii în colțul sălii, dar ea dă din cap tot mai tare, presându-l să facă ceea ce se cuvine, și-anume să iasă din încăpere.

Giles expiră cu un tremur ușor și se uită-n jos, la servieta cu portofoliul. Iar apoi inspiră profund și se uită țintă la ea, cu ochii scânteindu-i de lacrimi și mustața vibrându-i deasupra unui zâmbet curajos. Ridică geanta și i-o întinde. Nu pictura – ci întreaga geantă.

— Pentru tine, draga mea.

Ea n-o poate primi. Bineînțeles că nu poate. Dar lui Giles îi tremură brațul exact așa cum i-a tremurat ei glasul; întâmpină gestul ei de eroism izvorât dintr-un impuls cu un gest pe măsură, rugând-o să-i ia din mâini bagajul împovărător al întregii lui vieți. Lainie apucă geanta, degetele ei pătrund în adânciturile lăsate de-a lungul anilor în pielea roșie și moale de degetele lui. Vede umbra lui Giles deplasându-se, atunci când el pleacă, dar nu-și ridică privirea. Simte că i-ar îngreuna omului și mai mult situația și, în plus, caută un loc unde să așeze servieta în așa fel încât aceasta, plină de semnificații cum este, să nu cadă și să treacă prin plafoanele celor trei etaje de dedesubt, până jos.

21

Hoffstetler verifică pentru ultima oară aparatele de măsură care indică temperatura, volumul și pH-ul din bazinul aflat în F-1, în vreme ce asistenții lui scot definitiv aparatura din laborator cu niște cărucioare industriale, când deodată își dă seama de un lucru uluitor. S-ar putea să nu se mai afle niciodată atât de aproape de Devonian, cel puțin nu câtă vreme creatura încă mai respiră. Luni, peste trei zile chinuitoare, el însuși îl va dizolva, începând din interior, folosind soluția hipodermică de la Mihalkov.

Oare halatele de laborator ca niște armuri și servietele ca niște

scuturi să-l fi făcut atâta amar de vreme insensibil la durerile altora? Ei bine, azi nu poartă halat; și l-a aruncat pe jos în birou, dezgustat de tot sângele invizibil de care e îmbibat. Și servieta? În zilele obișnuite, ajunsese să reprezinte prăbușirea ordinii meticuloase din viața lui; e plină de notițe mototolite, pungi de biscuiți, firimituri de prăjituri. De astă dată, niciun strop de profesionalism nu stau între moarte și salvator în F-1.

Victima lui Hoffstetler – nu-și va îngădui să se gândească la Devonian în termeni mai blânzi – plutește în mijlocul bazinului, iar lanțurile prinse de hamuri sunt neclintite ca niște vergele. Unicul semn de viață e lumina ce i se revarsă din ochi în apă, ca aurul topit. Hoffstetler se gândește cum dansa Elisa Esposito și la luminile ce trădau încântarea Devonianului și-l cuprinde o gelozie feroce. Nu-i drept că ea a ajuns să-l iubească, și Devonianul pe ea, în timp ce el... el e potcovit cu o crimă pe care niciun Dumnezeu n-o să i-o ierte. Pune la loc aparatele de măsură, încearcă să se debaraseze de orice urmă de blândețe. Toate astea n-o să-l ajute să înfigă mai ușor acul ucigaș printre plăcile osoase.

N-are niciun motiv să creadă că Devonianul simte altceva decât ură pentru el. Absolut nimic altceva. Și totuși, în timp ce aude ușile laboratorului închizându-se în urma asistenților săi, se pomenește înălțând privirea cu un aer ce imploră. Dacă a reușit Elisa, va reuși și el: să stabilească un contact, un contact *veritabil* cu Devonianul. A reușit să se împace cu sine în ciuda repetatelor păcate împotriva umanității. Își va putea ierta și acest ultim păcat?

În laborator nu mai e nimeni și-i liniște. Hoffstetler își lasă jos carnetul fără să-i pese dacă se udă, dacă toate aceste informații notate cu grijă se vor întina, căci cu ce l-au ajutat informațiile asta la Occam? Trece de linia roșie și se așază pe bordura bazinului, simte umezeala sub fund. Mâinile lui sunt obișnuite să fie goale; bâjbâie una în căutarea alteia, în vreme ce Hoffstetler se cocoșează. E o poziție melancolică, de parcă stă aplecat la mormântul cuiva drag. O altă închipuire a oamenilor. El n-are pe nimeni drag. Nu pe-aici. Până și Devonianul, o ființă din altă lume, l-a întrecut în privința asta.

— *Prosti menia, pajalusta,* șoptește. Te rog să mă ierți.

Apa cu reflexii aurii se unduiește lin, ca un lan de grâu.

— Nu mă poți înțelege. Știu. Sunt obișnuit cu asta. Glasul meu adevărat, în frumoasa mea limbă rusă – nimeni nu-l poate înțelege. Semănăm în privința asta? Oare mă vei înțelege dacă îți voi vorbi din suflet?

Hoffstetler se lovește ușor în piept și continuă:

— Eu sunt cel care te-a lăsat baltă. Care nu te-a putut salva. În ciuda diplomelor pe care le-am depozitat în cutii. În ciuda titlurilor pe care mi le-au atașat numelui meu. Toate astea ca să par *inteligent*. Dar ce-i inteligența? Să fie calcule și socoteli? Nu cumva adevărata inteligență trebuie să aibă și o componentă morală? Cu fiecare clipă care trece, cred tot mai mult că așa-i. Și, prin urmare, cred că sunt prost, prost, prost. Lanțurile astea, rezervorul ăsta – asta-i răsplata pentru că mi-ai salvat viața. Știi c-ai făcut-o? Oare o simți în mirosul sângelui meu? Aveam pregătite lamele de ras. Și apoi te-au găsit, ca decupat din basmele lui Afanasiev pe care le-am citit când eram mic. Povești cu animale fantastice, monștri bizari. Pe tine, dragul meu Devonian, pe tine te-am așteptat toată viața. Relația noastră ar fi trebuit să fie nemaipomenit de frumoasă. Știu că lumea mea e una seacă și rece. Și totuși sunt atâtea lucruri pe care aș fi putut să ți le arăt, care ți-ar fi putut aduce bucurie. Când colo, noi doi n-avem niciun fel de relație, nu-i așa? Nici măcar nu știi cum mă cheamă.

Hoffstetler zâmbește către forma vagă a reflexiei sale întunecate.

— Mă cheamă Dmitri. Și sunt nespus, nespus de încântat să te cunosc.

Izbucnește în plâns. Lacrimi fierbinți îi curg pe obraji, șiruri întregi, de parcă el ar fi cel injectat cu serul lui Mihalkov, el ar fi cel ale cărui măruntaie se topesc. Se sprijină de bordură și își privește lacrimile picurând în bazin ca o furtună în miniatură, prima pe care a văzut-o Baltimore-ul după luni de secetă.

Apele se despică în două. E mâna Devonianului, înaintând ca un rechin, cu ghearele de parcă ar fi cinci aripioare sidefii. Hoffstetler se trage înapoi, se îndepărtează clătinându-se de bordură. Dar n-are de ce să se teamă. Devonianul e la un metru distanță, s-a apropiat înot fără să scoată un sunet și deja și-a retras brațul. Hoffstetler se uită cu respirația tăiată cum creatura își bagă degetele în gură și și le trece peste limbă. E limpede ce se petrece.

Devonianul îi gustă lacrimile.

Hoffstetler își dă seama ce noroc are că nu intră nimeni din echipa lui în acest moment în F-1. Are gura deschisă într-un urlet mut, fața îi e lucioasă și îmbujorată, întregul trup îi tremură. Cele două fălci ale Devonianului scrâșnesc gustându-i lacrimile sărate, ochii i se îndulcesc, trecând de la auriul metalic la albastrul cerului. Devonianul se înalță și stă drept în bazin, de parcă ar sfida gravitația, după care face o plecăciune în fața lui Hoffstetler. Pur și simplu, asta face. Apoi se scufundă în liniște și flutură din degetele de la picioare unite cu membrană, într-un gest pe care Hoffstetler îl interpretează ca *mulțumesc,* dar și ca *la revedere.*

22

E de vis s-o conduci după ce pleci din reprezentanță. Cauciucurile de Ville-ului nu ating asfaltul. Rulează pe nori de bumbac. Pe rotocoalele de fum de la țigara lui. Pe buclele săltărețe ale fetelor care se uită cu jind la el și la mașina lui, în dreptul fiecărui semafor. Ar fi suficient să deschidă ușa și ele s-ar buluci înăuntru. Bucuroase și de bunăvoie și știind care le e locul: pe bancheta din spate. Visul American – crezuse că nu mai există. Că s-a pierdut pe undeva prin cutiile de la mutare. Dar ce să vezi? Băieții ăia isteți din Detroit au reușit să construiască unul din oțel. Nu trebuia decât să sari cu banul, domnule, și-al tău era.

La Occam sunt o grămadă de locuri de parcare foarte bune, dar Strickland îl alege pe cel de la margine. Toată lumea care parchează o să-i vadă Cadillacul. Până și autobuzele care transportă personalul de serviciu vor trebui să treacă pe lângă el. Strickland coboară din mașină, se lasă pe vine lângă frumusețea acvamarin și o inspectează. O pată de noroi lângă roată. Niște urme de pietriș pe aripa din față. Scoate batista și lustruiește zonele acelea până sclipesc. Se simte mai bine decât de dimineață. Lainie are un secret și asta-i inacceptabil. Dar mașina ajută. Mașina e o soluție parțială. Scoate flaconul de pastile și-și varsă câteva în gură. Și mai există o soluție, una și mai bună, în Occam.

E atât de optimist, încât nici nu strigă la oamenii de serviciu care

fumează pe rampa de încărcare, în loc s-o facă în holul de sus. Lucrătorii își aruncă mucurile de țigară, se-mprăștie. Strickland reușește să schițeze un zâmbet. Ce mare lucru? Lasă să mai respire și poporul. Ba mai și ridică mătura pe care-au lăsat-o în urmă și o sprijină de perete. Intră în Occam folosindu-și cartela și pornește agale pe un coridor plin de lume. Cercetători, administratori, asistenți, femei de serviciu. Se uită toată lumea la el? E destul de sigur că da. Și de ce n-ar face-o? Se simte de parcă el e un de Viile. Imens și strălucitor, înghițind drumul dinaintea sa, cu tot ce se află pe el.

A doua soluție este Elisa. Ea nu ajunge la muncă înainte de miezul nopții. Până atunci, Strickland se menține în formă și ia suficiente medicamente. O să-și micșoreze rația de pastile, se jură că așa o să facă. Dar nu chiar azi. Fiecare lucru pe care-l are de făcut e încărcat de nerăbdare. Șterge de praf monitoarele de supraveghere cu aceleași mișcări blânde pe care le-a folosit când și-a șters Cadillacul. Îl dibuiește pe Hoffstetler, care are ochii umflați, doar ca să se dea mare cu vivisecția care urmează. Găsește o cutie de carton și fură startul: începe să-și adune lucrurile de pe birou. Își imaginează cum Occam și Baltimore se micșorează în oglinda retrovizoare a Cadillacului. La fel și Washingtonul. Și cine-i pe locul de lângă el, Elisa să fie? Dacă Lainie îl înșală, de ce n-ar face și el la fel? El și Elisa o să plece atât de departe cu mașina, într-un loc unde generalul Hoyt nu-l va putea găsi niciodată.

Douăsprezece și-un sfert, apasă pe butonul interfonului.

— Puteți s-o găsiți pe Elisa Esposito și s-o trimiteți în biroul domnului Strickland? Am vărsat ceva pe jos.

A vărsat ceva. Pesemne c-ar trebui să verse. Se uită în jur, vede punga de dropsuri. N-are nevoie de atâtea bomboane. Cel puțin nu până renunță la pastile. Dă una peste pungă. Se uită cum bilele fug în colțul întunecat ca niște șoareci verzi. Un pic prea puternic; se rostogolesc destul de departe. Dacă ea n-o să-l creadă? Scoate un hohot de râs și-și simte stomacul cum tresaltă. E agitat. E ceva vreme de când n-a mai fost agitat din cauza unei femei.

O singură bătaie în ușă. Afișează un zâmbet larg și ridică privirea. Iat-o, promptă ca o școlăriță și înveșmântată în cenușiul femeilor de serviciu. Mopul ținut ca un baston de bõ și bărbia plecată, în poziția

tipică a neîncrederii. Strickland simte cum îi pătrunde aer rece la măselele din spate. Oare rânjește ca un animal de pradă? Încearcă să-și mai domolească zâmbetul. E de parcă ar slăbi un pic un elastic întins. Ar putea să-i plesnească în orice clipă și să-i sară prin birou dacă nu e atent. Nu-i obișnuit să gestioneze zâmbete.

— Hei, bună, domnișoară Esposito. Ce mai faci?

Fata e încordată ca o pisică. După o clipă, își atinge pieptul, apoi își întinde palma înainte, ca o aripioară. Strickland se lasă pe spate în scaun. Un iureș efervescent îi trece prin minte. E speranța. A uitat senzația. A făcut atâtea greșeli. S-a încurcat cu Hoyt. A lăsat-o pe Lainie de capul ei, probabil îi va fi imposibil s-o recâștige. Însă în clipa asta, sub lumina blândă și slabă a monitoarelor, există o șansă. Elisa e tot ce-i trebuie. Liniștită. Controlabilă.

Elisa își întinde gâtul și se uită prin cameră. Asta îi știrbește seninătatea lui Strickland. Femeia arată de parcă s-ar aștepta să-i fie întinsă o capcană. De ce s-ar gândi la una ca asta? Doar el s-a dat peste cap să-și pună bandaje noi peste degetele neplăcute vederii și să-și ascundă Salutarea sub birou. Face un semn spre podea.

— Nu-i nevoie de mop. N-am vărsat decât niște bomboane. S-au rostogolit din pungă. Nu vreau să atragă gândaci. O trebușoară ușurică. Probabil că puteam s-o rezolv și singur. Doar că am o grămadă de treabă de făcut. De-asta am rămas așa de târziu. Hârțogărie.

Dar pe birou nu are niciun fel de hârtii. Ar fi trebuit să se gândească la asta. Cât timp Elisa caută prin căruciorul ei, scoate un dosar oarecare din birou. Elisa intră în cameră cu fărașul și peria, pe care le ține ca pe-un nunceak. E și atentă ca o pisică. Se uită la dosarul care-a apărut deodată în mâna lui. Lui Strickland nu-i place, se simte prins cu minciuna. Dar îi place că se uită la el. Elisa îngenunchează într-un colț ca să adune o bomboană. Arată bine când face asta. Strickland se simte dintr-odată puternic. La fel cum s-a simțit de la vibrațiile motorului V-8 de la Caddy-ul său. Geamuri electrice. Servofrâne. Servodirecție. Putere pură.

— Se vede treaba că nu prea-s obișnuit să lucrez așa de târziu. Obosesc și devin neîndemânatic. Dar bănuiesc că tu ești obișnuită, ă? Pentru tine-i dimineață. Probabil că ești plină de energie. Hei, vrei o

bomboană? Adică, nu de pe jos. Mai am și-aici, în pungă.

Acum ea e în fața biroului, aplecată între scaune. Ridică privirea, se uită în ochii lui câteva clipe. Lumina cenușie a monitoarelor o avantajează. Are părul ca norii de furtună. Chipul de-un argintiu care licărește. Cicatricele de pe gât sunt două linii luminoase ale valurilor înspumate văzute noaptea. Adoră cicatricele alea. Se întreabă dacă există și alte locuri de pe trupul unei femei unde cicatricele pot să pară atât de frumoase. Probabil că multe. Elisa scutură din cap. „Nu vreau bomboane, nu, mulţumesc." Dă să se uite în altă parte, dar Strickland nu vrea să piardă din ochi cicatricele.

— Hei, stai un pic. Vreau să te întreb ceva. Îi vine la fix și întrebarea. Când zici că ești mută – adică, mă rog, nu zici. A zis negresa. Că tu nu poți să zici nimic.

Râde. Ea nu râde. De ce nu râde? E doar o glumă nevinovată.

— În tot cazul, mă întrebam. E o chestie totală? Adică, dacă te lovești, scoți vreun sunet? Nu c-aș avea de gând să te rănesc.

Râde. Din nou, nicio reacţie. De ce nu se relaxează?

— Unii muți, știi, țipă un pic. Mă-ntrebam și eu, așa.

Cuvintele nu-i ies perfect. Nu se pricepe la amabilități. Nu-i ca doctorul Bob Hoffstetler, să se dea mare cât e de deștept. Dar chiar și așa, întrebarea merită o înclinare a capului, un gest, ceva acolo. În schimb, Elisa se întoarce și se reapucă de treabă. Și, după cum se aude, vrea să termine cât mai iute posibil. Strickland se gândește o clipă. Dacă l-ar ignora oricine altcineva, l-ar face el pe respectivul să regrete. Dar în cazul acestei femei de serviciu, gestul nu face decât să-i sporească binecuvântata-i tăcere. A rămas așa, se uită la fundul ei. E greu de văzut ce și cum pe sub uniforma aia, dar i se pare că arată destul de bine. Clar că e destul de bine dacă poartă pantofi din ăia. Pantofii sunt cu imprimeu, imită blana de leopard. *Blana de leopard.* Pentru a cui plăcere, dacă nu pentru a lui i-o purta?

Fiecare bomboană pocnește când ajunge în făraș. Ca niște rămurele ce trosnesc în junglă la apropierea prădătorului. Strickland se ridică în picioare, face câțiva pași prin fața monitoarelor ca să alunge imaginea. Imediat se ridică și Elisa. Fie a terminat, fie consideră că a terminat, și se năpustește spre ușă, însă nu se poate deplasa foarte repede. Bomboanele se rostogolesc în făraș, un act de

echilibristică numai bun pentru circ. Strickland blochează ușa cu brațul drept. Elisa încremenește, dropsurile verzi trosnesc ca plămânii unui bolnav de bronșită.

— Știu cum sună, zice el. Eu sunt cine sunt. Tu ești cine ești. Dar nu suntem diferiți. Adică... pe cine avem? În dosarul tău scrie că n-ai pe nimeni. Iar eu... bănuiesc că nu-i la fel în cazul meu, dar e *de parcă*... adică, vreau să spun că mă *simt* ca și tine. Cred că amândoi am schimba niște lucruri în viețile noastre dacă am putea. Înțelegi?

Lui Strickland nu-i vine să creadă, dar merge mai departe. Ridică mâna stângă, îi atinge una dintre cicatricele de pe gât. Întregul trup al Elisei încremenește. Înghite în sec. Un puls ca de păsăruică i se zbate în jugulară. El ar vrea să-i poată simți ritmul, dar degetele îi sunt umflate, bandajate, iar unul dintre ele e amorțit din cauza verighetei. Inelul pe care Elisa i l-a dat chiar aici, în biroul acesta. Schimbă mâna, își plimbă arătătorul pe una dintre cicatricele de pe gât, cu ochii pe jumătate închiși, abandonându-se simțurilor. Cicatricea e fină ca mătasea. Iar ea miroase a curat, a înălbitor. Răsuflarea ei înfricoșată seamănă cu torsul Cadillacului.

Pe Amazon, grupul lui găsise cadavrul unui cerb de mlaștină cu coarnele prinse în coastele unui jaguar. Atunci, *índios bravos* bănuiseră că cele două animale stătuseră înlănțuite așa cu săptămânile înainte să moară, o încrucișare grotească. Așa sunt el și Elisa, se gândește Strickland. Două contrarii prinse în aceeași capcană. Fie găsesc o cale de-a colabora pentru a se elibera, fie o să se-aleagă doar oasele de amândoi. Însă creierul femeiesc, el știe, are nevoie de mai mult timp de gândire. Își lasă brațul să cadă pe lângă cadrul ușii. Elisa nu așteaptă. Țâșnește afară, golește fărașul în coșul de gunoi, apucă mânerul căruciorului și împinge. Pleacă, pleacă.

— Hei, o strigă.

Elisa se oprește. În luminile mai puternice de pe coridor, obrajii îi sunt roz, cicatricele roșii. Strickland simte cum îl cuprinde un vârtej de panică, pierdere și frustrare. Se străduiește să zâmbească, încearcă să fie sincer.

— Nu mă deranjează că nu poți să vorbești. Asta vreau să-ți spun. Ba chiar îmi cam place.

Îi vine în gând un joc de cuvinte simpatic. Oare e permis? O să

răspundă bine la el? E ameţit de la pastile şi nu vrea să piardă ocazia. Zâmbetul i se întinde din nou pe chip ca un elastic cât pe ce să plesnească.

— Pun pariu că *eu* aş putea să te fac să ţipi. Măcar un piculeţ, aşa?

23

Zelda o vede pe Elisa ieşind din biroul domnului Strickland. Există o grămadă de motive plauzibile. Poate că Strickland, cu ditamai mâna aia a lui bandajată, a făcut ceva mizerie. Sau Elisa a avut pe LCC vreun mesaj de la Fleming să facă curat în încăperea unde în mod normal nu au acces. Dar când, în tot timpul petrecut de ele la Occam, au avut parte Zelda sau Elisa de un ordin special de la Fleming fără să şi-l spună una alteia ca să discute ce înseamnă? Elisa nu-i zisese nimic. Dar, ce-i drept, cât mai vorbeşte ea în ultima vreme? Zelda îi povesteşte Elisei vreo întâmplare cu Brewster, iar Elisa n-o întreabă nimic. Zelda încearcă s-o întrebe ce s-a întâmplat, Elisa se face că n-aude. Zelda simte în coaste fiecare asemenea afront, puternic ca o împunsătură cu bastonul de vite al lui Strickland. Adună vânătăi. Se crispează acasă, gândindu-se la ele. Brewster a observat, iar când observă Brewster ceva, e clar că emiţi semnale vizibile ca nişte rachete de semnalizare.

— E vorba de Elisa, a recunoscut ea.

— Prietena ta de la serviciu?

— Mă tratează ca pe... Ah, nu ştiu.

— Ca pe-o slugă? i-o trânteşte Brewster.

Ăsta-i Brewster. Dacă-l prinzi oriunde altundeva decât în faţa televizorului, e ager ca un briceag. Prea ager pentru Zelda; nu întreţii o prietenie atât de mult pentru ca apoi să-i dai drumul ca unei petale în vânt. Aici e implicată o forţă exterioară, şi trebuie să fie vorba de F-1. De când aproape c-a prins-o Strickland înăuntru, Zelda a zărit-o de două ori pe Elisa împingându-şi căruciorul din direcţia F-1. Zelda îi dă Elisei multe ocazii să îi povestească detalii, de la întrebarea deschisă: *Ai văzut ceva interesant în noaptea asta?* până la afirmaţia foarte limpede: *Sunt foarte curioasă ce se întâmplă în F-1.* Elisa nu-i dezvăluie nimic. Nici măcar nu ridică din umeri. Şi asta nu doar că

nu-i stă-n fire, dar e nepoliticos, iar Zelda începe să se-ntrebe dacă n-ar trebui să urmeze sfatul lui Brewster, să dea dovadă de demnitate și să-i întoarcă spatele.

Să fie prietenia Elisei ceva atât de prețios? Zelda își închipuie că s-ar putea integra fără probleme în grupul celorlalți lucrători din tura de noapte. Încă două țigări fumate pe rampa de încărcare, un chicotit pe seama Elisei și pac – ar fi la curent cu toate glumele lor. Ar fi dureros, dar munca-i muncă și Occam, își reamintește, nu-i decât una dintre fațetele vieții sale. Are familie. Mătuși și unchi cu toate ramificațiile lor de urmași, ca să nu mai vorbim de arborele genealogic bușit al familiei lui Brewster, cu veri de gradele doi și trei și tot felul de plante agățătoare cu care n-a priceput niciodată prea bine care-i treaba. Mai are și vecini, pe unii dintre ei îi cunoaște de cincisprezece ani, unii o primesc în urale când li se alătură la grătare. Și mai e și biserica, locul care înseamnă și familie, și vecini la un loc, unde devin gălăgioși, unde se îmbrățișează și plâng, unde găsește mereu sprijin și dragoste.

Iată dovada că Zelda nu are nevoie de Elisa.

Dar Zelda *o vrea* pe Elisa. E încăpățânată în privința asta, ca o adolescentă căreia i s-a interzis să se mai întâlnească cu o prietenă. Numai că ea nu-i adolescentă. Ea, și nu Brewster, nici familia ei și nici biserica, ea e cea care spune când ajunge – mândria i-a fost prea mult călcată în picioare. Dacă ea vrea să-i mai acorde o șansă unei prietene care nu mai are nicio șansă, atunci așa o să facă. În plus, femeile o iau razna când e vorba de un bărbat – de fapt, și bărbații o iau razna în asemenea situații – și asta-i teoria pe care se bazează Zelda: Elisa Esposito are o aventură. Dacă F-1 e locul de întâlnire, atunci trebuie să fie vorba de doctorul Hoffstetler, nu-i așa? Bărbatul care e atât de amabil cu ele. Care lucrează adesea până la ore târzii. Care nu poartă inel.

Zelda n-o acuză pentru asta. La naiba, îi vine s-o felicite; Elisa n-a fost cu niciun bărbat de când o știe ea. E drept că din cauza aventurii ar putea fi dată afară, dar la fel de adevărat e că, dacă lucrurile merg bine, ea și doctorul Hoffstetler ar putea să plece împreună de la Occam. Îți dai seama? Să se mărite Elisa cu un doctor?

Dar în noaptea asta, după ce-a văzut-o pe Elisa ieșind în grabă din

biroul lui Strickland, Zelda nu mai e sigură. Fără îndoială că și Strickland are o cartelă de acces în F-1. Dacă scârbosul ăla cu Salutarea lui ruginită, care – chiar așa, acum își dă seama – se cam uitase la picioarele Elisei când le chemase la el în birou, a făcut vreo mișcare? Elisa e deșteaptă, dar are zero experiență când vine vorba de bărbați. Iar dacă Zelda a întâlnit vreodată un bărbat care să profite de-o femeie așa, atunci domnul Strickland e ăla.

O rigiditate metalică se instalează în fălcile, pumnii și picioarele Zeldei, adică toate acele părți care pot face o biată femeie de serviciu să dea de belea într-un loc ca Occam. Ia o hotărâre. Nu trebuie să sară decât peste două încăperi, niște debarale în care nici nu prea ai ce curățenie să faci, ca s-o urmărească pe Elisa în timpul ultimei jumătăți de oră din tura de noapte. Zelda se simte ca o nemernică. Mai rău, munca ei de detectiv nu scoate la iveală nimic concret. Nici uniforma, nici părul Elisei nu par șifonate de-o întâlnire amoroasă. Și totuși ceva s-a întâmplat în biroul lui Strickland; Elisa se chinuie de trei ori la rând să agațe un pământuf de praf de cârligul căruciorului.

Se aude soneria care anunță încheierea turei. Oamenii de serviciu se reunesc în vestiar. Zelda continuă s-o urmărească pe Elisa, schimbându-și mai repede hainele ca să reușească să-și valideze cartela chiar în spatele ei. Dar abia când ajung afară, sub cicatricea răsăritului de-un portocaliu ca de pepene, și așteaptă-n praful ridicat din pietriș care le învăluie până mult dincolo de glezne în stația de autobuz, Zelda spune iute o rugăciune în gând, o apucă pe Elisa de mânecă și o trage spre un coș de gunoi, speriind niște veverițe. Ochii Elisei, roșii și obosiți la ora asta, licăresc precauți.

— Știu, dragă. Știu. Nu vrei să vorbești cu mine. Nu vrei să vorbești deloc. Atunci nu vorbi. Doar ascultă. Înainte să vină autobuzul, ascultă-mă.

Elisa încearcă să se eschiveze, dar Zelda se folosește de ceva așa cum rareori face, și anume de dimensiunile și de forța sa, și-o trage înapoi de manșetă suficient de tare încât șoldul Elisei să se lovească zgomotos de coșul de gunoi. Elisa începe să-i facă semne furioasă și agitată, iar Zelda pricepe esențialul din acele puncte și liniuțe. Sunt scuze, justificări, pretexte. Dar Elisa nu-și cere iertare deloc. Dacă și-ar cere iertare, ar însemna c-ar recunoaște că a făcut ceva greșit.

Zelda apucă mâinile Elisei, liniștindu-le ca pe doi porumbei ce sencaieră și aducându-le la pieptul ei, spre împăcare.

— E pierdere de timp tot ce-mi spui – și știm amândouă că așa-i.

Elisa nu se mai opune, dar figura îi rămâne aspră. Nu răutăcioasă, doar aspră, de parcă ar ține un zid înălțat în fața unui secret prea mare pentru a fi împărtășit. Zelda oftează.

— Oare n-am încercat eu mereu să înțeleg tot ce te supără? Din prima zi în care-ai venit aici. Îmi amintesc de afișul ăla atârnat de Fleming în vestiar la început. Poza aia cu o tipă gen Marilyn Monroe, cu un mop și-o grămadă de săgeți indicând calitățile ei. *Mâini gata de treabă. Picioare pregătite să alerge încă un kilometru.* Mai știi? Mai știi cât am putut să râdem? Atunci ne-am împrietenit noi. Fiindcă erai așa de tânără și de timidă și voiam să te ajut. Și-acum vreau tot asta, atât.

De tulburare, fruntea Elisei se brăzdează. Tresare la scrâșnetul pietrișului – vreo șase muncitori se foiesc pregătindu-și fisele de autobuz. Asta înseamnă că se vede autobuzul. Zelda n-o să-și mai poată ține multă vreme prietena așa. Îi strânge mâinile cât de tare poate în cușca propriilor ei mâini; simte foșnetul aripilor delicate ale porumbeilor Elisei.

— Dacă ai dat de vreun necaz, nu te teme. Nu trebuie să fii speriată. Eu le-am văzut pe toate la viața mea. Și dacă-i vorba de-un bărbat...

Elisa o fulgeră cu privirea. Zelda dă din cap, încercând să o încurajeze, dar Elisa se trage înapoi, iar fornăitul și șuieratul autobuzului nu pot fi ignorate. Zeldei i se încețoșează dintr-odată privirea, un val de lacrimi pe care ea îl detestă; exact genul de emoții pe care nu vrea să le arate în momentele când se străduiește să pară puternică. Elisa se desprinde, dar Zelda o strigă. Elisa se oprește, se întoarce pe jumătate. Zelda se șterge la ochi cu dosul palmei.

— Nu te pot întreba întruna, draga mea, geme ea. Am și eu problemele mele. Viața mea. Știi, într-una din zilele astea o să plec de aici și-o să-mi deschid afacerea mea. Și mi-am imaginat mereu c-o să vii și tu cu mine. Dar trebuie să știu – noi facem doar curățenie împreună și-atât? Mai suntem prietene și după ce ne dăm jos uniformele?

Soarele care răsare face să scânteieze lacrimile limpezi ce încep să se rostogolească și pe obrajii Elisei, într-o potrivire perfectă cu ale Zeldei. Chipul Elisei zvâcnește, de parcă ar vrea să spună ceva, însă pumnii sunt strânși – e felul ei de a-și mușca limba – și Elisa nu face decât să scuture din cap înainte să plece spre autobuz. Zelda se întoarce, anume ca să fie orbită de soare, și-și șterge fața udă cu o mână tremurătoare, apoi rămâne așa, ferindu-se de lumina orbitoare, de mâhnire, de singurătate, de toate.

24

Luați la întâmplare orice bărbat din puzderia celor care lucrează în publicitate în oraș și, după o zi grea, îl veți găsi trântit într-un bar, bând ca să se ducă ghinionul, blestemând nedreptățile din afacerea asta a lor. Dar ce face Giles Gunderson? În primul rând, și-a amânat jelania pe-a doua zi, fiindcă se simțea bătrân și obosit. În al doilea rând, nu bere își toarnă pe gât, ci lapte. În al treilea rând, este singur.

A crezut că n-o să se mai dea jos niciodată din pat. Fără serviciu, fără bani, fără mâncare și fără prieteni dacă Elisei nu-i trece supărarea. De ce să tot amâne inevitabilul? Lumina dimineții se cristalizase prin geamul de la dormitor, iar curcubeele rezultate îi aminteau de vitrinele cu margini cromate de la Dixie Doug's. Dacă exista ceva care să-l poată scoate pe Giles din marasmul ăsta ca un crâng plin de mărăcini, atunci doar atenția acordată de Brad putea fi – dacă nu cumva celălalt ecuson era corect și pe tip îl chema de fapt JOHN. Giles se îmbrăcase în niște haine care, pentru prima oară, nu mai păreau impregnate de personalitatea sa, ci erau pur și simplu hainele unui bărbat în vârstă, și își pusese meșa, un exercițiu de om căzut în dizgrație. Apoi încercase să ignore tusea mortală a „Mopsului" și înnodase capetele zdrențuite ale panglicilor mândriei sale ca să poată intra la Dixie Doug's cu un strop din verva-i obișnuită.

Dar Brad nu era acolo, iar coada, un adevărat șarpe cu clopoței, îi mai tăiase din avânt. Obligat să se supună ordinii și conștient de sărăcia sa, i-a zâmbit vag unei tinere vioaie pe-al cărei ecuson scria LORETTA și a comandat cel mai ieftin produs din meniu, un biet

pahar cu lapte. Acum stătea la tejghea, deși scaunele înalte îi dădeau dureri oribile la șold. Dă laptele peste cap, fă-ți ieșirea rapid și fuga înapoi la murit.

Se rotește spre dreapta ca să se uite la televizorul alb-negru așezat între turnuri de caserole de plastic și să mai lase deoparte problemele lui. Semnalul e slab, dar puricii nu pot ascunde contrastul familiar al imaginilor cu niște negri care merg în cerc purtând niște pancarte. Deodată simte laptele acru în gură. Ah, asta-i mai lipsea! Giles se gândește s-o strige pe Loretta și să anuleze comanda, dar fata flirtează la greu, metamorfozând ocheade și fâțâieli în flote întregi de plăcinte comandate. Măcar la Dixie Doug's răsună muzică country; abia se pot discerne frânturi din buletinul de știri. Ceva despre William Levitt[38], un pionier al locuințelor din „suburbii". Ceva despre cum Levitt refuză să le vândă loturi negrilor. Pe Giles îl doare când vede imagini cu Levittown din Long Island. Își închipuie cum ar fi să locuiască într-una dintre casele alea pastelate, să-și trăiască fiecare dimineață înrourată într-un halat elegant și să ude magnoliile. Așa ceva n-o să se întâmple niciodată; el are de executat o pedeapsă pe viață în cutia aia de pantofi plină de șoareci de deasupra cinematografului Arcade – și asta doar dacă are noroc.

Niște coate se sprijină de tejghea, brațele se încrucișează. Giles ridică privirea și îl vede, un înger pogorât aici din raiul de scurtă durată. Chiar și în poziția asta lejeră, ușor cocoșat, Brad trebuie să fie mai înalt decât i se păruse lui Giles înainte. Un metru nouăzeci. Pe puțin un metru nouăzeci! Brad se întinde peste tejghea, mirosind a zahăr și-a aluat. Un deget mare și leneș se desprinde din împletitura brațelor pentru a arăta o farfurie cu o plăcintă de-un verde aprins care și-a făcut apariția lângă lapte.

— Mi-am amintit ce mult ți-a plăcut asta cu limetă.

Brad vorbește iarăși cu accent din Sud, iar Giles se topește. Accent fals, păr fals, ce mai contează? Oare nu ne e permis un strop de vanitate, mai ales când e vorba de plăcerea cuiva la care ținem?

— Ah! zice Giles amintindu-și de portofelul său gol. Sunt sigur că n-am la mine suficienți bani ca să...

[38] William Jaird Levitt (1907-1994), dezvoltator imobiliar considerat părintele suburbiilor americane moderne.

Brad râde:

— Fii serios. E din partea casei.

— Ești prea amabil. Nici nu se pune problema. O să trec mai încolo și-o să las banii.

Și, dintr-odată, îi vine o idee, o nebunie, dar când să facă gesturi nebunești dacă nu acum, când e într-o situație cum nu se poate mai proastă?

— Sau... poate-mi dai adresa ta, ca să trec pe la tine?

— Ei, acum cine-i ăla prea amabil? La naiba, să lucrezi aici e de parc-ai fi barman. Ajungi să cunoști oameni. Le auzi poveștile. Și știi, domnule, care-i treaba cu cei mai mulți oameni? Se pricep să poarte o conversație cam tot atâta vreme cât mă pricep eu să țin o plasă plină cu pisici. Nu prea avem clienți ca dumneata. Deștepți, educați. Toate lucrurile pe care mi le-ai spus despre lansarea nu știu cărui mare produs alimentar. Ai multe lucruri foarte interesante de spus și-ți sunt recunoscător. Așa că poftă bună, amice.

Pesemne că Bernie are dreptate, se gândește Giles. El e bătrân, e sentimental, e prizonierul altei epoci. Altfel de ce i s-ar umple ochii de lacrimi în fața acestei mărunte dovezi de generozitate?

— Dacă ai ști ce mult înseamnă asta pentru... Eu lucrez singur, știi, iar conversațiile... vorbesc cu prietena mea, desigur, prietena mea cea mai bună, dar ea e... zice Giles și simte încă pe spate semnele făcute cu fierul roșu de Elisa la despărțire. Ea, cum să zic, nu-i foarte vorbăreață. Așa că... mulțumesc. Din adâncul sufletului. Și te rog să-mi spui Giles.

Zâmbește forțat și se simte fragil, întregul craniu și-l simte fragil, o chestie la fel de ușor de sfărâmat ca Andrzej.

— Nu poți să-mi finanțezi obiceiul ăsta al plăcintelor cu limetă și să-mi zici „amice”.

Râsul lui Brad e rază de soare, limonadă, iarbă cosită.

— Ia te uită, n-am mai cunoscut niciun Giles înainte, dacă vrei să știi adevărul.

Giles poate întrevedea, după felul în care și-a țuguiat buzele, că Brad e pe cale să-și dezvăluie numele cu aceeași afecțiune degajată cu care i-a mărturisit și originile canadiene. După aceea, se gândește Giles, gata cu scotocitul după indicii; gata cu frunzăritul cărților de

telefon ca un școlar îndrăgostit; gata cu umilințele în această viață în care n-a avut parte de nimic altceva. În dimineața asta, cea mai proastă din viața lui, totul va fi salvat.

— Nu vreau să știu adevărul, spune, iar remarca lui sună profund.

Iată adevărul lui Giles. Își înstrăinase unicul confident. Campania publicitară despre care-l minți pe Brad că o „conduce" se încheiase cu o pictură de mântuială pe care i-o lăsase unei recepționiste miloase. N-avea niciun viitor. N-avea nicio speranță. Și toate astea-s motivul pentru care, avea să admită mai târziu, ceda acum acestei dorințe îndelung amânate, cu exaltarea unui copil electrizat de prea multă plăcintă pudrată cu zahăr. Ultima oară când vorbise cu Brad, îi explicase etimologia cuvântului *tantalic,* îi spusese cum se întindea Tantalus după fructele și apa la care nu putea ajunge niciodată. Acum se întinde și Giles.

Își așază palma pe încheietura mâinii lui Brad. E caldă ca pâinea abia scoasă din cuptor.

— Și mie îmi place să vorbesc cu tine, spune Giles. Și mi-ar plăcea să te cunosc mai bine. Dacă vrei și tu. Te cheamă chiar... Brad?

Licăririle vesele din ochii lui Brad se sting, atât de discret și total de parcă omul ar fi murit. Se ridică în picioare, înalt nu de un metru nouăzeci sau un metru nouăzeci și cinci, ci de trei metri, de trei sute de metri, de trei kilometri, trăgându-se dinspre tejghea și dispărând în stratosferă. Mâna lui Giles alunecă de pe pielea caldă și cade pe tejgheaua rece, o chestie veștedă, pătată, brăzdată de vene și tremurătoare. De la zeul ce domnește din ceruri se aude o voce din care-a dispărut accentul ăla numai miere și unt.

— Ce faci, bătrâne?

— Dar am... tu... face Giles simțindu-se ca o mostră în luminile puternice, efeminat, fâstâcit și izolat. Mi-ai dat plăcintă.

— Le dau tuturor plăcintă, zice Brad. Fiindcă m-am logodit aseară. Cu domnița aia.

Giles simte cum se sufocă. Același deget gros și păros al lui Brad care îi arătase plăcinta gratis invitându-l să o mănânce arată acum spre Loretta, chestia aia tânără și mieroasă, care se fâțâie și se hlizește, un apogeu al normalității. Giles se uită la Loretta, apoi la Brad, iar la Loretta, și tot așa de la unul la altul, un vârstnic

neputincios. Primii care urmează la coadă sunt membrii unei familii de negri – mama, tata și copilul – care se holbează la meniul atârnat sus, șoptindu-și unul altuia ce plăcintă plănuiesc să își ia. Giles observă că Brad e foarte roșu la față din cauza rușinii că a fost atins de el, iar o asemenea furie trebuie să se descarce cumva.

— Hei! strigă Brad. Voi puteți doar să luați la pachet. Nu-s locuri.

Sporovăială celor trei membri ai familiei se stinge. Întorc capul spre Brad, care fierbe de furie, și la fel fac toate celelalte capete din Dixie Doug's. Mama de la coadă își strânge copilul de mână înainte să răspundă:

— Sunt locuri destule...

— Toate-s rezervate, sare Brad. Toată ziua. Toată săptămâna.

Entuziasmul de pe chipul celor trei dispare când văd cât de pornit este Brad. Giles simte că-l copleșește greața. Se prinde cu mâna de tejghea ca să nu i se mai rotească scaunul și atunci își dă seama că nici nu se rotea. În spatele lui Brad, Giles vede imaginile neclare de la televizor; considerând că-l merită, Giles acceptă disprețul. Oamenii văd în fiecare zi la știri proteste de-ale negrilor, poate în timp ce-și calcă rufele, și nu simt nimic. Însă Giles nu suportă ce vede. Și nu e doar o răbufnire de milă. E dintr-o nevoie de autoapărare. El are privilegiul – *privilegiul* – de a-și putea ascunde statutul minoritar, dar, dacă ar avea un strop de mândrie, n-ar fi nevoit să recurgă la atingeri furișe pe-o tejghea. Ar sta și el alături de cei care nu se tem c-o să se aleagă cu capetele sparte de bastoane. Una e să se facă el de rușine; însă să lase furia să se reverse asupra acestor oameni nevinovați care nu voiau decât să-și cumpere o așa-zisă plăcintă, cu un preț exagerat și îndulcită cu zaharină – asta-i inacceptabil.

— Nu le vorbi așa, zice.

Brad își îndreaptă rânjetul disprețuitor spre Giles.

— Ai face bine să pleci și tu, domnule. Ăsta-i un local de familie.

Se aude clopoțelul de la intrare, iar Brad se uită într-acolo. Tatăl, probabil obișnuit cu gustul unei buze sparte, își mână familia din calea pericolului. Brad afișează un zâmbet larg, luminos – unul pe care până acum Giles credea că Brad îl cocea doar pentru el – și servește o replică cu un accent grosolan.

— Ia haidați mă' napoi!

Giles aruncă o privire mânioasă plăcintei cu limetă. Culoarea e identică cu a gelatinei pictate de el, un verde sintetic, nepământean. Își plimbă privirea prin Dixie Doug's. Unde-au dispărut culorile vibrante și liniile fluide ale vitrinelor cromate? Ăsta-i un cimitir din plastic ieftin. Se ridică și se pomenește că e mai zdravăn pe picioare decât s-ar fi așteptat. Când se uită iarăși Brad la el, Giles e surprins să vadă că obiectul fanteziilor lui nici nu-i așa de înalt, până la urmă. De fapt, au aceeași înălțime. Giles își aranjează papionul, își îndreaptă ochelarii, își scutură niște păr de pisică de pe haină.

— Când mi-ai vorbit despre franciză, îi zice, recunosc c-am fost impresionat. Decorul, cum se transportă plăcintele, totul.

Giles se oprește, uluit de fermitatea glasului său. Și alți clienți par să simtă la fel. Oricât de zadarnic ar părea, Giles își dorește să fi fost încă aici și să-l audă și familia aceea de trei persoane. Își dorește să fi fost aici și tatăl lui. Își dorește să fi fost aici Bernie Clay, domnul Klein și domnul Saunders. Își dorește să fi fost aici toți cei care l-au alungat vreodată ca să fie martori la asta.

— Dar știi tu, tinere, ce înseamnă cu adevărat o franciză? Giles face un gest larg, care cuprinde tot localul. Este o încercare oribilă, dezgustătoare, vulgară și lacomă de-a falsifica, ambala și vinde acea magie imposibil de vândut, dintre un om care stă la masă și un alt om. Un om care *contează*. Nu poți vinde în franciză alchimia mâncărurilor grase și-a dragostei omenești. Probabil că tu n-ai trăit-o niciodată. Ei bine, eu da. Există o persoană care contează pentru mine. Iar ea, te asigur, e mult prea inteligentă ca s-o prinzi pe aici.

Se răsucește pe-un călcâi, fața lui Brad se contopește cu lumina murdară a televizorului, și traversează localul în care acum nu se mai aude nimic în afară de o muzică country excesiv de sentimentală. Ajunge la ușă înainte să apuce Brad să riposteze.

— Și nu mă cheamă Brad. Mă cheamă John, poponarule.

Cuvântul ăsta l-a mai hăituit cândva pe drumul spre casă, după ce i-a oferit unui tip promițător momeala delicată a unui dublu sens, plus plasa de siguranță a unui al treilea sens, în cazul în care al doilea ar fi fost înțeles și respins, numai că astăzi cuvântul nu-l mai hăituiește chiar așa, mai degrabă îi dă energie, îl face să gonească pe străzile din Baltimore până la locul lui de parcare din spatele

cinematografului Arcade, apoi în susul scării de incendiu, pe lângă ușa lui și în apartamentul Elisei, după ce-i bate scurt la ușă, doar ca s-o avertizeze. Vede din clipa în care intră că ea nu doarme, așa cum s-ar cuveni; se îndreaptă clătinându-se spre farul băii luminate, unde o găsește în patru labe, alături de-o găleată plină cu spumă, oprită din activitatea ei uluitoare, și anume frecatul atât de zdravăn al căzii încât suprafața strălucește ca marmura, împrăștiind asupra Elisei, a întregii camere, probabil a întregii săli de dedesubt și-a întregului caroiaj de străzi paralele din oraș o lumină nouă, mai puternică, mai bună.

— Nu contează ce-o fi chestia aia, zice Giles. Contează că ai nevoie de ea. Așa că o să te-ajut. Zi-mi ce am de făcut.

25

Elisa aruncă o privire spre prietenul ei care tot dă cu pensula în șablonul decupat de mână și lipit cu bandă adezivă pe ușa glisantă a Mopsului. După ce-au dau jos plăcuțele mânjite de noroi, au curățat tone de depuneri de la țeava de eșapament cu niște detergent de vase pe bază de lămâie, iar apoi au frecat duba cu pământ nisipos – un truc de-al femeilor de serviciu. Giles a făcut toate astea îmbrăcat în aceeași vestă pepit pe care o poartă când lucrează aplecat ca o pasăre de pradă deasupra planșetei și mijindu-și ochii în același fel. Însă pentru Elisa, să-l vadă eliberat în aerul dulce de primăvară e de parcă l-ar vedea eliberat de lanțurile temniței. Soarele după-amiezii de duminică îi încălzește chelia – și de când n-a mai ieșit el din casă fără meșă? Asta o face fericită pe Elisa. Giles s-a purtat diferit în aceste zile de la sfârșitul săptămânii; parcă s-a debarasat de toată nesiguranța. Dacă asta-i ultima lor zi împreună înainte să pună în aplicare planul ei, înainte de arestare, înainte de condamnare, se gândește Elisa, atunci a fost o zi cu adevărat foarte bună.

Nu poate să stea și să se uite la el prea mult. Brațele îi tremură sub încă o serie de sticle de lapte, fiecare spălată și umplută cu apă. Se suie în dubă. A scos tot ce se afla pe sub scaunele din față ca să facă loc pentru o grămadă de cutii și coșuri puse pe-un preș. Elisa lasă sticlele să i se rostogolească din brațe și apoi le așază, una câte una,

într-o cutie căptușită cu o pătură. Sticlele se ciocnesc, apa se agită; stomacul ei face la fel. Se așază și se sprijină cu spatele de peretele interior, oftând.

— Da, ia și tu o mică pauză, zice Giles, iar privirea surâzătoare îi zboară un pic de la șablon. Muncești prea mult. Și-ți faci prea multe griji. Draga mea, într-un fel sau altul, în câteva ore o să terminăm cu toate. Concentrează-te la asta. Singurul lucru pe care-l știu bine este că nesiguranța e lucrul cel mai greu de îndurat în viață.

Elisa zâmbește; e surprinsă, dar chiar zâmbește. Îl întreabă prin semne:

„Ți-ai terminat legitimația?".

Giles dă ușor cu pensula, suflă pe deasupra, apoi își așază pensula pe gura unei cutii de vopsea. Își scoate portofelul, extrage cu un gest de scamator un card și i-l arată întinzând o mână peste încheietura celeilalte, ca pe o sabie. Elisa îl ia, se uită atentă, apoi scoate legitimația ei de la Occam, cea veritabilă, ca să le compare. Textura și greutatea sunt diferite, deci dacă cineva s-ar uita atât de atent la card, probabil că planul le-ar fi dejucat de la bun început. Altfel, legitimația e o lucrare convingătoare, ca tot ce iese din mâinile lui Giles. Pentru că a fost vorba de ceva complet diferit și realizat într-o singură zi, efortul e cu-atât mai impresionant.

Elisa arată prin semne numele de pe legitimație:

„Michael Parker?"

— Mi s-a părut că-i un nume bun, sănătos, de încredere, zice Giles ridicând din umeri. Desigur, prietenii îmi pot spune Mike.

Elisa se uită mai atentă la detalii și îl întreabă zâmbind:

„Cincizeci și unu de ani?".

Giles pare mâhnit:

— Nu? Nici măcar cu păr? Dar cincizeci și patru? Dintr-o singură tușă pot adăuga trei ani, uite-așa.

Elisa se strâmbă. Giles oftează și pocnește din degete ca să-i dea cardul înapoi. Apucă pensula, răsucește firele până se subțiază la vârf și rămâne doar un punct cu care atinge ușor legitimația.

— Gata. Cincizeci și șapte. Mai mult nu pot face. Și te rog să nu mai fii obraznică cu bietul domn Mike Parker.

Giles își reia munca, încruntându-se doar de dragul spectacolului.

Elisei îi e rău de atâta tensiune, se simte ameţită de parcă ar înota, şi totuşi se simte învăluită într-o căldură bizară, interiorul dubei e cel mai confortabil loc din lume. S-a simţit singură în mare parte din viaţă, dar în clipa asta atât de multe îi dovedesc contrariul. Dacă vor fi prinşi în următoarele câteva ore, pe locul al doilea în topul celor mai mari regrete ale ei ar fi faptul că nu va putea să-i mulţumească Zeldei pentru că a vrut s-o ajute şi aproape c-a implorat-o să o lase. Elisa n-a vrut să-i facă una ca asta; nu poate fi şi Zelda implicată dacă ea şi Giles vor fi prinşi. Dar se simte oribil din cauză că a respins-o. Şi totuşi, se gândeşte Elisa, înseamnă că poate a făcut şi ea ceva bine în viaţă dacă merită genul acela de loialitate.

Sunetele scoase de Giles, care îşi strânge uneltele, o readuc la realitatea cea dură. Un vânt prea uscat ca să poarte vreun strop de apă biciuieşte interiorul Mopsului, iar ea simte cum răzbate dinăuntrul cinematografului huruitul unui semnal muzical sinistru. Elisa iese din dubă şi mijeşte ochii spre soarele ce asfinţeşte.

— Sunt mândru de tine.

Elisa se uită în jos, la Giles. Stă pe vine, îşi clăteşte pensula. Soarele la asfinţit îl luminează din spate, dar ea îi poate discerne ridurile blânde, cum o priveşte cu drag.

— Orice s-ar întâmpla, spune el, eu sunt bătrân. Până şi alter ego-ul meu, Mike Parker, e bătrân. Până la urmă, ce mai contează pentru noi un asemenea risc? Dar tu eşti tânără. Viaţa ţi se întinde înainte ca Oceanul Atlantic. Şi totuşi uită-te la tine. Tu nu te temi.

Elisa savurează complimentul, fiindcă are nevoie de el, însă apoi, ca să limpezească situaţia, surâde sfios şi face semne cu mişcări foarte ample. Giles se încruntă.

— Cum. *Chiar* te temi? *Foarte* tare? Vai, dar te rog să nu-mi spui una ca asta, dragă. Sunt îngrozit!

Felul în care Giles îşi exagerează teama face ca sentimentul real să fie oarecum mai uşor suportabil. Elisa zâmbeşte, recunoscătoare pentru colacul de salvare, şi face un pas în spate ca să se uite mai bine la ce-a pictat Giles cu şablonul, în lumina melodramatică a apusului roşu-portocaliu. I se taie răsuflarea. Una-i o legitimaţie falsificată strecurată într-un buzunar. Dar pictarea unui semn fals pe o maşină cu numere de înregistrare e un alt nivel de îndrăzneală:

Dincolo de scris, ușa curată a Mopsului, strălucind în soare, devine un bazin în care Elisa se cufundă și e cât pe ce să se înece până în clipa în care, printr-o răsturnare minunată de situație, se vede binecuvântată și ea cu înzestrările creaturii și începe să înoate, ba chiar și să respire, nu doar bolborosind la suprafață asemenea unor ouă care fierb, ci năpustindu-se prin curenții acestui plan imposibil. E conștientă în continuare de aleea murdară și îngustă inundată de mirosul floricelelor de porumb aruncate la gunoi, și totuși i se pare că simte un întreg ocean plin de creaturi care converg într-un unic punct și așteaptă un semn călăuzitor de la ea. A sosit clipa.

26

Capacul sticluței scapă din degetele transpirate, sare țăcănind pe gresie, se ascunde după toaletă. Hoffstetler vrea să se lase în genunchi și să-l caute ca un narcoman. Vreo femeie de serviciu o să-l găsească, vreun cercetător o să ia amprente de pe el, iar Strickland, cu bastonul lui de vite pârâind, o să-l aresteze pe Hoffstetler înainte ca el s-apuce să-și programeze o întâlnire cu Chryslerul Bizonului. Dar nu mai e vreme. Se apropie cea mai agitată jumătate de oră de la Occam: așa e lunea, când se trece de la schimbul de noapte la cel de dimineață. Trebuie să-și stăpânească mâinile, răsuflarea și mintea și s-o facă. Nu pentru el. Ci pentru copiii ale căror vieți au fost distruse de cercetările medicale clasificate a căror desfășurare a permis-o. Devonianul, în felul său, e tot un copil abuzat. Hoffstetler îi poate curma suferința și astfel și-ar putea afla și el un strop de mântuire.

Scoate dopul și capacul de cauciuc de pe seringă, le aruncă pe ambele în veceu și trage apa; huruitul îngână pulsul pe care și-l aude în urechi. Apa din vasul de toaletă îl stropește pe față, stropii îi atârnă de pe piele ca niște negi când înfige acul în sticluță și trage de piston. Soluția argintie face vârtejuri minunate în corpul seringii. El știe care-s legile în natură: o substanță atât de frumoasă nu poate fi decât mortală. Bagă seringa în buzunarul halatului, se șterge pe față cu

mâneca și iese din cabina de toaletă, încercând să nu își privească chipul transfigurat în oglindă. Profesorul universitar cel echilibrat și sobru a fost înlocuit de-un criminal roșu la față, cu un rictus întipărit pe figură.

27

Lui Antonio îi ia zece ani până-și găsește cartela de acces. Din cauză că-i sașiu, bănuiește Zelda. Dumnezeu știe cum o curăța omul ăsta un birou fără să dărâme totul pe jos. Gânduri dușmănoase, dar Zelda își zice că așa-i trebuie. Elisa a avut o săptămână întreagă la dispoziție ca să se gândească la întrebarea ei: *Suntem prietene?* Se pare că răspunsul e nu. Iată că-i luni, sfârșitul turei, iar Elisa nu i-a spus o vorbă. Nici măcar nu se uită la ea. Zeldei i-a cam ajuns. Cel puțin, așa-și spune: că i-a ajuns. Poate că Brewster are dreptate. O prietenă albă îți e prietenă doar atâta timp cât are nevoie de tine. Dar nu-i iese din minte ce palidă era Elisa la față în seara asta, cum se tot uita peste umăr, cum jumătate din produsele de curățat pe care le apuca îi cădeau din mână din cauza tremurului incontrolabil.

Yolanda o împunge pe Zelda în spate. Cei din fața ei, de la coadă, au înaintat pâș-pâș, așa că face și ea la fel, doar că atunci când îi vine rândul și se întinde după cartela de pontaj, lucrul cel mai banal din lume, ei îi ia și mai mult decât ăia zece ani ai lui Antonio – îi ia o viață întreagă. E de parcă s-ar întinde peste o prăpastie fără fund. Pentru Zelda, se pare, înjosirea și furia, oricât de mult le-ar merita și și le-ar dori, sunt niște chestiuni alunecoase, la fel de alunecoase precum cartela asta de pontaj. Îi zboară din mână și plutește lent spre podea ca o aripă frântă.

28

Mopsul se hurducăie înaintând pe Falls Road. Trebuie să ajungă, conform programului stabilit de Elisa, cu o oră înaintea adevăratei mașini de la spălătorie – mai devreme ar stârni suspiciuni. Trece în viteză prin iazurile de lumină galbenă ale felinarelor, de-a lungul firului întortocheat al pârâului Jones Falls, pe lângă crângurile negre din Druid Hill Park, dă roată peluzelor purpurii de la Baltimore

Country Club. Părți din oraș pe care nu le-a explorat niciodată și pe unde nu va mai călca. Agitat, Giles accelerează puternic și cotește la stânga pe South Avenue, atât de rapid încât simte cum roțile de pe partea dreaptă aproape că se desprind de asfalt. Mopsul se trântește la loc în poziția normală după această cascadorie, o cutie din spate se răstoarnă și din ea țâșnesc sticlele de apă ca niște rachete lansate dintr-un submarin Polaris. Giles înjură, se luptă să redreseze mașina, încetinește în fața unui complex cufundat în întuneric pe care scrie Spitalul pentru Copii Happy Hills, ultimul punct de reper înainte de Occam Road.

N-a mai trecut pe aici din ziua în care a dus-o la interviu pe Elisa, care avea pe-atunci optsprezece ani. Nimic nu s-a schimbat. Pădure deasă de ambele părți ale drumului, în care încă par să se ascundă spiriduși, și ceasul iluminat de pe indicatorul cu Occam care strălucește tot ca o a doua lună. A regretat multă vreme că a ajutat-o și el pe Elisa să primească acest loc de muncă. Până azi. Azi ea are un scop și e ceva atât de frumos. Încearcă să se gândească la asta când urmează indicatoarele cu ÎNCĂRCARE și trece printr-o parcare pustie. De fapt, nu absolut pustie. Remarcă un Cadillac Coupe de Viile uriaș și verde, înainte ca farurile Mopsului să dea de-un paznic care ridică o mână înspre el făcându-i semn să se oprească, în vreme ce mâna cealaltă se duce și se așază pe mânerul pistolului din toc.

29

Lumina cenușie a monitoarelor de supraveghere, ăsta-i singurul răsărit de care are Strickland nevoie. Se ridică de pe jos, din locul unde doarme în nopțile când nu suportă s-o vadă pe Lainie, și se așază în scaun. Îi chiorăie burta din cauza calmantelor. Pesemne e treabă serioasă, fiindcă atunci când tușește, scuipă sânge. Pătează plicul alb de pe birou. Îl șterge. Plicul rămâne mânjit, dar nu-i nimic. Așa emană importanță. Și chiar e important. Înăuntru sunt hârtiile despre disecția obiectivului, care o să aibă loc azi. Scoate documentul. E curat și frumos – niciun cuvânt nu e șters. Nu se obosește să-l citească, semnează în câteva locuri. Zăbovește asupra ilustrațiilor. Autopsia arată cam ca una standard pentru un animal

care se presupune că ar fi atât de rar. Incizia în formă de Y. Desfacerea sternului. Scoaterea organelor. Tăierea craniului cu fierăstrăul. Pleosc cu creierul într-o tavă. Abia așteaptă, fir-ar să fie.

Pași dincolo de ușă. Strickland ridică ochii de pe schemă. La ora asta, așa de devreme, se poate aștepta la domnul Clipboard. Dar nu-i Fleming. E Bob Hoffstetler. Arată ca naiba. Transpirat, palid, speriat. Arată ca Raul Romo Zavala Henríquez, e cu mult depășit de situație. Strickland se lasă înapoi în scaun. Își împreunează mâinile la ceafă. Îl doare, dar e o poziție care merită. O să fie amuzant.

30

Zelda îngenunchează ca să-și culeagă de pe jos cartela de pontaj. Yolanda o ia razna în spatele ei. Dar Zelda nu-l aude decât pe Brewster care-i dă înainte cum că nu trebuie să aibă încredere în nimeni. Însă el n-o cunoaște pe Elisa, nu-i așa? Păi sigur că n-o cunoaște. În ciuda anilor mulți de când sunt prietene, Elisa n-a fost niciodată pe la ea acasă, nu, nici măcar o dată. Dar Zelda *o știe* pe fata asta. Și știe c-o știe. Și asta nu-i Elisa așa cum o știe ea.

Cartela Elisei așteaptă în fanta sa, încă necompostată în ciuda faptului că Elisa a ieșit rapid din vestiar. Un detaliu minor, poate, dar numai dacă nu-l legi de tot ce s-a mai întâmplat prin Occam în ultimele câteva zile. Echipament acoperit cu folii scos cu cărucioarele din F-1. Cercetători strângându-și mâinile și luându-și la revedere, la o cafea și-o gogoașă. O atmosferă ciudată, cam ca în ultima săptămână de liceu: oameni entuziasmați, dar și temători și triști. Zelda simte cum întreaga clădire se încordează așteptând o lovitură. Astăzi o să se întâmple ceva important, iar Elisa, pricepe ea brusc cu toată claritatea, a ajuns să fie cine știe cum implicată. Și cum de știe Zelda asta? Păi, indiciul a fost toată noaptea acolo, în fața ei, scârțâind pe podea.

Pantofii Elisei. Purta niște tenișI urâți și gri, cu talpă de cauciuc, făcuți pentru alergare.

Zelda își apucă iute cartela, pontează și apoi, cu un gest care o face pe Yolanda să scuipe acid, găsește și cartela Elisei și o pontează și pe aceea. În fond, cartelele de pontaj sunt primul lucru la care o să se

uite Fleming când o să caute o dovadă, să vadă cine e aici și cine nu dacă se întâmplă ceva rău. Zelda face stânga-mprejur, se ciocnește de Yolanda și nu-i cere scuze, o ia la goană înapoi în direcția laboratoarelor. Să se întâmple ceva rău? Are ea o bănuială c-o să se întâmple multe, foarte multe, și foarte repede.

31

Hoffstetler se îndreaptă în viteză spre biroul lui Strickland. Ține seringa în buzunar. Mihalkov n-o să afle niciodată. Nu va fi cazul să știe. Jumătate din soluție pentru Strickland. Jumătate pentru Devonian. Primul trebuie omorât pentru ca al doilea să poată fi omorât într-un mod cât mai curat. Hoffstetler își spune că *mudak*-ul ăsta nenorocit și periculos o merită. Seringa de sticlă e unsuroasă, îi alunecă în mâna cu care o strânge. Își șterge degetele de interiorul buzunarului și o apucă mai bine. E aproape de birou. Mergi, nu te opri.

— Du-te înapoi și bate la ușă, îi zice Strickland.

E o aiureală, iar Hoffstetler, cu o minte înzestrată din naștere cu simțul rațiunii, o respinge ca un computer care a primit niște date greșite; apoi face cel mai rău lucru posibil, se oprește din mers, și asta chiar în fața unui perete de monitoare care-l orbește cu cele șaisprezece ecrane de lumină cenușie. Ridică o mână ca să-și protejeze ochii, mâna care până acum o secundă ținuse seringa. Acum e goală, o chestie moale și flască, inofensivă.

— Să bat...

— Protocolul, Bob, zice Strickland. Știu ce mult ții la protocol.

— Voiam... să-ți mai dau o șansă...

— *Mie?* Tu să-mi mai dai mie? Bob, nu pricep. Ești liber să-mi explici, bineînțeles. Dar du-te înapoi la ușă și bate înainte să intri.

32

Mopsul nu-i o mașină sensibilă, dar Giles se simte una cu cauciucurile lipsite de apărare, iar când pleacă de la punctul de control simte fiecare pietricică peste care trece. Bineînțeles, paznicul i-a făcut semn să intre fără să-i verifice legitimația, păcălit de

inscripția pictată pe dubă. Dar așa și bănuiau, că punctul de control o să fie partea cea mai ușoară, nu? Giles încetinește mult, acum mașina abia se mai târăște când dă un tur prin spatele clădirii. O siluetă se sprijină de zid, fumând între două felinare. Giles șterge parbrizul aburit. Da, asta trebuie să fie rampa de încărcare, încearcă să-și înghită spaima, dar gâtul îi e ca de glaspapir.

Dă să tragă mașina între liniile galbene trasate cu vopsea. Paznicul sare, ridicând ambele palme așa cum faci când te întrebi dacă celălalt e tâmpit. Rotește dintr-un deget spre el și Giles se înfioară dându-și seama de greșeală. Ar trebui să intre cu spatele. Păi sigur că da. Doar nu încarci duba prin partea din față. Își șterge transpirația de pe față, bagă în marșarier și dă înapoi, primul pas din întoarcerea în trei mișcări. Nu-i a bună. Ah, nu-i a bună deloc. De obicei, merge chiar și un kilometru în plus ca să nu se facă de rușine când trebuie să facă o garare. Iar acum, în bezna dinaintea zorilor, e nevoit să parcheze cu spatele într-un loc îngust în timp ce-l privește un paznic vigilent? Giles se uită în oglinda retrovizoare și vede ochiul roșu, bănuitor al țigării paznicului. Bagă în marșarier, apucă volanul și se roagă la zeii General Motors pentru un miracol din lumea mașinilor.

33

— Hei, salutare, Bob. Intră. Cu ce pot să te-ajut în dimineața asta?

Hoffstetler se simte exact cum și-a dorit Strickland: ca un copil muștruluit. A bătut de zece sau douăsprezece ori la ușă, în timp ce Strickland se hlizea; mult prea mult timp s-a pierdut. Se întoarce împleticindu-se în fața monitoarelor de supraveghere care pâlpâie. E buimac de spaimă, suficient de dezechilibrat încât, atunci când vâră mâna în buzunar, simte cum vârful acului îi zgârie arătătorul. Cât pe ce – șuieră panicat printre dinții dezveliți de un zâmbet fals.

— Voiam doar... să mă asigur că tu... chiar vrei să faci asta.

— Uite ordinele generalului Hoyt.

Strickland ridică primul document de deasupra, o schiță sumară a obiectivului tranșat ca de-un măcelar și continuă:

— Iar eu tocmai le-am aprobat. Asta înseamnă că două ore și patruzeci și cinci de minute de-acum încolo noi doi ne vom comporta

ca niște buni americani și ne vom duce să scoatem mațele din peștele ăla. Știu cum te simți. Dar gândește-te așa. Japonezii, nemțălăii, chinezii. Și ei sunt ființe inteligente, nu? Și *pe-ăia* n-am avut nicio greață să-i omorâm.

Hoffstetler se închipuie sărind peste birou. Știe că s-ar putea să se ajungă la asta. Un gest lipsit de grație, dar atât de improbabil pentru un bărbat de vârsta lui, încât și pe el l-ar surprinde. Strickland ar ridica un braț ca să se apere sau s-ar întoarce cu spatele – nu contează. Acul ar pătrunde în orice parte a corpului. Coapsele lui Hoffstetler sunt încordate, gata de salt, când remarcă una dintre cele mai infime mișcări cu putință. Probabil că are vederea antrenată pentru detectarea detaliilor antropocentrice de orice dimensiune, până la cili ai simplelor protocelule și organite. Chiar în spatele capului lui Strickland, în al șaptelea monitor, imaginea surprinsă de camera de supraveghere se deplasează în sus, dinspre o dubă a spălătoriei care dă cu spatele către rampa de încărcare înspre cerul întunecat și pustiu de deasupra.

Hoffstetler dă drumul seringii în buzunar. Răspunde că da, bineînțeles, o să se întâlnească cu Strickland când se va face eutanasia, dar sunetele politicoase sunt acoperite de inima care-i cântă *„Slavsea, Otecestvo naşe svobodnoe!”,* imnul sovietic. Mihalkov a reușit. După optsprezece ani în care l-au lăsat pe Hoffstetler să se chinuie singur, rușii i-au venit în sfârșit în ajutor.

34

Elisa fuge în spălătorie. A-nceput: a zărit pentru o clipă Mopsul dând cu spatele pe rampa de încărcare și făcând niște serpentine de toată frumusețea, de ieșise paznicul repede din cabina sa, un lucru neliniștitor, chiar dacă asta îi oferise Elisei destul timp ca să apuce mătura și să împingă în sus camera de supraveghere înainte să dispară de-acolo. Se strivește cu talia de chiuveta industrială, pune dopul, rotește ambele robinete, de apă caldă și rece. Înhață prosoapele dintr-un coș și le cufundă sub apă. Elisa și Zelda au petrecut ani de zile ridiculizând LCC-urile lui Fleming, dar acum trebuie să-i recunoască meritele omului: toate sarcinile întipărite în

minte o ajută să-și facă treaba acum, altfel s-ar putea prăbuși de spaimă.

Scoate prosoapele mustind de apă din chiuvetă și le aruncă, grele ca nămolul, în cel mai apropiat cărucior pentru transportat rufăria. Și continuă așa, cu uniforma tot mai udă, până când căruciorul se umple pe jumătate, apoi închide iute robinetele și apucă mânerul căruciorului. Împinge; căruciorul nu se urnește. Simte cum îi îngheață șira spinării, încearcă din nou, cu o grimasă care-i dezvelește dinții, cu mușchii încordați, împingând în tălpile tenișilor. Primul centimetru e cel mai greu, apoi căruciorul înaintează ca melcul, o învârtitură, două. Inima care-i stătuse în loc își reia încet ritmul, doar pentru a tresări iarăși: ăsta-i căruciorul care scârțâie, cel care chiorlăie ca un motan, și nu mai are timp să îl schimbe.

35

Când vede degetele lipite de geam, Giles se trage înapoi. Paznicul îi face un semn rotind din mână. Giles nu vede altă soluție decât să se supună. Coboară geamul învârtind din manetă, iar trăsăturile paznicului se ivesc acum foarte clare: ochi căprui somnoroși, mustață neîngrijită, urechi păroase. Se încruntă când îi luminează cu lanterna îmbrăcămintea, iar Giles e scuturat de-o amintire: cu douăzeci și doi de ani în urmă, în noaptea arestării sale la barul de gay, din cauza căreia a fost dat afară de la Klein & Saunders, polițiștii ăia mustăcioși și felul în care resimțea ca pe o agresiune razele lanternelor plimbate pe corpul lui.

— Nu păreți de la Spălătorie, zice paznicul.

— Mersi.

Așa ar vorbi un șofer, își zice Giles, nu *vă mulțumesc, domnule.*

Paznicul nu apreciază gluma.

— Legitimația?

Giles zâmbește așa de larg, încât se teme să nu înceapă să-i cadă dinții din gură și se preface că-și caută portofelul, sperând că paznicul înfrigurat și obosit o să-i spună că nu mai e cazul. Dar dinspre paznic, nimic; Giles n-are de ales, scoate legitimația. O înalță în așa fel încât celălalt să o poată citi fără să o atingă, dar nu ține figura. Paznicul,

care iată că de fapt nu-i deloc somnoros, o înhață cu viteză de viperă. Lanterna face ca hârtia ieftină a legitimației să pară transparentă. Giles vede prin ea cum paznicul râcâie scrisul cu unghia. Cifra 7 pictată de Giles pentru a crește vârsta lui Michael Parker se ia.

— Hopa, zice Giles.

— Coborâți din mașină, zice paznicul.

În clipa aceea toate luminile de la Centrul de Cercetări Aerospațiale Occam se sting.

36

Zelda e în spălătorie când se întâmplă. Cu șase ani în urmă s-a dat o spargere, au fost jefuite și casa ei, și cea lipită de ea, iar ea n-o să uite niciodată cât de repede și-a dat seama că ceva e în neregulă. Abia coborâse din mașină, Brewster încă era la volan. Nu lipsea nimic de pe peticul de iarbă din fața casei; nu era nimic de luat. Și totuși, totul era altfel. Iarba era altfel, călcată de niște pantofi care nu erau ai lor. Ușa era altfel, mânerul rotit într-un mod ciudat. Și mai ales aerul era altfel, jumătate sorbit de o răsuflare străină, iar restul agitat ca un roi de viespi.

Uitându-se la picăturile de apă de pe jos, Zelda simte aceeași certitudine oribilă. Nimic nu pare schimbat la prima vedere; e normal să mai pice apă pe jos. Și-atunci de ce dă roată ca un detectiv unei băltoace de sânge? Fiindcă, dacă se uită mai atent, chiar stropii de apă sunt o dovadă. Nu-s niște stropi rotunzi, clar separați. Sunt liniuțe, iar ele spun o poveste despre grabă – graba Elisei. Aceste modele revelatoare îi rămân în minte chiar și după ce luminile din încăpere se sting și se pomenește în beznă.

E genul de întâmplare care trebuie trăită o clipă înainte să-ți vină să crezi că-i chiar adevărat. La Occam nu este niciodată întuneric. Nici măcar luminile din toaletă nu se sting. Dintre ziduri se aude un geamăt istovit și apoi se lasă liniștea, o liniște adevărată, din care s-a scurs acel zgomot alb, lăsând-o pe Zelda singură cu bătăile propriului său mecanism de carne. Nu – nu complet singură. Undeva departe, pe un coridor întunecat, ea aude țipătul ascuțit al căruciorului de la spălătorie, cel cu o roată defectă.

37

Dacă n-ar fi ajuns deja la ușa laboratorului F-1, cine știe cât i-ar fi luat Elisei s-o găsească în valul ăsta de beznă. Își împinge cu greu căruciorul prin laboratorul cufundat în tăcere și nemișcare, roata defectă țipă în toată liniștea asta și nenumăratele vise cu această încăpere îi sunt singura hartă până când ochii încep să i se adapteze la puțina lumină – primele raze ale dimineții, presupune ea, strecurându-se dinspre ferestrele de la etajul întâi și călătorind întortocheate, ca fumul, prin tubulatura de ventilație, invizibile până acum.

Căruciorul înaintează fără să se lovească de nimic până la marginea bazinului. Scânteieri cenușii ale apei legănate plutesc prin încăpere ca niște cuțite aruncate. Oare el o vede? În beznă, Elisa gesticulează cu febrilitatea unei rugi, spune cuvinte pe care nu poate decât să spere că el le-a învățat. „Vino." „Înoată." „Ieși." S-a întins peste bordură, e aplecată deasupra bazinului, face semne. Apa vălurește, o atinge. Și ea tot face semne, tot face semne. Nu se știe de ce s-au stins luminile, dar treaba asta o să stârnească panică, iar panica o să-i determine pe oameni să vină și să-și protejeze cel mai important obiectiv. Dacă el nu vine, dacă nu înoată, dacă nu iese acum, nu mai e nicio speranță nici pentru creatură, nici pentru Elisa.

Doi ochi de aur răsar ca niște sori gemeni. Elisa rămâne fără cuvinte. În clipa următoare își scoate pantofii, e cu picioarele în apă, uniforma i se înfășoară în jurul coapselor ca niște tentacule reci. Tremură și înaintează greu înspre el, cu brațele întinse. Ochii aurii sunt plini de îngrijorare, sigur că sunt – doar el a mai fost hăituit înainte. Elisa mai face un pas și piscina se adâncește subit; dintr-odată apa îi ajunge până la bărbie și abia mai respiră, iar greutatea hainelor o trage mai departe în josul pantei și tot mai departe, acum începe să înghită și să scuipe apă și singurele semne pe care le mai fac mâinile ei sunt cele disperate, ale unei femei ce se îneacă.

38

Din monitoare se aud pocnete de electricitate statică. Ecranele nu

s-au înnegrit încă. Un gri tot mai întunecat, șaisprezece ochi care mor. Nimic nu mai este supravegheat. Nimic nu mai este înregistrat. Să dețină controlul, asta-i tot ce și-a dorit Strickland încă din primele zile de instrucție, din Coreea, din Amazon – să dețină controlul asupra familiei sale, asupra propriei sale soarte, iar acum i-a fost retezat, de parcă o macetă ar fi secerat o rădăcină în junglă. Se ridică în picioare. Se lovește atât de tare cu genunchiul de birou, încât aude lemnul trosnind. Șchiopătează, pipăie cu vârfurile degetelor masa pe care sunt așezate monitoarele, își recapătă echilibrul sprijinindu-se în degetele moarte. Dar și asta îl doare, așa că se îndepărtează. E beznă ca pe Lună. Lovește cu piciorul un coș de gunoi. Cu umărul se izbește într-un perete. Trebuie să-și croiască cu greu calea spre ușă, de parcă ieșirea ar fi una din aceea micuță, construită pentru un câine.

Pe hol răsună pași grăbiți, însă șovăielnici, ca o răpăială de ploaie. O rază de lumină mâzgălește bezna.

— Strickland?

E Fleming, cretinul ăsta de civil, care nu-i de niciun folos.

— Ce pula mea – o durere subită, totul îl doare – e asta?

— Nu știu. Siguranțele?

— Păi, cheamă pe careva.

— Au picat liniile. Nu pot.

Instinctele lui Strickland sunt mereu dintre cele mai bune când e vorba de contact. Pumnul îi țâșnește ca din praștie. Îl apucă pe Fleming de guler. E prima oară că se ating, în afara strângerii de mână din prima zi. Dar parcă era iminent, nu-i așa? Amenințarea celui cu sapa asupra ăluia cu mapa? Cusăturile fine din gulerul lui Fleming se rup când Strickland își umflă bicepșii.

— Găsește pe careva. Imediat. Suntem atacați.

39

Ceva o apasă pe Elisa pe spate. Pare prea mare pentru o mână, dar exact așa se simte, cum se îndoaie, cu un pod al palmei și falange. O alta o apasă pe piept, cinci gheare o înțeapă foarte ușor pe sâni și burtă. Sunt atât de puternice, încât ar putea s-o strivească, însă se pomenește ridicată, ușoară ca un fluture, până când îi iese capul din

apă. Tușește cu fața în mușchii rotunzi ai unui umăr lat, în timp ce plutește pe spate spre locul cu adâncime mai mică. Nu poate gândi coerent: el o ține, ea îi simte sub mâini solzii moi și mătăsoși, dar și tăioși precum cristalul și, deși nu schimbă niciun cuvânt, ei doi își spun totul, chiar totul.

Trupul Elisei se smucește. Atât îl lasă pe el lanțul să înainteze. Ea se dezmeticește, pune picioarele jos și scoate din buzunarele șorțului cele mai bune unelte pe care le-au putut șterpeli ea și Giles: un clește gură de lup și un patent pe care le-a strecurat aici ascunse în haină. Canelurile care străbat pielea creaturii strălucesc roșietice, dar numai pentru o clipă. O privește, sunt doar câțiva centimetri între ochii lor, iar apoi se ridică, scoțând pieptul din apă în așa fel încât ea să poată ajunge la lanțurile prinse de ham. Afară din apă, branhiile lui încep să fluture, dar nu mai e loc de îndoială. El înțelege. El are încredere. El, ca și ea, nu mai are nimic de pierdut.

Ea dă să apuce cu cleștele o verigă de lanț. Își dă seama pe loc c-a făcut o greșeală fatală. Veriga e prea groasă și cleștele n-o poate cuprinde bine; parcă ai încerca să muști o minge de baschet. Elisa apasă lanțul în fălcile tăioase ale cleștelui și încearcă să îl taie așa, dar n-are niciun efect în afară de niște zgârieturi infime. Bagă cleștele în buzunar și strecoară vârful ascuțit al patentului într-o verigă, apoi încearcă să deschidă fălcile patentului ca să rupă veriga din interior. Metoda asta nu dă roade deloc. Îi alunecă mâna și scula îi cade în apă. Nu încearcă să o recupereze. N-are rost. Are mâinile groaznic de roșii, e fleașcă în bazinul din F-1 în vreme ce Giles o așteaptă afară și nu vede nicio cale să elibereze creatura. I se pare o binecuvântare când aude din întuneric o voce de bărbat.

— Stai, zice.

40

Giles are impresia că oferă o interpretare strălucită în rolul Omului care nu-și poate desface centura de siguranță când se sting luminile. Nu doar cele două felinare de la rampa de încărcare. Toate: de la ferestrele birourilor, de pe trotuare, de pe peluze, de la marchize, din parcări, absolut toate se sting. Paznicul se trage înapoi dinspre

mașină, scrutează clădirea cu privirea și își apucă stația.

— Gibson aici, rampa de încărcare. E totul în regulă? Terminat.

Elisa n-a zis nimic de stinsul luminilor. Giles profită de ocazie ca să se uite în oglinda laterală către ușile rampei de încărcare. Și-ar dori s-o vadă ieșind. Pe de altă parte, speră să n-o facă, nu încă. Paznicul ăsta nu se cară. Deci va trebui să i se distragă atenția. Giles scoate capul pe geam și-și drege glasul.

— Domnule? Înjură în barbă; nu așa vorbește un șofer, încearcă altfel: Auzi, prietene?

Paznicul își reglează stația.

— Gibson aici, rampa de încărcare, terminat.

— Îmi pare tare rău de chestia cu legitimația, zice Giles. Mă tem că mi-e cam rușine cu vârsta mea. Uite, vezi asta? E o meșă. Mă tem că-s cam orgolios, dar te asigur că asta nu-mi afectează munca, mă pricep la transportat rufele.

Paznicul se întoarce înspre el, scoțându-și pistolul din toc cu multă dexteritate.

— Vă mai spun o dată, domnule Parker. Coborâți din mașină.

41

Hoffstetler se lasă să alunece peste bordură, sare în apă, o apucă pe Elisa de umăr. Creatura îl sâsâie, un sunet ca de gheață rasă, dar de data asta moartea nu-l sperie pe Hoffstetler.

— Cu cine lucrezi?

O întreabă fiindcă încă nu-i vine să creadă că muzica și dansatul, acele tactici avangardiste care l-au ținut în viață pe Devonian, au fost născocirea unei simple femei de serviciu. Dar e suficientă o clipă în care o privește în ochii ăia disperați ai ei ca să-și dea seama că este o apariție rarisimă, un agent cu adevărat independent, care nu se supune decât propriului ei simț al dreptății.

— Tu ai mișcat camera de la rampă, nu-i așa? o întreabă. Îl scoți de-aici, nu?

Ea încuviințează și lui nu-i vine să creadă. Deci nu-s rușii. El tocmai a aruncat instalația electrică în aer cu pocnitoarea lui Mihalkov, iar singura persoană de-aici care îl ajută e o femeie fragilă

care nu poate vorbi. E o situație ce pare atât de sortită eșecului, încât îți vine să râzi, însă el se gândește la ce obișnuia să le spună studenților săi. Imaginați-vă că sunteți o planetă. Nu râdeți, le zicea. Încercați să vă imaginați. Eoni de singurătate; și-apoi, într-o bună zi, orbita ta eliptică te poartă aproape de o altă planetă, și apropierea asta te lasă cu răsuflarea tăiată. N-ai încerca să profiți cât poți? N-ai erupe, n-ai izbucni în flăcări, n-ai exploda, dacă ar trebui? Ăștia-s Elisa Esposito și Bob Hoffstetler: două corpuri singuratice și improbabile care se agață unul de altul doar pentru această clipă prețioasă.

— Spune-i să nu-mi facă rău, zice Hoffstetler. O să-i desfac lanțurile.

42

Ecranele camerei de supraveghere sunt reci și moarte când Strickland dă buzna înapoi în biroul său cufundat în beznă. Face gălăgie, dărâmând una, alta. Se simte ca un orb. Handicapat. Ca creatura aia care abia de poate respira aer obișnuit. Ca Elisa, care nu poate vorbi. Mâna cu care își dibuie drumul dărâmă telefonul de pe masă. Acesta cade scoțând un biet țârâit. Se întreabă dacă era telefonul roșu. Generalul Hoyt. Dumnezeii mă-sii. Dacă află Hoyt de treaba asta, Strickland o să-și petreacă restul vieții căutând să-și repare greșeala...

Așa. Mâna sănătoasă apucă mânerul fin de stejar al macetei. Nu, e Salutarea de Alabama. E din ce în ce mai greu să ții firul. Tija de oțel zăngăne lovindu-se de dulăpiorul metalic în spatele căruia o ține ascunsă. Apasă pe butonul de pornire. Salutarea prinde viață cu un zbârnâit. O flutură înaintea lui când se îndreaptă spre ușă. De data asta nu se mai ciocnește de nimic. Zici că acum biroul ăsta se teme de el.

Coridorul e luminat doar de strălucirea infimă a zorilor ce se strecoară prin ferestre. Pe holuri nu răsună decât câțiva pași, două-trei glasuri. Ăia care au ars siguranțele pun ceva la cale. Schimbarea de tură e momentul perfect să dai lovitura. Blocaj la lift. Confuzie generală în fața recepției. Dar foarte puțini matinali aflați efectiv pe

coridoare și-n laboratoare. Cine putea să știe toate astea? Același om care tocmai a fost la el în birou. Bob Hoffstetler. Rusnacul. Strickland înaintează pe hol cât de repede îi permite întunericul, trăgând pe nas ozonul fumegând al Salutării.

— *Obiectivul!* strigă pentru oricine l-ar putea auzi. *Încuiați obiectivul!*

43

Nu-s făcuți niciunul pentru muncă fizică, nici femeia asta micuță, nici biologul ăsta de patruzeci și ceva de ani care nu-și întreține corpul. Căruciorul de rufe ar putea fi prea bine plin cu bolțari. Însă Hoffstetler are încredere în regulile impulsului și propulsiei. Nu trebuie decât să-l urnească. Dar Elisa lasă mânerul și se apleacă peste cărucior ca să aranjeze prosoapele ude și să ascundă mai bine creatura de sub ele. O face cu o asemenea tandrețe, încât lui Hoffstetler îi displace să o repeadă, dar n-are încotro. Femeia asta a pus în mișcare un plan considerat prea riscant de conducerea sovietică, așa că merită recompensa unei încercări veritabile. Apucă iute mânerul, împing amândoi, prosoapele foșnesc de la tremurul creaturii, iar roțile, protestând cu un geamăt, încep să se miște.

Lui Hoffstetler i se pare că drumul până la ușă durează cât toată cariera lui. Pe coridor încă domnește întunericul, dar el știe că asta nu va dura; așa cum zicea Mihalkov, pocnitoarea aruncă în aer siguranțele, dar orice om care nu e tocmai tâmpit are unele acasă și știe să le schimbe. Îi dau înainte, împing căruciorul spre rampa de încărcare. Singurele zgomote sunt roata care țipă, propriile lor icnete în timp ce se sforțează și șuierul creaturii pe sub prosoape, până când de pe coridorul următor răsună zbârnâitul strident al unui glas furios,

— *Obiectivul! Încuiați obiectivul!*

Hoffstetler își dă seama pe loc ce trebuie să facă. Scoate un flacon de pastile din buzunar și i-l îndeasă în palmă Elisei.

— Pune-i una din astea în apă o dată la trei zile. Înțelegi? Apa trebuie să aibă o salinitate de șaptezeci și cinci la sută.

Ea îl privește lung, derutată.

— O dietă bazată strict pe proteine. Pește crud. Carne crudă.

Înțelegi?

Ea scutură din cap chiar în clipa când Hoffstetler îi dă și seringa.

— Iar dacă nu reușești, folosește asta. Să nu-i lași să-i facă autopsia. Te rog. Sunt secrete pe care noi nu trebuie să le aflăm. Niciunul dintre noi nu merită să le afle.

Poate cu excepția acestei femei de serviciu, își zice Hoffstetler în gând. Și apoi:

— Doar treizeci de minute rezistă scos din apă. Grăbește-te. Grăbește-te!

Ea încuviințează, dar își simte capul de parcă i-ar fi desprins de restul corpului. El ar mai trebui să-i spună multe, sunt informații și avertismente cât pentru o viață întreagă, dar nu mai are decât câteva secunde la dispoziție. Hoffstetler țâșnește în beznă, luând-o pe urmele urletului lui Strickland.

44

Elisa împinge, mușchii picioarelor îi tremură, mușchii brațelor stau să i se rupă. Centimetru după centimetru, căruciorul înaintează, fiecare fir de praf de pe pardoseală fiind un limitator de viteză pe care e nevoită să-l biruie. Dar îl aude pe Hoffstetler strigându-l pe Strickland, iar asta are efectul unui foc aprins sub tălpile ei, la fel ca și respirația aspră a creaturii. Împinge și-i e greu, dar și mai greu îi este să se comporte firesc când se apropie de ea un bărbat cu aer derutat, un laborant la care observă un detaliu de-o normalitate aproape obscenă: încă mai are în mână ceașca de cafea. Bărbatul abia de-i aruncă o privire Elisei, evident că așa face, fiindcă femeile ca ea sunt invizibile. Iar ea n-a fost nicicând atât de recunoscătoare.

Ajunge în locul unde se cotește brusc la stânga ca să o iei spre rampa de încărcare. Printre uși poate vedea lumina dimineții. Dar roata îndărătnică nu vrea să se miște. Căruciorul nu vrea să cotească. Vine lume. Aude pași, mai mulți ca înainte, și voci tot mai isterice. Lovește roata cu piciorul, talpa-i alunecă pe deasupra și e cât pe ce să cadă. Din cărucior picură apă, toată zona e alunecoasă. Prinde iarăși mânerul, hotărâtă să împingă la stânga cu toată forța, dar picioarele îi patinează în băltoacă. Îngenunchează pe pardoseală. Atârnă de

cărucior ca un copil de o bară într-un loc de joacă, temându-se să nu cadă.

Niște degete o apucă de braț.

45

Zelda o saltă în picioare. Elisa se poartă ca o sălbatică, încearcă să se smulgă, tot caută ceva în buzunar, dar Zelda o ține strâns. Elisa nu doar că tremură. Are convulsii, respiră greu, are o privire înnebunită, nici nu clipește. Elisa scoate mâna din buzunar, ținând ceva ce pare a fi o seringă hipodermică. O picătură de lichid argintiu atârnă din vârf, colorată ca o nestemată de primele raze infime ale zorilor trandafirii. Zelda își mută lent privirea de la vârful acului la Elisa.

— Scumpo, șoptește. Stai cuminte.

Vocea are efectul pe care chipul nu l-a avut. Elisa vâră acul la loc în buzunar și se prăbușește în brațele Zeldei, apucând-o de uniformă. Zelda a mai simțit acest gen de durere plină de furie doar la înmormântări și o lasă să se descarce, cuprinzând-o în brațe. Are uniforma udă. E fleașcă. Zelda se uită peste umărul Elisei la grămada de rufe ude. Prosoape albe, halate albe de laborator, cearșafuri albe...

Și un singur ochi auriu.

— O, Doamne, oftează Zelda. O, Doamne.

Elisa se smulge din strânsoare, înșfăcând-o pe Zelda de braț și implorând-o cu fiecare frison. Poate că ține de abilitatea ei de a-și folosi degetele ca să vorbească, fiindcă cine știe cum reușește să răspundă la toate întrebările: de ce a fost așa de rece cu Zelda, de ce a încercat să își îndepărteze prietena. De *asta,* pentru că nu voia ca Zelda să poată fi acuzată de *asta*; și exact această loialitate pentru prietenia lor o determină pe Zelda să lase baltă ce se cuvine să facă sau nu și să-și ocupe locul la mânerul căruciorului.

— Ești nebună, zice Zelda. Acum hai și-mpinge.

46

Strickland recunoaște forma întunecată a lui Hoffstetler, la fel cum recunoaște mersul rusului care are platfus. L-a prins. Strickland bagă viteză, înaintând repede pe mijlocul coridorului, în razele dimineții

ce se strecoară printr-o unică fereastră, ignorând un PM-ist care-l salută și-i cere instrucțiuni. Face câțiva pași înainte să priceapă ceva foarte neașteptat. Hoffstetler nu fuge. Hoffstetler vine direct spre el. Strickland se oprește, își pipăie bastonul, și-l pregătește, deschide gura ca să strige. Dar Hoffstetler vorbește primul.

— Strickland! A scăpat! Am intrat ca să-l pregătesc și m-a tras în bazin!

— Și te-aștepți să te cred...

Hoffstetler îl apucă pe Strickland de haină. Strickland se trage înapoi, vrea să-l scuture cu Salutarea, dar totul e așa de neașteptat, de năucitor.

— Nu-s eu de vină, Richard! Cineva a dat spargerea! Și l-a scos!

— Tu ești împuțitul de comunist care-a venit la mine-n...

— Dacă eram eu, de ce ți-aș mai spune toate astea? Trebuie să închidem toată clădirea!

Mutra lui Hoffstetler e atât de aproape, încât li se ating nasurile. Strickland îl privește furios, încercând să-i citească cercetătorului în ochi. Ochii spun adevărul. A văzut asta la toți oamenii pe care i-a amenințat. La toți oamenii pe care i-a omorât. Numai de-ar putea vedea acum.

Apoi, un mic bonus: toate luminile din univers revin la viață cu un pocnet.

47

Stingerea luminii se petrecuse lin, ca atunci când te duci la culcare și închizi ochii. Dar când revine curentul la Occam, puterea e ca pe stadion, filamente de tungsten explodează de la ferestre asemenea unui foc întețit, felinarele din parcare își revarsă lumina ca lava. Paznicul își ferește privirea și se răsucește, clădirea în sine a devenit acum atacatorul. Giles are un picior scos din mașină și ezită, fiind și el orbit, însă cumva, printre pleoapele strânse, se uită în direcția bună și vede ușile duble deschizându-se și pe Elisa ieșind cu un cărucior, exact așa cum au plănuit, numai că la împins o ajută și o negresă solidă.

Giles știe că nu-i un om de acțiune. A avut probleme din cauza asta

de nenumărate ori. Și-a ratat viața pe care ar fi trebuit să o aibă. Nu și azi. Paznicul încă se holbează la clădire când lui Giles îi vine o idee; n-o lasă să dospească într-atât încât să ajungă să-i cântărească urmările. Apucă portiera cu ambele mâini și-l lovește pe paznic cu toată puterea. Duba se află mai sus, iar sunetul ușii metalice izbind craniul omului e cumplit, și la fel zornăitul trupului, ca un sac plin cu oase care se prăbușește pe trotuar, dar treaba e comisă, primul gest violent din viața lui, și deși asta nu-l face să se simtă bine, Giles știe că-n lume se petrec o grămadă de fapte violente, și mai cu seamă aici.

48

Căruciorul coboară singur pe rampă, ciocnindu-se de partea din spate a dubei. Elisa aleargă în urma lui în vreme ce Zelda închide ușile rampei ca să camufleze plecarea. Elisa deschide una dintre ușile dubei și începe să arunce câteva prosoape ude înăuntru, până dezvelește creatura. El stă ghemuit ca un fetus, cu una dintre palmele lui mari își ferește privirea speriată de luminile strălucitoare ce se revarsă de sus. Ea se întinde, îl cuprinde cu un braț, încearcă să îl ridice. El dă s-o urmeze, dar nu reușește. Branhiile i se umflă, abia de se poate ține în picioare.

Zelda e aici – din nou, prietena ei este aici. Apucă creatura de celălalt braț, strâmbându-se groaznic când îi simte trupul rece, cu textură de zale. Îl atinge pentru cel mult zece secunde, până când reușesc să-l rostogolească în partea din spate a dubei, însă în acest răstimp Elisa zărește expresia de pe chipul Zeldei, care pricepe uimită: asta nu-i o creatură oarecare, nu-i o șopârlă de dimensiuni neobișnuite. E mai degrabă ca un bărbat, dar mai mare în toate privințele, o ființă superioară lor, eșuată într-un deșert rece și arid unde n-ar fi trebuit să ajungă.

— Fugi, șuieră Zelda. Fugi!

Nu-i timp de mulțumiri la despărțire. Elisa arată înspre camera de supraveghere, îi spune prin semne „Nu te pot vedea” și o zorește pe Zelda spre ușă, fiindcă încă nu au văzut-o, iar ea poate să se întoarcă și să pretindă că nu știe nimic. Dar Zelda rămâne acolo, moale și uluită, când Elisa trântește ușile dubei și mașina pornește cu o

smucitură de lângă rampă, cauciucurile țipând mai puternic decât roata aceea beteagă a căruciorului de la spălătorie.

49

Strickland aleargă. Urăște chestia asta. Faptul că aleargă la birou e ultima dovadă c-a pierdut controlul. Dar n-are de ales. Se ciocnește de tot ce nimerește prin hol, doboară oamenii la pământ și se bulucește pe scările de serviciu și iarăși pe hol, țâșnind pe ușa din față și oprindu-se ca să-și tragă răsuflarea. Doi PM-iști sunt chiar în spatele lui Strickland, iar în urma lor vine Fleming. Afară s-a făcut dimineață de-a binelea. Cercetătorii vin la lucru pe alee, căscând. Secretarele se opresc ca să se rujeze în oglinzile de buzunar. Totul e normal.

Da, dar sunetul ăla. O mașină – e suspect de aproape de clădire pentru viteza cu care merge. Strickland o ia la fugă înspre dreapta, peste peluză, dă colțul clădirii. Iat-o, ca un bulgăre imens de zăpadă care coboară de pe Everest, o dubă albă de la spălătorie se îndreaptă spre el înclinându-se într-o parte.

— Trageți! strigă Strickland, dar PM-iștii încă n-au ajuns lângă el, iar un om înarmat cu un baston de vite n-are ce să-i facă unei matahale în viteză.

Paznicul de la punctul de control se dă iute la o parte. Dar mașina virează chiar și așa, o urmare neașteptată a dorinței șoferului de-a nu face victime umane. În partea aceea a parcării e doar o mașină, iar duba o lovește. Partea din spate a mașinii se șifonează. E un superb Cadillac Coupe de Viile lung, în nuanța acvamarin.

— Nu.

Pe Strickland îl doare în piept de parcă ar fi el însuși obiectul lovit. Își aude vocea urcând în spirale, subțire ca de fată:

— *Nu, nu, nu!*

50

Duba se zgâlțâie, cauciucurile se rotesc. Giles simte cum trupul Elisei îi lovește spatele scaunului. Vine miros de cauciuc ars. Sunt opriți. Sunt blocați, la câțiva metri de libertate. Se uită la capota

Mopsului și vede bara din față a dubei agățată de bara cea verde-aprins a Cadillacului. Aude un țipăt ascuțit – crede că-i o femeie –, dar e o matahală de om care se năpustește spre dubă cu salturi de goriloi, ținând în mână un fel de bâtă.

Giles înjură, bagă în marșarier, apasă pe accelerație. Duba țâșnește un metru înapoi. Scrâșnete metalice. Sticla pocnește ca artificiile. Omul care aleargă e rapid; a ajuns la jumătatea distanței. Giles schimbă viteza pe mers înainte și calcă pedala. Cromul scârțâie, bara agățată geme. Ridică privirea și vede oameni cu armele ridicate, strigând la bărbatul care aleargă să se dea la o parte ca să poată să tragă. Dar omul e scos din minți. Sare peste un gard viu, strigă ca nebunul. Giles ridică geamul, o apărare jalnică.

Dar face bine ce face. Bâta bărbatului lovește geamul. Sticla se crapă pe din două. Giles țipă, smucește de volan la dreapta și accelerează, apoi smucește la stânga și iar accelerează. Bărbatul lovește iarăși geamul, lăsând în urmă o pânză de păianjen. Și apoi încă o dată, iar geamul se fărâmițează, o ploaie de biluțe mici și tari îl împroașcă pe Giles în față. Și în momentul ăsta bara dubei se smulge în sfârșit, iar bărbatul trebuie să facă un salt înapoi ca să nu fie strivit. Ies scântei când Mopsul o taie prin spatele Cadillacului, scuipând vopsea verde, multă vopsea verde, în straturi multiple, așa i se pare lui Giles.

51

Branhiile i se deschid larg, scoțând la iveală straturi învolburate de dantelă roșie, și rămân așa, filamentele fâlfâind ca niște piciorușe de miriapod în căutarea unei suprafețe solide. Gâfâie scurt și din ce în ce mai rar. Un braț i se înalță dintre rufele ude, de pe el atârnă un prosop, cum fac copiii când se joacă de-a fantomele, mâna i se curbează și se ridică și mai sus, de parcă ar fi prima parte din corpul lui care urcă la ceruri.

Elisa îl apucă de încheietură și i-o readuce jos. El se luptă și face din nou gestul, iar ea își dă seama brusc: e semnul pentru apă. L-a împachetat în prosoape și nici n-a mai luat în seamă zăngănitul sticlelor de pe podea. Sticlele se înclină și se rotesc când Giles ia

curbele, dar Elisa apucă una, îi scoate capacul și-i toarnă apă pe față, pe ochi, pe branhii. El își arcuiește spinarea, savurează momentul. Apa i se prelinge pe trup prin canelurile care au devenit de-un maro jalnic, lichidul dispărând în câteva clipe după ce îl atinge, iar el rămâne tot uscat și tot gâfâie.

— E bine? Trăiește? zbiară Giles.

Elisa lovește cu ambele picioare în peretele dubei, cel mai potrivit mod de a-i spune „mai repede".

— E dimineață! Trafic intens! Mă străduiesc!

Ea lovește din nou cu picioarele. Hoffstetler i-a spus că cel mult treizeci de minute poate rezista creatura, iar cincisprezece trebuie să se fi scurs deja, poate chiar douăzeci; timpul trece. Își întoarce iarăși atenția asupra creaturii. Scoate un sunet de parcă s-ar îneca, iar Elisa, care cunoaște doar tehnici de consolare omenești – ce limitare jalnică, își dă seama acum –, își strecoară un braț pe sub el și-l saltă în capul oaselor, în vreme ce cu cealaltă mână înhață o sticlă pe care începe să i-o toarne pe corp.

El absoarbe apa, o bea cu nesaț; ochii lui proaspăt udați, aflați acum la nivelul geamului, își schimbă culoarea de la auriu la un galben de păpădie; deși abia mai respiră, pare uluit de lumea care se desfășoară în afara dubei. Și Elisa se uită, întrebându-se dacă orașul e înzestrat măcar cu un strop din farmecul junglei. Eșafodajele cenușii ale neoanelor neaprinse, pătate de lumina portocalie a soarelui. Apariția unui troleibuz ca o balenă galbenă. O reclamă la Coca-Cola, cu un bărbat și o femeie, cuibăriți strâns unul în altul exact ca Elisa și creatura, femeia ținând o sticlă de suc așa cum Elisa ține următoarea sticlă de apă. Se gândește, doar pentru o clipă, că Baltimore nu este furnicarul fără rost pe care ea s-a chinuit să-l accepte, ci un loc cu propria sa țesătură de povești, cu un hățiș de mituri și păduri pline de zâne.

Când se năpustește în spatele cinematografului Arcade, Mopsul își pierde direcția și, deși Giles frânează, partea stângă a botului, care nu mai e protejată de bară, se ciocnește de pubelele de gunoi. Nimeni n-are timp să-și bată capul cu asta. Când Giles deschide larg ușile din spate, Elisa e gata, creatura e înfășurată într-un halat de laborator ud și are o glugă improvizată dintr-un cearșaf, tot ud. Urcarea pe scara

de incendiu este un număr de comedie al unor nepricepuți, ceva stângaci și lipsit de grație, oribil, la polul opus față de Shirley Temple și Bojangles.

Reușesc cumva să ajungă până sus și să străbată coridorul, apoi să intre în apartamentul Elisei, iar în pragul ușii de la baie Giles le dă drumul fiindcă intrarea e îngustă, așa că Elisa singură îl ajută să se așeze în cadă, dar sunt amândoi slăbiți, așa că e mai degrabă o cădere, lui i se împleticesc picioarele, se lovește de cadă și cade cu capul înainte în apa deja pregătită. Elisa e împroșcată la fel cum apa din sticlă stropise fața lui: o abluțiune, un botez. El face cada din apartament să pară mai mică, dar Elisa își zice că așa s-ar fi întâmplat în cazul aproape oricărui bărbat și deschide robinetul de apă caldă fiindcă cea din cadă s-a răcit peste noapte. Țevile scâncesc și vibrează, apoi apa se pornește să curgă chiar lângă capul creaturii. Nivelul apei crește repede, îi acoperă fața. Elisa așteaptă să apară bulele de aer, dovada că respiră. Nimic. Amestecă apa cu mâna ca să potrivească temperatura ca în bazinul din F-1.

— Cine era femeia care te-a ajutat? întreabă Giles din spatele ei, gâfâind. Ai angajat un întreg cuib de sabotori?

Da, bazinul: ea își amintește cum a alunecat pe sub apă, cum gura i-a fost inundată de sare. Bagă mâna în buzunar, scoate flaconul cu pilulele saline de la Hoffstetler. Mai iese și altceva din buzunar, cade pe podea cu un zăngănit.

— Dumnezeule, zice Giles. Ce-i aia, o *seringă?*

O pastilă o dată la trei zile, așa i-a zis Hoffstetler? Sau trei pastile o dată pe zi? Creatura stă împietrită sub apă; nu-i vreme de gândit. Varsă trei pastile direct în apă. Acestea sfârâie, iar ea amestecă iarăși cu mâna, aruncând apă sărată spre fața și gâtul creaturii. Apoi, spre groaza ei, nu mai e nimic de făcut. Îl apucă de mână. Chestia asta masivă și membranată, splendid acoperită cu solzi ce irizează, străbătută de striații spiralate. Elisa își aduce și cealaltă mână, îndoaie degetele lui terminate cu gheare până când îi poate strânge pumnul în palme, așa cum ar strânge un chirurg o inimă.

Umbra lui Giles cade peste ei.

— Ai avut dreptate, șoptește el. E frumos.

Mâna creaturii se strânge peste ale ei, înghițind întregul așa cum

face un șarpe cu un șoarece. Un spasm al morții, se gândește Elisa suspinând sfâșietor, chiar înainte ca apa din cadă să înceapă să lumineze, mai întâi cu o licărire de cobalt ca o iluzie, apoi înflorind, apoi dogorind într-un albastru de safir, transformând încăperea lipsită de ferestre, înghesuită și umedă într-un acvariu nesfârșit în care înoată și ei, efervescenți, diafani și vii.

NU TE MAI ZBUCIUMA

1

Pe biroul lui, într-o tavă, se află resturile unui dispozitiv, acoperite de bășici. Strickland se uită la ele de ore în șir. O bucată de țeavă metalică desfăcută violent de un soi de explozie. O pată roșie care arată a plastic prăjit zdravăn. Nervuri negre acoperite de coji care probabil au fost cabluri. Adevărul e că habar n-are ce naiba o fi. Și nici măcar nu-și dă silința. Pur și simplu stă și se uită.

Dar indiferent ce fel de bombă o fi fost, a topit totul. Așa este și viața lui acum, nu? Topită. Strădaniile lui de-a fi un tată bun. Ideile alea de mucava legate de liniștea domestică. Până și trupul. Aruncă o privire la bandaje. Nu și le-a mai schimbat de câteva zile. Sunt gri, umede. Așa se întâmplă cu cadavrele în coșciuge. Se topesc, se transformă într-un mâl negricios. Și treaba asta nu se limitează la degete. Simte putregaiul viermuindu-i în sus, pe arterele din braț. Lujeri deja i se agață de inimă. Amazonul mustea de-o asemenea fecunditate fetidă. Posibil să fie de neoprit.

O bătaie în ușă. S-a uitat atât de mult la tavă, încât îl dor ochii atunci când înalță privirea. E Fleming. Strickland își amintește vag că a solicitat această vizită. Fleming se dusese acasă să doarmă. Să *doarmă*. După un asemenea dezastru? Lui Strickland nici prin gând nu i-a trecut să plece de la Occam. Încerca să se convingă că asta n-avea nicio legătură cu faptul că dacă ar fi vrut să plece acasă, ar fi trebuit mai întâi să evalueze cât de distrus este Cadillacul. Gândul îi e întrerupt de Fleming, care își drege glasul. Lumina cenușie a monitoarelor de supraveghere e ca o radiografie. Strickland poate vedea organele moi ale lui Fleming. Oasele delicate. Electrozii spaimei pulsând.

— Ai reușit să afli ce-i cu aia? îl întreabă Fleming.

Strickland nu-l privește cu furie. Furia ar însemna un dram de respect. Dincolo de marginea de sus a clipboardului după care se ascunde Fleming, Strickland vede o vânătaie, produsă chiar de el atunci când l-a strâns de gât pe Fleming în timpul penei de curent. Muistul ăsta e moale ca un fruct.

Fleming își drege iar glasul, își consultă clipboardul.

— Avem o grămadă de aşchii de vopsea de la care putem porni. O să aflăm multe datorită lor. Marcă, model. Şi, mai ales, avem toată bara din faţă. Putem trimite imediat echipe să caute o dubă albă fără bară. Ar fi mai uşor dacă am putea implica poliţia locală, dar înţeleg de ce nu vrei să o facem. În momentul ăsta întreaga parcare e împrejmuită ca să putem măsura urmele lăsate de cauciucuri.

— Urme de cauciucuri, repetă Strickland. Aşchii de vopsea.

Fleming înghite în gol.

— Avem şi casetele de la camerele de supraveghere.

— Cu excepţia camerei care contează. Aşa-i?

— Încă se mai verifică imaginile.

— Şi nici măcar un martor ocular care să ne spună ceva util.

— Abia ce-am început intervievarea.

Strickland îşi pleacă iarăşi privirea spre tavă. Pe tăvi ar trebui să se afle mâncare. Îşi imaginează că mănâncă dispozitivul ăsta. Dinţii chinuindu-se să sfâşie bucăţile metalice. Înghiţiturile picându-i greu la stomac. Ar putea să devină el însuşi o bombă. Întrebarea ar fi unde-ar alege să fie plasat când o să explodeze.

— Nu te supăra că-ţi spun, continuă Fleming, dar cred că avem de-a face cu o echipă de elită, extraordinar de bine pregătită. Bine finanţată şi bine dotată. Infiltrarea a durat mai puţin de zece minute. După părerea mea, domnule Strickland, e opera Forţelor Speciale din Armata Roşie.

Strickland nu răspunde. Să fie mâna ruşilor? S-ar putea. Primul satelit, primul animal şi primul om în spaţiu. Pe lângă isprăvile astea, furtul secolului nu-i mare lucru. În plus, mai e şi Hoffstetler. Numai că Strickland nu poate găsi nici cea mai mică dovadă că Hoffstetler a comis aseară vreo neregulă. Întregul atac *nu pare* opera ruşilor. E prea neglijent lucrat. Duba aia pe care a atacat-o el cu Salutarea era un jaf. Şoferul, un boşorog isteric. Strickland are nevoie de timp de gândire. De asta l-a chemat pe Fleming aici. Acum îşi aminteşte ce voia. Se ridică în picioare. Apucă flaconul cu calmante. Îşi aruncă în gură câteva şi le mestecă.

— Ce voiam să-ţi zic, spune, ce voiam să fie absolut limpede este că nu trebuie să se afle de situaţia asta de la Occam până nu-mi dau eu acordul. Lasă-mă să păstrez o vreme secretul. Deocamdată nu

trebuie să afle nimeni, înțelegi?

— Cu excepția generalului Hoyt? întreabă Fleming.

Putregaiul care-i înaintează prin braț lui Strickland îngheață ca seva în timp de iarnă.

— Cu excepția... dă Strickland să zică, dar nu poate termina.

— Am... face Fleming și strânge clipboardul la piept, în căutarea unui scut. Am sunat la biroul generalului. Imediat. Am crezut că...

Ultima parte a topirii e rapidă. Strickland își simte urechile astupate de propria-i carne lichefiată. Treaba pe care aproape că o dusese la bun sfârșit la Occam, tot ce a reușit pe Amazon. Toate fuseseră suficiente pentru a putea scăpa de tot ce-l lega de Hoyt. Acum cât mai valorează toate astea? Hoyt știe că a dat greș. Toate aceste trepte ale carierei pe care le-a urcat la îndemnul lui Hoyt s-a dovedit că duc la o ghilotină. Strickland se pomenește că e tăiat pe din două, se prăbușește pe ceva moale. E mlaștina unei culturi de orez. Îl înecă duhoarea bălegarului. Îl asurzește chicotitul tembel al căruțelor trase de boi care trec. O, Doamne, Doamne, Doamne. E iarăși în Coreea, unde-a început totul.

În Coreea, unde treaba lui Hoyt era să coordoneze evacuarea spre sud a zeci de mii de coreeni, avându-l pe Strickland asistent personal. Acolo, în regiunea Yeongdong, unde le ordonase generalul MacArthur să intervină, acolo pusese Hoyt șaua pe Strickland, arătându-i un camion și zicându-i să conducă. Iar el a condus printr-o ploaie fierbinte, argintie, ținând ritmul cu bâtlanii, în salturile lor lenețe și însoțite de fâlfâiri, de pe-un câmp de orez pe următorul.

Au ajuns la o fostă mină de aur umplută pe jumătate de haine sordide. Strickland s-a gândit că el va trebui să le ardă, așa cum mai arseseră atâtea sate, în așa fel încât Armata Populară a Nordului să nu le poată prădui. Numai că atunci când s-a apropiat, Strickland a văzut că nu erau haine. Erau corpuri. Cincizeci, poate o sută. Interiorul minei era ciuruit – găuri lăsate de gloanțe. A fost cel mai cumplit zvon militar devenit realitate, un masacru al coreenilor nevinovați. Hoyt a zâmbit, l-a apucat cu blândețe pe Strickland de gâtul alunecos de la ploaie și l-a mângâiat cu degetul mare.

[redacted], i-a zis.

Când se gândește la asta, cuvintele lui Hoyt nu mai sunt decât

niște ștersături urlate. Însă esențialul și-l amintește destul de bine. Un cercetaș i-a adus lui Hoyt vestea că nu toți cei din mină erau morți. Asta nu era deloc bine pentru Hoyt. Pentru America. Dacă supraviețuitorii reușeau să se târască afară și să povestească, SUA s-ar fi pomenit cu ditamai beleaua pe cap, nu-i așa?

Strickland nu-și permitea absolut niciodată să se smiorcăie în fața lui Hoyt. Și-a dat jos pușca de pe umăr. Se simțea de parcă și-ar fi smuls singur brațul. Dar Hoyt a dus un deget la buze, apoi l-a fluturat prin ploaie. Erau singuri acolo, doar ei doi. Nu era prea înțelept să atragă atenția. Hoyt a scos de la curea un cuțit Ka-Bar cu lamă neagră. L-a ridicat înspre Strickland și i-a făcut cu ochiul.

Mânerul de piele pleoscăia asemenea cărnii putregăite în ploaia cea caldă. Și trupurile erau umede și calde, adunate în grămezi de câte cinci, șase, cu membrele îndoite și încâlcite. A rostogolit trupul unei femei care-i stătea în cale. Creierul s-a scurs dintr-o gaură din cap. A scos un bărbat dintr-o grămadă. Intestinele, de-un albastru deschis, i s-au revărsat afară. Zece, douăzeci, treizeci de corpuri. A săpat în muntele rece de carne ca și cum ar fi croit un tunel în pântecul unui cadavru. Era pierdut, alunecos, puțea. Majoritatea erau morți. Însă unii erau vii; șușoteau, poate implorau, poate se rugau. A tăiat fiecare gât pe care-l vedea, doar ca să fie sigur. Aici nimeni nu-i viu, își zicea, nici măcar Richard Strickland.

Nu i-a venit să creadă când a auzit. Cum să crezi ceva când ești în măruntaiele iadului? Dar se tot auzea, un geamăt subțirel, iar la fundul unei grămezi a găsit o femeie. Era moartă, însă trupul intrat în rigor mortis se transformase într-o cușcă protectoare pentru copilul ei. Bebelușul era viu. Un miracol. Sau opusul miracolului. Scos la iveală, copilul a început să plângă. Și tare, exact cum nu voia Hoyt. Strickland a încercat să-și curețe Ka-Bar-ul de păr și zgârciuri ca să execute o tăietură curată. Dar tremura prea tare ca să aibă încredere-n sine. Și nu despre asta era vorba de fapt aici? Despre încredere? În Hoyt? În violență? În război? În faptul că răul era bine, iar crima era compasiune?

A văzut o băltoacă. Apă de ploaie și sânge. Strickland a apăsat ușor fața bebelușului în lichidul acela. Poate, se ruga el, poate copilul chiar *era* un miracol. Poate știa să respire sub apă. Dar nu exista în toată

lumea o asemenea ființă. Micuțul a zvâcnit un pic și gata. Strickland ar fi vrut ca și viața lui să se sfârșească. S-a ridicat în genunchi, trupuri se rostogoleau în spatele lui. Hoyt a venit lângă el, i-a cuprins capul, i l-a lipit de burta lui rotundă și l-a mângâiat pe părul năclăit de sânge. Strickland a cedat, se ținea strâns de el. Încerca să audă ce-i spunea Hoyt, dar avea urechile pline de sânge și piele.

[redacted]

Atunci a fost o șoaptă; acum e un țipăt. Comisese o atrocitate, o crimă de război care urma să ajungă pe prima pagină a fiecărui ziar din lume dacă se afla, ceva ce-avea să îl lege de Hoyt până când unul din ei murea. Singur în biroul de la Occam, atâția ani mai târziu, Strickland înțelege în sfârșit. Urletele înfiorătoare din ștersăturile lui Hoyt – cum de nu văzuse legătura? Sunt țipetele maimuțelor, sunt unul și-același lucru. Toată viața lui, vocile primitive l-au îndemnat să accepte fațada pentru care e lăudat. De asta a trebuit capturat Deus Brânquia. De asta Zeul-Junglei trebuie să distrugă Zeul-Torent. Nicio zeitate nouă nu se poate impune cu adevărat până nu este ucisă zeitatea cea veche. Ar fi trebuit să-l asculte tot timpul pe Hoyt. Maimuțele – nu te teme de ordinele lor. Îndeplinește-le.

2

Simte cărbunele în palmă ca pe o bucată de dinamită. Nu prea desenează el cu așa ceva. Nu folosești cărbune ca să desenezi deodorantul antiseptic sub formă de cremă Etiquette sau rujul de vară Tangee. N-are precizie, e opusul a ceea ce necesită aceste produse, iar negrul le transmite oamenilor o stare de neliniște, departe de dispoziția necesară cumpărătorilor. Ah, dar a fost o vreme când nu accepta să lucreze cu nimic altceva! Folosea cărbunele mai ales pentru nuduri, fiindcă era instrumentul cel mai brut, care avea nevoie de-un subiect crud. Era pură vrăjitorie să desenezi cu el. Până și peticele de hârtie cele mai banale prindeau viață când așternea pe ele pometi ascuțiți, frunți înălțate, clavicule evidente, pantele feselor, curburi ale burților. Trăsăturile mai delicate mureau și renășteau din cenușă, povestea evoluției spusă în două dimensiuni.

Era atât de tânăr pe-atunci și nu se temea de greșeli, de fapt, era

de-a dreptul nerăbdător să facă greșeli, aceste catalizatoare ale surprizei din actul artistic. Giles se întreabă dacă mai e în stare de asta acum. Oare nu-l vor împiedica mâinile bătrâne și dureroase să facă trecerea armonioasă de la negru la hașură și apoi la fum și la abur? Oare tremurul bătrânelor sale degete îi va permite gradarea texturilor, de la cea ca de pânză de sac la twill și apoi la mătase și la piele de antilopă? E prima zi după răpire; încă stă cu urechile ciulite la sirenele mașinilor de poliție. Singurul lucru pe care-l poate face ca să-și liniștească mintea și mâinile e să lucreze. Alege un creion de-o duritate medie. E lipicios de-atâția ani petrecuți în sicriul unei cutii de trabucuri. Îi curăță vârful cu unghia și-l apropie de hârtia care stă pe micul șevalet, care-i stă lui în poală, în vreme ce el stă așezat pe vasul de toaletă cu capacul lăsat.

Creatura se uită la el de sub apă, din cadă. Încă învață să respire apa din apartamentele de la Arcade și în afară de întorsul de pe o parte pe alta, nu prea are ce face. Iar întorsul îl execută cu o oarecare lene, ca un tânăr care n-are chef să se dea jos din pat. Giles îi zâmbește; îi zâmbește mult. La început era ca să-l asigure pe acest sfinx de neînțeles că n-are de gând să-i facă vreun rău. Acum zâmbetul lui Giles e veritabil, ba chiar îi vine să râdă! Cât de goi și inexpresivi i se par acum ochii pisicilor! Atât de multe se pot citi în lumina mereu schimbătoare a ochilor acestei creaturi. Și ce interesat se arată de Giles și de grămada colorată de creioane – niciun bisturiu sau baston de mânat vitele printre ele. Cum capătă chestia asta încredere în Giles, ba poate chiar va ajunge să-l placă.

Nu, nu *chestia* – ci *el*. Elisa a fost fermă în această privință, iar Giles se supune cu plăcere. Nu contează că este o creatură fermecătoare, un miliard de nestemate orbitoare montate în forma unui bărbat de mâna unui artist infinit superior lui Giles. Se gândește că probabil nu există vopsele, de ulei sau acrilice, capabile să reproducă o asemenea incandescență, nici acuarele sau guașe în stare să redea șoaptele cele mai întunecate. De aici soluția simplității: cărbunele. Giles spune atât cât își amintește dintr-o rugăciune către Fecioara Maria și trage prima tușă: curba ca un S a unei aripioare dorsale.

— Așa, oftează. Și-apoi, chicotind distrat: Gata.

Din unghiul în care stă nu poate vedea oglinda de deasupra chiuvetei, dar simte că ar putea avea iarăși treizeci și cinci de ani, ba chiar douăzeci și cinci – așa de îndrăzneț, așa de curajos. Mai trage o linie, apoi alta. Nu face o lucrare de artă, își repetă în gând, doar o schiță, ceva care să-i repună vechea instalație în mișcare. Și totuși nu se poate abține, simte că liniile acestea grosolane sunt cele mai vii din tot ce-a desenat din ziua când a acceptat slujba de la Hutzler, firma dinainte de Klein & Saunders, dinainte ca el să uite tot ceea ce contează.

Domnișoara Strickland – *doamna* Strickland –, să fi fost ea vreo clarvăzătoare rujată și cu coc? Ea îi spusese adevărul. Și nu doar adevărul că Bernie nu voia ceea ce-i adusese spre vânzare, ci acela că n-ar trebui să se lase călcat în picioare. *Meritați să mergeți undeva unde să puteți fi mândru de ceea ce sunteți,* așa îi spusese, iar acel „undeva" era aici, chiar aici, în casa celei mai bune prietene, extraordinar de aproape de cea mai fantastică ființă văzută vreodată.

Elisa nu prea avea informații despre locul de proveniență a creaturii, dar nu conta. Giles îi simțea caracterul divin și, indiferent dacă asta era doar o schiță de exercițiu sau nu, nicio întreprindere artistică nu necesită o atenție mai mare decât reprezentarea sacrului. Rafael, Botticelli, Caravaggio – ca tânăr artist, i-a studiat pe toți în cărțile de la bibliotecă și știe care sunt riscurile și recompensele zugrăvirii sublimului. E nevoie de un sacrificiu personal. Altfel cum a reușit Michelangelo să termine Capela Sixtină în patru ani? E o glumă să se compare cu Michelangelo, dar există o similitudine. Amândoi aveau acces la ceva ce restul lumii nu văzuse niciodată. Chiar dacă se vor auzi cândva sirenele poliției – Doamne, va fi meritat.

Începe să-i facă semne creaturii să se sucească un pic, apoi râde de solicitarea lui absurdă. Ce repede revin prerogativele pictorului! Însă creatura reacționează, așezându-se în așa fel încât să aibă ochiul stâng deasupra apei, ca pentru a vedea mai bine ce i se cere. Giles își ține răsuflarea, hotărăște să-și termine gestul început. Creatura urmărește degetul care se rotește, de parcă ar urmări o insectă înaripată sau o pasăre în țara sa natală, cu un calm plin de înțelegere și fără strop de ostilitate. Creatura clipește. Branhiile i se liniștesc ușurel.

Apoi, ca un model supus, se răsucește.

3

Când și-au înlocuit marile magazine lămpile din tavan cu supernove? De când plâng fructele din coșuri de propria lor frumusețe? Din ce moment încolo au început produsele de patiserie să-și ofteze dulcile secrete, ce se înălțau în norișori care atârnă pe fața ei ca niște lacrimi de fericire? Când s-au transformat cumpărătoarele, acele femei nemulțumite, cu genți umflate și cărucioare nepoliticoase, în niște femei care-i zâmbeau, care o pofteau să treacă prima, care o felicitau pentru alegeri? Poate văzuseră și ele ceea ce văzuse Elisa reflectat în tejgheaua măcelarului: nu o cocoșată timidă care-și ascunde cicatricele de pe gât, ci o femeie care se ține dreaptă și arată ce bucăți de pește și carne roșie dorește. Destul de multe din fiecare, își zicea probabil măcelarul, dar de ce nu? O femeie ca asta are sigur acasă un bărbat înfometat care-o așteaptă. Și chiar are. Eliza râde. Chiar *are*.

Și nu doar carne. Dar și ouă, o grămadă, cofraje aranjate în cărucior în zigzaguri jucăușe care îi fac pe ceilalți cumpărători să se amuze de dibăcia ei. Și pungi de sare – fiindcă pastilele de la Hoffstetler n-o să-i ajungă o veșnicie. Îi ia o vreme până găsește aceste produse, dar n-o deranjează. E minunat să faci cumpărături pentru altcineva. Se oferise Giles să meargă în locul ei, dar îl refuzase; simțea că doar ea poate intui nevoile creaturii. Folosise transportul în comun, ignorându-i pe polițiștii în uniforme, repetându-și că ei n-au habar de ce-a făcut ea, și se dusese tocmai până în Edmondson Village. Zelda îi lăudase mereu abundența produselor din centrul comercial și avusese dreptate. Zelda: Elisa are multe să-i spună, și o va face în tura următoare – e esențial să nu lipsească deloc de la muncă pentru a nu stârni bănuieli. Când se gândește la Zelda, inima Elisei, și-așa plină, stă să-i sară din piept.

E surprinsă să găsească, în partea din față a magazinului, un raion cu plante și flori. E atrasă înăuntru; se lasă mângâiată pe obraji de frunzele mari de palmier și lujerii de iederă ce atârnă. De asta avea nevoie creatura în laboratorul acela pustiu și asta îi trebuie acum, ca

să mai acopere colțurile dure ale băii. Alege plantele cu cele mai mari frunze. Două ferigi dese, în ghiveci; vor masca multe obiecte sanitare și faianța. Un palmier cu frunze în evantai, ca mâinile creaturii; poate că așa se va simți mai puțin singur? Un dragonier suficient de înalt ca să ajungă la luminile de deasupra chiuvetei; poate că astfel întreaga cameră va căpăta o nuanță de verde.

Îngrămădite în cărucior, frunzele îi gâdilă nasul, o fac să chicotească. Cum o să ducă toate astea acasă? Va trebui să cumpere un cărucior dintr-acelea cum a văzut lângă intrare. O cheltuială neașteptată, dar ce mai contează câțiva dolari în plus? Azi e prima zi din viața ei în care n-a mai stat să numere fiecare penny și are de gând să savureze momentul. E conștientă de zâmbetul ei larg ca de-o pălărie stridentă. Ar trebui să încerce să și-l tempereze. Orice polițist întreg la cap care-ar vedea o femeie atât de fericită la cumpărături ar deveni suspicios.

E dificil, chiar dacă destul de amuzant, să vadă pe unde merge cu atâtea plante în cărucior, iar când se îndreaptă spre o casă, se ciocnește de-un stand. O sută de dezodorizante de carton dansează în cârligele lor. Elisa își trece un deget peste ele. Au formă de copăcei, fiecare lăudându-se cu un miros diferit. Cireașă roz. Scorțișoară maro. Măr roșu. Câteva sunt verzi. MIROS NATURAL DE PIN!, anunță un ambalaj de celofan.

N-ar fi crezut că poate zâmbi și mai larg, dar tocmai o face. Scoate un dezodorizant de pe stativ. Ba nu – le dă jos imediat pe toate cele verzi. Șase. Nu-s mulți copaci pentru o junglă, dar e un început.

4

Giles își folosește până și lacrimile care-i cad pe hârtie, întinzându-le cu latul palmei și conferind liniilor dure o moliciune fluidă asemănătoare cu a solzilor creaturii. Zâmbește în fața acestei revelații, pricepând pe loc că probabil nu-i decât prima dintr-un lung șir ce vor urma. Lacrimi, o picătură de sânge, saliva din atingerea unui sărut: creatura se va folosi de magia sa pentru a transforma și aceste substanțe în artă, în ceva fermecător.

Giles ridică o mână, rotește un deget. Creatura se mișcă pentru a-i

oferi un alt unghi, întinzându-și gâtul splendid, aproape fălindu-se. Giles râde, simte gustul sărat, își înghite lacrimile și desenează, desenează, desenează, ca un om lihnit de foame la un banchet care se teme că ospătarii ar putea lua tăvile cu bunătăți. Nici nu-și dă seama când începe să vorbească; murmurul lui e foșnetul cărbunelui pe hârtie.

— Elisa spune că ești singur. Ultimul din specia ta. Sau așa ceva. Giles chicotește. Oricât m-aș strădui, nu pricep tot ce-mi spune. Bineînțeles că la început n-am crezut-o. Cine-ar fi crezut-o? Dar apoi te-am văzut și, dacă pot zice așa, ești foarte convingător în carne și oase. Sper că-mi vei putea ierta reticența inițială. Poate chiar să mă înțelegi. Ce ți-ai zis când ai văzut prima oară cala unui vas sau rezervorul în care te-au băgat? Bănuiesc că n-ai gândit prea frumos la adresa speciei umane. Lucrurile se schimbă.

Pliul de deasupra ochilor creaturii – îl desenează gri, ca o ceață, lipsit de apărare.

— Însă apoi te-a găsit Elisa. Și iată, din nou. O schimbare, în ea, cu siguranță. Dar bănuiesc că și-n tine, nu? Poate că nici noi, oamenii, nu suntem cu toții chiar așa răi. Dacă ți-a trecut prin minte un asemenea gând, îți mulțumesc, deși te-aș avertiza că ești prea generos.

Solzii în cascadă de pe pieptul lui, netezi ca petalele, fiecare desenat într-un argintiu tot mai închis.

— Dar acum, că te-am cunoscut mai bine... ah, apropo, pe mine mă cheamă Giles. Giles Gunderson. De obicei, se dă mâna, dar cum suntem în baie și unii dintre noi cam în pielea goală, cred că putem sări peste asta. Știi, acum că te-am cunoscut, să revin de unde-am plecat. Nu sunt sigur că-s de acord cu Elisa. Ești tu, oare, singur? Adică, ești cu adevărat? Fiindcă dacă tu ești o anomalie, atunci sunt și eu.

Aripioarele diafane desenate în griul unui nor de cenușă, oasele niște linii oblice negre.

— E o prostie. Dar mă simt de parcă și eu aș fi fost smuls din locul căruia îi aparțineam. Sau din timpul... poate că m-am născut prea devreme. Lucrurile pe care le simțeam de copil... eram prea tânăr ca să le înțeleg, nu era nici locul, nici timpul ca să pot face ceva. Și-

acum, că înțeleg? Păi, acum sunt prea bătrân. Uită-te și tu la chestia asta. La trupul ăsta în care sunt închis. Mi se termină timpul, deși mă simt de parcă n-aș fi *avut* cu adevărat un timp al meu.

Forma capului, în cele mai line și diafane tușe posibile.

— Dar nu pot fi singur, nu-i așa? Sigur că nu pot; nu-s chiar atât de special. Anomalii ca mine există prin toată lumea. Așadar, când încetează o anomalie să fie o anomalie și începe să fie așa cum a fost menită să fie? Dacă noi doi nu suntem ultimii din soiul nostru, ci dintre primii? Primele creaturi mai bune dintr-o lume mai bună? Putem spera, nu-i așa? Că nu suntem trecut, ci viitor.

Giles ridică desenul, întinzând brațul. Nu-i rău, pentru o schiță de personaj. Și la ce slujesc schițele de personaj? Exercițiu pentru o lucrare mai importantă. Giles chicotește din nou. Asta plănuiește? O, nu s-a mai simțit de zeci de ani atât de precoce.

Trage aer în piept și întoarce foaia spre cadă. Creatura își înalță capul până când îi răsare și-al doilea ochi de sub apă. Privește lung schița, apoi își înclină capul comparând-o cu propriul său trup scufundat. Poate că tipii de la Occam ar insista asupra faptului că această creatură nu poate fi conștientă de sine, dar Giles le-ar spune că nu e așa. Creatura își dă seama că desenul este reprezentarea sa și e diferit de o reflexie în apa unui râu. Asta este, pe scurt, magia artei. Să admiți posibilitatea de-a fi astfel imortalizat înseamnă să colaborezi efectiv cu artistul. Doamne, își zice Giles, e adevărat: ei doi nu-s foarte diferiți unul de celălalt. Scăldat în apele potrivite, sub lumina potrivită, și Giles ar putea fi încă frumos.

5

Căruciorul cu două roți de la magazin e mult mai vioi decât echivalentul de la serviciu al Elisei, dar trotuarele din Baltimore sunt o sarcină mult mai complicată decât pardoselile lustruite ale laboratoarelor. E după-amiaza târziu, o veșnicie de când n-a mai dormit, dar tot nu se simte obosită; culcarea creaturii în cadă a avut efectul unei injecții cu o substanță opusă celei din seringa de la Hoffstetler. E plină de energie. S-a dat jos cu câteva stații mai devreme din autobuz ca să poată face o plimbare frumoasă până

acasă, să mai ardă din energia asta nervoasă. Oricât de mult și-ar dori să vadă creatura din nou, mireasma sărată a râului Patapsco o ademenește, așa cum ademenesc un copil prăjiturile abia scoase din cuptor.

Își forțează căruciorul să treacă dincolo de un chei părăsit și-un debarcader funcțional. Aici dă de un ponton îngust, ce pare destinat pietonilor. Dar o fi voie să mergi pe el? Ultimul lucru de care are nevoie e s-o întrebe poliția de sănătate. Însă nimic nu sugerează că ar fi interzis. Înaintează pe ponton, peste râu, umbra clădirilor din oraș alunecând de pe spatele ei ca o cămașă de noapte. Nu e niciun gard, nu sunt stâlpi de protecție, nimic în afara unui indicator cu ÎNOTATUL INTERZIS! PESCUITUL INTERZIS! DEVERSARE ÎN MARE LA 10 M! Ideea pescuitului a revoltat-o dintotdeauna și nimeni din Casă n-a învățat-o să înoate, dar înțelege sensul indicatorului destul de bine. Atunci când nivelul apei ajunge la semnul 10 M, pictat pe un montant de beton – asta presupunând că va mai ploua vreodată –, canalul se va deschide, comunicând cu golful, precum și cu oceanul.

Elisa își parchează căruciorul și pipăie cu vârful piciorului marginea pontonului, închizând ochii pentru a se feri de stropii de apă sărați care-i sugerează că ziua nu-i chiar atât de liniștită pe cât i se păruse. Asta explică de ce oamenii din autobuz aveau gulerele ridicate și stăteau destul de încordați, ca pentru a nu simți răceala propriilor haine. Mai explică și de ce femeia care se afla vizavi de Elisa la coadă, la altă casă, nu-i remarcase zâmbetul senin decât la a treia încercare.

Femeia era drăguță, era tot ceea ce visase și Elisa să fie înainte de evenimentele din ziua precedentă, era exact așa cum și-o imaginase ea mereu pe Julia, de la Julia's Fine Shoes. Suplă, dar cu suficiente rotunjimi ca să umple o rochie de flanel în dungi, întregul fiind accentuat de catarame cu strasuri, o broșă asortată, brățări, cercei și verighetă. Numai cocul blond și înalt părea demodat, iar Elisa îl punea pe seama faptului că, da, această femeie lucra, iar femeile care lucrează, Elisa știa foarte bine, erau ocupate.

Când reușise în sfârșit să-i întâlnească privirea, femeia ezitase înainte să îi zâmbească; ca toți ceilalți, păruse luată prin surprindere

de veselia Elisei. Aruncase o privire în jos, la mâna Elisei, consemnând parcă absența unui inel. Spre surprinderea Elisei, femeia n-a afișat dispreț, ci ușurare; zâmbetul i-a devenit mai puțin teatral, mai autentic. Elisei i s-a părut că, oricât de mult o admira ea pe această femeie frumoasă, cu un aer de femeie care lucrează, femeia o admira pe ea și mai tare. Ba, mai mult, Elisei i s-a părut că aude și ce gândește: *Fă ce-ți spune inima. Orice-ar fi, ascultă-ți inima.*

În sfârșit, exact asta și face. Doar că aici, la marginea lumii, unde în fiecare clipă se face din ce în ce mai frig, Elisa se pomenește tulburată de figura tristă a femeii. Dacă o femeie care le are pe toate poate fi atât de nefericită, la ce mai poate spera o femeie de serviciu din schimbul de noapte care abia își poate plăti chiria, care e ținută departe de majoritatea oamenilor din cauza imposibilității sale de-a vorbi, care se întâmplă să aibă în cada de acasă un amfibian ultrasecret?

Elisa deschide ochii, se întoarce, aruncă o privire spre nord. Nu mai încape nicio îndoială: este o zi cenușie, rău prevestitoare. Dovadă stau luminile îndepărtate ale marchizei cinematografului Arcade, pe care domnul Arzounian nu le aprinde decât dacă e suficient de întuneric încât să se justifice cheltuiala. Elisei i se strânge stomacul. Dacă se poate vedea Arcade de aici, atunci creatura e atât de aproape de râu. Apropierea o neliniștește. Apucă mânerul cărucioruluí, îl împinge, se îndreaptă spre casă cât de repede poate.

Îl găsește pe Giles dormind așezat pe capacul vasului de toaletă, sforăind ușurel, cu mâinile mânjite de cărbune. Încet, ca să nu îl trezească, se lasă în jos pe covorul ponosit, își încrucișează brațele pe marginea căzii și-și sprijină bărbia pe ele. Privește lung în ochii creaturii, încă luminoși pe sub apă, și-i ascultă bolborositul blând al respirației. El clipește – un salut. Ea își desprinde o mână de pe marginea căzii și-și plimbă arătătorul prin apă până când îi atinge dosul palmei. El își răsucește brusc mâna, în așa fel încât acum ea îi atinge palma, arătătorul ei fiind o unică stamină a unei uriașe flori înrourate ce se deschide. Acum Elisa își ascultă propria respirație, dar nu aude nimic. Își folosesc amândoi mâinile pentru a vorbi, dar asta ce e? O *atingere.* Elisa își amintește de femeia din autobuz; ce țeapănă stătea, fără să se atingă de nimeni. Absența fricii, își dă seama Elisa,

poate fi greșit interpretată drept fericire, însă nu-i același lucru. Nici pe departe.

6

Privește lumea mergând înapoi. Curgerea e mai rapidă, curățată de suflet, un cuțit a răzuit solzii de pește până ce-au dispărut toate irizațiile. Stop. Bucură-te de sunetul cărnos al benzii magnetice întinzându-se, subțire. Play. Coridoare nesfârșite, toate la fel, clone în halate albe plutind ca niște trombocite. Identifică persoana care te interesează. Comută, comută. Disecă banda în secunde, în jumătăți și-n sferturi de secundă. Oamenii nu mai sunt oameni. Sunt forme abstracte pe care le poți studia așa cum studiază un pustnic Scriptura. Umbra din buzunarul acelui cercetător poate fi secretul vieții. Rânjetul vag de pe chipul lui încremenit într-un cadru ar putea fi craniul diavolului. Șaisprezece camere. Indicii nenumărate. Înapoi, stop, comută. Pe coridorul ăsta, acolo. Nu există ieșire. Toate drumurile duc înapoi aici, în biroul lui. Nicidecum mai aproape de adevăr. Și nici mai departe. E prins în capcană.

Strickland își simte ochii ca pe niște cârnați stricați pe cale să plesnească. Și-a adus din junglă atâtea bomboane verzi, când ar fi trebuit să-și aducă fiole de *buchité.* Cu două picături ar fi văzut tot ce se-ascunde pe casetele astea. Face treaba asta de ore și ore în șir. I-a luat doar o oră să învețe cum se manevrează aparatul pentru vizualizarea înregistrărilor. Pușcă M1 Garand, Cadillac Coupe de Viile, videocasetofon – toate-s la fel pe dinăuntru. Pui mâna pe ele, le faci parte din tine. S-a oprit din butonat pe la prânz. Acum simte că poate derula casetele în gând. *Ăsta-i secretul,* își zice. Să lași filmările să curgă ca apa, să îți cufunzi mâinile în ele și să prinzi peștele.

Și iată. Din senin. Camera 7. Rampa de încărcare. Primele câteva secunde din ultima casetă, înainte să se ia curentul. Nu cumva camera se ridică brusc? Câțiva centimetri esențiali? Strickland comută. Înainte, după, înainte, după.

Se ridică din scaun. Pe coridoare, ar putea jura, lumina e mai puternică. Își ferește ochii cu mâna, ce-i pasă dacă PM-iștii îl cred nebun, și trece de F-1, spre rampa de încărcare, același traseu cu al

creaturii răpite. Iese din clădire împingând ușile duble și mâna îi cade moale pe lângă corp. Nu e soare. E noapte. Iarăși a pierdut noțiunea timpului. Rampa e goală, sunt doar câteva pete de ulei. Se răsucește. Se uită în sus, la Camera 7. Apoi se uită chiar sub ea.

Patru oameni stau acolo, cu mutre surprinse. Toți cu țigara în mână. Au uniforme, niște posturi oribile ale corpului, diferite nuanțe ale pielii. Lenea e ceea ce au în comun. Ce de timp a petrecut el trudind ca un sclav în birou de când a fost furat obiectivul, iar ăștia nu pot să reziste nici cinci minute fără o pauză, și încă aici, unde e interzis? Dar Strickland are nevoie de informații. Se străduiește și le zâmbește forțat, fals.

— Aț' ieșit la țigară, ă?

Oare Fleming angajează numai muți? Trage concluzia că nu. Sunt doar îngroziți.

— Nu vă temeți, nu-i nicio problemă.

Zâmbește și mai larg, simte că încep să-i crape buzele ca de ceară.

— Zău c-ar trebui să vin și eu aici, cu voi. Că nici eu n-ar trebui să fumez înăuntru, dar fumez și-așa, păi ce mama naibii?

Oamenii de serviciu aruncă priviri pe furiș spre scrumul lung al țigărilor nescuturate.

— Dar ia ziceți-mi și mie o chestie. Cum ridicați camera aia ca să nu fiți prinși?

Au numele cusute pe uniforme, sunt ca medalioanele de pe zgărzile câinilor.

— Yo-lan-da, citește. Nu te teme, scumpo, și spune-mi. Întreb doar de curiozitate.

Păr castaniu închis. Piele măslinie. Ochi negri. Genul de buze subțiri cărora le place să turuie. Dar normal că nu-n fața lui. Își cunoaște locul. Strickland își mai îndulcește un pic rânjetul fals. Funcționează. Îi poate simți sudoarea, dincolo de mirosul dezinfectantului. Yolanda își pleacă privirea, ferindu-și-o de ceata de curățători de rahat pe care probabil consideră că-i trădează, și face semn spre un obiect din spatele lor. Nu e vreun dispozitiv sofisticat ca acela care a aruncat siguranțele în aer. E o mătură. O nenorocită de mătură.

Strickland se gândește la videocasetofon. Derulează înainte,

oprește, pornește iar, dă înapoi, comută. Delimitează cadrul esențial.

— Auziți...

Ar vrea să sune ca un tip sociabil, nu-i iese, însă nu-i pasă nici cât negru sub unghie.

— L-a văzut careva pe-aici pe doctorul Hoffstetler?

7

Când coboară din autobuz în față la Occam, Zelda își simte primii pași nesiguri, o doare gâtul de la uitatul după un val de Pigmei cu căști în cap care să vină să o salte, gleznele i se împleticesc când își închipuie cum va fi trântită la pământ și încătușată. Toată ziua s-a gândit la asta. Să vină la muncă? Să sune și să spună că-i bolnavă? Să dispară în ceață? La un moment dat cedase și îi povestise lui Brewster, modificând anumite detalii ca să fie povestea credibilă, niște jumătăți de adevăr despre cum ar fi furat Elisa ceva de o valoare nedefinită, furt la care ar fi devenit părtașă și Zelda fără să vrea. Brewster fusese categoric: s-o toarne. Fiindcă dacă se află, tu o să fii aia care o încasează.

O zărește pe Elisa în fața ei pe trotuar și simte un fior de ușurare. E semn bun. Elisa ar fi putut să dispară, să plece din oraș, să o abandoneze pe Zelda interogatoriului care probabil va urma. Dar nu: e aici, a venit la timp, înaintând în pantofii ei frumoși pe aleea scăldată în lumina lunii și intrând în holul central. Zelda o urmărește de la mică distanță, căutând niște indicii despre care o avertizase Brewster, cum ar fi dacă Elisa încearcă să atragă atenția unui supraveghetor. Din nou, nimic de genul ăsta. Elisa intră în vestiar. Acum Zelda n-are decât s-o urmeze și să se așeze lângă ea pe băncuță. O vreme nu se uită una la cealaltă, dar Zelda simte între ele cărucior, cel cu roata gălăgioasă, plin de încărcătura sa nepământeană.

Îmbrăcată în uniformă, Elisa se duce în magazie și începe să-și umple cărucior. Zelda o urmează, face și ea la fel. Urmărește mâna Elisei cum scoate o rolă cu pungi de gunoi. Face și Zelda la fel. Apoi Zelda apucă o sticlă cu soluție de curățat geamuri, dar în clipa în care o lasă la loc pe raft, o ia Elisa. Se mișcă în ritmurile lor diferite, dar

sunt cât pe ce să se sincronizeze. Când Zelda apucă o perie lungă, cu coadă ca s-o înlocuiască pe cea folosită atât de mult încât a devenit cheală ca un făcăleț, și mâna Elisei se repede înainte și apucă același mâner.

Zelda cunoaște căruciorul Elisei de parcă ar fi al ei. Fata asta nu folosește niciodată peria lungă și sigur n-are nevoie de alta. Degetele Elisei se răsfiră peste ale Zeldei. Unele degete sunt maronii, altele-s albe, dar toate au trecut prin experiențe similare: au bătături de la frecat, au mizerie sub unghii, sunt înroșite de la dezinfectanții caustici și ies din cătușele mizere ale Occamului. Zelda oftează și ține aerul în piept, chiar dacă norul chimic din această încăpere e toxic.

Este o iertare tăcută și invizibilă. Mai sunt și alți oameni în magazie. Iar mai departe sunt Fleming și Strickland. Și, peste tot, camere și Pigmei. Singura îmbrățișare pe care o îndrăznește Zelda este strângerea infimă a degetelor Elisei. Încheieturile li se presează unele într-altele înainte ca mâna Elisei să dea drumul cozii periei și să-și împingă căruciorul din încăpere. Zelda rămâne, închide ochii, inspiră vaporii soluțiilor. Ușoara strângere a degetelor este îmbrățișarea totală pe care a tot așteptat-o de săptămâni încoace; sunt lacrimile fierbinți vărsate pe gâtul celui care te alină; e recunoaștere, apreciere, scuză, admirație. *Vom trece peste asta*, spune strângerea. *Împreună, noi două, vom reuși să trecem.*

8

Ne ridicăm /// soare tot nu e doar sori falși aici numai sori falși am simțit de multe cicluri nouă nu ne plac sorii falși sorii falși ne obosesc dar femeia e oarbă fără sori falși așa că încercăm să ne placă pentru ea pentru ea pentru ea apa din peștera asta e mică dar începem să ne vindecăm și e apă mai bună decât ultima apă nicio apă nu ar trebui să provoace durere apa nu ar trebui să fie plată apa nu ar trebui să fie dreaptă apa nu ar trebui să fie goală apa nu ar trebui să aibă o formă nu există nicio formă a apei /// în peștera asta există doar femeie și bărbat și mâncare dar e bine să simți foame noi nu am mai simțit foame aprigă de la râu de la iarbă de la noroi de la copaci de la soare de la lună de la ploaie foamea e viață așa că ne ridicăm și sorii falși se

apropie bărbatul nu a ascuns sorii falși când a plecat ne e dor de bărbat bărbatul e bun el stă la apa mică și folosește piatra neagră ca să ne facă niște gemeni mici mai de mult oamenii de la râu făceau gemeni mici din crengi și frunze și flori și gemenii sunt buni gemenii ne fac nemuritori și acum oamenii râului nu mai sunt și noi suntem triști dar omul e bun și ne face gemeni toată ziua și asta ne dă putere ne dă foame /// femeia a plantat copaci în peștera asta și lumina de la sorii adevărați vine de la peșterile de afară și acum noi atingem copacii plantați și ei ne ating pe noi și ei sunt fericiți și noi iubim copacii și femeia a plantat alți copaci pe pereți copaci mici și plați aceștia nu miros ca niște copaci și nu sunt fericiți nu sunt vii dar sunt plantați de femeie și noi vom iubi acești copaci mici și nefericiți pentru ea pentru ea pentru ea /// ne mișcăm liberi fără liane de fier care să ne țină sunt multe cicluri de când ne mișcăm liberi și cușca asta mică devine o cușcă mai mare și e bărbatul el ține gemenii noștri pe care îi face are ochii închiși dar respiră a viață și scoate sunete în somn și asta e bine și nouă ne e foame dar nu îl vom mânca pe bărbat fiindcă bărbatul e bun /// mirosim femeia mirosul e puternic și mai există o peșteră peștera ei și ne ducem acolo și femeia nu e acolo dar mirosurile ei sunt vii pielea ei părul ei lichidele ei aerul ei cel mai puternic miros au înotătoarele ei de pe perete ce multe înotătoare colorate noi adorăm înotătoarele ei și ne facem griji că a pierdut înotătoarele dar nu e miros de sânge nu e miros de durere nu e miros de teamă și noi nu pricepem /// foame și trecem pe lângă bărbat către locul care miroase e drept și înalt și alb și încercăm să îl ridicăm dar e greu încercăm să îl spargem dar nu găsim dunga și împingem și tragem și se deschide și mirosurile mirosurile mirosurile e o peșteră foarte mică plină de mirosuri o peșteră care are propriii ei sori falși și noi luăm o piatră dar nu e o piatră o strângem și trosnește e lapte laptele curge și noi o ridicăm și bem și e bun și mestecăm piatra și nu e bună o aruncăm și luăm o piatră nouă și se deschide și sunt ouă așa de multe ouă și suntem fericiți mâncăm ouăle și ele nu sunt ouă tari cum ne dă femeia sunt ouă lichide dar sunt bune și coaja e bună de mestecat /// scotocim mâncare bună multă mâncare bună și bărbatul scoate sunete fericite în somn și suntem fericiți și uite altă chestie dreaptă și înaltă și albă și ne gândim că e și mai multă mâncare în ea

și împingem și tragem la fel și se deschide dar nu e mâncare acolo e o trecere și vin mirosuri diferite mirosuri de afară și sunete de păsări și sunete de insecte și nu vrem să lipsim când se întoarce femeia dar suntem exploratori ne stă în fire să explorăm și suntem sătui și suntem întremați și sunt atâtea cicluri de când nu am mai explorat așa că plecăm

9

Telefonul roșu. N-o să se oprească din sunat. Iar el n-o să răspundă. Nu poate. Nu înainte să ajungă călare pe situația asta cu solzi. O să sune cinci minute. O să treacă treizeci de minute, o oră dacă are noroc. Apoi o să sune din nou. Trebuie să se concentreze. Hoffstetler. Troțkistul ăsta progresist. Se uită la telefon de parcă n-a mai văzut culoarea roșu înainte, de parcă n-ar fi de-același roșu ca steagul patriei lui. Strickland amestecă foile pe care i le-a dat Hoffstetler. Teatru, doar ca să-l facă să transpire pe bărbatul în halat alb. De fapt, n-a citit decât prima propoziție. Nu poate simți hârtiile cu degetele moarte. Nu-i pasă, nu-i mai pasă. Hârtia e pentru oameni, nu pentru Zei-ai-Junglei.

— Trebuie să răspunzi? întreabă Hoffstetler. Dacă vrei să revin...

— Să nu cumva să pleci, Bob.

Telefonul continuă să sune. Maimuțele și-au săpat drum și prin acel sunet, urlându-și instrucțiunile. Strickland aranjează hârtiile în teanc și rânjește. Hoffstetler îi evită privirea, se uită în jur, dă din cap înspre monitoare. Jumătate merg, jumătate sunt oprite de ieri. Strickland se simte tot așa, pe jumătate viu și pe jumătate mort, disperat să-l găsească pe Deus Brânquia chiar în momentul în care nervurile îi dispar printre liane groase.

— Cum merge ancheta? întreabă Hoffstetler.

— Bine. Foarte bine. Avem un fir, un fir foarte promițător.

— Asta este... face Hoffstetler aranjându-și ochelarii. Este minunat.

— Ți-e rău, Bob? Arăți cam cenușiu la față.

— Nu. Deloc. Poate-i de la vremea asta închisă.

— Zău? Dar tu ești din Rusia, credeam că pentru tine vremea asta

e ca acasă.

Telefonul, maimuțele; sună, tot sună.

— Nu știu. Sigur că n-am mai fost acolo de când eram mic.

— De unde ziceai c-ai venit aici, la noi?

— Wisconsin.

— Și mai-nainte?

— Boston. Harvard.

— Și mai-nainte?

— Ești sigur că nu vrei să răspunzi la...

— Ithaca, nu-i așa? Și Durham. Am memorie bună, Bob.

— Da. Așa e.

— Impresionant. Vorbesc serios. Și ce-mi mai amintesc din dosarul tău e că ai fost titular pe post. Se muncește mult pentru așa ceva, nu?

— Da, bănuiesc că da.

— Și-ai renunțat la toate pentru noi.

— Așa am făcut, da.

— Remarcabil, Bob. E ceva ce face un om aflat pe-o poziție ca a mea să se simtă bine.

Strickland plesnește în birou cu hârtiile din mână. Hoffstetler tresare în scaun.

— Bănuiesc că de-asta m-a surprins, zice Strickland. Toate onorurile astea la care ai renunțat doar ca să te alături nouă, în micul nostru proiect. Și-acum pleci?

Telefonul roșu se oprește din sunat. Vibrațiile soneriei continuă preț de încă douăsprezece secunde. Strickland le numără în timp ce urmărește reacția lui Hoffstetler. Cercetătorul chiar pare bolnav. Dar așa arată toată lumea la Occam în ultima vreme. Îi trebuie o dovadă mai solidă. Dacă aruncă măgăreața pe cercetătorul lor cel mai celebru și nu are dreptate, telefonul roșu o să sune și mai tare. Inspiră pe nas, și-l simte pârjolit de arșița din Sertão. Înviorat, îi analizează ochii lui Hoffstetler. Nu-s sinceri, dar așa au fost mereu. Și e transpirat, dar jumătate dintre chelioșii ăștia înfumurați leșină când văd un PM-ist.

— Îmi doresc mult să mă întorc la studiile mele.

— A, da? Ce fel de?

— Încă nu m-am hotărât. Mereu sunt lucruri noi de învățat. Cred că mă cam tentează organismele multicelulare din arborele

taxonomic. S-ar putea să mă intereseze și fenomenele indeterministe aleatorii și voliționale. Și cred că n-o să mă satur niciodată de astrobiologie.

— Cuvinte mari, Bob. Ei, dar ce-ar fi să mă înveți și pe mine câte ceva? Chestia aia, ultima. Astro-nu-știu-cum i-ai mai zis.

— Și... ce-ai dori să afli?

— Tu ești profesorul. Prima zi de ore, se uită toți la tine. Ce le spui?

— Eu... obișnuiam să-i învăț un cântec. Dacă vrei să știi realitatea.

— Vreau. Vreau să știu realitatea. Nu mi-am dat seama că-ți place să cânți, Bob.

— E doar un cântecel... pentru copii...

— Ești nebun dacă-ți închipui c-o să te las să pleci de-aici fără să-mi cânți melodioara asta.

Acum Hoffstetler transpiră de-a binelea. Iar Strickland rânjește de-a binelea. Își duce o mână la gură ca să se asigure că țipetele demente ale maimuțelor nu încep să-i răbufnească din gât. Hoffstetler încearcă să se salveze râzând, dar Strickland nu cedează. Hoffstetler se chircește, își privește lung mâinile din poală. Secundele ce se scurg fac totul și mai dureros. O știu amândoi. Hoffstetler își drege glasul și, spre bucuria lui Strickland, începe să cânte.

„Culoarea stelelor – știință pură – e strâns legată de tem-pe-ratură."

Fredonatul fals îi trădează, mai mult decât de obicei, accentul rusesc. Își dă seama și Hoffstetler de asta, își dă seama al naibii de bine, așa că înghite în sec. Strickland aplaudă, degetele moarte fac plici ca plasticul.

— Frumos, Bob. Dacă nu te deranjează că te-ntreb, totuși, care-i treaba cu chestia asta?

Hoffstetler se repede înainte, iute ca un animal gata să ucidă. Strickland tresare, se clatină cu tot cu scaun și dă să-și apuce maceta sau ce-o fi aia ascunsă sub birou. Se blestemă în gând. Niciodată, absolut niciodată să nu subestimezi o pradă încolțită. Dar nu e nevoie de armă. Nu încă. Hoffstetler se cocoață pe marginea scaunului, însă nu vine mai departe. Vocea încă îi tremură, dar nu de frică. Momentul umilitor a dat naștere furiei, iar aceasta e tăioasă ca

stâncile de pe o faleză.

— Treaba e că-i adevărată, sare Hoffstetler. Toţi suntem făcuţi din praf de stele, domnule Strickland. Oxigen, hidrogen, carbon, nitrogen şi calciu. Dacă unii dintre noi fac ce-i taie capul şi ţările noastre îşi lansează rachetele nucleare, atunci o să redevenim praf de stele. Cu toţii. Şi ce culoare o să aibă atunci stelele noastre? Asta-i întrebarea. O întrebare pe care poate doreşti să ţi-o pui singur.

S-a terminat cu pălăvrăgeala amicală. Cei doi bărbaţi îşi aruncă priviri feroce.

— E ultima ta săptămână aici, spune încet Strickland. O să-mi fie dor de tine, Bob.

Hoffstetler se ridică în picioare. Îi tremură genunchii. Măcar a făcut-o şi pe-asta.

— Sigur că dacă o să mai apară ceva, mă întorc imediat.

— Şi crezi că o să mai apară? Ceva?

— N-am cum să ştiu. Spuneai că ai un fir.

Strickland zâmbeşte.

— Am.

Hoffstetler nici n-a ieşit bine pe uşă, când telefonul roşu începe să sune din nou. Maimuţele ţipă, de data asta pe-un ton acuzator. Strickland bate cu pumnul drept în birou atât de tare, încât face receptorul să tremure. Îl doare. Dar simte şi satisfacţie, e ca şi cum ar strivi cărăbuşii cu antene lungi, furnicile glonţ, tarantulele, toţi paraziţii ăia din Amazon. Când bate cu pumnul din nou, alege s-o facă cu stângul. La care are mai puţine degete dureroase. Abia de simte. Loveşte, loveşte, loveşte şi parcă simte o pocnitură la unul dintre degete, încă o copcă neagră care plesneşte. Ca şi suturile lui Deus Brânquia. Care dintre ei se dezintegrează mai repede? Care îi va supravieţui celuilalt?

Ridică receptorul, nu cel de la telefonul roşu, şi formează numărul lui Fleming. Fleming o fi el mesagerul generalului Hoyt, dar e şi sub comanda lui Strickland. Îi răspunde de la primul ţârâit. Strickland aude zgomotul clipboardului căzând.

— Azi, când pleacă doctorul Hoffstetler, zice Strickland, vreau să-l urmăreşti.

10

Vine lumina dintre lemnele de sub picioare ca niște animale jucăușe multe culori frumoase culoare de pasăre culoare de șarpe culoare de gândac culoare de albină culoare de delfin și încercăm să o prindem dar e numai lumină și e și sunet femeia îi spune muzică e diferită de muzica noastră dar noi o adorăm și luminăm a iubire și urmăm lumina și muzica pe hol până vedem alt obiect drept și alb și înalt și împingem și tragem și intrăm și e o peșteră care miroase a bărbatul bun pielea lui părul lui lichidele lui răsuflarea lui boala lui e boală e vag bărbatul nu o poate simți sau mirosi deocamdată și ne întristăm dar sunt și mirosuri bune piatra neagră pe care bărbatul o folosește ca să ne facă nouă gemeni mici vedem prin toată peștera gemenii mici așa de mulți gemeni mici și ne atingem gemenii și mânjim cu gheara negreala și lingem negreala și negreala nu are gust bun și e un craniu de om pe el e păr la fel de fals ca sorii falși și asta ne face să ne simțim singuri în râul nostru sunt multe cranii moartea e peste tot și e bine e bine să cunoști moartea pentru ca astfel să poți cunoaște viața /// aici e un miros mai bun mirosul de mâncare cea mai bună mâncare mâncarea vie și simțim animalele din peșteră toate animalele ne sunt prietene și ies din ascunzători cu urechile ciulite și mustăți și cozi lungi și ochii le sclipesc ca ai noștri ne fac plecăciuni ni se oferă sunt frumoase le iubim le acceptăm sacrificiul și luăm una și strângem ca să nu fie durere și mâncăm prietena noastră și e bună sânge blană tendoane mușchi os inima iubire și mâncăm și suntem mai puternici și simțim iarăși râul toți zeii zeul penelor zeul solzilor zeul cochiliilor zeul colților zeul ghearelor zeul cleștilor zeul copacilor noi toți parte a grupului acolo nu există tu nu există eu există doar noi noi noi noi noi /// un sunet un sunet rău un trosnet ca omul rău cu bățul dureros bățul fulger și șuierăm și ne întoarcem și atacăm și omul rău scoate sunet de durere dar am greșit nu e omul rău e omul bun omul bun a revenit în peștera lui și a văzut că am mâncat prietena lui cu urechi ciulite mustăți coadă lungă și ne pare rău ne schimbăm culoarea pe culoare de ne pare rău pe miros de ne pare rău pe lichide de ne pare rău pe poziție de ne pare rău nu am vrut să atacăm nu suntem dușman suntem prieten prieten prieten și

omul bun ne zâmbește dar începe să miroasă rău și omul bun ridică mâna și se uită la mână și curge sânge mult sânge și sângele șiroiește ca ploaia

11

Un șef de proiect se bucură de acces în toate încăperile de la Occam cu excepția uneia, și exact aici se află Hoffstetler: în vestiarul femeilor. În locul ăsta nu-s camere de supraveghere, *Slava Bogu*[39]; a ajuns să i se pară că toate camerele sunt niște gargui care-și flutură aripile în înalturi ca să raporteze fiecare mișcare a lui. Dacă mai zăbovește mult pe la ușa vestiarului o să i se pună eticheta de pervers – ceea ce nu l-ar deranja în aceste ultime zile, numai să nu ducă la alte interogatorii –, așa că s-a furișat înăuntru, a dibuit o veche sală de dușuri folosită acum pe post de magazie și s-a ascuns după un munte de substanțe industriale de curățat.

O sonerie puternică marchează sfârșitul turei. Aude cum intră un cvartet – patru femei obosite din schimbul de noapte. Se simte amețit. Pesemne că de la duhoarea de amoniac. Sau poate e panica. Numai până la capătul săptămânii, își tot repetă în gând, atât trebuie să mai reziste. Cea dintâi și, speră el, cea din urmă minciună spusă lui Mihalkov a fost că seringa funcționase și Devonianul murise, iar Mihalkov îl recompensase cu detalii: vineri telefonul lui Hoffstetler o să sune de două ori, iar el o să meargă în locul obișnuit, de acolo Bizonul o să-l conducă la un vapor, iar vaporul o să-l ducă acasă, la Minsk, la părinții care-l așteaptă. Mihalkov chiar îl lăudase cu asupra de măsură pe Hoffstetler pentru curajul dovedit în toți acești ani de muncă în slujba lor. Îi spusese Dmitri.

Hoffstetler își smulge ochelarii, își freacă ochii care îl ard de la vaporii substanțelor chimice. Oare o să leșine? Se concentrează la sunetele din vestiar. Prin firea și meseria lui, este un clasificator, numai că nu s-a prea ocupat cu clasificarea sunetelor feminine. Foșnete mătăsoase. Plesnituri obraznice. Clinchete delicate. Niște dovezi ale vieții pe care el nu le-a cunoscut niciodată, însă încă ar putea dacă ar reuși să supraviețuiască până vineri.

[39] Slavă Domnului (rus.).

— Hei, Esposito.

Glasul femeii are un accent spaniol și e puternic ca sirena care anunță sfârșitul turei.

— Tu i-ai zis tipului ăluia că suntem acolo la fumat?

Urmează o pauză, în care Elisa răspunde prin semne sau gesturi.

— Știi tu care bărbat. Ăla de se uită după tine.

O pauză.

— Păi i-a zis careva că mișcăm camera. Și singura care nu fumează ești tu.

Pauză.

— Faci pe nevinovata. Dar nu ești. Ai grijă, Esposito. Că dacă nu, o să am eu grijă de tine, *entiendes?*

Se aud pași în depărtare, urmați de șoapte compătimitoare – Hoffstetler bănuiește că vin de la cea numită Zelda. Își ține răsuflarea ca să nu mai inhaleze vaporii nocivi, așteaptă să se audă Zelda plecând de lângă Elisa. În schimb, se aude gălăgie de sus, din hol; sunt cei care vin în schimbul de zi. Nu mai e timp. Hoffstetler decide să acționeze, pornește în patru labe pe gresia umedă. Se uită după colț. Elisa stă pe bancă. Zelda e în picioare lângă ea, se piaptănă în oglinda din vestiar. Trebuie să profite de ocazie. Flutură din mână ca să îi atragă Elisei atenția.

Ea își răsucește fulgerător capul în direcția lui. E îmbrăcată, dar se acoperă instinctiv și un picior se trage înapoi, pregătit să lovească. Poartă pantofi de-o eleganță surprinzătoare – de-un verde deschis cu paiete –, tocurile îi țăcăne puternic pe gresie și atunci Zelda se rotește și-l vede pe Hoffstetler, pieptul i se umflă când dă să țipe, dar Elisa o apucă de bluză și sare de pe bancă, trăgând-o și pe Zelda după ea, în lumina slabă și albăstrie de la dușuri, vorbind înnebunită prin semne pe care le face cu mâna liberă, fără îndoială un pomelnic de întrebări. Hoffstetler ridică și el mâinile, implorând să i se acorde o clipă.

— Unde este? șoptește el.

— Ne-au prins, oftează Zelda. Elisa, ne-au...

Elisa i-o taie scurt Zeldei, dintr-un gest care o reduce la tăcere, iar apoi îi vorbește lui Hoffstetler, făcându-i semn Zeldei să traducă.

Zelda se uită la Hoffstetler plină de îndoieli înainte să afirme sec:

„Acasă."

— Trebuie să scapi de el. Imediat.

Elisa face semne. Zelda traduce:

„De ce?"

— Din cauza lui Strickland. S-a cam prins. Nu știu ce-o să-i spun dacă își folosește... are *bastonul* ăla...

Hoffstetler nu trebuie să cunoască limbajul semnelor ca să priceapă panica Elisei.

— Ascultă-mă, șuieră el. Ai cu ce să-l duci la râu?

Chipul Elisei devine din ce în ce mai serios. Își pleacă tot mai mult capul, până se uită la pantofii cu nestemate sau poate la mucegaiul care se zărește între plăcile de gresie. După o clipă mâna i se ridică, atât de lent de parcă ar avea atârnate greutăți de ea, și vorbește prin semne cu o reticență încărcată de durere. Zelda traduce fiecare fragment, în ordinea în care apar.

„Docul. Se deschide la mare. La zece metri."

Zelda îl privește pe Hoffstetler rugătoare; ea nu știe ce înseamnă aceste cuvinte, însă el înțelege. Această femeie de serviciu de-o ingeniozitate nemăsurată, cu un aer fragil, trebuie să locuiască îndeajuns de aproape de râu ca să îl ducă pe Devonian pe un fel de ponton. Dar nu e suficient. Dacă persistă seceta de primăvară, creatura va eșua acolo, un pește zbătându-se pe uscat – nu i-ar fi deloc mai bine decât înlănțuit de unul dintre stâlpii lui Strickland.

— Dar ai cu ce, ceva, orice? o întreabă el disperat. Duba... l-ai luat de-aici cu o dubă... poți să îl duci la ocean?...

Ea scutură din cap ca un copil care refuză, cu genele pline de lacrimi și cu obrajii și gâtul pline de pete roșii, cu excepția celor două cicatrice cheloide care au o nuanță uniformă și palidă de roz. Lui Hoffstetler îi vine s-o apuce de rochie și să o scuture, să-i zgâlțâie creierul în cap până iese tot egoismul din ea. Dar n-are nicio șansă: sună un telefon, cineva răspunde, iar femeia supărată, cu accent spaniol, urlă, glasul ei răsună cu ecou lovindu-se de toate suprafețele vestiarului:

— Elisa, la telefon! Dacă nu-i cea mai mare tâmpenie pe care-am auzit-o în viața mea. Cum naiba să vorbească aia la telefon?

— *Cine e, Yolanda?*

Bubuitul e suficient de puternic ca să-l smulgă pe Hoffstetler din

băltoaca aceea a consternării. Vine dinspre Zelda, pe care el nici n-o mai luase în seamă, crezând-o paralizată de groaza că-și va pierde slujba sau va păți ceva și mai rău. Când situația era mai proastă ca oricând pentru ei trei, faptul că femeia sare ca o leoaică în apărarea Elisei îi oferă lui Hoffstetler un dar mititel și prețios, mai subțire decât membrana celulară, mai mic decât o particulă subatomică: speranța.

În ochii căprui ai Zeldei clocotește un avertisment pentru Hoffstetler, iar apoi ea e cea care, de data asta, o apucă pe Elisa de braț și o trage de-acolo. Hoffstetler n-are încotro și se retrage, dar nu departe, știind că va trebui să fugă din vestiar înainte să dea buzna femeile din schimbul de zi, știind că mai are încă trei zile la fel de tensionate, știind că nu va dormi azi dacă Elisa nu consimte la singura cale de acțiune rezonabilă. E foarte posibil să nu mai poată dormi niciodată. Se ghemuiește în spatele sticlelor cu substanțe de curățare în timp ce răsună ultimele bombăneli ale Yolandei.

— Sunt îngrijitoare, Zelda, nu telefonistă. Jerry? Jeremy? Giles? Că doar n-oi vrea să le țin minte pe toate?

12

De câte ori văzuse apartamentul lui Giles, adică de o mie de ori, Elisei i se înfățișase dinaintea ochilor o lume în nuanțe maronii de tweed și cenușii de cositor. Acum e în roșu-aprins. Sânge pe podea. Pe pereți. Amprenta unei mâini însângerate pe frigider. Elisa a intrat grăbită și n-a apucat să se uite pe unde calcă, iar acum vede cum pantofii ei verzi lasă urme roșii pe covor și linoleum. Se apucă de planșeta lui Giles ca să se sprijine de ceva, iar două pisici sar cât colo. Se chinuie să studieze petele de sânge, încearcă să stabilească în ce direcție duc. Dar duc în toate direcțiile.

Inclusiv înapoi pe ușă. Sare și ea într-acolo și vede un fir subțire de sânge care leagă ușa lui Giles de a ei. Dă buzna în apartamentul ei și iată-l, prăbușit pe canapea. Aleargă la el, genunchii îi poposesc pe schițele în cărbune negru cu accente de sânge roșu. Giles e palid; clipește lent; tremură. Are brațul stâng înfășurat foarte prost într-un prosop albastru care, fiind ud și însângerat, a devenit mov. Elisa se

uită spre baie.

— Nu-i aici, spune Giles cu glas răguşit.

Elisa îi cuprinde faţa în palme. E cald, nu e rece. Îl întreabă din priviri, iar el îi răspunde cu un surâs firav.

— Îi era foame. L-am speriat. E un animal sălbatic. Nu ne putem aştepta să se poarte altfel.

Ea îşi zice că dacă e s-o facă, s-o facă repede. Apucă de prosop, dă la o parte materialul lipicios de pe braţul lui Giles. De la încheietura mâinii până la cot e o tăietură subţire ca firul de păianjen, doar vârfurile ghearelor creaturii ar fi putut s-o facă. E adâncă, încă sângerează, însă nu puternic, iar Elisa dă fuga în dormitor, ia un cearşaf curat de pe un raft şi-l sfâşie, vine iute înapoi şi începe să-l bandajeze. E ca o bulboană de pânză care învăluie braţul în spumă de mare – chiar şi aici, chiar şi acum, ea vede doar apă. Giles se strâmbă de durere, dar zâmbetul încă îi stăruie pe chip, ca o mască ieftină. O mângâie cu palma umedă pe obraz.

— Nu te agita din cauza mea, dragă. Du-te şi găseşte-l. Nu poate fi departe.

Elisa nu ştie ce altceva să facă. Se năpusteşte pe hol, închizând uşa în urma sa. E greu de văzut ceva în afară de cele mai stridente dâre de sânge, dar se străduieşte şi dibuieşte o urmă groasă care duce în altă direcţie – spre scările de incendiu. Nu se poate, îşi zice. Creatura ar fi mult prea speriată pentru aşa ceva. Apoi din cinematograful de dedesubt începe să tune o fanfară şi ea se gândeşte că nu-i ceva cu mult diferit, nu-i aşa, de discurile pe care le punea ea în F-1. Fuge, coboară atât de repede pe treptele metalice, încât simte un vertij ca acela dat de un lift în cădere, apoi merge poticnindu-se pe alee şi pe trotuarul din faţa cinematografului Arcade, unde e prinsă în capcana unui şnur gros de catifea şi orbită de strălucirea afişului.

Într-o asemenea lumină, petele de sânge, acum doar câteva, ies în evidenţă ca nişte bijuterii împrăştiate. Duc în cinematograf. Elisa aruncă o privire către casa de bilete. Domnul Arzounian e la vânzare, dar cască, se luptă cu somnul, iar Elisa nu ezită. Îşi priveşte picioarele, balerinii verde smarald cu baretă groasă şi toc pătrăţos, buni pentru dansat, şi-şi zice că ea e Bojangles, cu volumul televizorului dat la minimum, şi trece dansând de Arzounian, aşa

cum a trecut de mulți bărbați neatenți de la Occam.

Mocheta roasă de sub pantofi lasă să se vadă mozaicul de pe jos cu modele tradiționale navajo. Elisa își lungește gâtul spre bolta prăfuită, acoperită de fresce care, conform domnului Arzounian, a văzut celebrități, politicieni și industriași de vază în anii '40 și '50, pe vremea când Arcade era ceva, înainte ca birourile de la etaj să fie sacrificate pentru a se amenaja acolo două apartamente cât cutiile de chibrituri. Un lucru vechi și neglijat nu-și pierde neapărat frumusețea; Elisa crede asta din tot sufletul. Holul, totuși, e mult prea luminat, iar Elisa știe că creatura va căuta întunericul.

Nici măcar în lumina strălucitoare a filmului care scaldă sala de cinema Elisa nu poate zări ceafa vreunui om așezat într-unul dintre cele două sute de scaune. Nu contează: ecranul, balconul și constelațiile luminilor din tavan conferă sălii măreția unei bazilici. Și oare n-a venerat ea acest loc când era doar o fată? În locul ăsta a găsit material brut pentru construirea unei vieți imaginare minunate și în locul ăsta, dacă are noroc, ar putea reuși să salveze atât cât i-a mai rămas din aceasta.

Cu o aplecare pioasă, se strecoară pe coridorul dintre scaune. Sunt ultimele zile în care rulează *Povestea lui Rut*[40], epopeea biblică din care nu știe nimic în afară de dialogul rostit cel mai tare și absolut toate frazele muzicale. În timp ce se uită atentă în stânga și-n dreapta pe rândurile întunecoase, mai aruncă și câte-o privire spre ecran, unde un grup de sclavi asudați sparg piatră într-o carieră, sub privirea fioroasă a unei statui păgâne uriașe cu ochii holbați. Deci ăsta e Chemosh, al cărui nume l-a tot auzit bubuind prin podea. Dacă și creatura ei e un zeu, atunci e unul mult mai puțin înfricoșător.

Deja își imaginează scenarii de coșmar, cu el hoinărind prin Baltimore, chiar prin centru, când vede o formă întunecată zbătându-se între primul și al doilea rând. Elisa se ghemuiește sub razele proiectorului. Da, iată-l, cu genunchii aduși la pieptul ce se umflă, cu brațele care îi acoperă capul. Elisa fuge pe rând, renunțând la furișat, țăcănind din tocuri, iar creatura șuieră, un avertisment aspru pe care nu l-a mai auzit de când s-a apropiat pentru prima oară de el cu oul.

[40] Film din 1960, în regia lui Henry Koster, adaptare a Cărții lui Rut.

E un sunet sălbatic și ea se oprește înghețată de spaimă, cu nimic mai curajoasă decât nenumăratele animale care cândva s-au întors cu burțile în sus în fața acestei creaturi superioare.

Răsună țipete de durere, vuiesc din boxe la fel ca înregistrările cu sunete din junglă, efecte sonore ce însoțesc spinările biciuite ale bărbaților care se chinuie să mute idolul de piatră. Creatura își strânge capul în mâini de parcă ar încerca să-și zdrobească propriul craniu. Elisa se lasă în genunchi și înaintează târâș pe podeaua lipicioasă. Luminile colorate ce se revarsă în cascade transformă în caleidoscoape ochii creaturii care se trage înapoi, fuge și se prăbușește în genunchi, cu răsuflarea tăiată.

Un trosnet asurzitor, iar Elisa nu se poate abține și se uită: Chemosh răsturnat, strivind un sclav care urlă. Creatura răspunde scâncind jalnic și tremurând ca un câine. Probabil temându-se că el a provocat această durere de pe ecran, se oprește din retragere și se întinde spre Elisa. Ea plutește spre el și-l cuprinde în brațe. E rece. Uscat. Îi simte pe gât branhiile fluturându-i, aspre ca șmirghelul. Treizeci de minute, a avertizat-o Hoffstetler, atât poate rezista. Uite o ieșire de urgență. Dă direct în alee. O să-l ducă imediat sus, la loc sigur. Mai vrea să îmbrățișeze doar câteva clipe această creatură frumoasă și tristă care nu poate fi deloc în siguranță aici, în lumea aceasta.

13

O doare mâna de atâta spus „spital”. Dar Giles nu vrea să meargă, iar ea înțelege de ce. Doctorii pot recunoaște rănile făcute de gheare și există un protocol în privința deținerii de animale: ar urma vizite la domnul Arzounian și controale în apartamentele de la Arcade ca să se asigure că vreun chiriaș nu adăpostește un animal periculos. E drept că Elisa găzduiește unul, iar ea și Giles știu prea bine ce face administrația locală cu animalele periculoase: le ia de la stăpânii lor nepotriviți și le eutanasiază.

Așa că a cedat rugăminților lui Giles și i-a aplicat un tratament după ureche, cu iod și bandaje. El a glumit în fiecare etapă – felul lui de-a arăta limpede că nu-i supărat, dar asta n-a prea reușit s-o

calmeze. Una dintre pisicile lui, mâncată. O rană care riscă să se infecteze cine știe cum. Giles e bătrân și nu din cale-afară de robust. Dacă o să i se întâmple ceva, o să fie doar vina ei – a ei și a sufletului pe care nu și-l poate ține în frâu. Deci și sufletul îi e un animal sălbatic, o a doua ființă care ar trebui închisă dacă le bate la ușă Protecția Animalelor.

Elisa îl monitorizează pe Giles, asigurându-se că înghite și supa, și apa pe care i le-a adus, când aud amândoi apa picurând în cadă. Se uită unul la celălalt. Un lucru au ajuns să-l învețe bine: și-anume că această creatură poate intra și ieși din apă fără un sunet, și la fel se poate mișca prin apă, ceea ce înseamnă că acum își dorește să-i avertizeze că s-a ridicat în picioare. Elisei i se rupe inima când vede că Giles strânge lingura în mână ca pe-un cuțit. Toată lumea se schimbă, dar nimeni în bine.

Creaturii îi ia un minut întreg ca să iasă din baie. Înaintează lent, cu capul plecat, cu branhiile lipite a supușenie, cu ghearele letale ascunse în spatele coapselor. Își ține spinarea, cu înotătoarea de pe ea, cocoșată în chip docil și-un umăr lipit de perete de parcă s-ar fi înlănțuit singur de unul dintre stâlpii de beton ai lui Strickland. Elisa e sigură că nicicând în nenumăratii lui ani de viață creatura n-a cunoscut suferința și regretul, așa că întinde brațele spre el, stând în picioare, pe cât de nerăbdătoare să accepte scuzele lui, pe-atât de reticentă să și le accepte pe ale ei.

Temându-se s-o privească, el trece cocârjat pe lângă brațele ei deschise, tremurând așa de tare, încât i se desprind solzii și-i cad pe parchet, unde sclipesc asemenea constelațiilor de pe tavanul cinematografului. Trece prin cameră târșâindu-și picioarele ca unul dintre sclavii biciuiți ai lui Chemosh, cu capul tot mai plecat, până ajunge la înălțimea lui Giles, care șade la masă. Giles scutură din cap, ridică mâinile:

— Te rog, zice. N-ai greșit cu nimic, băiete.

Creatura își scoate mâinile din ascunzătoare și le ridică, atât de lent încât mișcarea pare imperceptibilă, până când toate cele zece gheare, pe jumătate retrase în degete, trag de brațul bandajat al lui Giles. Giles se uită la Elisa; și ea se uită la Giles, la fel de derutată și plină de speranță ca el. Privesc amândoi cum creatura ridică brațul

lui Giles de pe masă cu multă blândețe, de parcă ar apuca un bebeluș, și și-l aduce sub chipul plecat. În ciuda supușeniei creaturii, poziția e neliniștitoare: ai zice că-i pe cale să mănânce brațul lui Giles, ca un copil obligat să termine tot ce are în farfurie.

Dar ceea ce se întâmplă e mult mai puțin violent și mult mai ciudat. I-l linge. Limba creaturii, mai lungă și mai plată ca a unui om, se extinde peste cele două fălci și lipăie bandajul. Gura lui Giles se mișcă, dar omul pare prea mirat ca să reușească să rostească vreo vorbă. Nici Elisa nu-i mai pregătită pentru ce vede; mâinile îi atârnă pe lângă corp și nu pot arăta nici o singură literă. Creatura rotește brațul lui Giles când îl linge, umezind tot bandajul până ce saliva ajunge la piele, până când sângele uscat devine iarăși lichid, iar creatura îl curăță. Îi lasă brațul lucitor în poală, se apleacă încet și atunci, ca într-un sărut de despărțire, îi linge și creștetul.

Ritualul se încheie brusc. Giles clipește uitându-se în sus, la creatură.

— Mulțumesc?

Creatura nu reacționează. Elisei i se pare prea rușinat și ca să se miște. Dar a fost o zi lungă pentru o ființă care se simte cu adevărat confortabil doar în apă: branhiile și pieptul încep să i se umfle și să tremure. Elisa ar vrea să-i spele brațul lui Giles, să-i dea iarăși cu iod și să-l bandajeze iarăși în fețe sterile, dar nu poate suporta gândul că astfel ar insulta creatura. Se apropie și-și pune palma pe spinarea sa plecată, împingându-l ușor înspre baie. El se supune, dar numai mergând cu spatele, împiedicat, în așa fel încât să continue plecăciunile în fața lui Giles. Elisa nu l-a văzut niciodată atât de lipsit de grație; trebuie să-l tragă de braț când intră în baie, iar el se izbește cu umărul și face să se clatine copăceii dezodorizanți.

Îl așază în cadă. Luminile sunt stinse și fața lui alunecă sub apă, dar lumina ochilor rămâne nediluată. Elisa își desprinde privirea dintr-a lui ca să toarne sare în apă, dar îl simte cum o urmărește. De-a lungul vieții, a mai simțit bărbați urmărindu-i mișcările, pe stradă sau în autobuz. Dar acum e altfel. E foarte interesant. Când se întinde în cadă ca să amestece sarea, privirile li se întâlnesc – doar pentru o clipă, dar în acea clipă ea citește în ochii lui deopotrivă gratitudine și uimire. Gândul ăsta e ceva ieșit din comun. *Ea îl uimește.* Cum se

poate una ca asta, când el este cel mai uimitor lucru din câte-au existat vreodată pe pământ?

Elisa termină de amestecat. Are mâna lângă fața lui. E atât de mică, așa că și-o mișcă, îi cuprinde obrazul în palmă. E catifelat. Ar pune rămășag că oamenii de știință n-au trecut și informația asta printre toate celelalte. Și-au notat doar despre dinți, gheare, spini. Acum îl mângâie, mâna ei alunecă în josul gâtului și pe umăr. Datorită apei, el are acum aceeași temperatură ca aerul și poate că de-asta ea nu-i simte palma urcându-i pe braț până când îi ajunge pe carnea moale și albăstruie de la interiorul cotului. Solzii din palma lui sunt niște pumnale liliputane, îi lasă crestături jucăușe în piele, în vreme ce ghearele o înțeapă, dar niciodată atât de tare încât să îi străpungă pielea, când îi străbat bicepșii, lăsând zgârieturi albe în urmă.

După ce-i bandajase rana lui Giles, Elisa se schimbase într-o cămașă subțire de voal, pe care o are de pe vremea când locuia la Casă, iar când mâna creaturii se mută de pe brațul ei pe piept, bumbacul se umezește pe loc, ca prin farmec. Mai întâi un sân, apoi și celălalt sunt îngreunați de strânsoarea cămășii ce i se lipește de piele. Se simte goală sub mâna lui, își poate simți fiecare fior al pieptului încorsetat și i s-a tăiat răsuflarea, dar nu fiindcă ar face ceva interzis. El este mereu dezbrăcat în fața ei, astfel că i se pare că ar fi trebuit de mult să i se arate și ea așa cum a făcut-o natura.

Camera e cuprinsă de-o strălucire caldă care vine de jos. *Povestea lui Rut,* își zice ea, trebuie să fie proiectorul care se pregătește pentru o nouă proiecție. Dar nu se aude muzică. E creatura, luminile trupului său inundă apa cu nuanțe de roz, ca niște păsări flamingo, ca niște petunii, ca niște animale și plante necunoscute, dintr-o lume pe care ea o cunoaște doar din înregistrările acelea: *ric-ric, ciu-cu, cârcâr, zi-ii-ii.* Își arcuiește spinarea și se lasă cu toată greutatea într-o palmă suficient de largă cât să-și poată cuibări în ea tot pieptul.

Undeva foarte departe, Giles șuieră a durere. Elisa își dă seama că ține ochii închiși; și-i deschide. Observă că tot corpul ei s-a deplasat. S-a aplecat așa de tare peste cadă, încât părul i se leagănă în apă. Vrea să continue, să se tot încline în față până când se îneacă, așa cum s-a înecat de-atâtea ori în vis, dar Giles are dureri – și asta din cauza ei – și va trebui să-i oblojească iarăși rana, mai ales după ce i-a fost linsă.

Cu mare sforțare, se îndreaptă de spate. Mâna creaturii îi coboară pe burtă și reintră în apă fără să stropească și fără un sunet.

Elisa își acoperă cămașa udă cu un halat înainte să intre în camera mare. Însă nu se duce la Giles. Trece pe lângă el, traversează apartamentul, merge la fereastra din bucătărie. Se sprijină cu fruntea de ea. Își lipește palma de ea. Văzul i se înceţoșează, dar nu fiindcă ar plânge. E apă pe geam, atârnă în mici globuri, se preling în șiroaie umede. Da, până la urmă s-ar putea să și plângă.

Plouă.

14

Rotește butonul de reglaj cu mâna bună. Imaginile sunt slabe, decolorate. A naibii porcărie. A decartat o grămadă de bani pe el într-un magazin care se cheamă Kosciuszko Electronics. O fi de la cablu? De la instalația electrică? Sau o fi vărsat vreunul din copii un pahar de suc pe el? Îi vine să demonteze partea din spate a televizorului numai ca să prindă vinovatul. Îl oprește teama irațională că măruntaiele televizorului vor arăta ca dispozitivul care a aruncat în aer siguranțele de la Occam, o încâlceală arsă. Chestia aia n-a putut s-o identifice. Atunci ce-l face să creadă că ar putea pune un diagnostic aici?

Sau o fi semnalul prost din cauza vremii? Stă de-atâta timp în Baltimore și poate să jure că asta-i prima ploaie pe care o vede. A răpăit toată ziua. E o antenă pe acoperiș, ceva ca un păianjen, ca una dintre stațiile spațiale pe care le-a zărit pe la Occam. E tentant să te sui pe acoperiș ca să meșterești la ea așa, în bătaia ploii. Să te uiți cum furtuna se întețește și bubuie. Să-ți râzi de fulgere. Să fii în soiul ăla de pericol pe care un bărbat îl înțelege.

Dar uite că el stă aici. Ruinele sufrageriei. O familie lovită de trăsnet, asta dacă știi unde să cauți urmele de arsură. Tammy tot bâzâie ceva legat de-un cățeluș. Timmy vrea să se uite la *Bonanza*. Lainie turuie despre un parfé de gelatină, niște zoaie portocalii de care e mândră deși le-a vărsat dintr-o cutie. Mai nou, toate mesele lor provin din cutii. Și de ce? Strickland știe de ce. Fiindcă ea e plecată mai toată ziua, făcând cine știe ce. El nici n-ar fi trebuit să vină acasă. Ar fi trebuit să doarmă încă o noapte la birou. În fond, generalul Hoyt

sunase la Occam cu doar patru ore în urmă. Mai rău – îl sunase pe Fleming. Iar mesajul transmis fusese limpede ca lacrima.

Strickland avea douăzeci și patru de ore la dispoziție pentru a prinde creatura, altfel cariera lui se încheia aici.

Ce însemna „se încheia"? Curtea marțială? Închisoare militară? Mai rău? Era posibil orice. Strickland s-a speriat. Așa că s-a suit în Cadillacul lui bușit, ăla de care ar putea să jure că oamenii de la Occam începuseră să șușotească și să râdă, și a venit acasă. La scurt timp după ce ajunsese aici, sunase Fleming. Omul făcuse ce-i ceruse și-l urmărise pe Hoffstetler ca un profesionist. Strickland n-ar fi trebuit să se mire. În fond, Fleming e un câine, iar câinii miros de la o poștă rahatul. Fleming zice că are poze cu Hoffstetler cum își pregătește bagajele într-o casă nemobilată. A făcut legătura între Hoffstetler și un atașat rus pe nume Mihalkov. Deus Brânquia ar putea fi încă în țară, ba chiar și în oraș. Strickland simte că trebuie să fie acolo, acum, noaptea, pe ploaie, să găsească creatura și să termine cu toate astea, să-și împlinească destinul.

Când colo, el stă aici și-nvârte de buton. Unde naiba-i *Bonanza?*

— *Bonanza* e pentru adulți, zice Lainie. Hai să lăsăm pe *Dobie Gillis*[41].

Strickland tresare. Pesemne că s-a auzit ce-a bombănit. Aruncă o privire spre Lainie. Abia de mai suportă s-o vadă. Ieri i-a venit acasă cu o tunsoare nouă. Cocul înalt a dispărut ca retezat de-o macetă de pe Amazon și a fost înlocuit de o coafură mai netedă, părul îi ajunge până la umeri și stă în formă de S, ca al unei fetișcane. Dar ea nu-i fetișcană, păi nu? E mama copiilor lui. E nevastă-sa, ce naiba.

— Dar tata zice că putem să ne uităm la *Bonanza*! strigă Timmy.

— Dacă Timmy are voie să se uite la *Bonanza,* argumentează Tammy, atunci să primesc și eu un cățeluș.

Dr. Kildare. Perry Mason. Familia Flinstone. Aceleași trei seriale, câteva canale moarte. Asta-i tot ce găsește. Simte tremurul unui tunet. Se uită la fereastră. Nu se vede decât ploaia lovind geamul ca niște insecte un parbriz. Numai că mațele sunt spălate întruna. Și mațele lui. Și cariera, și viața lui. Aiureala asta cu fericirea americană.

[41] *The Many Loves of Dobie Gillis,* serial american care a rulat între 1959 și 1963.

Parfeul gelatinei mă-sii, cățeluși imaginari, un western care nu-i de găsit oricât ai roti din buton.

— Nu primește nimeni niciun cățeluș, zice. Știi ce se-ntâmplă cu cățelușii? Se fac câini.

Doctor, avocat, om al cavernelor. Vede personajele de pe diferite canale suprapunându-se peste propria lui reflexie din ecran. El este doctorul, el este avocatul, el este omul cavernelor. El e cel care regresează, involuează. O poate simți în felul în care se alege praful de comportamentul său civilizat, lăsând loc primitivei sete de sânge. Bisturiu, ciocănel, bâtă.

— Richard, spune Lainie, parc-am zis că măcar o să...

— Câinele e un animal sălbatic. Poți să încerci să-l domesticești. Păi sigur că poți. Dar într-o bună zi câinele ăla o să-și arate adevărata natură. Și o să muște. Asta vrei?

Strickland se gândește. Deus Brânquia să fie câinele? Sau oare el?

— Tati! strigă Timmy fluturând din mâini. Tocmai ai trecut peste!

— Ce-am zis eu, Timmy? îl ceartă Lainie. Serialul ăla e prea violent.

Oameni care mor pe lespedea chirurgicală, oameni care mor în pușcărie, o întreagă specie murind. Cele trei canale se rotesc și mai iute. Și canale fantomă, semnale fantomatice, purgatorii de imagini cu purici nerevendicate de nimeni. Nu se poate opri din rotit butonul.

— *Bonanza* nu-i violent, mârâie Strickland. *Lumea* e violentă. După părerea mea, e o chestie la care merită să te uiți. Singura chestie. Vrei să înveți să fii bărbat, Tim? Atunci trebuie să înveți cum să privești o problemă în față și să o rezolvi. Să o împușți drept între ochi dacă trebuie.

— Richard! sare Lainie.

Butonul se sparge. Îi pocnește pur și simplu în mână. Strickland se holbează la el năucit. N- are cum să-l pună la loc. E spart plasticul. Îl lasă să cadă pe covor. Nu scoate niciun sunet. Nici copiii nu scot niciun sunet. Și nici Lainie. Sunt muți. În sfârșit, muți. Exact așa cum și-i dorește. Nu se aude decât foșnetul canalului cu purici pe care-a rămas blocat televizorul. Sună exact ca ploaia. Se ridică în picioare. Da, ploaia. Pădurea tropicală. Ăla-i locul lui. A fost un laș să fugă aici, când de fapt adevărata lui casă e acolo.

Se duce la ușa casei, o deschide. Răpăitul devine un huruit. Bun, bun. Dacă ascultă atent, poate auzi și maimuțele, mesagerii lui Hoyt, legănându-se printre copacii uzi, urlându-și blestematele lor de ștersături, dându-i ordine. Parcă Strickland ar fi iarăși în mina de aur din Yeongdong, sufocat de toate trupurile alea din jur. Da, domnule. O să sfâșie cărnuri și-o să disloce oase până o să dea de aer. Nu mai contează de cine se-alege praful.

Într-o clipă e afară. Se face fleașcă în secundele cât îi ia să ajungă la Cadillacul Coupe de Viile. Ploaia bate cu palmele în suprafața de oțel, canibalii din junglă cântând înrăiți la tobe. Își trece degetele peste ornamentul de pe capotă, vreun idol primitiv. Printre dinții măștii radiatorului, unde picură ceva ce seamănă cu sângele. De-a lungul unor aripioare așa de ascuțite, încât spintecă în două stropii de ploaie. Cum zisese agentul de vânzări, acel Mefisto zâmbăreț cu obrazul iritat de la ras? Putere pură.

Își trece mâna peste vopseaua sărită. Bandajele ude i se desfac și cad. Ambele degete reatașate sunt negre ca noaptea. Se încruntă. Nici măcar nu-și mai poate vedea verigheta. Cu cealaltă mână, își apasă unul dintre degetele putrede. Nu și-l simte. Apasă mai tare. De sub unghie țâșnește un lichid galben, care stropește partea din spate a mașinii și e spălat de ploaie. Strickland clipește ca să scape de apa din ochi. Nu l-a înșelat privirea?

Se pomenește brusc cu Lainie lângă el, cocoșată sub o umbrelă.

— Richard! Hai în casă. Îi sperii pe...

Strickland o apucă de bluză cu ambele mâini. Durerea îi urcă dinspre degete în braț. O trântește pe partea din spate a mașinii, șifonată toată. O pală de vânt fură umbrela, o aruncă în noapte. Cadillacul abia reacționează la impactul cu trupul lui Lainie. Lucru bun. Suspensii calitatea-ntâi. Amortizoare perfect calibrate. Lainie se uită țintă în ploaia care cade. Machiajul i se întinde, se transformă în pete ca de clovn. I se turtește tunsoarea de adolescentă de care-i așa mândră. El o apucă mai bine, o ține de gâtul ăla subțirel. Trebuie să se aplece ca să fie auzit prin tunete și ploaie.

— Te crezi mai deșteaptă ca mine?

— Nu... Richard, te rog...

— Crezi că nu știu că te duci în fiecare zi în oraș? Că te ascunzi de

noi?

Ea încearcă să-i desprindă degetele de pe gât. Unghiile îi intră în degetele lui negre. Din ele se prelinge lichid, stropi galbeni și râncezi o împroașcă pe obraji și bărbie, scânteind în lumina felinarelor. Lainie are gura larg deschisă, i se umple cu apă de ploaie. Și dacă nu-i mai face nimic și-o ține doar așa, o să se înece.

— N-am... vrut... e doar...

— Ce, crezi că n-o să afle lumea? Într-un orășel de căcat ca ăsta? O să se vadă, Lainie. Exact așa cum văd mașina asta lovită. Și ce-o să creadă? O să creadă că nu merit să fiu aici. Că nu îmi pot controla nici măcar nevasta. Și-așa am deja destule probleme. Pricepi?

— Da... Rich... nu pot... nu pot...

— Tu ești aia care distruge familia asta. Nu eu. *Nu eu!*

Strickland aproape că-și crede propriile acuzații. O strânge și mai tare de gât, cu ambele mâini, încercând să se convingă tot mai mult. Vasele de sânge din albul ochilor i se dilată precum cerneala roșie picurată pe hârtie. Ea tușește scoțând ceva ce pare o limbă de sânge. E oribil. El o azvârle în spatele lui, de parcă ar arunca o minge la fotbal. Aude cum trupul ei se izbește de ușa garajului. Un sunet lin în comparație cu zbieretele maimuțelor. Ploaia i-a transformat hainele într-o a doua piele. E iarăși dezbrăcat, ca pe Amazon. Simte cheile în buzunar, dure ca un os rupt. Le scoate. Parcurge lungimea satisfăcătoare a Cadillacului, lungimea unei întregi vieți ce încă poate fi salvată.

Deschide portiera, se trântește pe locul șoferului. Înăuntru e uscat. Curăţenie. Încă miroase a nou. Pornește motorul. Sigur, mașina geme când bagă în viteză. Dar o să-l ducă acolo unde trebuie să ajungă. Își imaginează sertarul încuiat de la biroul lui. Înăuntru e pistolul Beretta model 70, același pe care l-a folosit când a tras în delfinul roz de pe râu. O să-i fie dor de Salutare. Bărbații se atașează de uneltele lor, iar aia a fost una bună. Dar e vremea să meargă mai departe. Apasă pe accelerație, își imaginează stropii de noroi aruncați de roțile din spate. Pe toată ușa garajului, pe bluza lui Lainie. Suburbiile devin urâte, dar asta n-ar trebui să surprindă pe nimeni care are ceva creier în cap. Totul e urât pe dedesubt.

15

E dimineață, dar nu e lumină. Gurile de canalizare care dau pe dinafară sunt îngrădite cu conuri rutiere. Străduțele laterale sunt blocate cu capre. Autobuzul cu care merge ea taie în două băltoaca adâncă de treizeci de centimetri de la marginea drumului, cauciucurile bufnesc. Una peste alta, toată această revărsare de ape și bezna atotcuprinzătoare rimează cu disperarea ei. A verificat nivelul apei din râu de două ori pe zi de când au început ploile torențiale, un proces sinonim cu sfârtecarea inimii ei puțin câte puțin. Mâine doctorul Hoffstetler va pleca. Ea și Giles vor băga iarăși creatura în Mops, vor merge cu mașina până acolo unde începe pontonul și apoi îl vor duce până la marginea apei. Ultima zi și ultima noapte, așadar, alături de ființa care, spre deosebire de toți ceilalți, vede în ea mai mult decât este. Și oare nu asta-i iubirea?

Își privește picioarele. Își poate vedea pantofii chiar și în întunecimea de pe podeaua autobuzului. *Pantofii;* nici acum nu-i vine să creadă. Ieri, înainte să reușească să prindă câteva ore de somn agitat și să plece la muncă, își văzuse visul cu ochii. A intrat la Julia's Fine Shoes și, deși năucită de aroma înțepătoare a pielii, s-a întors iute spre vitrină, a înhățat perechea aceea joasă, cu bot pătrățos și incrustații de lamé argintiu și a mers cu ea drept la casă.

S-a dovedit că Julia aceea care trăia de-atâta vreme în imaginația ei, acea frumusețe fantastică înzestrată cu o minte brici pentru afaceri, nici nu există. A întrebat de ea, iar femeia de la casă i-a spus. Era doar un nume care sună frumos. Asta fusese ca o alinare pentru Elisa când se dusese acasă și probase pantofii strălucitori. Păi, dacă Julia nu exista, o să fie ea Julia. Își cheltuise toate resursele pe cumpărăturile pentru creatură, iar cu această achiziție extravagantă rămăsese lefteră. Nu-i păsa. Și nu-i pasă nici acum. Pantofii sunt copite și măcar acum, în această ultimă zi, vrea să fie și ea un animal frumos.

Elisa coboară din autobuz și deschide umbrela, dar ceva o stânjenește, e o mașinărie greoaie inventată de om. O aruncă în rigolă, își întoarce fața spre cer și se lasă pradă apei, încearcă să respire în ea. Nu mai vrea să fie uscată vreodată, își zice. E udă până

la piele când ajunge acasă, și-i pare bine; apa de ploaie îi picură de pe haine când înaintează pe hol, formând mici băltoace care ea speră să nu se evapore niciodată. Înainte de ziua în care creatura a coborât în cinematograf, ea nu încuia niciodată ușa apartamentului. Acum caută cheile pe care le-a ascuns într-o lampă stricată și le bagă în broască.

Giles nu se află în locul lui obișnuit. I-a spus înainte ca ea să plece la Occam că o să treacă pe-aici, dar că voia să-și termine tabloul pentru care se pregătise făcând schițele în cărbune. Era plin de frenezie, îi zisese. Nu se mai simțise așa inspirat de când era tânăr. Elisa nu se îndoia, dar nici nu era proastă. Și Giles știa că sfârșitul e aproape și voia să o lase să-și ia la revedere în liniște.

Pentru ea lăsase radioul mergând, bineînțeles. Elisa zăbovește lângă masă ca să asculte. A ajuns dependentă de radio: politica, scorurile de la meciuri, înșiruirea monotonă a evenimentelor locale ce-i oferă puncte de sprijin din realitate pentru a contrabalansa fantezia sălbatică pe care-o trăiește. Îl ține mergând aproape încontinuu. Ieri creatura înfășurată în prosoape umede a stat la masă cu ea, așezată pentru prima oară în viață pe-un scaun – o treabă dificilă când ai aripioare pe spate și-o coadă scurtă și acoperită de solzi. Arăta ca o femeie abia ieșită de la duș, iar Elisa râsese și-atunci el, deși n-avea cum să înțeleagă, se luminase, felul lui de a râde, o lumină aurie îi pulsase pe piept, în vreme ce branhiile îi fluturau.

Amestecă literele de Scrabble cu degetele. A încercat să-l învețe cuvinte scrise. În ziua precedentă a adus acasă niște reviste de la serviciu ca să-i arate lucruri pe care el altfel n-are cum să le vadă: un avion Boeing 727, Orchestra Filarmonică din New York, Sonny Liston trosnindu-l pe Floyd Patterson, un cadru de film senzațional cu Elizabeth Taylor în *Cleopatra.* El învăța cu fervoare. Cu mișcările delicate ale celui obișnuit să sfâșie cu ghearele, întinsese un arătător lung și degetul mare, alesese imaginea cu Elizabeth Taylor și o așezase peste 727, pe care apoi l-a așezat peste Filarmonica din New York. Apoi, ca un copil care se joacă cu avioanele, a împins Boeingul 727 de-a latul mesei până când a aterizat pe altă fotografie cu Egiptul din *Cleopatra.*

Sensul era clar: *Ca să ajungă de la New York în Egipt, Elizabeth Taylor va trebui să ia un Boeing 727.*

Sigur că era o simplă informație de care el n-avea nevoie. O făcuse doar pentru ea, Elisa era sigură de asta, ca să o vadă zâmbind, să îi audă râsul.

Dar nimic din toate astea nu înseamnă că lui îi e bine. O nuanță cenușie i s-a așternut pe corp, ca praful de la o fabrică. Solzii strălucitori și-au pierdut luciul și s-au albăstrit ca un bănuț vechi pierdut pe-un trotuar. Pe scurt, pare să îmbătrânească, iar asta, își zice Elisa, e marea ei vină de neiertat. Vreme de câte decenii, dacă nu chiar secole, trăise creatura aceasta fără să își piardă un strop din vitalitate? La Occam măcar aveau filtre, termometre, armate de biologi pricepuți. Aici n-are nimic cu care să-l ajute, în afară de dragoste. Până la urmă, asta nu-i de ajuns. Creatura moare, iar criminalul e ea.

„Sunt așteptate ploi puternice și inundații astăzi pe Coasta de Est, mai cu seamă în zonele nordice", anunță radioul. „Baltimore va fi în continuare cel mai afectat, cu o creștere prognozată a cantității de precipitații de încă zece, cincisprezece centimetri peste noapte. Furtuna asta n-are de gând să plece de-aici, oameni buni."

Elisa apucă un marker negru rămas pe masă de la lecțiile de cuvinte. Lângă acesta se află și un calendar de birou, în dreptul fiecărei zile fiind scris câte un citat inspirațional siropos, pe care ea nu le mai poate citi fără să le rupă bucăți. Scoate capacul markerului. Dacă nu vede scris, dacă nu materializează cuvintele cumva, dacă nu le vede cu ochii ei, nu știe dacă va fi în stare să ducă lucrurile la îndeplinire. Mișcarea markerului pe hârtie e ca mișcarea unui cuțit pe propria ei piele.

MIEZUL NOPȚII – DOCURI

La noapte o să lipsească de la muncă pe motiv de boală, pentru prima oară în mulți ani. Chiar dacă Fleming o să-i remarce comportamentul neobișnuit, o să fie prea târziu. O să se mai ducă la Occam luni? Chestiunea pare neînsemnată. Probabil că nu – se îndoiește c-o să aibă tupeul. Habar nu are cum o să-și câștige banii apoi. Dar și asta pare o grijă banală, dintr-o viață anostă pe care a lăsat-o în urmă. Giles arăta într-un anumit fel în ziua în care a venit și

i-a spus că o va ajuta la eliberarea creaturii. Elisa crede că și ea trebuie să arate acum tot așa. După ce-o să-și ia la revedere, n-o să mai fie nimic important de pierdut.

Iată o bucurie de care o să-i fie dor mai presus de toate celelalte: momentul în care creatura îi apare în fața ochilor după ce ea a fost plecată o vreme. E ultima oară când simte această încântare înnebunitoare, așa că face totul încet, intră în baie așa cum ar intra într-o apă rece, centimetru cu centimetru. El scânteiază ca un coral multicolor sub suprafața unei mări virgine. Elisa e neputincioasă în fața chemării lui.

Închide ușa și înaintează, iar inima i se zbate atât de tare în piept, încât o ia cu amețeală, mai întâi i se pare că e copleșită de o extraordinară tristețe, înlocuită imediat de o atracție intensă, o emoție despre care își dă seama că este dorința. Dintr-odată îi e limpede ce o să facă, nimic nu va fi surprinzător. Își dă seama că așa a fost să fie încă de la început, din prima clipă când s-a uitat în rezervorul din F-1 și a fost atrasă înăuntru de mănunchiurile de stele ale solzilor lui și de supernovele ochilor, nu la modul fizic, ci în toate celelalte feluri posibile.

Perdeaua de duș din plastic e trasă la perete. Elisa smucește de ea. Un inel metalic se desprinde. Mai face așa de unsprezece ori, inelele ricoșând din pereți cu un clinchet și dispărând prin frunziș, fiecare desprindere a perdelei fiind un gest distructiv uimitor și ireversibil pe care niciun om de serviciu din schimbul de noapte din lume n-ar fi îndrăznit să-l facă. Așterne perdeaua pe jos, așa cum ai pune o pătură pe pat, îndesând bine marginile pe la plinte și ridicând-o peste spațiul gol de sub ușă. Când folia de plastic e cât se poate de bine întinsă, se ridică în picioare. Ea nu poate stăpâni apa asemenea creaturii, dar are la dispoziție ceva destul de bun: instalațiile moderne.

Elisa pune dopul în chiuvetă și deschide robinetele. Apa țâșnește. Apoi se apleacă peste cadă și procedează la fel. Din ambele robinete curge acum apă la debit maxim – asta e altă treabă pe care niciun om sărac nu ar face-o, dar ea nu e săracă, cel puțin nu astăzi. Astăzi este cea mai bogată femeie din lume; are tot ce și-ar putea dori; iubește și e iubită și, prin urmare, este și ea infinită precum creatura, nu e om, nici animal, ci *senzație,* o forță ce se răsfrânge peste tot ce există și va

exista vreodată bun în lume.

Își scoate uniforma; e despovărarea de piatra spartă a robilor lui Chemosh. Își desface sutienul și își dă jos furoul; e descătușarea unei ființe captive într-o alta. Fiecare piesă vestimentară cade fără un sunet: apa a dat pe dinafară și din chiuvetă, și din cadă, și-acum umple perdeaua întinsă pe jos, izbindu-i-se cu valuri mici de glezne și învăluindu-i pulpele ca o atingere caldă. Își păstrează doar pantofii argintii; ridică un picior și și-l proptește de marginea căzii, în așa fel încât creatura să-i vadă aripioara fantastică, mai presus de toate cele zărite pe peretele dormitorului, singurul lucru pe care îl are ea la fel de luminos și frumos ca el. Este cea mai nerușinată postură senzuală pe care a adoptat-o vreodată și parcă o și aude pe Sora-șefa strigând la ea că e ultimul om, o proastă și o urâtă, o târfă, dar asta înainte ca el să se ridice din cada prea plină, cu o mie de cascade silențioase șiroindu-i de pe trup, să iasă din cadă și să vină în brațele ei, care-l așteaptă.

Se ghemuiesc împreună pe podea, formele ei își găsesc un căuș în formele lui, formele lui într-ale ei. Capul ei se scufundă sub apă, o senzație minunată, și apoi se rostogolesc și ea e acum deasupra, gâfâind, cu apa curgându-i din păr, iar el e sub nivelul apei, ca să-l sărute ea trebuie să-și cufunde din nou fața, ceea ce și face, cu nespusă încântare, liniile anoste ale lumii ei rigide se îndulcesc, chiuveta, toaleta, mânerul de la ușă, oglinda, până și pereții în sine renunță la vechile lor forme.

Sărutul reverberează sub apă, nu e acel *toc* umed și zbuciumat al buzelor oamenilor, ci o furtună al cărei huruit i se prelinge în urechi și i se scurge prin gât. Îi cuprinde în mâini fața acoperită de solzi, branhiile lui îi tremură în palme, și-l sărută cu patimă, sperând să transforme furtuna pe care-au stârnit-o într-un tsunami care să provoace inundații; poate că nu ploaia, ci săruturile ei îl vor putea salva. Expiră în gura lui, simte bulele de aer ce se înalță gâdilându-i obrajii. *Respiră,* se roagă. *Învață să respiri aerul meu ca să putem fi împreună pentru totdeauna.*

Dar el nu poate. Își folosește mâinile puternice ca să o ridice cu forța deasupra apei și să nu se înece. Ea răsuflă cu greutate, din atâtea motive, apăsându-și pieptul cu palmele ca să se ajute să redescopere

oxigenul. Observă că mâinile îi sunt acoperite cu solzii scânteietori ai creaturii. Priveliștea o fascinează și-și trece palmele peste sâni și peste pântec, împrăștiind solzii, dorindu-și să fi arătat așa cu adevărat. Din cinematograful de jos ea aude o frântură de dialog, ceva ce-a mai auzit de o sută de ori: *Nu te mai zbuciuma. De data asta, fii puternică. Căci din văduva fiului tău se vor naște copii și copiii copiilor săi.* Da, de ce nu? Fiecare picătură de apă din genele ei e o lume întreagă – a citit despre asemenea lucruri în articolele științifice. Oare n-ar putea fi una dintre acestea lumea lor, pe care să o populeze cu o specie nouă, mai bună?

Niciuna dintre vechile ei fantezii din cadă nu se compară cu ce trăiește acum. Îi cercetează fiecare creastă și adâncitură. El are un organ sexual, și se află exact acolo unde trebuie să fie, iar ea le are pe-ale ei, desigur, exact acolo unde și le-a lăsat; îl trage în ea; se întâmplă ușor, cu toată această apă care se leagănă în jur, alunecarea tectonică a două plăci de sub mări. Luminile ce răzbat dinspre cinematograf printre scândurile podelei sunt întrecute de valurile de culori cristaline emise ritmic de creatură, de parcă soarele însuși s-ar afla dedesubtul lor, și chiar așa este, trebuie să fie, căci ei sunt în rai, în canalele Domnului, în cenușa lui Chemosh, aici e tot ce-i sfânt și profan laolaltă, e mai mult decât sex, e semănarea înțelegerii, creatura o pătrunde cu o întreagă istorie străveche a durerii și plăcerii ce-i unește nu doar pe ei doi, ci pe toate ființele vii. Și nu doar el pătrunde în ea. Ci lumea întreagă, în vreme ce ea, la rândul ei, pătrunde în lume.

Așa se schimbă viața, se transformă, se ivește și supraviețuiește, așa ești absolvit de păcatele speciei, devenind o cu totul altă specie. Poate că doctorul Hoffstetler ar înțelege. Elisa nu poate pricepe tot ce se întâmplă decât ca și cum ar pipăi lucrurile pe la margini, ar zări poalele muntelui, vârful ghețarului. Se simte atât de mică, atât de fantastic de micuță într-un univers imens și fantastic, și deschide ochii sub apă ca să își amintească realitatea. De jur împrejur plutesc plantele, ca niște mormoloci. Perdeaua s-a rupt și fâlfâie pe lângă ei asemenea unor meduze căzute în adorație.

Furtuna de afară, din lumea reală, se contopește cu furtuna din *Povestea lui Rut*, finalul secetei biblice. Trupul ei se zbate cuprins de

nenumărate senzații, fiecare ca descleștarea unui pumn. Da, seceta s-a sfârșit. S-a sfârșit, s-a sfârșit, s-a sfârșit. Elisa zâmbește, gura i se umple de apă. În sfârșit, dansează, dansează cu adevărat, într-o sală de bal scufundată, și nu se teme că va greși pașii, căci partenerul ei o ține strâns și-o va conduce oriunde își va dori ea să meargă.

16

Își trece iute pensula prin vopsea. Lui Bernie îi place verdele? Păcat că n-o să vadă asta niciodată. E un verde cum Giles nici nu și-a imaginat vreodată că ar putea exista. Prin ce combinații i-a rezultat? Își amintește un albastru de Caraibe ca bază, un strop de bordo ca de strugure, câteva pete de portocale proaspăt culese, fire de galben pai, dâre de indigo al înserării, roșul acela care e marca lui, din argila de Mississippi – și mai ce? Nu mai știe și nici nu-i pasă. Se bazează pe impuls. E ceva provocator, dar e acolo și-o anumită liniște. Nu-l doare mintea de-atâta concentrare; îi hoinărește și se întinde legând laolaltă fire distincte, în funde lucioase, ca acelea făcute în marile magazine.

Bernie. Drăguțul de Bernie Clay. Giles se gândește la ultima întâlnire cu el. Privind în urmă, îl vede pe tip foarte stresat. Gulerul îngălbenit pe care nicio cantitate de înălbitor nu l-ar fi putut scoate la lumină, burdihanul umflându-i cămașa – Bernie a fost mereu un pofticios. Giles îl iartă. Nu s-a simțit niciodată atât de iertător. Vreme prea îndelungată ciuda i-a înfundat arterele asemenea colesterolului, o substanță amenințătoare despre care tocmai a citit în ziar. Astăzi colesterolul e spălat și rămâne doar dragostea. Curge în canalizarea asta a lui, la care mult a spălat. Polițiștii care l-au arestat în barul din Mount Vernon. Șleahta de directori care l-au concediat. Brad – sau John – de la Dixie Doug's. Toată lumea se luptă cu neliniștile și incertitudinile cu care îi sugrumă viața.

Cum de-i luase șaizeci și trei de ani ca să-și dea seama de zădărnicia urii? Cum de a recunoscut-o instinctiv doamna Elaine Strickland, o femeie care are jumătate din vârsta lui? Giles crede că o să-i mulțumească în fiecare zi pe care-o mai are de trăit. Și-n dimineața asta a încercat să o caute la Klein & Saunders ca să-i spună cât de mult înseamnă pentru el sinceritatea cu care l-a tratat, cum l-a

ajutat să acceseze depozite de curaj pe care nici nu bănuia că le are, dar vocea care-i răspunsese nu era a ei și nu știa de ce nu venise la muncă Elaine.

E-n regulă, însă; Giles are mari resurse de răbdare la care să apeleze, adunate de-a lungul întregii sale vieți. În fond, doamna Strickland e una din cele două ființe cărora le datorează renașterea. Cealaltă e creatura. Giles chicotește, minunându-se. Cada din baia Elisei a devenit intrarea într-o lume inaccesibilă. Felul în care a lucrat Giles lângă ea, culmea, așezat pe o toaletă – este extrem de recunoscător că a putut cunoaște acel soi de inspirație divină rezervat, e sigur de asta, doar marilor maeștri.

Creatura nu aparține nimănui, nici unui om, nici unui loc, nici unui timp, însă inima lui aparține Elisei, iar Giles i-a lăsat pe cei doi să-și petreacă împreună aceste ultime ore. În plus, Giles trebuie să-și termine tabloul. Este, fără nicio îndoială, cea mai bună lucrare pe care-a făcut-o vreodată, și ce ușurare imensă să știi că ai reușit în sfârșit să îți împlinești potențialul. Acum speră să reușească să-i arate creaturii lucrarea terminată înainte de plecare, iar asta înseamnă să picteze zi și noapte.

Dar munca n-a fost o problemă. Lucrează deja de douăzeci de ore și se simte excelent, inepuizabil ca un adolescent, parcă energizat de un drog fantastic care are unicul efect de a-l umple cu o încredere la fel de intensă ca furtuna de afară. Execută fără încetare cele mai îndrăznețe tușe de culoare. Pictează cele mai fine detalii fără niciun tremur artritic. Nu s-a întrerupt nici măcar ca să se ducă la baie de jumătate de zi, și de când n-a mai reușit el să stea două ore fără să meargă să facă pipi?

Râde și deodată vede o cârpă care fâlfâie. Este bandajul pe care i l-a înfășurat Elisa la braț. A lucrat atât de înfocat, încât i s-a desprins. Ciudat cum de n-a observat până acum. Dar și mai ciudat, își zice, e că n-a mai luat aspirină pentru durere dinainte de culcare. Poate că de fapt zgârietura n-a fost chiar așa de adâncă. Dar bandajul o să se atingă de vopseaua udă și n-ar fi bine. Oftează, lasă pensula din mână. Să-și refacă iute bandajul – și poate să se și spele pe dinți dacă tot se oprește din lucru –, după care înapoi la șevalet! Abia așteaptă.

Giles nici nu-și dă seama că fluieră un refren cunoscut până când

cântecelul vesel nu se întrerupe brusc. Pune neatenția pe seama vitezei: își desface bandajul de parcă ar scoate un somn din apă, tot învârtind din mulinetă. Se oprește din rotit și împinge cu grijă fesele în chiuvetă. Nu-i niciun pic de sânge. Oare e chiar atât de obosit, încât nu se uită pe partea rănită a brațului? Și-l rotește, nu găsește nimic. Nici urmă de rana care, ultima oară când se uitase, era roz și încreștită.

Strânge pumnul, își privește tendoanele de la încheietură ieșind în relief. Șocul vine lent, nu-l izbește cu toată forța. Nu doar rana a dispărut. Avea pe braț și pete maronii, de bătrânețe. Avea și-o cicatrice din tinerețe, provocată de-un război de țesut din filatură. În locul lor a apărut o piele netedă, perfectă. Giles își verifică și celălalt braț. E la fel de bătrân și ridat ca înainte.

Giles bolborosește ceva a neîncredere. Sună mai degrabă ca un hohot de râs. O fi reacția firească în fața supranaturalului? Ridică privirea, se uită în oglindă și un lucru e clar: ridurile adânci de pe fața lui trădează veselia. Arată bine, își zice, și constată că nici nu mai știe de câți ani n-a mai avut părerea asta despre sine. Privirea îi sare mai sus. Ah, iată și motivul. Nu observase înainte.

Are păr în creștetul capului. Giles întinde mâna, dar lent, de parcă s-ar teme să nu îi dispară. Își pipăie părul. Nu se împrăștie ca puful de păpădie. E scurt și des, de-un șaten cald, cu nuanțele familiare de blond și roșcat. Mai mult, e elastic; uitase de supleţea părului tânăr, cum revine la loc când îl apeși. Și-l mângâie, uluit de cât este de mătăsos. E erotic. Iată, își zice, de ce tinerii sunt așa de senzuali. Propriile lor trupuri sunt afrodisiace. Și abia după ce se gândește la asta, își dă seama de o apăsare în dreptul chiuvetei. Se uită în jos. Pantalonii de pijama s-au umflat. Are o erecție. Nu, e un cuvânt prea medical pentru reacția asta adolescentină a sa la un biet gând cu încărcare erotică. I s-a sculat, i s-a-ntărit. Simte tinereţea umplându-i fiecare moleculă cu voioșie, agerime, flexibilitate, bravadă.

Se aude un ciocănit în ușă. De fapt, e o adevărată bubuială, semn sigur că undeva în zonă e o urgență. Giles se cunoaște destul de bine ca să anticipeze o senzație de rău, ca o prăbușire, dar indiferent ce anume a avut un efect benefic asupra trupului i-a afectat și spiritul: panica pe care o simte e mai degrabă un elan, este o îmbrățișare a

provocării mai degrabă decât îndepărtare speriată. Pornește împleticindu-se către ușă, conștient de pendulul caraghios al penisului erect, așa că-l ascunde cu o pernă pe care-o apucă din mers și și-o ține în față. Doar n-o să-l vadă Elisa așa!

Deschide larg ușa și dă de mutra roșie și transpirată a domnului Arzounian.

— Domnu' Gunderson! țipă acesta.

— Ah, chiria, oftează Giles. Am întârziat, ce-i drept, dar știți că niciodată n-am...

— Plouă, domnu' Gunderson!

Giles stă o clipă, permițând răpăitului ploii să se audă de pe scara de incendiu.

— Păi, da. Nu vă pot contrazice.

— Nu! La mine-n cinema! Plouă în sala mea de cinema!

— Îmi cereți să vin să fiu martor la un miracol? Sau vreți să ziceți că vă curge apă de undeva?

— Da, îmi curge! Din apartamentul Elisei! A uitat apa deschisă! Sau s-a spart vreo țeavă! Am bătut, dar nu-mi răspunde! Vine prin tavan, le curge drept în cap oamenilor care-au plătit! Dacă nu se-oprește, domnu' Gunderson, o să găsesc cheile mele și-o să deschid cu mâna mea! Trebuie să fug jos! Opriți-o, domnu' Gunderson, sau vă dau afară pe-amândoi din Arcade!

Și dispare, coborând greoi scările. Giles nu mai are nevoie de pernă; o azvârle pe canapea și fuge doar în șosete de la ușa lui până la ușa Elisei. Apucă iute cheia din lampa-ascunzătoare, o bagă în broască cu o dexteritate care-l încântă și dă buzna în casă. Nu știe la ce să se aștepte. La sânge, din nou? La ceva distrugeri provocate în vreun acces de furie? Nimic nu pare în neregulă, până când vede că podeaua de lângă baie n-a prea fost ștearsă cu mopul în ultima vreme. Ba chiar e acoperită de-un strat de apă de un centimetru. Se repede într-acolo, șosetele i se îmbibă când plescăie prin băltoaca subțire. Nu i se pare că mai e cazul să ciocăne; deschide larg ușa de la baie.

Apa năvălește, îl face fleașcă de la genunchi în jos. Cu o zi în urmă, forța valului, ca să nu mai vorbim de șocul în sine, l-ar fi răsturnat; azi însă picioarele îi sunt ca niște rădăcini zdravăn înfipte în podea, în

vreme ce lămpile cu picior și măsuțele din spatele lui cad pe jos luate de viitură – de apă și de toate plantele smulse din ghiveci. Marginea perdelei de duș, care trebuie să fi împiedicat inundația o vreme, i se încolăcește la picioare ca o piele de șarpe, scoțându-i la iveală pe Elisa și pe creatură, care zac în mijlocul încăperii.

Ar trebui sculptați în marmură exact în această poziție, își spune Giles, și încă de cineva care se pricepe la asta – de Rodin, de Donatello. Elisa strălucește, udă, împestrițată de stropi de noroi, scânteind acoperită de solzi, dezbrăcată. Și creatura la fel. Deși el e mereu dezbrăcat, poziția de acum are un ceva necugetat care îl face să pară *gol*. Brațele și picioarele îi sunt înlănțuite de ale ei, fața îi este cuibărită la gâtul ei. Mâna ei stângă îl mângâie pe cap și îi cuprinde în palmă ceafa, acolo unde începe aripioara ca o creastă. El nu arată bine, și asta de la o vreme încoace; însă pare mulțumit, de parcă și-ar fi ales soarta asta și n-are de gând s-o regrete nici dacă va plăti cu moartea.

Giles se uită în jur; e din ce în ce mai spectaculos. Încăperea asta nu mai este o baie. A devenit o junglă. Mijește ochii ca să vadă mai bine, dar își dă seama că de fapt vede perfect și fără ochelari. Oare faptul că au făcut dragoste, cine știe cum, a provocat igrasia să înflorească, să se transforme în tot acest frunziș de pădure tropicală? Nu, nu se poate. Plantele care au rezistat inundației sunt languroase, voluptoase de-a dreptul grație umezelii, însă sutele de dezodorizante în formă de copaci sunt cele care transformă încăperea într-o beție inimaginabilă de culori răpitoare. Verde de trifoi, roșu ca rujul, auriu de paiete. Unde-a găsit atât de multe Elisa? Acoperă practic fiecare centimetru de perete. Portocaliu de dovleac, maro cafeniu, crem ca untul. Ingeniozitatea realizării cu foarte puțini bani a junglei de carton face totul cu atât mai fantastic. Mov de ametist, rozul poantelor de balerină, albastrul oceanului. Nu e nici tocmai casa Elisei, nici tocmai a creaturii; e ceva unic, un rai bizar, construit doar pentru ei doi.

Elisei îi ia o vreme până îl observă pe Giles cu ochii întredeschiși, visătoare. Apucă distrată perdeaua de duș și-o trage peste ei, de parcă ar fi un cearșaf. Giles se gândește că acum este în postura celui care a intrat fără să bată și așteaptă să fie dezgustat de actul oribil și nefiresc

pe care l-a descoperit. Dar de câte ori nu i-au fost aplicate celor ca el asemenea adjective? Azi, nimic nu-i greșit; nimic nu-i tabu. Poate că domnul Arzounian o să-i dea afară. Adevărul e că lui Giles nu-i pasă. E foarte posibil și ca, în lumea asta, domnul Arzounian să nici nu existe.

Giles îngenunchează, aranjează perdeaua bine pe ei. Niște vecini noi, își zice, niște tineri îndrăgostiți fericiți în care el, la rândul său tânăr din nou, va afla niște prieteni buni și fideli. Elisa ridică privirea spre el, clipește și întinde o mână care scânteiază de la solzi. Își trece degetele prin părul lui nou-nouț și îi zâmbește dulce, ca pentru a-i spune: *Vezi, ce ți-am zis?*

— Putem să-l păstrăm? oftează Giles. Măcar un pic?

Elisa râde și-atunci râde și Giles, atât de tare încât să răsune cu ecou în încăperea mică, iar tăcerea unui viitor nesigur să fie ținută la distanță, pentru ca ei să mai poată continua crede că această fericire va dura la nesfârșit și că miracolele, odată găsite, pot fi puse la borcan și păstrate.

17

Sună de două ori. E semnalul pe care Hoffstetler l-a tot așteptat încă de la miezul nopții, căci nu se putea ști ce înțelegea exact Mihalkov prin *vineri*. Dar chiar și așa, când sună telefonul la primele ore ale după-amiezii, e de parcă ar fi atacat de-o panteră. Brațele și picioarele îi țâșnesc înainte, ca pentru a se apăra, și un țipăt isteric îi izbucnește din gât. Primul țârâit ține absurd de mult, e suficient de lung încât Hoffstetler să-și spună că ăsta-i domnul Fleming care sună, fiindcă i se pare suspect că n-a venit la Occam în ultima lui zi de muncă, sau Strickland care dorește să-i spună că s-a prins care-i treaba.

Al doilea țârâit, însă, e scurt, retezat de apelant, și răsună ca un gong în pereții pustii, în dulăpioarele goale, în rama metalică a patului și în vase. Cele din urmă gemete ale unei vieți singuratice, speră el. Ar trebui să fie entuziasmat. Când colo, el e paralizat. Nu poate înghiți. Trebuie să se forțeze să respire. Totul merge conform planului. Fiecare detaliu e respectat. Scândurile din podea, care

fuseseră desprinse, sunt acum lipite. Pașaportul și banii îi umflă buzunarul interior al hainei. Unica valiză, gata făcută și așteptând nerăbdătoare la ușă.

Sună la un taxi al cărui număr îl știe pe de rost și revine la scaunul din bucătărie pe care a petrecut ultimele paisprezece ore. Încă paisprezece, își zice, și-o să ajungă la Minsk, unde o să poată să se apuce de noua sa meserie: cea a uitării. Oare o fi dus femeia de serviciu Devonianul la râu? Sau o fi murit la ea acasă? În nămeții înalți și albi din Minsk va putea îngropa pentru totdeauna asemenea întrebări și va încerca să dea la spate sumbra bănuială că dacă o ființă ca Devonianul e lăsată să moară, atunci întreaga planetă Pământ e sortită pieirii.

Se aude claxonul unui taxi. Hoffstetler inspiră profund, se ridică în picioare și așteaptă să i se oprească genunchii din tremurat. Momentul e dificil; dar este și inevitabil. Ochii i se umplu de lacrimi fierbinți. *M-am ținut departe de voi toți,* se gândește, *și-mi pare nespus de rău.* Studenții de care se simțea atașat, prietenii pe care aproape că și-i făcuse, femeile care poate că l-ar fi făcut fericit. Elipsele lor se atinseseră – dar nu se întâmplase nimic. În tot timpul și spațiul nu există lucru mai trist.

Hoffstetler își ia valiza și umbrela și iese în stradă. Taxiul așteaptă, o pată galbenă sub rafalele argintii de ploaie. O zi urâtă, din câte se vede, dar pe Hoffstetler îl frapează frumusețea, oriunde se uită. Asta-i America; își ia adio de la ea. Adio mugurilor verzi care cască trezindu-se pe ramurile scheletice ale copacilor. Adio jucăriilor de plastic colorate care așteaptă pe peluzele din fața caselor să fie readuse la viață de sosirea primăverii. Adio pisicilor și câinilor care clipesc la ferestre, dovadă vie a simbiozei interspecifice. Adio caselor din cărămizi solide, luminii plăcute a televizoarelor, râsetelor tihnite. Hoffstetler își ridică un cot ca să-și șteargă lacrimile, dar i s-au amestecat cu apa de ploaie.

A mai luat taxiul ăsta și altă dată, o încălcare a propriilor reguli, dar ce-ar mai putea conta acum, la ultima călătorie? Îi spune omului unde să meargă, apoi șterge aburul de pe geam și se uită afară, căci nu vrea să piardă nicio imagine. Mașini americane, și de ele îi va fi dor, cu formele lor ridicole, cu o atitudine obraznică și culori

țipătoare. Adio și acelui Cadillac Coupe de Viile mare și verde care adastă pe partea cealaltă a străzii, minunată mașină, chiar dacă are partea din spate turtită.

18

E o zi bună pentru dispărut. Lainie nu se poate abține, se tot gândește la asta. Trage draperiile plisate de culoarea mustarului, de care-a fost cândva atât de mândră, și se uită lung la barajul de apă de ploaie de pe stradă în care parcă saltă bile de sticlă. Baltimore, un tărâm al prafului și-al betonului, este acum apă, apă care curge de peste tot, nu numai din cer. Torente de apă de ploaie din streșini, șiroaie de pe copaci, cascade de pe balustrade, bulboane în urma mașinilor care trec. Plouă atât de puternic, încât apa sare în sus, ca din niște mine de teren declanșate. Pe un asemenea potop, nu vezi departe. Ai putea să ieși în mijlocul lui, să dispari în câteva secunde – și exact asta-i ideea.

Rucsacul lui Timmy e așa de plin de jucării, încât trebuie să și-l țină cu ambele mâini și să-și lase lacrimile neșterse. Și geanta lui Tammy e grea, pocnește de plină, dar ea nu varsă nicio lacrimă. Lainie se întreabă dacă-i din cauză că e fată și a învățat că vorba aia bărbătească cu „să nu fugi niciodată din fața necazului" e *de tot rahatul*. (În ultima vreme Lainie s-a surprins înjurând în gând, o altă schimbare care o entuziasmează.) Tammy înalță privirea spre mama ei, cu ochii uscați și atenți. Fata a fost mereu receptivă la lecțiile din cărțile cu ilustrații. Ca să fugă – de asta animalele au picioare, păsările au aripi, peștii au aripioare.

Lainie a devenit conștientă abia în dimineața asta de picioarele ei, de întreaga lor capacitate. Richard mergea prin casă târșâindu-și picioarele, cu ochii umflați, lovindu-se cu umerii de stâlpii balustradei, smulgându-și de la gât cravata neagră pe care degetele moarte refuzau s-o înnoade și lăsând-o să cadă pe podea. Ea era în poziția obișnuită, pe peticul de covor unde urmele mesei de călcat se întipăriseră pe veci, trecând cu fierul de călcat Spray 'N Steam marca Westinghouse peste una dintre cămășile lui Richard. El venise acasă târziu; ea simțise jumătatea lui de pat lăsându-se-n jos și se agățase

de partea ei de saltea ca să nu se prăvălească în hăul fără fund dinspre el. În dimineața asta, el se trezise foarte montat, își rostogolise din pat trupul transpirat și se îmbrăcase fără să se spele, vârându-și mereu mâna într-un buzunar al hainei care era tras în jos de-un obiect ce părea la fel de greu ca fierul ei de călcat.

S-a tot uitat zâmbind la imaginile schimbătoare de la televizor. Știrile nu erau nici mai bune, nici mai rele ca-n alte zile. Sportivi excelând în disciplinele lor. Șefi de stat și de guvern ținând discursuri. Negri în marșuri de protest. Trupe adunându-se. Femei luându-se de mână. Nimic nu lega poveștile între ele în afară de ideea de progres, fiecare individ din centrul știrii avansând într-un fel, evoluând, devenind mai bun. La un moment dat Richard plecase, ușa trântită fiind pupicul lui de la revedere, iar podeaua tremurase și acel tremur scuturase masa de călcat, degetul gros al lui Lainie alunecase de pe butonul cu setări și ea se pomenise *stând locului* pur și simplu, convinsă dintr-odată că ea era singura din lume care nu se mișca.

Fierul era prea greu ca să-l ridice în poziție verticală. Nu avusese de ales și-l lăsase pe cămașa lui Richard. Preț de zece secunde, normalitatea mai putuse fi salvată dintr-o răsucire a mâinii. Dar apoi a început să apară fumul. Fierul Westinghouse se cufundase în țesătura de dacron așa cum îți pătrunde o idee în minte. Lainie a lăsat fumul să se-ntețească. A lăsat aburii toxici să-i înțepe sinusurile. A tras fierul de pe peticul topit abia când copiii au coborât în fugă, adulmecând fumul, moment în care ea se întorsese, le zâmbise și le zisese: „Plecăm într-o excursie. Puneți-vă în bagaj toate lucrurile voastre preferate”.

Acum trei genți grele o trag în jos și-o mușcă de umeri. I-a amorțit un braț; nu contează. Amorțeala – grație ei a supraviețuit alături de Richard. Femeia cunoscută drept doamna Strickland este un scut încorsetat, încins cu șorț și rujat împotriva înțepăturilor potențialului neîntrebuințat, iar a folosi acest scut pentru îndeplinirea propriilor ei țeluri – măcar de data asta – este încântător. Își aranjează baretele genților, iar vârfurile degetelor ating urmele lăsate pe gâtul ei de Richard atunci când a sugrumat-o. O să vadă toată lumea vânătăile. O să știe toată lumea. Trage adânc aer în piept. Nu trebuie decât să fii sinceră, își zice. Adevărul o să înceapă să iasă la iveală strop cu strop,

iar libertatea o să răsară și pe strada ei.

În fața casei oprește un taxi, cauciucurile sfârâie prin băltoace. Lainie îi face cu mâna prin ușa de plasă.

— Haideți, copii, fuguța.

— Dar nu vreau, face Timmy, botos. Vreau să-l aștept pe tata.

— Uite ce de apă, zice Tammy. Îmi ajunge la tiv, o să-mi ude rochița!

Lainie e copleșită de regrete. Îi pare rău că va trebui să își dea demisia prin telefon, din Florida, din Texas sau din California sau cine știe de pe unde-or nimeri, și nu i se pare un gest prea profesionist. Dar o să-i explice lui Bernie de ce-a trebuit să plece, iar Bernie o s-o ierte, ba poate o să fie de acord și să îi dea o scrisoare de recomandare. Și mai regretă ceva: că n-a notat adresa domnului Gunderson, în așa fel încât să-i poată scrie cândva, în viitorul ei înnebunitor de neclar, să-i spună că din clipa în care el îi dăduse servieta de piele cu portofoliul, ea înțelesese că niciodată nu-i prea târziu să înlocuiești lucrurile care ai impresia că te definesc cu ceva mai bun. Servieta lui, de fapt, e una din cele trei pe care le ține acum pe umăr. S-a dovedit foarte încăpătoare.

Dar cel mai tare regretă că i-a luat atât de mult să ajungă în acest punct de lansare aflat pe verandă. Lentoarea ei are un preț mare. Copiii au văzut și-au auzit lucruri care i-au modelat într-un fel nu tocmai bun. Acea disecție a skinkului făcută de Timmy rămâne o chestiune tulburătoare, nerezolvată. Din fericire, ambii copii sunt încă mici; Lainie nu-i vreun cercetător de la Occam, dar știe că maturizarea nu este o linie dreaptă și că influența ei asupra copiilor înseamnă o cale lungă de-aici înainte. Își mută geanta de pe umărul drept, astfel că acum toate trei îi atârnă de pe stângul, se lasă în genunchi și o cuprinde cu un braț pe Tammy, în vreme ce se apleacă înspre Timmy:

— Fugi, îi șoptește. Ia-o drept prin băltoace. Murdărește-te cât poți tu.

El se uită încruntându-se spre pantalonii și pantofii curați.

— Chiar?

Ea încuviințează și surâde, și-atunci zâmbește și el, iar apoi Timmy sare treptele cu un strigăt și dă atacul prin curte, udându-se și de sus,

și de jos. Tammy se sperie, desigur, dar de asta o ține Lainie strâns lângă ea. Își ridică fiica, o proptește de șold, deschide ușa cu un picior și iese, stă sub marchiza care cândva îi promisese așa multe, dar acum e încărcată cu atâta dezamăgire, încât se teme că s-ar putea prăbuși, iar ea, prinsă dedesubt, ar putea fi strivită.

Însă Timmy a ajuns la taxi, e fleașcă, râde și sare pe loc strigându-i să se grăbească, iar Lainie râde și ea și-și dă seama că nu, nu va fi strivită, nu va mai fi niciodată strivită. Pătrunde fugind în lumea asta a apei. Îi place cum stropii de ploaie îi răpăie vioi pe părul tuns scurt, cum îi alunecă pe partea din spate, ondulată. Taximetristul îi ia gențile, iar ea se prăbușește pe bancheta din spate, scâncind când picăturile de ploaie i se scurg pe spinare. Șterge apa de pe șapca lui Timmy și-i stoarce vârfurile de păr lui Tammy, în timp ce copiii râd în hohote și se hlizesc. Aude portbagajul închizându-se și apoi șoferul vine clătinându-se și se trântește pe locul lui, scuturând din cap ca un câine ud.

— Dacă nu stă ploaia asta, o s-ajungem toți în Tombuctu, chicotește omul. Mergeți departe, doamna?

O privește în oglinda retrovizoare. Ochii lui coboară spre vânătăile de pe gât. Lainie nici nu tresare: adevărul să iasă la iveală strop cu strop, libertatea să răsară.

— Undeva unde să pot închiria o mașină. Știți vreun loc?

— Ăla de la aeroport e cel mai mare. Acum omul îi vorbește cu mai multă blândețe. Adică, dacă vreți o mașină fără rezervare. Dacă vreți să plecați repede.

Lainie se uită la legitimația lui de pe bord: Robert Nathaniel De Castro.

— Da, domnule De Castro. Mulțumesc.

Mașina se desprinde de trotuarul înecat în ape și o ia pe mijlocul drumului.

— Scuze că merg ca melcul. E cam greu de circulat azi. Dar nu vă faceți griji. Vă duc unde vreți, o s-ajungeți numai' bine.

— E-n regulă. Nu mă deranjează.

— Păreți fericiți. Toți trei. Asta-i bine. Că unii, dacă plouă un pic și se udă oleacă, gata, le-a distrus toată ziua. Ceva mai devreme am primit o comandă prin dispecerat să-l iau pe-un tip, să-l duc la parcul

ăla industrial de pe lângă Bethlehem Steel. E-a doua oară că-l duc acolo pe tipul ăsta. Și nu-i nimic acolo – absolut nimic. Am dat roată să văd ce face. Eram cam îngrijorat, știți? Și uite-l, stătea în ploaie pe-un bloc de beton. Ei, uite, *ăsta-i* un tip care nu pare fericit. Ăstuia chiar că i-ar trebui o mașină închiriată, mă-nțelegeți? Ziceai c-așteaptă sfârșitul lumii. După mutra lui, chiar ziceai că vine.

Lainie zâmbește. Șoferul continuă să vorbească, o distragere plăcută a atenției. Copiii stau cu mutrițele lipite de geam, iar ea își sprijină bărbia de creștetul frumos mirositor al lui Tammy. Afară arată de parcă taxiul ar fi plonjat de pe o stâncă și acum se cufundă în mare. Ca să supraviețuiască sub atâta apă, se gândește ea, va trebui să învețe să respire în apă, să se adapteze, să devină o creatură diferită. Și, în mod bizar, e sigură că va reuși. Lumea e plină de pâraie, râuri, fluvii, iazuri și lacuri. O să înoate prin câte e nevoie până va găsi oceanul potrivit pentru ei, chiar dacă-i va lua mult, atât de mult încât i-ar putea crește aripioare.

19

Stropii de ploaie cad grei precum cimentul ud. Umbrela lui Hoffstetler ciocplește o coloană mică și uscată în care se rotește-n vârtejuri propria lui răsuflare. Arată ca fumul, se simte de parcă ar fi fript la proțap. E greu de văzut tot ce se află dincolo de umbrelă: adiere cenușie, ploaie cenușie, beton cenușiu, pietriș cenușiu, cer cenușiu. Dar el știe unde să se uite și, după o așteptare care durează o eternitate, pe alee se înalță fum de eșapament – încă un strat cenușiu. Chryslerul negru apare ca un rechin tăind apele.

Hoffstetler ar vrea să plonjeze pe bancheta de piele, încălzită, dar nici măcar încheierea unei misiuni de optsprezece ani nu îi aduce renunțarea la protocolul stupid. Își ridică servieta, se scoală de pe blocul de beton și înaintează cu pas săltăreț, de parcă ar avea mingi în loc de pantofi, amețit de exaltare. Acum e atât de aproape, atât de aproape să-i strângă mâna tremurătoare lui Papa, să o strângă în brațe pe Mamocika, să-și îndrepte viața de până acum începând pur și simplu o alta, mai bună.

Ca de obicei, portiera șoferului se deschide larg cu un țăcănit.

Bizonul, tot ca de obicei, iese din mașina cu motorul lăsat să meargă. Are o umbrelă neagră care se asortează cu costumul lui negru. Apoi, ceva neobișnuit: se deschide și portiera din dreapta și-un al doilea bărbat iese și se adăpostește sub aripile larg deschise ale umbrelei sale. Tremură în frig, se cuibărește mai bine sub un fular care amenință să îi turtească florile de la rever. Hoffstetler simte cum se prăbușește, de parcă ar fi alunecat de pe blocul de beton și nici urmă de pământ sub tălpile lui.

— *Zdravstvuite*[42], zice Lev Mihalkov. Bob.

Ploaia care-i răpăie în umbrelă lui Hoffstetler e asurzitoare; își spune că nu te poți baza pe sunete. *Zdravstvuite* e un salut rece; și *Bob* în loc de *Dmitri?* Ceva nu-i în regulă.

— Lev? Ai venit ca să...

— Avem întrebări, zice Mihalkov.

— Un debriefing? În ploaie?

— Doar o întrebare, de fapt. N-o să dureze mult. Când ai injectat soluția în obiectiv, cum a reacționat înainte să moară?

Hoffstetler încă se rotește într-un vârtej. Ar vrea să se apuce cu mâna de blocul de beton, de grila Chryslerului, de orice ca să se salveze, dar dacă va da drumul umbrelei, se va îneca în toată apa asta. Încearcă să se concentreze. Soluția argintie, ce-ar fi putut ea să fie? Ar trebui să știe; e domeniul lui. Unul dintre ingrediente era sigur arsenicul. Să fi fost și ceva acid clorhidric? Să fi fost și-un strop de mercur? Și ce pagube ar fi putut produce un asemenea cocteil asupra anatomiei Devonianului? Ar putea să-și dea seama dacă nu l-ar deruta așa răpăitul ploii. Dar nu mai e timp. Nu poate decât să zică iute ce-i trece prin cap și să se roage.

— Efect instantaneu. Obiectivul a sângerat. Din abundență. A murit imediat.

Plouă. Mihalkov îl privește lung. Pământul bolborosește ca lava.

— Corect.

Vocea lui Mihalkov e mai blândă acum; potrivită unui separeu din spatele restaurantului Marea Neagră, pare dulce în tobele furtunii.

— Țara e mândră de tine. Mereu a fost. Vei rămâne în istorie.

[42] Bună ziua (rus.).

Puțini pot spune asta. Nici măcar eu n-o să pot, când îmi va bate mie ceasul. În privința asta, te invidiez.

Un KGB-ist ca Mihalkov ar fi detectat de-acum un deceniu închiderea lentă a acestei curse de șoareci, dar Hoffstetler se prinde abia acum. Oare nu insistase el că Devonianul e posesorul unei inteligențe veritabile? A petrecut prea mult timp în America pentru ca Moscova să-l mai primească cu brațele deschise pe pământ sovietic. Tot ce-a contat vreodată a fost ca el să-și încheie misiunea. Ce fantezie să-și închipuie orice altceva! Probabil că mama și tatăl lui sunt vii, cum i s-a promis, dar numai ca o garanție. Acum vor fi eliminați, împușcați în cap, și corpurile lor, cu bolovani atârnați de ele, vor fi aruncate în râul Moscova. Hoffstetler își ia repede la revedere de la ei, le spune înnebunit de durere că-i pare rău și că-i iubește, cu disperare, toate în secunda dinainte ca Bizonul să înalțe revolverul pe care-l avea la șold.

Hoffstetler țipă și aruncă din instinct umbrela în direcția Bizonului, iar înainte să audă împușcătura umbrela înnegrește lumea, o singularitate gravitațională care înghite omul, arma, ploaia, toate astea. Însă aceștia sunt ucigași profesioniști, iar el un universitar amărât, iar ceea ce se simte ca un pumn de fier îi face praf falca, și ceea ce se simte ca o piatră fierbinte îi explodează din față. Dinți, bănuiește. Acum se rotește, cu obrajii umplându-i-se de sânge, limba mâloasă, plină de carne sfârtecată.

Acum e la pământ. Sângele i se revarsă din gură într-un singur val, ca un bol cu supă de roșii ce se răstoarnă. Aerul rece îi străpunge fața de la stânga la dreapta, o senzație ciudată. A fost împușcat prin obraz. Ce supărată o să fie mama, băiețelul ei desfigurat, dinții lui frumoși și drepți făcuți praf. Încearcă să se ridice în genunchi, gândindu-se că dacă îi arată lui Mihalkov răul făcut s-ar putea să se oprească aici, dar își simte capul atât de greu, iar genunchii îi alunecă în noroi și cade pe spate, îi plouă în ochi cu sulițe de argint.

Silueta neagră a Bizonului, încă ținându-și umbrela, blochează toată lumina. Privește în jos cu aceeași mutră de om fără personalitate ca întotdeauna și-și îndreaptă revolverul spre capul lui Hoffstetler. Pocnetul, se gândește Hoffstetler, este bizar de stins pentru a fi împușcătura care îl omoară pe el. Dar și mai ciudat e cum

Bizonul este cel care resimte șocul. Se mai aude și-un al doilea pocnet, umbrela cade din mâna Bizonului peste Hoffstetler, ca pământul aruncat într-un mormânt deschis, iar lui Hoffstetler îi ia o clipă să revină din străfunduri și să se sprijine în coate, ploaia purtându-i șiroaie fierbinți de sânge și salivă pe piept.

Ce vede acum e trupul căzut și nemișcat al Bizonului, băltoaca roșie de lângă el devenind roz din cauza ploii ce cade neîncetat. Ochii lui Hoffstetler nu pot focaliza, dar el poate vedea forme, pe cea ovoidă și suplă a lui Mihalkov înaintând cu pas târșâit și cu o grabă care nu-l caracterizează. Își scoate arma, asta e limpede chiar dacă nu vede gestul explicit, dar probabil că după atâta îmbuibat cu homar și caviar Mihalkov nu se poate lepăda ușor de vanitate, astfel că alege să nu-și arunce umbrela, iar în acele câteva secunde cruciale salvatorul lui Hoffstetler, oricine-o fi el, țâșnește înainte, cu arma încă fumegând de la focul cu care l-a ucis pe Bizon; și se vede că nici el nu-i vreun amator. Pistolul e ținut cu ambele mâini, neclintit în furtună, și un singur glonț face treaba.

Mihalkov e proiectat în mașină. Acum scapă umbrela. Scapă și arma. Un cerc roșu îi înflorește pe cămașă, o a doua floare la rever. Moare pe loc și pe loc e uitat, așa cum a și prezis că va fi. Hoffstetler mijește ochii încercând să-l vadă pe trăgător cum îngenunchează lângă trup ca să se asigure că e mort, apoi sare în picioare și pornește, cu o viteză de păianjen, spre Hoffstetler. Din cauza ploii, Hoffstetler nu vede cine este, până în clipa când se apleacă deasupra lui. Dar și din cauză că nu-i vine să creadă.

— Strickland? face, cu o voce slabă, peltic. Ah, mulțumesc, mulțumesc.

Richard Strickland se întinde, își trece degetul mare de la mâna liberă prin gaura din obrazul lui Hoffstetler și trage. Trage așa de tare, încât întregul corp al lui Hoffstetler e târât prin noroi. Durerea apare cu întârziere, în toată carnea, în mușchi, de sub pătura șocului inițial, iar Hoffstetler urlă, simțind ruptura din obraz, și urlă, și tot urlă, până când noroiul prin care ară cu umărul îi umple ochii și gura și acum este orb și e mut, iar apoi nu mai este nimic.

20

Când se trezește, pătrunde direct într-un coșmar. Huruitul furtunii acoperă totul. Ochii lui Hoffstetler se rotesc privind în sus, așteptându-se la săgețile ploii, dar deasupra sa e un acoperiș subțire, de unde și huruitul. Se află pe o verandă de beton, un fel de anexă. Vede șuvițe groase de ploaie răpăind pe grămezi de cărămidă zobită și oțel oxidat. E încă în parcul industrial. O umbră îi străbate câmpul vizual, clătinându-se. Clipește ca să-și curețe ochii de lichidul din ei – ploaie, sânge? E Strickland, traversând spațiul betonat, pe lungime. Strânge ceva mic în mână, un flacon de medicamente. Îl întoarce cu susul în jos deasupra gurii deschise, dar e gol. Înjură, aruncă flaconul în ploaie, se uită în jos, la Hoffstetler.

— Te-ai trezit, mârâie Strickland. Bun. Avem treabă.

Se lasă pe vine. În locul bastonului de vite portocaliu pe care Strickland îl cară peste tot cu el, acum are un pistol, armează și îl înfige în palma dreaptă a lui Hoffstetler. Țeava e rece și udă – ca nasul unui cățeluș, se gândește Hoffstetler.

— Strickland.

De îndată ce începe să vorbească, obrazul sfârtecat, cu toți nervii aceia retezați, urlă revenind la viață.

— *Richard.* Doare. Spital, te rog...

— Cum te cheamă?

Minte de două decenii, o face din instinct:

— Bob Hoffstetler. Mă *cunoști.*

Arma se descarcă. Glonțul intrând în ciment sună surprinzător de slab, un *vup* cu ecou. Hoffstetler își simte palma de parcă ar fi fost plesnit. O ridică. O gaură curată în mijloc.

Îi vine să îndoaie degetele ca să vadă dacă-i mai funcționează, fiindcă mai sunt mii de pagini de carte de răsfoit, grămezi de analize de scris – în schimb și-o întoarce pe partea cealaltă. Rana de ieșire este o stea zdrențuită, cu franjuri de piele pe margini. Vase de sânge atârnă din gaură. Știe că o să înceapă să-i sângereze; și-o apasă de piept.

Strickland îi țintuiește cealaltă palmă cu pistolul.

— Numele adevărat, Bob.

— Dmitri. Dmitri Hoffstetler. Te rog, Richard, te rog.

— Bine, Dmitri. Acum spune-mi numele și gradele celor din

echipa care-a acționat.

— Echipa care-a acționat... Nu știu ce...

Arma se descarcă din nou, iar Hoffstetler țipă. Își aduce palma stângă la piept fără să se mai uite la ea, deși îi e greu să ignore norul de fum care se înalță din carnea arsă. Mâinile, adică ce-a mai rămas din ele, se strâng una pe cealaltă, în vreme ce lui Hoffstetler îi gonesc prin gând gesturi pe care s-ar putea să nu le mai facă niciodată: să se hrănească, să se îmbăieze, să se șteargă după ce merge la toaletă. Acum plânge, lacrimile i se scurg prin gaura din obraz și i se adună, sărate, pe limbă.

— Ascultă, Dmitri, zice Strickland. Tipii ăia care-au venit după tine – cineva o să observe c-au dispărut. De-acum lucrurile se mișcă rapid. N-am ce face. Așa c-o să te-ntreb iarăși.

Hoffstetler simte țeava tare a pistolului împungându-i rotula.

— Nu, nu, te rog, nu, Richard, te rog, te rog.

— Numele și gradele. Celor din echipa care a luat obiectivul.

Printre răbufnirile roșii ale durerii, Hoffstetler pricepe.

Strickland crede că sovieticii au furat Devonianul. Și nu un singur agent infiltrat, ca doctorul Hoffstetler, ci o echipă care a pătruns prin tubulaturile de ventilație cu niște scule high-tech ca să-și salte prada de-acolo. Un sunet ciudat îi iese lui Hoffstetler din gât. Își zice că o fi un behăit de durere, dar apoi îi iese încă unul și își dă seama că râde. E *amuzant* ce crede Strickland. Iar în clipa asta, când fitilul aprins al vieții sale se apropie de capăt, nu-și poate imagina sunet mai surprinzător și mai bine-venit decât ăsta. Deschide larg gura și lasă râsul să se reverse în hohote, făcând balonașe de sânge, scuipând cioburi de dinți.

Strickland se înroșește. Trage, iar Hoffstetler țipă și își poate vedea în partea de jos a câmpului vizual jumătate din picior alunecând pe beton, dar țipătul redevine imediat râs, și e tare mândru, în vreme ce Strickland se strâmbă dezvelindu-și dinții, și urmează alte împușcături, celălalt genunchi, ambele coate, umerii, durerea explodează până când nici nu mai este durere, doar o stare pură și elementară, aceea de-a fi, care amplifică fermata pe care și-a ales-o pentru încheiere: râsul. Sunetul vesel îi răsună din gură, din obrazul găurit, din găurile noi pe care le are-n tot trupul. Strickland s-a

ridicat, își descarcă arma în burta lui Hoffstetler.

— *Numele! Gradele! Numele! Gradele!*

— Gradele? Hoffstetler râde. Femei de serviciu.

Hoffstetler simte un junghi de regret, ca un ultim glonț – probabil că n-ar fi trebuit să-i spună asta –, dar e prea amețit ca să mai judece limpede. Mațele, ca o tocană, îi curg de-o parte și de alta a trunchiului, aburul se înalță din măruntaiele lui, niște cârlionți în fața lui Strickland, niște pumni mici ridicați a protest. Se prăbușește învârtejindu-se, se mișcă cu repeziciune după o viață în care-a prins rădăcini la pupitre și birouri, și totuși, căpos, rămâne savant până la capăt, cuvintele filosofului său preferat, Pierre Teilhard de Chardin – căci cine, în afară de cei cu o carieră universitară, au un filosof preferat? –, ieșind odată cu sângele, în abur. *Căci noi suntem unul și-același, tu și cu mine. Împreună suferim, împreună existăm și ne vom recrea unul pe celălalt veșnic.* Da, asta este! Nu mai contează viața petrecută de unul singur, căci el acum, la capăt, nu este singur. El este cu tine, și cu tine, și cu tine; simte că n-ar fi înțeles nimic din toate astea dacă n-ar fi fost Devonianul. Iată apariția fundamentală, grație sacrificiului: găsirea lui Dumnezeu, acel drăcușor zburdalnic care se ascunde acolo unde ne așteptăm mai puțin, nu într-o biserică, nu pe o lespede, ci în noi, chiar lângă inima noastră.

21

Ce făcea Zelda în secundele dinainte ca ușa de la intrare să-i fie spartă? Înainte ca bucata de lemn în care era fixată broasca să se dezintegreze în așchii și lanțul de la ușă să rămână atârnat ca un lănțișor de la gât rupt de-un hoț? Crede că gătea. Asta face adesea înainte să plece la muncă, lăsându-i lui Brewster mâncare pe-o zi. Îi miroase a șuncă, a unt, a varză de Bruxelles. Se aude și muzică, un cântăreț romantic, cu glas profund. Probabil că îl asculta. Se întreabă dacă se simțea bine, dacă era fericită. I se pare important să-și amintească aceste detalii, fiindcă e sigură că va fi pentru ultima dată când le va fi trăit.

Până acum, cea mai incredibilă imagine văzută de Zelda în viața ei fusese cea a obiectivului din F-1 privind-o din căruciorul cu rufe al

Elisei. Fusese ceva atât de absurd, fiara aia înfricoșătoare și fantastică așezată într-o grămadă cenușie de cârpe murdare din care picura apa. Dar până și acea apariție pălește în fața acesteia: Richard Strickland, omul ăla îngrozitor de la serviciu, cu ochii holbați, ud fleașcă de la ploaie, stropit de sânge și ținând un pistol în mână, în sufrageria ei.

Brewster, acolo unde stă mereu când nu prea are de lucru, în fotoliul Barcalounger înclinat la maximum, cu picioarele în șosete proptite în suportul pentru picioare, cu o cutie de bere atârnându-i în mână. Strickland se pune în fața televizorului și Brewster îl scrutează cu privirea ușor deranjat, de parcă strigoiul ar fi apărut în spatele pupitrului de unde prezintă știrile Walter Cronkite, și nu în casa lor. Strickland fornăie și elimină un șuvoi de scuipat, apă de ploaie și sânge. Face un pas peste el, mânjind covorul curat cu clătitele plate de noroi care îi sunt prinse de tălpile pantofilor.

Zelda nu trebuie să întrebe de ce se întâmplă toate astea. Ridică mâinile, și le aduce în față. Își dă seama că într-una ține o spatulă.

— Frumoasă casă, zice Strickland cu voce schimbată.

— Domnu' Strickland, se roagă ea, n-am vrut să facem niciun rău, jur.

El se încruntă privind la pereți, iar pentru o clipă Zelda își poate vedea decorațiunile vesele prin ochii roșii și feroce ai bărbatului: fleacuri înșelătoare, nimicuri care, chipurile, stau mărturie unei vieți fericite, care n-ar fi putut fi, desigur, chiar așa fericită. Strickland dă o lovitură lejeră, din încheietură. Țeava pistolului sparge geamul unei fotografii înrămate, o fisură ca un fulger taie figura mamei ei.

— Unde l-ați pus? întreabă clătinându-se de parcă ar fi beat. La subsol?

— N-avem subsol, dom' Strickland. Jur.

El rade cu pistolul un raft plin cu bibelouri de porțelan. Acestea cad unul câte unul, spărgându-se pe podea. Zelda tresare la fiecare: băiețelul cu acordeon, căprioara cu ochi mari, îngerul de An Nou, pisica persană. Nu-s decât niște fleacuri, își zice, fără nicio importanță reală, numai că-i o minciună, ele chiar *sunt* importante, sunt dovada celor trei decenii în care ea a putut, când și când, să economisească destui bani încât să-și poată lua ceva frivol, ceva care pur și simplu arăta drăguț, niște excepții de la listele stricte de

cumpărături pe care se aflau fripturile cu zgârciuri, cerealele dintre cele mai simple, brânza ieftină.

Strickland se răsucește, făcând porțelanul să scrâșnească sub călcâiul lui plin de noroi, și îndreaptă pistolul spre ea, ca un deget acuzator.

— *Domnule,* doamnă Brewster. Chiar ai o problemă cu adresarea.

— Brewster, face Brewster, care se dezmeticește când își aude numele. Io-s ăla.

Strickland nu se uită la el, dar clatină din cap.

— Ah. Da. Zelda Fuller. Zelda D. Fuller. Drăguța de Dalila.

Face un salt dinspre perete, înjumătățind distanța dintre el și Zelda așa de iute, încât ei îi scapă spatula.

— Nu m-ai lăsat să termin povestea, zice. Cu brațul în care ține arma, rade o vază de ceramică pe care Zelda o moștenise de la bunica. Samson, din câte-mi amintesc, trădat de Dalila, orbit și torturat de filisteni, e salvat în ultima clipă. Dumnezeu îl salvează.

Strickland lovește puternic vitrina, mâna cu arma îi trece prin geam, pulverizând porțelanul bun de la mama Zeldei.

— Și de ce e salvat? Pentru că-i un om bun, Delilah. Un om cu principii. Un om care încearcă să facă ce-i bine până simte că-și dă dracului duhul.

Trage un dos de palmă în aragazul de lângă Zelda, lovind o tigaie și făcând grăsimea de la șunca prăjită să sară pe manualul ei cu limbajul semnelor. Grăsimea încinsă sfârâie și face găurele în pagini. Zelda simte un val de indignare. Ochii îi fug prin casa distrusă, urmele dezastrului indicând o cale de-a distruge amintirea tuturor strădaniilor și reușitelor ei. Strickland e la un metru și ceva de ea. Arma ar putea s-o trosnească pe ea acum. Nu contează. Își înalță bărbia cât de mult poate. Nu se va lăsa intimidată. Nu își va abandona prietena.

Strickland îi aruncă o uitătură. În colțurile gurii i s-a adunat o spumă albă care arată a aspirină regurgitată. Încet, își arată mâna stângă. Deși e năucită și îngrozită, Zelda se trage înapoi din fața priveliștii respingătoare. N-a mai văzut degetele astea de când le-au găsit ea și Elisa pe jos, în laborator. Degetele sunt negre și lucioase ca bananele putrezite și umflate de stau să pocnească.

— Dumnezeu îi redă lui Samson întreaga putere, spune Strickland. Îi redă toată forța. În așa fel încât Samson să poată prăvăli ruinele templului peste filisteni. Și-atunci el a apucat coloanele templului. Așa.

Strickland își vâră pistolul la subsuoară ca să își poată prinde cele două degete moarte.

— Și-apoi? Le-a frânt.

Strickland își smulge degetele. Ele se desprind de parcă ar fi perforate, cu o serie de pocnete slabe – ca atunci când rupi în bucăți păstăile de fasole, așa se gândește Zelda înainte să țipe. Aude o bufnitură, e berea care îi cade lui Brewster din mână, și un vâjâit, e fotoliul Barcalounger care revine în poziția inițială. Strickland ridică mirat din sprâncene când vede cum lichidul maro țâșnește cinci centimetri în sus, ca dintr-un gheizer, înainte să înceapă să i se prelingă pe mână, de parcă-i un sos de friptură care dă pe dinafară. Se uită un pic la cei doi cârnați negri pe care încă îi ține în mână și-apoi îi aruncă pe jos în bucătărie. Dintr-unul din degete sare o verighetă.

— La Elisa, izbucnește Brewster. Elisa nu-știu-cum. Muta. La ea e creatura aia.

Singurele sunete care se aud sunt foșnetul ploii ce pătrunde prin ușa deschisă, pălăvrăgeala de la televizor și gâlgâiala domoală a berii scurgându-se din cutie pe covor. Strickland se întoarce. Zelda se sprijină de aragaz ca să se poată ține cât mai dreaptă, apoi scutură din cap spre soțul ei.

— Brewster, nu...

— Locuiește deasupra unui cinematograf, continuă el. Așa zice Zelda. Arcade. La câteva străzi de-aci, la nord de râu. E ușor de-ajuns de aici. Vreo cinci minute, cred.

Greutatea armei pare să se dubleze. Zelda se uită cum se lasă în jos până ține spre podea.

— Elisa? întreabă Strickland în șoaptă. Elisa a făcut asta?

Se holbează la Zelda, cu chipul trădând șocul de-a se fi înșelat, cu brațele tremurându-i ușor, ca în căutarea unei îmbrățișări care să-l mențină pe linia de plutire. Zelda nu știe ce să spună sau să facă, așa că nu scoate niciun sunet și nu se clintește. Lui Strickland îi cade fața. Se uită bosumflat spre degetul care a mânjit linoleumul, de parcă și-

ar dori din suflet să și-l pună la loc. Respiră un minut, mai întâi superficial, apoi mai profund, înainte să înalțe capul și să-și îndrepte umerii. Ținuta militară, bănuiește Zelda, asta-i tot ce i-a mai rămas amărâtului.

Se târăște până în celălalt capăt al încăperii, pășind anevoie, cu pantofii plini de noroi. Ridică telefonul de parcă ar fi greu ca un bolțar și formează numărul rotind discul ca printr-un lut gros. Zelda se holbează la Brewster. Brewster se holbează la Strickland. Aude răspunsul pițigăiat al bărbatului de la celălalt capăt al firului.

— Fleming.

Vocea lui Strickland e așa de rece, încât Zelda se cutremură.

— Am... Am greșit. E cealaltă. Elisa Esposito. La ea e obiectivul. Deasupra Arcade. Da, cinematograful. Redirecționați echipa de preluare. Ne vedem acolo.

Strickland pune receptorul în furcă cu multă delicatețe și se răsucește. Trece în revistă geamul, porțelanul, ceramica, hârtia, carnea – ce multe sfărâmături produse într-un timp așa scurt. Felul în care se poartă, de parc-ar fi în comă, îi sugerează Zeldei că n-o să mai plece niciodată de-aici, o să devină un obiect în apartamentul ei, pe care va trebui să-l lipească la loc, odată cu toate celelalte obiecte distruse. Dar Strickland este un ceas întors. Rotițele dințate dinăuntrul lui se pun în mișcare și atunci pornește și el, târșâindu-și picioarele printre Brewster, televizor și ușa deschisă.

Se mai clatină o dată și dispare, se topește în ploaie.

Zelda se repede și dă să apuce telefonul. Dar iată că și Brewster s-a ridicat în sfârșit din scaunul lui și se mișcă mai iute decât l-a văzut ea vreodată. Fotoliul Barcalounger se leagănă și scâncește, golit brusc, iar Zelda dă de mâna bărbatului ei barând telefonul.

— Brewster. Dă-te la o parte, te rog.

— Nu poți să te implici în asta. *Noi* nu putem să ne implicăm.

— Se duce la ea acasă. Din cauza ta, Brewster! Trebuie s-o avertizez. E înarmat!

— Ne-am salvat pieile datorită mie. Ce crezi, dacă n-o prind pe prietena aia a ta, pe cine-or să dea vina? Crezi c-o să uite? Or să uite de negrii ăia care și-au vârât nasul unde nu le fierbea oala? O să reparăm ușa aia și-o să adunăm... chestiile alea pe care le-a lăsat ăsta

pe jos și-o să ne așezăm să ne uităm la televizor. Ca niște oameni normali.

— N-ar fi trebuit să-ți spun. N-ar fi trebuit să-ți zic o vorbă...

— Tu termină de pregătit cina; eu o să caut niște sifon să frec covorul...

— Se iubesc. Nu mai știi? Nu mai știi cum era?

Brațul lui Brewster se înmoaie. Dar nu se trage din fața telefonului.

— Ba mai știu, spune el. Exact de-asta nu pot să te las să o suni.

Ochii lui căprui, atât de adesea închiși pe jumătate și scăldați în lumina intermitentă a televizorului, sunt larg deschiși și limpezi, iar ea vede oglindindu-se în ei resturile lăsate în urmă de Strickland. Și adevărul e că vede mult mai multe de-atât. Vede propriul trecut al lui Brewster, cu lupte și înfrângeri, și vede cum el pierde mereu, însă nu se dă niciodată bătut, nici chiar în fața fanteziilor riscante pe care Zelda le tot deapănă, cu plecatul de la Occam și pornirea unei afaceri proprii. În această privință. Brewster e un curajos. A supraviețuit. E încă aici, supraviețuind. E un om bun.

Dar și ea e o femeie bună, sau cel puțin își dorește să fie, iar această realizare se măsoară prin distanța dintre borcanul cu mărunțiș, unde sunt cheile lui Brewster de la mașină, și ușa casei larg deschisă, și, mai departe, distanța dintre ușa casei și Fordul lui Brewster moțăind în ploaie. Zelda e convinsă că va reuși; Brewster o să fie mult prea năucit ca s-o prindă din urmă. Și e convinsă și că poate ajunge până la Elisa chiar și prin furtuna asta desprinsă parcă din Vechiul Testament. Ceea ce nu știe este ce va putea face odată ce ajunge acolo sau care vor fi urmările. Dar lucrurile astea nu le poți ști niciodată, nu-i așa? Lumea se schimbă sau nu. Te lupți pentru ceea ce consideri că e bine și te bucuri că ai făcut-o. Cel puțin, ăsta-i cel mai bun plan pe care-l are acum Zelda D. Fuller.

22

Elisa cunoaște fiecare frunză din jungla ei, fiecare lujer, fiecare piatră, și simte că nu o paște niciun rău în umbra care plutește deasupră-i. Deschide ochii umezi și calzi, bucurându-se de rezistența jucăușă a stropilor care încearcă să-i țină genele lipite între ele. Se

despart una câte una, elastice, languroase. E Giles, profilându-se în lumina ce răzbate din sufragerie, stând în picioare lângă cadă, zâmbind cu blândețe, iar ea se întreabă dacă din cauza căldurii și umezelii din încăperea ca o seră i se umplu ochii de lacrimi.

— A venit vremea, îi zice el.

Elisa cuprinde în brațe creatura care picotește, nedorindu-și să-și amintească, dar în același timp incapabilă să se abțină, cum cu câteva ore în urmă, care i se par câteva milenii, bătuse la ușa lui Giles cerându-i cel mai mare și mai cumplit favor. Îi transmisese rapid rugămintea prin semne, în așa fel încât să nu se prelungească durerea: să descuie ușa apartamentului ei înainte de miezul nopții, să o trezească din cadă și să-i ignore eventualele proteste. Își dă seama că apa din cadă s-a răcit, și totuși nu vrea deloc să iasă din ea. Nu se poate să fie deja atât de târziu. Nu se poate. A avut la dispoziție toată ziua și toată noaptea ca să-și ia la revedere de la el și e de parcă nici măcar n-ar fi început.

Giles își pune palmele pe genunchi pregătindu-se să se lase pe vine, dar se oprește în mijlocul gestului. Ține în mână o pensulă lungă și subțire, cu vârf fin, pentru detalii, de care pare a fi uitat. Acum s-a murdărit de vopsea verde pe unul din genunchii pantalonilor. Chicotește, își vâră pensula în buzunarul de la piept.

— Am terminat.

Nu reușește să-și ascundă mândria din glas, iar Elisa se bucură.

— N-o să fie ca și cum l-am avea pe el aici în carne și oase. Nici pe departe. Dar cred că mai bine de-atât nu se poate. Și e pentru tine, Elisa. O să-ți amintească de el. Să ți-l arăt când plecăm – să vi-l arăt și ție, și lui. Acum, hai, draga mea. E târziu. Ia-mă de mână, te rog.

Elisa zâmbește, privind uluită părul des din capul prietenului ei, fața de-o vigoare adolescentină, nuanța sănătoasă a pielii. Pare mai delicat, dar are un aer hotărât. Se uită la mâna lui întinsă, la firele de păr de pe falangele năclăite de vopsea, la unghiile învelite în vopsea, la manșeta puloverului pătată de jur împrejur de vopsea. Ridică o mână din apă. În clipa în care și-o desprinde de pe spinarea creaturii, el se zbârlește și o cuprinde mai strâns. Elisa ezită, cu brațul traversând ținutul dintre patul nupțial al apelor și tărâmul ferm al lui Giles, și nu știe dacă va putea trece peste acest hău.

Se aude un bubuit. Jos, în stradă. E aproape, ceva izbește clădirea. Și puternic. Metal, sticlă, plastic, abur. Elisa simte lovitura în trupul ei, ca un șoc în plămâni, și știe, *știe* că a zăbovit prea mult. Știe și Giles: se întinde între cele două lumi și-o apucă de încheietura mâinii. Știe până și creatura: îi ies ghearele, zgâriind spinarea ei dezgolită ca unghiile unui iubit. Se mișcă la unison. Apa izbește marginea căzii. Plantele se răstoarnă de pe chiuvetă. Copacii de carton se leagănă pe pereți. Au fost descoperiți.

23

Ploaia e de vină. Probabil că apa-i adâncă de cinci centimetri și-l trage spre rigolă. Îi biciuie parbrizul cu ecliptice amețitoare din cauza cărora nu vede bine curba. Cinematograful îi iese brusc înainte, cu miile sale de luminițe întinate, ca o burniță din vopsea galbenă. Trage de volan ca să intre pe aleea laterală, bazându-se pe servodirecția mult lăudată, dar e prea târziu. Spatele turtit ratează cele mai simple manevre, iar Cadillacul lui – iubitul lui Cadillac Coupe de Viile acvamarin, de două virgulă trei tone, cinci metri jumate de huzur împărătesc, care atinge suta în 10,7 secunde, cu radio AM/FM stereo, lin ca bancnota nou-nouță de-un dolar – se înfige ca berbecul în partea laterală a cinematografului.

Strickland iese cu greutate. Încearcă să închidă portiera, puterea obișnuinței, dar nu-i obișnuit și să-i lipsească două degete. Ratează portiera, mâna îi taie o felie de aer, prin ploaie. Face inventarul dezastrului. Fața turtită, spatele turtit. Visul american demolat din ambele capete. Nu contează. Acum el e Zeul-Junglei, maimuțele îi smulg capul ăsta aberant de om. Calcă apăsat prin băltoace până la glezne. Un bărbat cu ecuson vine în fugă spre el de la casa de bilete, arătând îngrozit cărămizile sparte împrăștiate pe trotuar.

În junglă, omul ăsta e doar un *carapanã*[43] care bâzâie. Strickland îi trage una cu Beretta, îl lovește în nas. Un fanion de sânge fâlfâie în aer înainte ca ploaia să-l împrăștie pe trotuar. Strickland își continuă urmărirea, trecând de trupul care se chircește de durere, vânează pe sub strălucirea înecată în apă a becurilor din marchiză. În cele din

[43] Țânțar (denumire folosită în anumite regiuni de brazilieni).

urmă, din nou pe alee, o vede. O nișă, o ușă către apartamentele de la etaj. Elisa, fantezia lui fără voce, speranța lui la un viitor, trădătoarea lui, prada lui. Cadillacul blochează toată aleea. Trebuie să se cațere pe capota șifonată. Motorul bifurcat scoate abur, iar Strickland se oprește deasupra lui. Arșița Amazonului, tremurul leproșilor, răsucirea fierbinte a viperei, vârtejurile calde ale peștilor piranha, toate-l ciugulesc până ajunge un os dur, curat, ascuțit, eficient.

Se clatină în capul scărilor de incendiu, copleșiți de greutatea creaturii dintre ei. Elisa a tras iute pe ea ce-a nimerit,

Dar ce vede el în celălalt capăt al aleii, sub un felinar în jurul căruia fâlfâie fluturi de noapte? O dubă albă căreia îi lipsește bara din față și care are pictate cuvintele MILICENT LAUNDRY. Strickland se desprinde de aburul fierbinte, simțind un milion de săgeți dure ale ploii ricoșându-i din cap.

24

Se clatină în capul scărilor de incendiu, copleșiți de greutatea creaturii dintre ei. Elisa a tras iute pe ea ce-a nimerit, halatul de baie roz și ponosit și primii pantofi pe care i-au căzut ochii, aceia speciali de la Julia, cu incrustații argintii, pe care i-a luat ca pe niște talismane, și sigur că alunecă, partea de sus a corpului aplecându-i-se peste parapet. Creatura, înfășurată într-o pătură care nu prea reușește să ascundă nimic, o trage de pe margine. Elisa vede jos Mopsul. Și tot acolo o mașină avariată, o mașină verde uriașă, înțepenită între zidurile ce mărginesc aleea și blocând singura cale de ieșire a Mopsului. Chiar sub ei, dar dincolo de câmpul lor vizual, Elisa aude clanța de la Apartamentele Arcade, apoi bubuielile unui picior încălțat care lovește în ușă, iar apoi o explozie așa de puternică, încât până și picăturile de ploaie încremenesc locului pentru o clipă, lumina roșie a prafului de pușcă transformând fiecare strop în sângele unei lumi ce dispare.

Pașii bărbatului gonesc în susul scărilor. Giles, în schimb, o trage pe Elisa în josul scării de incendiu. Coborârea aceasta e opusul urcării lor extrem de lente cu o săptămână în urmă, tot împreună cu creatura, o nebunie, cu picioare care alunecă și trupuri ce se ciocnesc.

Elisa își ascunde capul la gâtul creaturii și se ține bine de puloverul ud fleașcă al lui Giles. El îi conduce înainte, repede, neînfricat. Părul lui proaspăt îi stă lipit de cap și pensula din buzunarul de la piept îi sângerează verde prin cămașă. Și inima ei, se gândește Elisa, tot verde ar sângera dacă ar fi străpunsă.

Ajung pe alee cu inimile frânte, dar cu toate oasele întregi.

— Trebuie să mergem pe jos! strigă Giles încercând să se facă auzit pe ploaia asta torențială. Doar câteva străzi! Putem! Fără comentarii! Hai, hai!

Aleea e un adevărat câmp minat, plină de hârtoape, ca de obicei. Elisei nu i-a păsat niciodată de asta până acum, când la fiecare pas câte unul dintre ei se scufundă până dincolo de glezne în apa uleioasă. Nu mai e vreme să-și descheie cataramele pantofilor argintii și să-i scoată. Înaintează ca niște pistoane stricate, unul sus, altul jos. Le ia mult prea mult. În cele din urmă ajung la mașina strivită, orbiți de farurile ei. Elisa se târăște pe capota șifonată, apoi îl ajută pe Giles să suie creatura. Giles e ultimul, adună și pătura căzută, o înfășoară iarăși în jurul creaturii și îi împinge înainte. Elisa aruncă o privire în urmă, la domnul Arzounian, care se zgâiește la ei de pe trotuar, ținându-și o mână la nasul spart și gândindu-se probabil că tocmai a prins viață cel mai ciudat film pe care l-a proiectat vreodată.

25

Strickland îl adulmecă pe Deus Brânquia. Amintirile de pe Amazon îl năpădesc. Mireasma de saramură, fructe și aluviuni a Zeului-Torent. În laboratoarele de la Occam, fusese spălată de fel și fel de dezinfectanți, iar asta fusese o greșeală. Cât de proști pot fi oamenii, să se jefuiască singuri de unul dintre simțurile lor esențiale când e vorba de apărare. Știe cine-i de vină. Femeile de serviciu. Săpunul, clorul și amoniacul lor nu curățau impuritățile acestei lumi. Ci ascundeau o altă lume, una aflată în ascensiune, asta dacă Strickland nu acționează iute și nu-i pune capăt.

Două uși. O alege pe prima. Nu se mai obosește să-și folosească mâinile sau picioarele. Țintește cu Beretta, trage în clanța sferică. Ușa e de-o calitate mai proastă decât a lui Delilah Brewster. Partea din

mijloc se dezintegrează total, se face rumeguș. Strickland împinge cu pantoful aşchiile ascuţite care atârnă şi dă buzna înăuntru, cu arma ridicată, pregătit ca atunci când era în Yeongdong să omoare tot ce mișcă din grămada de trupuri.

În mijlocul apartamentului înghesuit și prăfuit, domnește Deus Brânquia, colosal, beatific, splendid. Strickland a greșit când se credea pregătit. Nu este. Ţipă, cade în genunchi şi trage, iar ţipă şi iar trage, iar ţipă. Gloanţele trec direct prin Deus Brânquia. Zeul-Torent nu reacţionează. Pistolul se încinge în mâinile lui Strickland. Braţele îi tremură de la focurile trase. Se lipește cu spatele de perete și-și acoperă fața. Deus Brânquia îl privește lung, răbdător, neschimbat.

Strickland își șterge apa de ploaie din ochi, începe să înțeleagă. Acest Deus Brânquia nu-i adevărat. Adică nu-i o chestie pe care s-o poată ucide. E o pictură. Impunătoare și cu atâtea detalii încât te derutează. Și totuși, *este* Deus Brânquia, de parcă ar fi pictat cu sângele și solzii lui Deus Brânquia pe o stâncă adusă din peștera lui Deus Brânquia. Strickland își înclină capul și Zeul-Torent pictat pare să își ridice brațele ca pentru a-l îmbrățișa. Un fel de șmecherie vizuală. Strickland își respinge amintirile. Dar ele țâșnesc și așa. Cum îl urmărea pe Deus Brânquia până pe brațul acela mort, fatidic al râului. Cum l-a încolțit într-o peșteră. Cum el se întinsese spre Strickland, acceptându-i violența, furia și deruta, înțelegând obligația pe care Strickland o simțea față de zeul căruia îi zicea generalul Hoyt. Strickland, însă, îl rănise cu harponul pe Deus Brânquia. Până acum, nici nu remarcase că se străpunsese pe sine cu celălalt capăt al harponului, și astfel ei doi erau legați pentru totdeauna, rană lângă rană.

26

Elisa nu poate nega că e un fel de miracol. Noaptea în care n-are încotro și trebuie să meargă în public cu creatura lângă ea este una atât de brutal biciuită de perdele de ploaie, încât străzile sunt pustii. Automobile singuratice zac prin parcări, șoferii sperând să se termine o furtună despre care pesemne bănuiesc că nu se va termina niciodată. Oameni singuri și triști se cuibăresc pe sub carapacele

staţiilor de autobuz sau marchizele magazinelor, privind cum apa creşte tot mai mult şi le trece de pantofi. E imposibil de mers pe trotuare, aşa că Elisa şi Giles o iau pe cel mai înalt teren posibil, adică pe mijlocul străzii, sprijinind între ei creatura care-şi ţine branhiile deschise pentru a primi ploaia.

Ea abia de poate merge înfăşurată în halatul ud fleaşcă. Giles, deşi întinerit în spirit, e totuşi bătrân. Nu înaintează suficient de repede. Bărbatul din Apartamentele Arcade o să-i prindă. Elisa aruncă o privire în urmă, aşteptându-se să audă scârţâitul Cadillacului distrus venind în urma lor ca un tanc sau să-l vadă pe Richard Strickland dând la o parte perdele de ploaie, rânjindu-i alene şi zicându-i din nou: *Pun pariu că eu aş putea să te fac să ţipi. Măcar un piculeţ, aşa?*

Iar dacă n-o să apară Strickland, atunci o să se-apropie să-i ajute vreun cetăţean bine intenţionat şi, la fel, totul va fi pierdut. Elisa se uită înnebunită în jur, stropi de apă îi zboară din păr. Mai e nevoie de încă un miracol. O maşină abandonată cu cheile în contact, un şofer de autobuz maniac care încă mai e pe traseu. Elisa începe să-i facă semne lui Giles: „Prea încet". El nu se uită. Ea se întinde prin faţa creaturii, face semnele pe braţul lui Giles. El o bate uşurel pe mână, dar ăsta nu-i un răspuns. Apoi el încearcă să-i atragă atenţia. Se opreşte brusc. Creatura cade din picioare şi Elisa aproape că se răstoarnă, în pantofii ei argintii cu toc. Foarte proastă ideea cu opritul; se uită furioasă la Giles. Dar el priveşte lung către bordură, cu ochii larg deschişi în ploaia torenţială.

În dreapta lor, un morman întunecat la culoare se adună în rigolă. Nişte noroi, îşi zice Elisa, care-a fost expulzat de canalizarea inundată. Dar mormanul se mişcă. Înoată prin cascadele de apă de ploaie. Îşi bâjbâie calea pe trotuarul umed. Elisa îşi dă seama şocată ce este. Sunt şobolani care se revarsă din canalizările inundate. Undeva în depărtare, un observator îngrozit ţipă. Şobolanii se învălmăşesc şi se depăşesc, zvâcnind din cozile roz, răspândindu-se pe stradă ca smoala, nişte blănuri ude licărind în lumina felinarelor. Elisa se uită în partea stângă şi acolo e la fel, un val negru de rozătoare înaintând în cercuri concentrice. Simte cum Giles o strânge de mână, îşi ţine respiraţia în timp ce şobolanii îi împresoară. Nebunia creşte: şobolanii se opresc toţi odată, la o distanţă de un

metru și jumătate de ei, holbându-se cu ochii lor negri, amușinându-i cu nările tremurânde. Acum sunt sute și parcă așteaptă un semn.

— Mărturisesc, draga mea, spune Giles, că nu știu ce să fac.

Elisa simte creatura agitându-se pe sub pătura udă. O singură mână, imensă, cu gheare, iese de dedesubt și, deși trupul întreg se cutremură străduindu-se să respire, mâna e sigură. Face un gest lin, ca o buclă, o binecuvântare, apa de ploaie se adună în palma sa acoperită de solzi. Câmpul de șobolani uzi se unduiește cuprins de-un freamăt comun, un trup mic lângă altul, și un scârțâit ciudat se înalță, la concurență cu răpăitul ploii. Elisa își dă seama că este scrâșnetul a o mie de picioare minuscule dând înapoi pe trotuar. Își șterge apa din ochi, dar nu se înșală.

Șobolanii se dau la o parte, făcându-le loc să treacă.

Creatura își lasă mâna în jos și se prăbușește atât de greoi, încât Elisa și Giles trebuie să se strângă repede unul într-altul și să-l țină să nu cadă.

— „E-o noapte-n care să nu lași afară nici om, nici fiară”[44], citează Giles cu glas tremurând. W.C. Fields, adaugă. Înghite în sec și face semn din cap către drum, înainte. Să mergem, așadar, împreună. La luptă.

[44] Replică celebră a actorului W.C. Fields din filmul *The Fatal Glass of Beer* (1933), folosită cu efect comic de americani mai ales în perioada imediat următoare.

27

Lacrimi topite îi ard faţa lui Strickland, deja opărită de aburul Caddy-ului. N-o să devină iar om. Schimbarea ar însemna să se întoarcă târâş înapoi în pântec, să-şi anuleze întreaga istorie, să recunoască lipsa de sens a vieţii. E imposibil, indiferent cât de mult şi-ar dori. Maimuţele ţipă şi el face ce-i spun ele, forţându-se să se uite la Deus Brânquia. E doar vopsea, e doar pânză. Se ridică, îşi recapătă echilibrul. Da, aşa. Dacă va trebui, îşi va mai smulge încă două degete, un braţ întreg, capul, orice numai să vadă sângele curgând şi să arate care din ei doi e cel adevărat.

Strickland trece prin uşa spartă într-un hol unde ploaia răsună cu putere şi acolo dă de al doilea apartament. Ar face bine să economisească gloanţele. Şase sau şapte şuturi şi intră. E mai rău decât în casa cu cutiile nedespachetate ale lui Lainie. E o cloacă potrivită unor jeguri umane. Şi exact asta-i Elisa Esposito. Ar fi trebuit să-şi dea seama din clipa în care i-a zis negresa că Elisa a fost crescută la orfelinat. Pe asta n-a vrut-o, n-o vrea şi nici n-o s-o vrea nimeni niciodată.

Merge pe urmele mirosului ei într-un dormitor ticsit. Peretele de lângă pat e acoperit cu pantofi – şi pe mulţi, spre ruşinea lui, îi recunoaşte. Pula îi reacţionează şi ar vrea să şi-o smulgă aşa cum a făcut şi cu degetele. Poate mai târziu, când o să se întoarcă să privească toată clădirea arzând. Se simte din greu şi mirosul lui Deus Brânquia aici. Se duce repede în baie, găseşte o cadă acoperită de solzi strălucitori. Copăcei dezodorizanţi acoperă fiecare centimetru de perete. Ce mama naibii s-a petrecut aici? Începe să-şi facă o idee care-l umple de silă.

Strickland merge împleticindu-se în camera mare. Vederea i se tulbură. Nu sunt aici. Cine ştie cum, obiectivul a scăpat. Îşi simte pistolul Beretta tot mai greu în mână. Îl trage în dreapta, în dreapta, într-un cerc, apoi în altul. Se roteşte. Rămăşiţele lumii Elisei, lumea pe care el şi-a dorit-o cândva, se roteşte, e un vârtej urât, maroniu. Zăreşte un lucru, măcar mai are atâta minte cât să-l observe. Trebuie să se sprijine cu arma de-o vechitură de masă ca să oprească vertijul ăsta.

Un calendar cu file pentru fiecare zi. Peste data de azi sunt scrise cuvintele *MIEZUL NOPȚII – DOCURI*. Strickland se uită la ceasul de deasupra mesei. Nu-i încă ora 12. Mai e timp. Mai e, dacă se poate opri din rotit, dacă poate fugi în linie dreaptă. Smulge din furcă receptorul telefonului de pe masă, formează cu un deget care pare lung ca o insectă pe lângă fârtații lui lipsă. Răspunde Fleming. Strickland încearcă să-i spună să redirecționeze traseul echipei de preluare care vine tocmai de la Occam către docurile de lângă strada asta. Nu-și dă seama dacă instrucțiunile lui ajung la celălalt capăt așa cum trebuie. Pentru că vocea asta nu mai seamănă cu a lui.

[redacted]

28

La început Elisa a observat doar șobolanii, fiindcă ei erau mult mai mulți decât restul. Dar până a ajuns pe ponton, privirea ei uluită a acceptat și prezența celorlalți locuitori subterani în această legiune fremătândă, vânători și vânat laolaltă, într-o comuniune deplină a speciilor diferite care o imita pe cea dintre Elisa și creatură. Veverițe ciufulite, iepuri cu ochi roșii, ratoni dolofani, vulpi pătate de apa din canalizare, broaște săltărețe, șopârle grăbite, șerpi alunecoși și, mișunând pe sub toate acestea, un strat de viermi, miriapode și limacși. Insecte se învolburează deasupra valului de rozătoare în permanentă mișcare, o dungă neagră ce persistă cu toată ploaia care cade în continuu. La margine au început să sosească și animale de la supraterane. Câini, pisici, rațe, un singur porc misterios, cu toții mânați de dorința de-a se închina dinaintea unui zeu pe care, în inimile lor de animale, l-au așteptat dintotdeauna.

Animalele se trag la o parte de pe dig pentru a-i lăsa pe cei trei să treacă. Pontonul este scurt, așa cum și-l amintea Elisa, are poate doisprezece metri, dar e suficient. Semnul de zece metri a fost depășit cu mult; se mai vede doar partea de sus a montantului pe care era scris cu vopsea. Nivelul apei din râu e la doar câțiva centimetri sub dig, apa se zbuciumă în furtună, se revarsă peste scânduri. Deci, iată. Totul e pregătit. Și totuși Elisa stă nemișcată, cu ploaia sfredelindu-i

în carne. Respiră greu, cu un foșnet; își dă seama că scoate niște sunete asemănătoare cu ale creaturii când se chinuie să tragă aer prin branhiile ce flutură. Simte o mână pe spinarea udă.

— Repede, șoptește Giles.

Ea plânge, dar așa face și cerul; întregul univers plânge, oameni, animale, pământ și apă, toți plâng pentru o unitate aproape pecetluită între două lumi divergente, dar care în cele din urmă nu poate fi menținută. Mâinile Elisei se leagănă pe lângă corp. Simte solzii de pe mâna creaturii, răcoroși și uzi, lunecându-i în palme. Se țin de mâini. Pentru ultima oară, sunt uniți. Elisa se uită la chipul lui frumos, printre zăbrelele ploii. El o privește cu ochii mari de onix care nu par să trădeze nicio dorință de-a se arunca în apă, chiar dacă ar putea muri din cauza asta. O să rămână aici pentru totdeauna, dacă asta își dorește ea.

Așa că pleacă ea. Ca să îi salveze viața, pleacă. Un pas, doi pași prin apa care dă pe dinafară. Printre rafale de vânt, aude animalele retrăgându-se cu un țăcănit mărunt, precum și pașii lui Giles plescăind, singurul care vine în urma ei. Doisprezece metri nu-i mult. Elisa ajunge la capăt, la capătul capătului. Tocurile pătrățoase ale pantofilor ei argintii se aliniază la marginea digului. Și tălpile creaturii se aliniază, ghearele de la degetele mari ieșind dincolo de margine. Cu câțiva centimetri mai jos, spumegă apa întunecată. Elisa inspiră adânc aerul sărat și se întoarce la el. O izbucnire apocaliptică a vântului îi apucă halatul roz și-i desface cordonul, haina flutură pe lângă trupul ei gol ca niște aripi de fluture.

El începe să emane o lumină verde. Raza venind dinspre el străbate ploaia, pulsând ca un far. Chiar și acum, Elisei i se taie răsuflarea. Încearcă să zâmbească. Dă din cap înspre apă. Creatura cercetează adâncurile; verdele lui se intensifică, ea vede cum branhiile i se cască a dorință. El se uită înapoi la ea, un lichid i se prelinge pe față. Oare poate să plângă? Ea crede că da, deși plânsul acesta nu îi vine din piept. Tunete de deasupra lor: ăsta e plânsul lui. El dă drumul mâinii ei ușor, cu blândețe. Și îi arată numele prin semne, cuvântul lui preferat, E-L-I-S-A, apoi își strânge palma membranată ca să îi poată face semn cu arătătorul dinspre pieptul lui înspre apă. Apoi își rotește arătătorul în sens invers acelor de ceasornic.

Semnul, deși stângaci, înseamnă: „Mă duc singur?”.

Inima Elisei, făcută deja țăndări, se frânge și mai tare. De cât timp este creatura ultimul exemplar dintre-ai lui? De cât timp înoată el așa singur? Nu-și permite să se lase descurajată acum. Încuviințează, arată spre apă. El îi face iarăși un semn, de parcă ar ciupi: „Nu”. Ea își scutură brațele în jos a frustrare. El îi vorbește în continuare prin semne, tot mai repede, căci a învățat multe: „Am nevoie...”, dar ea nu-l lasă să termine, nu poate îndura, pentru că și ea are nevoie, dar nevoile lor nu mai pot să conteze acum, așa că-l împinge, iar trupul lui se răsucește spre apă, gata să cadă. Lumina albastră a ochilor lui se umple de vârtejuri verzi. Umerii îi cad. Se uită lung în jos la apă. Se întoarce cu tot trupul spre râu. Iar Elisa se bucură, fiindcă nu vrea ca el să-i vadă degetele care, deși ea și le ține pe lângă corp, vorbesc de capul lor, îngânând: „Rămâi, rămâi, rămâi, rămâi, rămâi”.

— Elisa, strigă Giles. Elisa!

29

S-a terminat *verão,* sezonul uscat. A revenit sezonul ploios, cu numele său secret și scopurile sale secrete. N-ai cum să te-nșeli. Șobolani, șopârle, șerpi, muște, o lume făcută întru totul din ființe vii, care respiră. Le scânteiază ochii demonici, își cască gurile pline de colți. Îl atacă. Maimuțele din capul lui își strigă ordinele, toate secrete. Iar el e un soldat loial. El e obiectivul, obiectivul *lor.* Urlă și fuge, lovind cu mâinile și picioarele veverițe turbate care i se agață de pantaloni, șobolani demenți care îl mușcă de gambe. Nu-l pot opri. El, Zeul-Junglei, e cel care aduce pedeapsa, strivind sub călcâi cranii fragile, sucind cu mâinile goale gâturi mici din care ies țipete.

Și ajunge pe dig, smulgând de pe trupul lui un ultim șobolan, laolaltă cu o halcă din coapsă. Valurile se sparg de pasarelă, ziduri de apă se înalță de fiecare parte, o adevărată boltă de săbii. În capătul tunelului întunecat se vede limpede ceva. Sunt Elisa Esposito și Deus Brânquia, cu spatele la el, privind în jos, în vâltoarea râului. Strickland parcurge distanța în câteva secunde, cu pas sigur în ciuda stropilor de apă. Mai e și-un bărbat în vârstă acolo, mai într-o parte. Strickland îl recunoaște. E șoferul dubei de la spălătorie. Acum se

leagă totul. O, ce plăcere va fi.

Bărbatul în vârstă îl vede pe Strickland și strigă *Elisa!* Dar Strickland se apropie foarte iute. Bătrânul face ultimul lucru la care se aștepta Strickland, îl atacă. Strickland trebuie să se oprească, piciorul îi alunecă pe scândurile ude, scăldate de ape. Se dezechilibrează. N-are decât să dea cu pistolul Beretta. Îi sparge capul bătrânului, într-o parte. Omul cade ca fulgerat și aterizează prost, cu trunchiul rostogolindu-i-se de pe ponton și căzând spre apele furioase. Urmează o clipă prelungă, în care bătrânul încearcă să se prindă de lemnul ud. Dar nu reușește. Cade cu capul înainte în apa ghimpată.

Acum îl vede și Elisa. Strickland se îndreaptă, țintește spre Deus Brânquia, care e la trei metri distanță. Dar ochii îi fug la Elisa. E aproape dezbrăcată, n-are pe ea decât un halat desfăcut. Și pantofi. Desigur, pantofi. Cu toc, argintii, făcuți să-l chinuiască pe el. Această ispită, această cocotă, această amăgitoare. Ea a fost tot timpul adevărata Dalila, care l-a abătut de la planul pe care-l ticluise. Lasă că o s-o facă el să asiste la moartea lui Deus Brânquia. Din clipa asta, Zeul-Torent ține de trecut. Iar el, Richard Strickland? E așa cum i-a zis agentul care i-a vândut Cadillacul: *Viitorul. Arătați ca un bărbat care chiar într-acolo se îndreaptă.*

Îi pare bine că măcar într-o privință a avut dreptate. În cele din urmă, el o s-o facă pe muta asta să țipe. Pentru că doar așa Elisa îl poate avertiza pe Deus Brânquia de glonțul care urmează să fie tras. Ea trage în piept aerul încărcat de vârtejuri de stropi și, cu venele de la gât încordate, țipă. Strickland e sigur că ăsta-i primul strigăt care iese din gâtul ei neputincios. E un sunet scurt, isprava rămășițelor coardelor ei vocale, un cârâit asemănător cu cel scos de vulturul înlănțuit pe *Josefina* când s-a înecat cu jurnalul lui Henríquez.

Dar e un sunet atât de special, încât străpunge vijelia îngrozitoare. Deus Brânquia se întoarce. Un fulger scaldă în alb strălucirea verde-albăstruie a Zeului-Torent. Dar e prea târziu. Strickland, un om al viitorului, are o armă a viitorului. Apasă pe trăgaci o dată, de două ori. În vântul crunt și-n perdelele dense de apă, răsună clar. Poc, poc. În pieptul lui Deus Brânquia apar două găuri. Creatura se clatină. Cade în genunchi pe marginea pontonului. Sângele țâșnește, se amestecă cu apa de ploaie.

După o vânătoare măreață, desfășurată pe două continente, confruntându-se cu un asemenea dușman formidabil, e dezamăgitor. Dar așa este, în fond, vânătoarea. Uneori prada se luptă aprig înainte să moară și devine legendă. Dar alteori moare cât ai clipi, și atunci nu devine decât un biet basm. Strickland își scutură apa de ploaie de pe față, ține spre capul înclinat al lui Deus Brânquia și trage.

30

În clipa aceea, Elisa află ce înseamnă frenezia care-l face pe un bărbat să se arunce peste o grenadă ca să-și salveze camarazii, care le face pe mame să-și sacrifice viața pentru copiii lor, care îl face pe orice om îndrăgostit gata să piardă totul numai pentru ca persoana iubită să poată trăi în continuare. Însă nu mai are ocazia să apuce să acționeze. Ridică un braț, de parcă simplul ei gest ar putea devia glonțul. Atât apucă să facă. Toate se întâmplă deodată.

Trupul lui Strickland se smucește spre stânga în clipa când trage. Capătul subțire și ascuțit al unei pensule i-a străpuns laba piciorului stâng. În spatele lui este Giles, care a ieșit la suprafață și se ține de marginea pontonului. Cea care l-a tras din ape este și cea care i-a scos pensula din buzunar și l-a înjunghiat pe Strickland. E Zelda, incredibila Zelda, ivită aici, la capătul lumii, întinsă cât e de mare pe pasarelă, udă și înnămolită, cu pumnul încă strâns în jurul pensulei, cu mâna verde de la vopseaua care picură.

Strickland întinde o mână spre picior și se prăbușește în genunchi. Speranța inundă dureros pieptul Elisei. Și atunci își dă seama că nu e nicicum speranță, de fapt. Cade și ea în genunchi, exact în poziția lui Strickland. Îi tremură coapsele și și le prinde strâns cu ambele mâini, fiindcă nu vrea să cadă mai mult de atât. Nu e deloc bine. Cade și mai mult, proptindu-se în brațe ca într-o flotare. Apa râului o lovește peste față, peste degete. Apa e neagră, e albastră, e mov, e roșie. Se uită brusc înspre piept. Are o gaură clară de glonț chiar între sâni. Sângele țâșnește, pătează scândurile și e spălat imediat.

Coatele îi sunt ca de hârtie. Tremură. Ochii i se dau peste cap. Vede lumea întoarsă cu susul în jos: nori de mangal străbătuți de firișoare de fulgere, o ploaie torențială teribilă, girofarurile poliției

luminând ambarcațiunile din preajmă, pe Strickland străduindu-se să-și apuce pistolul, pe Zelda tăbărând cu pumnii în spinarea lui, pe Giles suit iarăși pe ponton și întinzându-se să-l înșface de gleznă pe Strickland. Elisa vede verde, albastru și galben; apoi, mai iute, violet, stacojiu, ocru; apoi, și mai iute, piersiciu, măsliniu, galben-canar; și, tot mai iute, toate culorile cunoscute și necunoscute, strălucind mai puternic decât furtuna. E creatura, cu splendidele sale caneluri de pe trup fosforescente, a prins-o în brațe, sângele lui picură într-al ei, iar al ei curge-ntr-al lui, sunt legați prin lichidul vieții chiar în timp ce mor amândoi.

31

Un val împinge Beretta spre adâncuri, dar Strickland e mai iute. Se târăște, îl prinde, își împreunează ambele mâini pe pistol ca să-l țină mai bine. Acum să se debaraseze de cei doi șobolani gemeni care ronțăie din el. Se răsucește pe spate, îl lovește cu piciorul în față pe bătrân. Pe Delilah Brewster o împinge cu câțiva metri mai încolo pe ponton. Strickland e mușcat peste tot, îi țâșnește sânge din picior, e orbit de ploaia torențială. Dar se proptește într-un cot și deschide gura să primească stropii. E ploaia lui acum. Se ridică în capul oaselor, gâfâie din cauza apei care-i pătrunde în plămâni, își înalță gâtul.

Deus Brânquia este o revărsare de culori. Se uită lung la Strickland printre cuțitele ploii, dincolo de Elisa, pe care-o ține în brațe. Încet, o lasă pe pasarelă, unde o mângâie valurile. Zeul-Torent se ridică. Strickland clipește, străduindu-se să priceapă. E împușcat de două ori în piept. Și totuși stă drept? Și totuși poate să meargă? Deus Brânquia înaintează pe ponton, cu trupul ca o torță în noapte, o ființă eternă căreia Strickland, om prost, a crezut că îi poate aduce sfârșitul.

Dar Strickland mai încearcă, chiar și-așa. Ridică arma cu greu, trage. În pieptul lui Deus Brânquia. În gât. În burtă. Deus Brânquia își trece palma peste găurile lăsate de gloanțe. Rănile dispar, se scurg odată cu apa de ploaie. Strickland își scutură capul de zboară apa din el. Oare râul ăsta proaspăt umplut îi dă atâta putere? Sau toate animalele astea adunate aici îi conferă stăpânului forța vitală? N-o să

afle niciodată. Nu-i este scris să afle. Plânge. Cu hohotele alea puternice, epuizante, despre care i-a spus lui Timmy că îi sunt interzise. Își pleacă fața spre ponton, rușinat să întâlnească privirea nemuritoare a Zeului-Torent.

Deus Brânquia îngenunchează dinaintea lui. Își trece o gheară prin garda trăgaciului și-l ia cu grijă din strânsoarea lui Strickland, apoi îl pune jos. O limbă de apă neagră țâșnește peste ponton și fură arma, adâncurile o înghit. Cu aceeași gheară, Deus Brânquia îl apucă pe Strickland de partea moale de sub bărbie și-i înclină capul în sus. Strickland fornăie, încearcă să-și țină ochii închiși, dar nu poate. Sunt doar câțiva centimetri între fețele lor. Lacrimi îi curg șiroaie pe obraji și de acolo, pe puntea ghearei lui Deus Brânquia, până pe solzii strălucitori. Strickland deschide gura și e bucuros să vadă că măcar acum, la sfârșit, i-a revenit propriul glas.

— Chiar *ești* un zeu, șoptește Strickland. Îmi pare rău.

Deus Brânquia își înclină capul într-o parte, de parcă i-ar cântări rugămintea. Apoi, cu o singură mișcare firească, își coboară gheara de pe bărbia lui Strickland, îi atinge beregata și își trece gheara de-a curmezișul gâtului.

Strickland se simte deschis. Nu-i o senzație neplăcută. A fost închis prea strâns, își zice, și pentru mult prea mult timp. Amețește. Se uită în jos. Din gâtul spintecat îi curge sânge, i se revarsă pe piept. Se golește de toate. De maimuțe. De generalul Hoyt. De Lainie. De copii. De păcatele lui. Ceea ce rămâne e Richard Strickland, așa cum a fost el la început, așa cum era când s-a născut, un vas în care nu se afla nimic – doar potențial. Cade pe spate. Nu, Deus Brânquia e cel care îl ghidează, îl cufundă sub o apă moale și caldă ca o pătură. E fericit. Orbitele i se umplu cu ploaie. Apă, vede doar apă. Ăsta-i sfârșitul. Însă el râde când moare. Fiindcă tot ăsta e și începutul.

32

Giles vede cum civilizația se reafirmă din pustietățile înconjurătoare. Vehicule cu lumini histrionice și țipete de copil. Bărbați în uniforme și pelerine de ploaie fugind către docuri, ținându-și cu mâinile centurile care saltă. Se opresc derapând în fața

animalelor înghesuite la începutul pontonului care, deși nu mai sunt la fel de multe, sunt suficiente ca să-i impresioneze. S-au adunat și civili, oameni care n-ar înfrunta o asemenea furtună dacă n-ar fi vrut să vadă ce-i cu luminile incredibile care se revarsă dinspre docuri, poate-i vreun nebun care lansează artificii în ploaia torențială.

Tușește și elimină apă din plămâni. Ar trebui să fie mort. Își amintește cum a atins fundul râului și cum a dat înnebunit din mâini ca să iasă la suprafață, doar pentru ca apoi să fie înhățat de-un curent puternic și tras înspre golf. Dar o mână îl apucase de încheietură și-l trăsese înapoi pe ponton. Ar fi trebuit să le alunece mâinile una dintr-alta, dar palma asta avea o textură foarte bună pentru prins, asprită de atâta frecat cu laveta și împins cozi de mătură și de mop, o mână foarte asemănătoare cu a Elisei.

Era negresa pe care o zărise Giles pe rampa de încărcare de la Occam, complicele lor. Nu-și putea închipui cum de era ea aici, dar e drept că nimic nu se potrivea la femeia asta: dolofană, între două vârste, își făcea apariția în momente-cheie, mânată de un curaj fără margini. În clipa în care el se apucase bine de ponton, ea îi și trăsese pensula din buzunar și-l atacase pe bărbatul înarmat. Acum bărbatul acela e mort, iar din gât îi țâșnește atât de mult sânge, încât nici valurile care-i biciuie nu-l pot spăla pe tot.

Giles se sforțează să se ridice într-un cot. Femeia îi trage trupul care tremură mai aproape de-al ei. Respirațiile li se domolesc laolaltă în timp ce se uită mijind ochii, prin stropii valurilor, la creatura care acum e în picioare, aruncă cu un bobârnac sângele omului de sub gheară și se îndreaptă, călcând pe picioarele sale membranate, către trupul prăbușit al Elisei, cu splendidele-i lumini pălind cu fiecare pas.

— Elisa a...? întreabă Giles cu un glas cârâit.

— Nu știu, spune femeia.

— *Mâinile sus!* strigă bărbații.

Creatura nu-i bagă în seamă. O ridică pe Elisa de pe ponton. Acum strigătul se schimbă în:

— *Lasă femeia jos!*

Dar nici acestea n-au mai mult efect. Creatura stă o clipă pe loc, o siluetă neagră conturată pe fundalul râului înspumat și-al ploii argintii, o formă înaltă și puternică la marginea Americii. Giles e prea

obosit, prea doborât de durere ca să strige, dar gura îi rostește mut cuvintele *la revedere,* și către creatura a cărei atingere tămăduitoare i-a dat putere să nu se înece în noaptea asta, și către cea mai bună prietenă a lui, care i-a dat putere să nu se înece în ultimii douăzeci de ani.

Fără un sunet, fără un strop, ținând-o pe Elisa în brațe, creatura plonjează în apă.

Bărbații ajung în sfârșit lângă ei, plescăind cu pantofii lor prin apa de pe ponton. Cei înarmați se duc până la capăt, ținându-și caschetele cu mâna din cauza rafalelor de vânt în timp ce încearcă să urmărească razele de lumină care strălucesc printre valuri. Cei cu truse medicale se opresc mai întâi lângă bărbatul mort, iar după aceea lângă Giles și femeie. Un medic își trece mâinile peste capul și gâtul lui Giles, apoi peste trunchi.

— Sunteți rănit?

— Sigur că e rănit, sare femeia care îl ține în brațe pe Giles. Toți suntem răniți.

Giles se surprinde chicotind. O să-i fie dor de Elisa. Ah, ce dor o să-i fie, în fiecare noapte în care parcă e dimineață, în fiecare dimineață care parcă e după-amiază, de fiecare dată când îi chiorăie mațele fiindcă a uitat să mănânce. A iubit-o. Ba nu, nu-i corect spus. O *iubește*. Și, într-un fel, știe că ea n-a dispărut – și nici n-o să dispară vreodată. Iar femeia asta? Salvatoarea lui. S-ar putea s-o iubească deja și pe ea.

— Tu trebuie să fii Giles, îi spune femeia în timp ce e examinată de medic.

— Iar tu, zice el, trebuie să fii Zelda.

Ridicolul prezentărilor oficiale în aceste condiții apocaliptice îi face pe amândoi să zâmbească. Giles se gândește la Elaine Strickland, care a dispărut înainte să apuce să-i spună ce mult a însemnat ea pentru el. N-o să facă din nou aceeași greșeală. Se întinde, o ia pe Zelda de mână. Apa sărată lunecă între palmele lor și le unește. Ea își lasă capul pe umărul lui în vreme ce ploaia răpăie pe ei doi, topindu-i – cel puțin așa li se pare – și făcându-i una și-aceeași ființă.

— Crezi că... începe Zelda.

Giles încearcă să o ajute:

— Că au...

— Adică, acolo, în ape, continuă ea. Că ar putea...

Dar niciunul din ei nu reușește să termine. Nu-i nimic. Știu amândoi care e întrebarea, la fel cum știu și că, pentru ei, nu va exista un răspuns categoric. Giles o strânge de mână și oftează privindu-și aburul respirației – încă puternică, din câte vede – cum se risipește sub o ploaie care parcă în sfârșit se mai domolește. Așteaptă să fie înfășurați în pături de spital, suiți în ambulanța pe care au insistat să o ocupe împreună și, abia după ce bănuiește că Zelda a și uitat întrebarea, îi spune răspunsul în care crede cel mai tare.

33

Elisa se scufundă. Poseidon o înhață, o răsucește pe o parte și pe alta, așa cum își rostogolește un crocodil prada. De două ori a reușit să iasă la suprafață, cât să vadă Baltimore-ul și țara ei micșorându-se, o licărire insignifiantă. E împușcată și nu poate să dea din picioare, așa că acum coboară între ape pentru ultima oară. Aici, jos, e întuneric. Nu e aer. E doar presiune, de parcă zeci de palme i-ar apăsa pe trup pentru a-i astupa rănile. Dar sângele îi curge oricum, răspândindu-se prin apă, o rochie stacojie care ia locul halatului elegant luat de ape.

Elisa își întredeschide buzele, lasă apa rece să pătrundă.

Din beznă, se ivește el. Ei i se pare că e un banc de peștișori care strălucesc, până când se dovedește că fiecare dintre nenumăratele puncte luminoase e unul dintre solzii lui. El își aduce sub ape propriul soare, iar la lumina acestuia ea îl privește mișcându-se cum niciun om nu și-ar putea închipui. Căci el nu se află în apă, ci mai degrabă e parte din ea, mergând prin ea ca pe un trotuar, o minunată iluzie, doar pentru a se răzvrăti apoi împotriva gravitației și-a face piruete asemenea unei flori purtate de vânt. Cu o precizie deplină, se apropie de ea și-o sărută pe cap; o cuprinde în brațe, învăluind-o în propriul său soare de mare. Palmele lui late alunecă pe spatele ei, îi urcă pe umerii dezgoliți și-i plonjează între sâni. Apoi el se îndepărtează un pic și o prinde dintr-o parte, de parcă Elisa ar fi un copil care abia învață să meargă pe bicicletă.

Elisa clipește, pleoapele ei lopătează împingând litri de apă. Golul din piept i-a dispărut. Surprinzător este că nu simte nimic surprinzător, doar o acceptare tihnită, plăcută. Se uită în sus și descoperă că acum creatura s-a îndepărtat un pic, în dreapta ei, și o mai ține doar de-o mână. Elisa își dă seama că se pregătește să îi dea drumul. Scutură din cap, părul i se unduiește în vârtejuri ca algele. Nu e pregătită. Își aduce mâna liberă mai aproape ca să își exprime prin semne neliniștea, dar membrele oamenilor nu sunt pricepute la gesturile repezi prin apă. Mâna lui se desprinde de-a ei, iar ea cade, cade, cade, deși e greu să-și dea seama de asta într-un hău atât de întunecat. Poate că, de fapt, se înalță, se înalță, se înalță. Dă din picioare. Frumoșii pantofi argintii de la Julia se rostogolesc pe lângă ea ca niște pești exotici. Nu mai are nevoie de ei.

El se ivește iar din adâncuri. Stau unul în fața altuia în întinderea de ape, înnoiți, goi, oceanul fiind Edenul lor. Branhiile lui se umflă și se contractă. Respiră și Elisa. Nu înțelege cum și nici nu-i pasă, fiindcă aerul-apă e minunat! Are gust de zahăr și căpșuni, îi dă o energie pe care n-a mai simțit-o vreodată. Nu se poate abține: râde. Bule i se înalță vesele din gură, iar creatura se joacă pocnindu-le. Ea se întinde, îi mângâie branhiile catifelate. I se pare că și-ar putea petrece toată viața privindu-l.

Și chiar ar putea. Ceva înăuntrul ei începe să crească. Sunt acele părți, își dă seama Elisa, care o făceau pe Sora-șefa – probabil singura persoană care știa adevărul – să îi spună că este un monstru. Elisa nu o urăște; își dă seama că aici, în adâncuri, ura nu are niciun rost. Aici îți îmbrățișezi dușmanii până când devin prietenii tăi. Aici nu cauți să fii o ființă, ci toate ființele, și toate deodată, Dumnezeu și Chemosh și tot ceea ce există între ei. Schimbarea care se petrece în ea nu este doar una mentală. E fizică, a pielii și-a mușchilor. Da, s-a născut. E totală. E perfectă.

Întinde mâna spre el. Înspre ea. Nu mai e nicio diferență. Acum înțelege. Îl prinde în brațe, se prinde pe ea, se țin unul pe celălalt, și totul e întuneric, totul e lumină, totul e urâțenie, totul e frumusețe, totul e durere, totul e mâhnire, totul e niciodată, totul e veșnic.

34

Aşteptăm aşteptăm ascultăm simţim avem răbdare noi avem întotdeauna răbdare dar e greu femeii pe care o iubim îi ia mult îi ia aşa mult să ştie să vadă să simtă să îşi amintească şi nu e bucurie să vezi cum se luptă nu e bucurie să o vezi cum o doare dar şi noi am luptat şi noi toţi am luptat iar durerea şi lupta sunt importante durerea şi lupta trebuie să existe dacă ea e să se vindece aşa cum noi toţi am făcut aşa cum noi am ajutat la vindecarea ei şi acum se întâmplă se întâmplă acolo înţelegerea şi este frumos ea este frumoasă noi suntem frumoşi şi e o privelişte plăcută o privelişte fericită liniile de pe gâtul ei liniile de care a crezut că erau cicatrice dar nu sunt cicatrice e o privelişte plăcută să vezi liniile acelea cum se deschid ca să se deschidă branhiile să se caşte larg branhiile e o privelişte fericită şi acum ea ştie cine este cine a fost dintotdeauna ea este noi şi acum vorbim împreună acum simţim împreună şi înotăm în depărtări către sfârşit către început şi îi primim cu drag pe toţi cei care doresc să ne urmeze primim peştii primim păsările primim insectele primim patrupedele primim bipezii te primim pe tine ///

vino cu noi

Mulțumiri

Mulţumirile noastre se îndreaptă către Richard Abate, Amanda Kraus, Ricardo Rosa, Grant Rosenberg, Natalia Smirnov, Julia Smith și Christian Trimmer.

O LEGĂTURĂ DINCOLO DE CUVINTE

FOX SEARCHLIGHT PICTURES presents A DOUBLE DARE YOU production A GUILLERMO DEL TORO film "THE SHAPE OF WATER" SALLY HAWKINS MICHAEL SHANNON RICHARD JENKINS DOUG JONES MICHAEL STUHLBARG and OCTAVIA SPENCER casting LUIS SEQUEIRA music ALEXANDRE DESPLAT production design SIDNEY WOLINSKY ACE costume designer PAUL AUSTERBERRY editor DAN LAUSTSEN, CFE produced by GUILLERMO DEL TORO, p.g.a. J. MILES DALE, p.g.a. written by GUILLERMO DEL TORO story by GUILLERMO DEL TORO & VANESSA TAYLOR directed by GUILLERMO DEL TORO

ISBN 978-973-46-7230-1

virtual project

www.polirom.ro
Carte publicată și în ediție digitală